

ΑΡΙΘ. ΚΑΤΑΛ. ⁴⁴²~~772~~

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΔΗΜΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ

Δ

Ὀμηρική Γραμματική

248.

Γεωργ. Δ. Ζυγιάδου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λάρισας
"Κωνσταντίνος Κούμας"

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δ. Κωνσταντίνος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λάρισας
"Κωνσταντίνος Κούμας"

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λάρισας
"Κωνσταντίνος Κούμας"

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΟΜΗΡΙΚΗ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΣ
ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΖΗΚΙΔΟΥ

«Αναγκάσιον ἔν τε ἄλλοις ποιηταῖς διατρέδιν
πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς καὶ δὴ καὶ μάλιστα ἐν Ὀ-
μήρῳ, τῷ ἀρίστῳ καὶ θειοτάτῳ τῶν
ποιητῶν, καὶ τὴν τοῦτο διάνοιαν ἐκμανθά-
ναι, μὴ μόνον τὰ ἔπη, ζηλωτόν ἐστιν.»

(Πλάτ. Ἰωνι σιλ. 530, 6'.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ» Ι. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

14 — Ὁδὸς Βορροῦ — 14.

1889

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Λάρισας
"Κωνσταντῖνος Κούμας"

Ἡδὲ γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν μου

Νοστέ και Κιόβ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ	
ΛΑΡΙΣΗΣ	
Ἀριθ. καταλ.	1945
Ἀριθ. Τμήμα	
Ἀριθ. Τμήμα	

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Λάρισας
"Κωνσταντῖνος Κούμας"

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩΙ ΖΑΨΗΑΙ,

ΑΝΔΡΙ ΦΙΛΟΓΕΝΕΣΤΑΤΩΙ,

ΕΝΘΕΡΜΩΙ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ ΠΡΟΣΤΑΤΗΙ

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΙ ΕΘΝΙΚΩΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗΙ,

ΔΕΙΓΜΑ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

ΑΝΘΩΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΠΡΑΞΕΝ ΑΓΑΘΩΝ

ΤΟΔ ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λαρίσης
"Κωνσταντίνος Κούμας"

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Λάρισας
"Κωνσταντίνος Κούμας"

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται ὅτι ὁ ἄριστος καὶ θεϊότατος τῶν ποιητῶν Ὁμηρός ⁽¹⁾ ἐστὶν οὐ μόνον ἐθνικός ἀλλὰ καὶ παγκόσμιος ποιητής, παντὶ αὐτὸν ἀναγινώσκοντι χρήσιμος γινόμενος. Αὐτὸς τοὺς Ἕλληνας τραγικούς παρήγαγεν ⁽²⁾· ἐφ' ᾧ δικαίως καὶ ὁ Δισχυλὸς τὰς αὐτοῦ τραγωδίας καλεῖ τεμάχη τῶν μεγάλων τοῦ Ὁμήρου δειπνῶν ⁽³⁾· αὐτὸς ἐγένετο διδάσκαλος τῆς ἐθνικῆς παιδεύσεως ⁽⁴⁾· αὐτὸς περὶ τῶν καλλίστων τῶ ἀνθρώπῳ καὶ ὠφελίμων ἐδίδαξε, περὶ πολέμων καὶ στρατηγιῶν καὶ διοικήσεων πόλεων καὶ περὶ παιδείας ἀνθρώπου ⁽⁵⁾· αὐτὸς πανταχοῦ σχεδὸν τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐπῆνεσε τὴν ἀρετὴν· διότι, ἵνα κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον εἴπω, «πᾶσα ἡ ποίησις αὐτοῦ ἀρετῆς ἐστὶν ἑπαίτιος καὶ πάντα αὐτῷ πρὸς τοῦτο φέρει ὅ,τι μὴ πάρεργον» ⁽⁶⁾. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ῥήτωρ Ἰσοκράτης τὰδε περὶ Ὁμήρου λέγει· «Οἶμαι δὲ καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν μείζω λαβεῖν δόξαν, ὅτι καλῶς τοὺς πολέμησαντας τοῖς βαρβάροις ἐνεκωμίασε καὶ διὰ τοῦτο βουλευθῆναι τοὺς προγόνους ἡμῶν ἔντιμον αὐτοῦ ποιῆσαι τὴν τέχνην· εἰς τε τοῖς τῆς μουσικῆς ἄθλοις καὶ τῇ παιδείᾳ τῶν νεωτέρων, ἵνα πολλὰ καὶ ἀκούοντες τῶν ἐπῶν ἐκμανθάνωμεν τὴν ἔχθραν τὴν ὑπάρχουσαν πρὸς αὐτοὺς καὶ ζηλοῦντες τὰς ἀρετὰς τῶν στρατευσαμένων τῶν αὐτῶν ἔργων ἐκείνοις ἐπιθυμῶμεν» ⁽⁷⁾. Ὁ δὲ ῥήτωρ Λυκούργος τὰδε λέγει· «Ὅπως ὑπέλαβον ὑμῶν οἱ πατέρες σπουδαῖον εἶναι ποιητὴν τὸν Ὁμηρον, ὥστε νόμον ἔθετο καθ' ἐκάστην πεντετηρίδα τῶν Παναθηναίων μόνον τῶν ἀλλῶν βραβεύεσθαι τὰ ἔπη» ⁽⁸⁾. Ἐπίσης δ' ὁμολογεῖται ὅτι τοῦ θείου τούτου ποιητοῦ, ἵνα καλῶς κατανοηθῇ τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα καὶ ἀκριβῶς τὸ τυπικὸν τῆς γλώσσης αὐτοῦ, ἔπερ τὰ μέγιστα συμβάλλεται

(1) Πλάτ. Ἰων σ. 530, 6'. (2) Πλάτ. Πολιτ. 595, γ' 598, δ'. (3) Ἀθην. Δείπνοσφ. Η', σ. 347, ε'. (4) Πλάτ. Πολιτ. 606, ε'. (5) Πλάτ. Πολ. 599, γ'. καὶ Ἀριστοφ. Βάτραχ. 1034—1036. (6) Παράλινος, πρὸς τοὺς νέους § V, πρὸς καὶ Διογεν. Λαέρτ. Β. α'. (7) Ἰσοκρ. Πανηγ. § 159. (8) Λυκούργ. Λεωκρ. § 102. Πρὸς καὶ § 103—104.

καὶ εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ πνεύματος, εἶναι ἀναγκαῖα Ὀμηρικὴ Γραμματικὴ ἁξία πως τῶν χρόνων ἐν οἷς ζῶμεν οὖσα καὶ ἀληθῶς τὸν γράμενον αὐτῇ ὠφελοῦσα.

Ὀμηρικαὶ δὲ Γραμματικαὶ ἢ Γραμματικαὶ καὶ περὶ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ γλωσσικοῦ ιδιώματος διαλαμβάνουσαι γινώσται ἡμῖν εἰσιν αὗται.

Γραμματικὴ τῶν ποιητῶν καὶ τῶν διαλέκτων ὑπὸ Κ. Κούμα ἐν Βιέννῃ 1833, ἥτις διασκευασθεῖσα ὑπὸ Γ. Παπασλιώτου ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις 1856.

Σύντομος πραγματεία περὶ τοῦ ἐπικοῦ μέτρου καὶ ἐπικῆς διαλέκτου ὑπὸ Ἐμμανουὴλ Φωτιάδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς τοῦ Θειραίου ἐν Ἀθήναις 1834.

Κρυγέρου Γραμματικὴ τῶν διαλέκτων καὶ ἰδίως τῆς ἐπικῆς καὶ Ἰωνικῆς μεταφρασθεῖσα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Α. Γ. Κωστοπούλου ἐν Ἀθήναις 1863.

Εὐαγγ. Κορινιώτου Γραμματικὴ τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου μεταγλωττισθεῖσα ἐκ τῆς Γερμανικῆς ἐν Ἀθήναις 1867. 1882.

Σταυρινίδη σύντομος πραγματεία περὶ Ὀμηρικῆς ἢ ἐπικῆς διαλέκτου ἐν Κερκύρᾳ 1868.

Θεοδ. Βουκίδη σύνοψις Γραμματικῆς τῆς Ὀμηρικῆς γλώσσης ἐν Ἀθήναις 1875.

Γ. Κ. Παπασλιώτου Γραμματικὴ τῶν διαλέκτων Ὀμηρικῆς καὶ Ἡροδοτείου ἐν Ἀθήναις 1877.

Krüger K.W. Homerische und Herodotische Formenlehre von Pöckel, ἥτις πολλάκις ἐξεδόθη.

Der Dialect der Homerischen Gedichte für gymnasien und angehende philologen bearbeitet von dr J. Van Leeuwen jr und M. B. Mendes Da Costa, ἥτις ἐκ τῆς Ὀλλανδικῆς μετεφράσθη καὶ εἰς τὴν Γερμανικὴν ὑπὸ τοῦ dr. E. Mehler ἐν Λειψία 1886.

Ἐκ τούτων δὲ τῶν Γραμματικῶν, ἀπεχόμενοι ἵνα εἰπώμεν δυσχερές τι περὶ τῶν ἄλλων καὶ μάλιστα περὶ τῶν ἑλληνιστῶν γεγραμμένων, συντόμως λέγομεν ὅτι μόνον σχεδὸν ἡ τελευταία πολλοῦ λόγου ἁξία ἐστίν, ἣν καὶ πασῶν τῶν ἄλλων μάλιστα προεστησάμεθα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐργασίᾳ. Ἡ

δὲ τοῦ μακαρίτου Krüger καὶ ἡ τοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Puckel συμπληρωθεῖσα Ὀμηρικὴ καὶ Προδότειος Γραμματικὴ ἔχουσι μὲν ἀξίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπολείπονται πολὺ· διότι ὁ συγγραφεὺς ἐνέμεινε τῇ ἀπηργαιωμένῃ ἐρμηνείᾳ τῶν ἰδιωμάτων τῆς ἐπικῆς διαλέκτου, οὐδαμῶς δ' εἰς μελέτην τῶν γλωσσολογικῶν ἐρευνῶν ἐνέκυψεν οὐδ' ἠκολούθησε ταῖς καθ' ἐκάστην γενομέναις προσόδοις περὶ τὰ Ὀμηρικὰ ζητήματα, εἰς ἃ τὰ μέγιστα συνεβάλετο ἡ συγκριτικὴ γλωσσολογία· διότι αὕτη ὅλως σχεδὸν μετέβαλε τὰς περὶ γλώσσης θεωρίας ἐρμηνεύσασα πλεῖστα γλωσσικά ζητήματα καὶ καθ' ἐκάστην ἐρμηνεύουσα, ἅτινα ἄλλοι ἐνομίζοντο ἢ Ἰωνικὴ ἔκτασις ἢ ποιητικὴ ᾠδεῖα ἢ ἐξαίρεσις ἢ ἀνωμαλία καὶ τὰ τοῦτοις παραπλήσια. Πόσαι τύπων ἐρμηνεῖαι ἀπεδείχθησαν ἤδη διὰ τῶν γλωσσολογικῶν ἐρευνῶν οὐσαι ἀσύστατοι καὶ ψευδεῖς; Πόσαι ἐτυμολογίαι λέξεων Ὀμηρικῶν πρότερον ἐμνημονεύοντο καὶ ἐπιστεύοντο ὡς ἀληθεῖς, νυν δὲ διὰ τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας ἠλέγχθησαν οὐσαι γελοῖαι καὶ ἄλλαι ἀντ' αὐτῶν κρατοῦσιν;

Καὶ πολλὰ ὅμως νεώτερα περὶ Ὀμήρου βιβλία, καὶ περ τῶν συγγραφεῶν ἀκολουθησάντων ταῖς γενομέναις προσόδοις καὶ ἀνακαλύψεσιν, οὐδ' ὅλως εἰσὶν ἀπηλλαγμένα πλημμελημάτων· διότι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐστὶν αἰετοπε εὐδελισθος καὶ εὐεπίφορος εἰς τὰ μαρτήματα. "Ὅθεν ἡναγκαζόμεθα ἐν παντὶ βήματι νὰ προσέχωμεν τὸν νοῦν ἵνα μὴ περιπίπτωμεν τοῖς αὐτοῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἀμαρτήμασιν, ἀλλ' ἐκκλίνωμεν ταῦτα καὶ διορθώμεν τὰ παρ' ἄλλοις κακὰ διδασκόμενα, ἅτινα βαθέως ριζοβολοῦσιν ἐν ταῖς τῶν νέων ψυχαῖς· διότι καθῆκον καὶ καθήκον ἀπαραίτητον παντός βιβλία διδακτικὰ συγγράζοντός ἐστιν οὐχὶ ἡ περὶ τὴν ἀργυρολογίαν καὶ καπηλείαν προσοχὴ αὐτοῦ, ἀλλὰ πρὸ παντός ἄλλου ἡ ἄκρατος φιλοτιμία καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ καταστῇ χρήσιμος τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι καὶ τῇ πατρίδι, τὴν σπουδὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων εὐχερεστέραν καθιστὰς, συγγράμματα μᾶλλον εὐμέθοδα καὶ πῶς τελειότερα συγγράφων. Αὕτη αὕτη ἡ γνώμη αἰετοπε ἐκράτησεν ἡμῶν περὶ τὰς συγγραφὰς καὶ τοῦ λοιποῦ αὕτη θὰ ὦθῃ ἡμᾶς ὡς ὁ κράτιστος δὴγός εἰς ταύτας.

“Ο,τι δ’ εἵπομεν ὅτι ἐφροντίσαμεν νὰ ἀπαλλάξωμεν τὴν βιβλὸν τήνδε πολλῶν ἀμαρτημάτων, οἷς ἄλλοι περιέπεσον, τοῦτο δύναται ὁ τὸν νοῦν προσέχων νὰ διαγνῶ, ἐὰν εἰς πᾶν αὐτῆς μέρος ἀποβλέψῃ, ἐνταῦθα δὲ μεταχειρίζομεθα καὶ μικρὰ δείγματα εἰς βεβαίωσιν τῶν ὑφ’ ἡμῶν λεγομένων. Ὁ Van Leeuwen καὶ ἐν τῇ Ὀμηρικῇ Γραμματικῇ⁽¹⁾ καὶ ἐν τῇ Μνημοσύνῃ⁽²⁾ νομίζει ὅτι παρ’ Ὀμήρῳ ὁ ἀόριστος ἐσπόμεν ἔχει ὑποτακτ. ἐσπῶνται, εὐκτ. ἐσποίμην, προστ. ἐσπέσθω, δι’ ὃ καὶ ἀντὶ τῆς προστ. σπεῖω⁽³⁾ γράφει «ἐσπεον», ἀπαρεμφ. ἐσπέσθαι, μετοχ. ἐσπόμενος. Ταῦτ’ αὖ διδάσκονται καὶ ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς Λεξικοῖς· ἀλλὰ περὶ τῶν πλημμελῶν τούτων τύπων ἐγράψαμεν ἄλλοτε μικρὰν πραγματείαν⁽⁴⁾ ἀποδείξαντες ὅτι τὰ χωρία ταῦτα ὀφείλουσι νὰ γραφῶσιν ὧδε· «ἐπὶ δὲ σπῶνται»⁽⁵⁾, «ἅμα σποίμην»⁽⁶⁾, «ἅμα σπέσθω»⁽⁷⁾, «ὁ δὲ σπόμενος»⁽⁸⁾, «τοῦτον γε σπομένοιο»⁽⁹⁾. Παράβαλε δὲ καὶ ἐπισπῶσθαι⁽¹⁰⁾, ἐπισπόμενος⁽¹¹⁾, μετασπόμενος⁽¹²⁾. Τὰς γραφὰς δέ, ἃς ἡμεῖς νομίζομεν τὰς μόνας ὀρθὰς, ὁ Nauck εἰσήγαγεν εἰς τὸ κείμενον τῆς ὑπ’ αὐτοῦ γενομένης ἐκδόσεως τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν.

Ἐπίσης ὁ Van Leeuwen ἐν τῇ Ὀμηρικῇ Γραμματικῇ⁽¹³⁾ νομίζει ὅτι τὸ παρ’ Ὀμήρῳ κομείτωρ⁽¹⁴⁾ ἐστὶ τρίτον πληθ. τῆς προστακτικῆς ἀντὶ τῆς καταλήξεως -έωτων καταλήγον ἀνωμάλως εἰς-είτων. Ἀλλὰ τοῦτό ἐστι πλημμελές· διότι τὸ κομείτωρ ἐστὶ τρίτον δυτικὸν τῆς προστακτικῆς, οὐχὶ δὲ τρίτον πληθυντικόν⁽¹⁵⁾. Ἀλλ’ ἴσως ἀντ’ αὐτοῦ γραπτέον κομεόντων (=κομεόντων) κατ’ εἰκασίαν Nauck.

Τοῦ ἀερόμαι ῥήματος ἢ μᾶλλον τοῦ ἀρνομαι μνημονεύεται κακῶς καὶ ἀόριστος μέσος ἡράμην, ὅστις παρελήφθη ἐκ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, οὐδόλως δ’ Ὀμηρικός ἐστίν· διότι παρ’ Ὀμήρῳ ἀντ’ αὐτοῦ εὐχρηστός ἐστίν ὁ ἀόριστος δευτε-

(1) Ἐκδόσ. E. Mehler σελ. 97, 105. (2) Mnemos. 1885 σελ. 193—194.

(3) Ἰλ. K, 285. (4) Ἐξόμομας 1886 σελ. 191. (5) Ὁδ. M, 349.

(6) Ὁδ. T, 579. Φ, 77. (7) Ἰλ. M, 350, 363. (8) Ἰλ. M, 395. N, 570. (9) Ἰλ. K, 246. (10) Ἰλ. E, 521. (11) Ἰλ. N, 495. Ὁδ. F, 215. E, 262. κτλ. (12) Ἰλ. N, 567. Ὁρα καὶ ἐνταῦθα § 507, 8.

(13) Ἐκδόσ. Mehler σελ. 66, σημ. 4. (14) Ἰλιάδ. Θ, 109 +.

(15) Ὁρα ἐνταῦθα § 428 καὶ Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α’. σ. 66—67.

ρος ἡρόδημ⁽¹⁾ καὶ ἀρόδημ⁽²⁾, ὑποτακ. ἄρωμαι⁽³⁾, εὐκτ. ἀροίμην⁽⁴⁾ καὶ ἀπαρέμφ. ἀρέσθαι⁽⁵⁾.

Τοῦ μέλλοντος ἀντιᾶ'ω⁽⁶⁾ καὶ τοῦ ἀορίστου ἡντιᾶσα νομίζεται ὑπὸ τινων ὅτι ἐνεστώς ἐστιν ὁ ἀντιᾶ'ω. Τοῦτο ἐστὶν ἡμαρτημένον· διότι ἐξ ἐνεστώτος ἀντιᾶ'ω οὐδαμῶς δύναται νὰ σχηματισθῇ μέλλον καὶ ἀορ. μετὰ βραχείας φωνήεντος, ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει νὰ γένηται ἀντιᾶ'σω, ἐξ οὗ δὲν προέρχεται ὁ Ἀττικὸς μέλλον ἀντιᾶ'ω, ἢ μᾶλλον ἀντιᾶσω⁽⁷⁾ καὶ ἀορ. ἡντιᾶσα ἢ μᾶλλον ἡντίμησα. Ὅθεν κατὰδὲλον γίνεταί ὅτι ἐνεστώς ἐστιν ὁ ἀντιᾶζω, ὅστις οὐδόλως μὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ, ὑβρηται δὲ παρ' Ἀττικοῖς, παρὰ Πινδάρῳ⁽⁸⁾ καὶ Ἡροδότῳ⁽⁹⁾.

Τὸ ἀτιμᾶω ῥῆμα, ὅπερ παρ' Ὁμήρῳ ὑβρηται μόνον κατ' ἐνεστώτα ἀτιμᾶ⁽¹⁰⁾, παρατατ. ἀτίμα⁽¹¹⁾ καὶ ἀτίμω⁽¹²⁾, μέλλ. ἀτιμήσω⁽¹³⁾ καὶ ἀορ. ἡτίμησα⁽¹⁴⁾ καὶ ἀπιητίμησε⁽¹⁵⁾, νομίζεται ὑπὸ τοῦ Nauck ὑποκτον, ἀλλὰ καθ' ἑμᾶς ἐστὶν ἀπηλλαγμένον πάσης ὑποψίας· διότι ἐστὶν ἀρχαία ἀνάγνωσις⁽¹⁶⁾ καὶ λείψανον ἀρχαίης συνθέσεως τοῦ Ἀ στερητικοῦ καὶ τοῦ τιμᾶω. Τοιαῦται δ' ἀρχαίαι συνθέσεις εἰσὶ καὶ τὸ δόσμητερ⁽¹⁷⁾ καὶ δόσταρι⁽¹⁸⁾ καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ θυσθηήσκει⁽¹⁹⁾, ἀνθ' οὗ φερομένου ὑπὸ πάντων τῶν χειρογράφων ὁ Nauck ἔγραψε «δυσθηήτοιν», ἤτοι

πάν δὲ σώμ' ἄνω κάτω

ἥσπαιρεν, ἡλλάλαξε θυσθηήτοιν φόνῳ.

Ἀλλὰ τὸ θυσθηήτέω - ω προϋποτιθέν τὸ ἄρρητον θυσθηήτος

(1) Τλ. Γ, 373. Ξ, 510. Σ, 165. Χ, 393. Ὁδ. Α, 240. Δ, 107. Ω, 33.

(2) Τλ. Γ, 124. 188. Α, 625. Ψ, 592. (3) Τλ. Α, 290. Μ, 435. Π, 84.

(4) Τλ. Δ, 95. Ε, 3. 273. Σ, 121. (5) Τλ. Μ, 407. Ξ, 365. Σ, 294.

(6) Ὁρα ἐνταῦθα § 479. 515. 2. (7) Ὁρα ἐνταῦθα § 547. (8) Πινδάρ, Νεμεον. Γ, 68. (9) Ἡροδот. Α', 166. Ὁρα καὶ Cobet Mnemos. 1874 σελ. 395.

(10) Ὁδυσ. Π, 307+. (11) Ὁδυσ. Φ, 99+. (12) Ὁδυσ. Ψ, 28+. ἔνθα ὑπὸ τοῦ Nauck μεταγράφεται εἰς «ἀτίμασαν».

(13) Τλ. Γ, 62. Θ, 163. Ὁδ. Π, 274., ἐνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται «ἀτιμήσαν».

(14) Τλ. Α, Π, 94. 356. 507. Β, 240. Ζ, 522. Ι, 141. Ξ, 127. Ὁδ. Ξ, 57. Υ, 133., ἐνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται «ἀπιητίμασαν».

(15) Ιλ. Ν, 413+, ἐνθ' ὅ μὲν Nauck γράφει «ἀπιητίμασαν», ὁ δὲ Cobet «ἄρ' ἡτίμησε» ἐν Mnemos. 1874 σελ. 368.

(16) Ὁρα μαρτυρίας ἐν περιόδ. Σωκράτ. Τόμ. Α', σελ. 254—257. (17) Ὁδ. Ψ, 97+. (18) Τλ. Γ, 39. Ν, 769. (19) Εὐριπ. Πλάτ. 843.

ραίνεται μοι οὐχὶ ἐπιτυχῆς διόρθωσις ὄν. Ἐάν γίνῃ ἀνάγκη διορθώσεως, ἴσως γραπτέον «δυσθαυοῦν» = δυσθανές ὄν) ἐκ τοῦ δυσθαυέω-ω = δυσθαυατέω-ω.

(1) παρ' Ὁμήρῳ παρακείμενος τετρηχενῶ¹ καὶ ὑπερσ. τετρηχενῶ² ὑπ' ἀπάντων νομίζεται ὅτι ἔγινεν ἐκ τοῦ ταράσσω, ὅπερ δὲν εἶναι ὀρθόν· διότι οὕτως ὤφειλον οὗτοι νὰ σχηματισθῶσιν, ὡς παρὰ μεταγενεστέροις ἡϋρηνται, τετρίφαχα καὶ ἐπτατρήκεν. Ὅθεν νομίζομεν ὅτι οἱ χρόνοι οὗτοι γίνονται ἐξ ἀρρήτου ἐνεστώτος θροήσσω = Ἀττικ. θράττω ἐκ ῥίξης τρηχ- (τρηχέας = Ἀττικ. τράχης³).

Τὸ αἰδοῦ' η, πο. λυῖδοῦ' η καὶ ἰδοῦ' η = αἰFιδρῶ' η, πο. λυFιδρῶ' η, Fιδρῶ' η παρ' Ὁμήρῳ γράρονται διὰ τῆς FΙ διφθόγγου αἰδορεῖη, πο. λυῖδορεῖη, ἰδορεῖη. Ἡ δὲ διὰ διφθόγγου γραφὴ αὐτῶν ἐστὶ πλημμελής προελθούσα ἐξ ἀγνοίας καὶ πλάνης τῶν παλαιῶν, οἵτινες ἀδυνατοῦντες νὰ ἐρμηνεύσωσι τὴν μακράν παραλήγουσαν ἰδορεῖα, -ιος, ἰδορι-εῖη καὶ συναίρεσει ἰδοῦ' η) ἔπλασαν κατ' ἀνάγκην τὴν διὰ διφθόγγου γραφὴν αὐτῶν, ὡς διδάσκουσιν οἱ τοῦ Ὁμήρου ἐρμηνευταὶ καὶ σχολιασταί. «Ἡ παραλήγουσα τῆς αἰδορεῖας διὰ διφθόγγου ἀεὶ γράφεται διὰ τὴν κλίσιμ τοῦ ἰδορεῖα ἰδορεῖως ὡς ὄφκειας»⁴. Ἡ γενικὴ τοῦ ἰδορεῖα ἐστὶν ἀδύνατον νὰ σχηματισθῇ ἰωνικῶς ἰδορεῖως, ἀλλ' ἰδορεῖος⁵. Ὅθεν ἡ διὰ διφθόγγου γραφὴ ἐστὶ πλημμελής, ὡς καὶ ὁ Cobet ἐδίδαξεν.

Παρ' Ὁμήρῳ φέρεται καὶ ἡ λέξις ἀγκάας νομιζομένη ὡς ἐπίρρημα ἐν τοῖσδε τοῖς χωρίοις.

ἡ δ' ἀγκάας ἐλάζετο⁶ θυγατέρα ἦν Ἰλ. Ε, 371.

ἀγκάας ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράχοιτιν (Ἰλ. Ξ, 346).

ἔχε δ' ἀγκάας ἄχοιτιν Ἰλ. Ξ, 353.

ἀγκάας δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στίβαρῃσιν Ἰλ. Ψ, 711.

ἀγκάας ἐλόντ' ἐμὸν υἱὸν Ἰλ. Ω, 227.

τρόπιν ἀγκάας ἐλὼν νεὸς Ὀδυσ. Η, 252.

Ἡ λέξις δ' αὕτη ὑπάρχει πάντοτε πρὸ φωνήεντος, ἔνθα γρα-

(1) Ἰλ. Η, 346. (2) Ἰλ. Β, 95. (3) Ὁρα ἐνταῦθα § 491 καὶ Πρὸτ. Λεξικ. Ἀττικ. Πρὸτ. σελ. 130. (4) Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Κ, 231. (5) Ὁρα ἐνταῦθα § 99 καὶ 311.

(6) Ἡ κατὰ τινες τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἐλάζετο οὐ γραπτέον. Ὁρα μαρτυρεῖται περὶ τούτου ἐν τῷ Ὁμήρ. Λεξικ. τοῦ Εὐεγγέλιου ἐν λ. λάζομαι.

πτέον «ἀγκάσι», ἅπαξ δὲ πρὸ συμφώνου, ἔνθα γραπτέον «ἀγκάσι δ' ἂν ἔλθῃ λαβέτην»· διότι ἐστὶ δοτική πληθ. τοῦ ἀγκῶν (= ἀγκάλη), γενομένη κατὰ συγκοπήν καὶ μεταβολὴν τοῦ συμφωνοειδοῦς φθόγγου ν, εἰς α (1). Οὕτως ἔγινε καὶ τὸ Ἀττικὸν *φερρέματα* ἐκ τοῦ *Περσεφόνη* (= Περσέφνη ν, -τ]α καὶ τὸ Ὀμηρικὸν *πρόφρησσαι* ἐκ τοῦ *πρόφρηων* (= πρόσφρη ν, -τ]α). Εὐτυχῶς δ' ἡ δοτικὴ αὕτη εὐρίσκεται πλήρης παρ' Ὀππιανῷ.

ὥς δ' ὅτε περθομένης δαίμων ὑπὸ χερσὶ πόλῃος
ἐλκυσμένων παίδων τε δορικτῆτων τε γυναικῶν
κοῦρον ἀνὴρ δειρῇ τε καὶ ἀγκάσιν ἐμπεφυῶτα
γυναικίᾳ ἐρύτῃ πολέμου νόμῳ (2).

καὶ παρὰ Σαρδάπῳν τῷ Σαρδιανῷ·

καὶ μὴν καὶ τόν, ὅτ' ἐστὶν ἐν ἀγκάσιν, εὐθὺ θέλοντα
καὶ παρέχοντα χυδὸν οὐ πάνυ δῆ τι θέλω (3).

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Παραλείποντες δ' ἄλλα γραμματολογικὰ περὶ Ὀμήρου ζητήματα, ἅτινα ἀναβαλλόμεθα εἰς ἄλλον εὐθετώτερον καὶ χρόνον καὶ χώρον, ἤτοι περὶ ὑπάρξεως τοῦ ποιητοῦ, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν παρεδόθησαν ἡμῖν τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα καὶ ἄλλα τούτοις παραπλήσια, ἀνακινηθέντα ὑπὸ τοῦ μεγάλου φιλολόγου Οὐολφίου, ἐν τῷ παρόντι ἀρκούμεθα νὰ εἰπώμεν μόνον ὅτι τὴν ἐν τῷ Ὀμηρικῷ κειμένῳ εἰσαγωγὴν τοῦ Γ' πολλοὶ λόγοι μετρικοὶ καὶ εὐφωνικοὶ καθιστᾶσιν ἀναγκάσιαν, ἀνευ δ' αὐτοῦ πλεῖστα ζητήματα Ὀμηρικὰ ἀνερμήνευτα μένουσιν (4).

Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ ἀναγκάσιαν ἐνομίσσαμεν καὶ σύντομον διδασκαλίαν περὶ *δακτυλικῶν εξαμέτρων* τῇ Ὀμηρικῇ Γραμματικῇ νὰ προσθώμεν· ἀλλὰ ταύτην δὲν ἐπετάξαμεν, ἀλλὰ προετάξαμεν ἐν ταῖς εἰσαγωγικαῖς γνώσεσι· διότι τὰ ἐπόμενα τῆς Γραμματικῆς μέρη προαπαιτοῦσι τὴν τοιαύτην γνώσιν. Ἐνταῦθα δ' ἀπεδεξάμεθα τοὺς ὅρους θέσει καὶ ἄρσει

(1) *Όρα Grammat.* Meyer έκδσ. 5^η, σελ. 354, πρὸλ. καὶ τὰ ἀγκῶν ἐν η, (= ἀγκῶν-η), ἀγκῶν α (=*ἀγκῶν*), *Όρα* ἐνταῦθα § 264, 1.

(2) Ὀππιαν. *Ἀλεοντα*, Β. 313—316.

(3) *Ἐπίγραμμα*, 42 ἐν *Ἀνθολογ.* παλαιῶν Ἑλλ. ποιητ. τόμ. Β', σελ. 369.

(4) *Όρα* ἐνταῦθα § 62, 96, 99, 100, 364, 365, 366.

ὡς οἱ παλαιοὶ μετρικοὶ ἐνόουν αὐτοὺς, οὐχὶ δ' ὡς οἱ νεώτεροι συγγράντες τὰ ὀνόματα καλοῦσι θέσειν ὅ,τι οἱ παλαιοὶ ἄρουν καὶ ἄρουν ὅ,τι ἐκεῖνοι θέσειν.

Ἐν τέλει δὲ πλὴν τοῦ ἀλφαριθμητικοῦ πίνακος τῶν ἀνωμάτων ὀνομάτων καὶ ῥημάτων πρὸς ταχύτεραν εὕρεσιν αὐτῶν ἔχομεν καὶ πίνακα κατὰ ῥαψωδίας καὶ στίχους τῶν παρ' Ὀμήρῳ χωρίων, ἅτινα ἐνταῦθα διορθοῦνται ἢ γράζουσι διορθώσεως.

Τοιαύτη εἶναι ἡ παρούσα Ὀμηρικὴ Γραμματικὴ, ἣν ἐνομίσαμεν δίκαιον νὰ ἀφιερῶσωμεν τῷ φιλογενεστάτῳ Κωνσταντίνῳ Ζάππᾳ, ὅστις μέγιστος ἐθνικὸς εὐεργέτης τυγχάνει ἅτε γενόμενος προστάτης τῆς ἐν Ἑλλάδι βιομηχανίας κἀντεῦθεν τῆς ἰδιωτικῆς καὶ ἐθνικῆς εὐημερίας πρόξενος, ἰδρυτῆς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει φερωνύμου παρθεναγωγείου καὶ πολλῶν ἄλλων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων, παντοῖον δ' ἀγαθὸν ἀγαθὸς παραστάτης καὶ ἀντιλήπτωρ. Τοιούτῳ ἀνδρὶ βεβαίως ἤρμοζε νὰ προσενέγκωμεν ἐμβριθέστερα καὶ σπουδαιότερα συγγράμματα· ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ παρόντος πονήματος ἀφιέρωσις οὐδ' αὖτως κωλύει ἡμᾶς νὰ ποιήσωμεν τοῦτο ἐν τῷ μέλλοντι δι' ἄλλων. Ἐν γὰρ τῷ παρόντι ἔναυλον αἰεὶ ἔχοντες τὴν ἐκ τῆς Ὀλυμπιακῆς ἐκθέσεως ἡμετέραν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν οὐδόλως ἡδυνήθημεν νὰ καταστείλωμεν τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν πρὸς τὸν ἄνδρα πλεονάζον σέβας καὶ κατ' ἀνάγκην ἀφιερῶμεν αὐτῷ τὴν βιβλὸν ταύτην ὡς δείγμα τῆς πρὸς αὐτὸν ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τρανότατον τεκμήριον τῆς ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκάστου Ἑλλήνος τιμῆς, ἧς παρὰ πάντων διαφερόντως ὁ φιλογενέστατος ἀνὴρ τυγχάνει.

Ἀντὶ δὲ τῶν ἡμετέρων πόνων μόνην ἀξίαν ἀμοιβὴν ἡμεῖς θὰ ἐνομιζόμεν τὴν εὐμενῇ κρίσιν ὅτι ἐργασάμενοι ἐπ' ἀγαθῶν τῶν σπουδάζόντων καὶ τῆς πατρίδος συνετελέσαμεν πῶς πρὸς τοῦτο ἡ προσηγγίσασμεν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ προθέσει.

Ἐν Ἀθήναις Ἀπριλίου μεσοῦντος 1889.

Γεώργιος Α. Ζηκίδης.

ΣΗΜ. Τὸ σημεῖον + σημαίνει ὅτι ὁ τύπος φέρεται ἀπ' αὐτῶν παρ' Ὀμήρῳ.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΟΜΗΡΙΚΗ

Εἰσαγωγικαὶ γνώσεις.

§ 1. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διακρίνεται εἰς ἰ διαλέκτους, τὴν Αἰολικὴν, Ἰωνικὴν, Δωρικὴν καὶ Ἀττικὴν.

§ 2. Τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα, περὶ ὧν πραγματεύεται ἡ Ὀμηρικὴ Γραμματικὴ, εἶναι γεγραμμένα εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον⁽¹⁾, ἃν καὶ εὐρίσκονται ἐν αὐτοῖς ἰδιώματα καὶ τῶν ἄλλων διαλέκτων, μάλιστα δὲ τῆς Αἰολικῆς.

§ 3. Ποιήματα ἀποδιδόμενα τῷ Ὀμήρῳ εἶναι ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια, οἱ Ὀμηρικοὶ Ὕμνοι, Ἐπιγράμματα τινα καὶ ἡ Βατραχομομαχία.

ΣΗΜ. Οἱ Ὀμηρικοὶ Ὕμνοι, τὰ Ὀμηρικὰ ἐπιγράμματα καὶ ἡ Βατραχομομαχία εἶναι μεταγενέστερα ποιήματα ἀποδοθέντα τῷ Ὀμήρῳ.

§ 4. Ἡ Ὀμηρικὴ Γραμματικὴ πραγματεύεται περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων, καθ' ὅσον τοῦτο εἶναι διάφορον τοῦ ἰδιώματος τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

§ 5. Τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα ὑπὸ τῶν παλαιῶν δὲν ἐμελῶδοντο, ἀλλ' ἐρραβίφωδοντο, ἥτοι ἀπηγγέλλοντο ἄνευ μέλους⁽²⁾. Εἶναι δὲ πεποιημένα ταῦτα κατὰ στίχον⁽³⁾.

§ 6. Στίχος τις ἀποτελεῖται ἐξ ὀρισμένου ἀριθμοῦ μετρικῶν ποδῶν. Ὁ δὲ ποὺς συνίσταται ἐκ τριῶν ἢ πλείονων πρώτων γράφων (ἥτοι σημείων), ἥτοι εἶναι τριάσημος, τετράσημος, κτλ.

(1) Ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος διακρίνεται εἰς ἀρχαίαν καὶ νεωτέραν. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰωνικῇ διάλεκτῳ, ἥτις μετὰ τοῦ δακτυλικοῦ ἐξαμέτρου ἀποτελοῦσα τὸ γλωσσικόν ἰδιῶμα τοῦ ἔπους ὠνομάσθη καὶ ἐπικὴ διάλεκτος, ἐγράφησαν τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα· ἐν δὲ τῇ νεωτέρᾳ Ἰωνικῇ ἔγραψεν ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Ἱπποκράτης.

(2) Ἀριστοτέλ. περὶ Ποιητικ. 1, σελ. 1447, ἀ.

(3) Ἡ Ἰλιάς ἔχει 15693 στίχους, ἡ δὲ Ὀδύσεια 12110.

§ 7. Αἱ συλλαβαὶ εἶναι βραχεῖαι καὶ μακραί. Πᾶσα δὲ μακρὰ (-) ἴσούται δύο βραχεῖαις (^υ). ἐκ δὲ τῆς βραχείας ἀποτελεῖται ὁ πρῶτος πρῶτος ἢ τὸ σημεῖον (^υ).

§ 8. Πόδες κατ'ἀλλήλους εἰς στιχουργίαν εἶναι οἱ συγκείμενοι ἐκ μακρῶν καὶ βραχείων συλλαβῶν ἀνταλλάσσουμένων πρὸς ἀλλήλους. Τοιοῦτοι δ' εἶναι οἱ ἐπόμενοι.

ὁ ἱamboς (^υ-) | πόδες ὁ ἀνάπαιστος (^υ-) | πόδες
ὁ trochaïos (-^υ) | τρισημοί. ὁ δάκτυλος (-^υ^υ) | τετρασημοί.

§ 9. Ὁ μὲν δάκτυλος παρελαμβάνετο εἰς τὸ διαγρηματικὸν εἶδος τῶν ποιημάτων, ὁ δὲ ἱamboς εἰς τὴν δραματικὴν ποιήσιν, ὁ δὲ trochaïos καὶ ὁ ἀνάπαιστος εἰς τὸ μέλος.

ΣΗΜ. Ἡ σήμερον ἐν χρήσει ὑπάρχουσα ὁμοιοκαταληξία τοῦ τέλους τῶν στίχων ἦτο ἄγνωστος τοῖς παλαιοῖς.

§ 10. Ἡ μακρὰ συλλαβή, ἥτις δέχεται τὸν ρυθμικὸν τῶνον τοῦ ποδός, καλεῖται θέσις τοῦ ποδός, τὸ δὲ λοιπὸν μέρος αὐτοῦ συγκείμενον ἐκ μιᾶς ἢ δύο συλλαβῶν καλεῖται ἄρισ.

ΣΗΜ. Οὕτως ἐκάλουν ταῦτα οἱ ἀρχαῖοι μετρικοί, παραλαβόντες τὰ ὀνόματα ἐκ τῆς θέσεως καὶ ἄρσεως τῶν ποδῶν ἐν τῷ βηματισμῷ, οἱ δὲ μεταγενέστεροι συνέχισαν τὰ ὀνόματα καλοῦντες ἄρσιν ὅ,τι οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον θέσιν καὶ θέσιν ὅ,τι ἐκείνοι ἄρσιν (1).

§ 11. Ὁ ἱamboς καὶ ὁ ἀνάπαιστος ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἄρσεως, ὁ δὲ trochaïos καὶ ὁ δάκτυλος ἀπὸ τῆς θέσεως.

§ 12. Ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσσεια ἀνήκουσιν εἰς τὸ διαγρηματικὸν εἶδος τῆς ποιήσεως, ἥτις καλεῖται ἔπος (= Ἀττικ. Λόγος).

§ 13. Τὸ μέτρον τοῦ ἔπους εἶναι δακτυλικόν διότι τοῦτου γίνεταί χρῆσις ἐν τῇ διηγήσει τῆς τύχης τῶν ἥρώων, ὅθεν λέγεται καὶ ἡρώϊον ἢ ἥρωϊκὸν μέτρον.

§ 14. Τὸ ἥρωϊκὸν μέτρον σύγκειται ἐκ δύο τριποδιῶν, ἐκατέρω δὲ τριποδία ἔχει τρεῖς βάσεις, τὸ δὲ ὅλον ἐξ ἑξάσεως. Διὰ τοῦτο λέγεται καὶ δακτυλικὸν ἑξάμετρον (2) ἢ ἑξάμετρος (στίχος).

§ 15. Ἐκατέρω τριποδία τοῦ ἑξαμέτρου ἔχει τρεῖς ρυθμικοὺς τόνους, ἓνα κύριον ἔχοντα τὴν μεγίστην δύναμιν, ἓνα δευτερεύοντα ἔχοντα ἀσθενεστέραν τοῦ πρώτου δύναμιν καὶ ἓνα ἀσθενέστατον (3).

(1) Ὁρα Βακχελ., εἰσαγ. Μουσικ. Τέχν., σ. 67 καὶ 79 ἐκδόσ. Rudolf Westphal. (2) Μέτρον ἐνταῦθα = βάσις. (3) Τοῦτο ἀναφέρεται νὰ παραστήσωμεν διὰ τοῦδε.

τᾶ''' τᾶτᾶ, τᾶ'' τᾶτᾶ, τᾶ' τᾶτᾶ || τᾶ''' τᾶτᾶ, τᾶ'' τᾶτᾶ, τᾶ' τᾶτᾶ
ἐνθα διὰ τοῦ τᾶ''' παριστάνομεν τὸν ρυθμικὸν τόνον τὸν ἔχοντα τὴν μεγίστην δύναμιν, διὰ δὲ τοῦ τᾶ'' τὸν δευτερεύοντα τόνον, διὰ δὲ τοῦ τᾶ' τὸν ἀσθενέστατον.

§ 16. Ἀντί τῶν δύο βραχειῶν συλλαβῶν τῆς ἄρσεως δύναται νὰ τεθῇ καὶ μακρά συλλαβή (§ 7). Ὅθεν ἀντί τοῦ δακτύλου ὑπάρχει καὶ ἄλλος πόνος ἐν γρήσει ὁ σπονδαῖος (· ·). Ὁ δὲ τελευταῖος πόνος τοῦ στίχου εἶναι πάντοτε δισύλλαβος, σπονδαῖος (· ·) ἢ τρομαῖος (· · ·). διότι ἡ τελευταία συλλαβή τοῦ στίχου εἶναι ἀδιάσπρος (ἢ μακρά ἢ βραχεῖα).

Τὸ σχῆμα τοῦ ἡρωικοῦ στίχου εἶναι τόδε.

— — — — — | — — — — — | — — — — — | — — — — — | — — — — — | — — — — —
 μῆνιν ἄ|εἶδε θε|ἄ Πη|ληϊά|δε ω Ἀ|χι|λῆος (Ἰλ. Α, 1).
 ἄνδρα μοι| ἔννεπε|, μοῦσα, πο|λύτροπον|, ὅς μάλα πολλὰ
 (Ὀδ. Α, 1).

§ 17. Στίχοι μετὰ πέντε ἐφεξῆς δακτύλων (1) δὲν εἶναι πολλοὶ συνήθεις, ὥς ἐν Ἰλ. Α, 10:

νοῦσον ἄ|νὰ στρατὸν| ὥρσε κα|κὴν, ὅτε|κόντο δὲ λαοί.
 καὶ ἐν Ὀδυσ. Γ, 272:

τὴν δ' ἐθ|έλων ἐθ|έλουσαν ἄ|νήγαγε| ὄνδε δό|μονδε.

§ 18. Στίχοι μετὰ πέντε ἐφεξῆς σπονδαίων εἶναι παρ' Ὁμήρῳ σπανιώτατοι (2 ἐν Ἰλιάδι καὶ 4 ἐν Ὀδυσσεῒ), ὥς Ὀδ. X, 175 καὶ 192:

σειρὴν δὲ πλε|κτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε.

ἐνθα ὅμως ὑπ' ἄλλων γράφεται «ἐξ αὐτῶν». Ὅρα καὶ Ἰλ. Α, 130, Φ, 221. Ὀδ. Ο, 334, Φ, 15.

§ 19. Συνήθως ἀνχυμνῶνται σπονδαῖοι καὶ δάκτυλοι ἐν τοῖς στίχοις, ἐξ οὗ γινώσκται ποιικιλία. Οἱ δὲ σπονδαῖοι τίθενται συνήθως ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ ποδὶ, ἐν δὲ τῷ τετάρτῳ ποδὶ εἶναι ἥττον συνήθεις, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ πολλῶ σπανιώτεροι, ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ πολλῶ ἔτι σπανιώτεροι (2).

§ 20. Στίχοι ἔχοντες κατὰ τὸν πέμπτον πόδα σπονδαῖον καλοῦνται σπονδαῖόζοντες. Σπονδαῖόζοντες δὲ ἢ καὶ ὁλοσπόνδατοι καλοῦνται καὶ οἱ ἔχοντες ὅλους τοὺς πόδας σπονδαίους.

§ 21. Ἐν τῷ τέλει σπονδαῖόζοντος στίχου συνήθως ὑπάρχει λέξις τετρασύλλαβος, ὥς Ἰλ. Α, 44:

οὔνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασεν ἄρητῆρα.

(1) Τοιοῦτοι στίχοι ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι εἶναι 2966, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεῒ 2237.

(2) Στίχοι μετ' ἑνὸς μόνον σπονδαίου ἐν τῇ Ἰλιάδι εἶναι 6624, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεῒ 4877. Μετὰ 2 σπονδαίων εἶναι ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι 4716, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσ. 3892. Μετὰ 3 σπονδαίων ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι εἶναι 4284, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσ. 4035. Μετὰ 4 σπονδαίων εἶναι ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι 101, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεῒ 65. Ὅρα Arthur Ludwig Aristarchus Homer, Textkrit. Τόμ. Β', σελ. 308-9.

Καὶ τρισύλλαθος δὲ λέξεις εὐρίσκονται, ὡς Ἰλ. Α. 250:

τῷ δ' ἦδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων.

§ 22. Καὶ δισύλλαθος εἶναι ἡ τελευταία λέξις τοῦ στίχου (Ἰλ. Β, 718. Α, 639. Η, 744. 812. Ὀδ. Ι, 451. Ξ, 239) Μονοσύλλαθοι δὲ τελικαὶ λέξεις τοῦ στίχου εἶναι σπάνιαι, ὡς Ἰλ. Δ, 182:

ὥς ποτὲ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.

Ὅρα καὶ Ἰλ. Γ, 2. Δ, 482. Η, 238. Θ, 150. Α, 741. Η, 384. Τ, 147. Φ, 340. 387, κτλ. Ὁμοίως εὐρηγνται καὶ στίχοι, ὧν ἡ τελευταία λέξις εἶναι μονοσύλλαθος ἐγκλιτική, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Ε, 448:

ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκρόντ' οὐ κούδαινον τέ.

Ὅρα καὶ Ὀδυσ. Θ, 140.

§ 23. Ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ στίχου τινὸς ἀναγκάζεται τις ρυθμικῶς καὶ αὐτομάτως περὶ τὸ μέσον αὐτοῦ νὰ κάμῃ παύσιν τινα, δι' ἧς ὁ στίχος διαιρεῖται εἰς δύο μέρη. Ἡ παύσις αὕτη γινομένη πάντοτε ἐν τῷ τέλει τῆς λέξεως λέγεται *διαίρεσις* μὲν, ὅταν συμβαίῃ μετὰ τὸ τέλος τοῦ μετρικοῦ ποδός, *τομή* δέ, ὅταν συμβαίῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποδός.

§ 24. Ἡ τομή τοῦ ἐξαμέτρου δὲν συμβαίνει ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο τριποδιῶν, διότι τότε θὰ ἐγεννᾶτο μονοτονία, ἀλλ' ἦτοι μετὰ τὴν ἑσιν τοῦ τρίτου ποδός, καὶ τότε λέγεται *τομή* *πενθήμερη* (ἡ *ἄρσην τομή*), ὡς

μῆνιν ἄειδε, θεῶν, || Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος (Ἰλ. Α, 1).

ἢ μετὰ τὴν πρώτην βραχεῖαν τῆς ἄρσεως τοῦ τρίτου ποδός, καὶ τότε λέγεται *τομή* *κατὰ τρίτον τροχαῖον* (ἡ *θήλεια τομή*). ἦτις εἶναι καὶ ἡ συνηθεστέρα καὶ κυρία τομή τοῦ ἐξαμέτρου⁽¹⁾, ὡς ἐν Ὀδυσ. Α, 1:

ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, || πολύτροπον, ὅς μάλα πολλά.

ΣΗΜ. Ἡ ἐν τῷ τέλει τοῦ τρίτου ποδός διαίρεσις εἶναι ἐπίμμεπτος, δύ-

(1) Ὡς κυρία τομή τοῦ ἐξαμέτρου τέως ἐνομίζετο ἡ πενθήμερη, ἀλλ' ἦδη ὑπὸ τοῦ Arthur Ludwig (Aristarch's Homerisch. Textkrit. Τόμ. Β, σελ. 326, § 38, ὑποσημ. 274) ἀπεδείχθη, ὅτι ἐν τοῖς Ὀμηρικαῖς ποιήμασι πολλῶν συνηθεστέρα τομή εἶναι ἡ κατὰ τρίτον τροχαῖον, διότι ἐξ 611 στίχων τοῦ Α τῆς Ἰλιάδος εἶναι 358 μὲν κατὰ τρίτον τροχαῖον τομαί, 247 δὲ πενθήμεραι, καὶ 6 ἐφθήμεραι. Ἐκ δὲ 804 στίχων τοῦ Ω τῆς Ἰλιάδος 441 μὲν τομαί εἶναι κατὰ τρίτον τροχαῖον, 355 δὲ πενθήμεραι καὶ 8 ἐφθήμεραι. Ἐκ δὲ 444 στίχων τοῦ Α τῆς Ὀδυσσεΐας 268 μὲν τομαί εἶναι κατὰ τρίτον τροχαῖον καὶ 176 πενθήμεραι. Ὡστε μεταξύ 1859 στίχων Ὀμηρικῶν εἶναι 1067 μὲν τομαί κατὰ τρίτον τροχαῖον, 778 δὲ πενθήμεραι καὶ 14 ἐφθήμεραι.

ναιται δὲ αὕτη νὰ ὑπάρχῃ μόνον, ὅταν μετ' αὐτῆς ὑπάρχῃ ἡ π ἐν θ ἡ μι-
με ρ ῆς καὶ ἡ κα τ ᾱ τρίτον τροχαῖον τομῇ, ὡς

ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ || σφρατὸν | ὤχετο κῆλα θεοῖο ('Ιλ. Α, 53).

δῶκεν οἱ πέλεκυν || μέγαν | ἄρμενον ἐν παλᾶμῃσιν ('Οδ. Ε, 234).

ὀφθαλμοὶ δ' ὥσει || κέρα | ἔστασαν ἡέ σιδηρος ('Οδ. Τ, 211).

§ 25. Εἰς τὴν τομὴν τοῦ τρίτου ποδός, ἐνθα συμβαίνει ἡ κυρία
τομὴ τοῦ ἐξαμέτρου, προστίθεται καὶ ἡ τομὴ τοῦ τετάρτου ποδός,
ἥτις συμβαίνει μετὰ τὴν θέσιν αὐτοῦ καὶ καλεῖται τομὴ ἐφθημι-
μερῆς, ὡς 'Ιλ. Α, 248:

ὅς κε θεοῖς' ἐπιπειθεται, || μᾶλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Συμβαίνει δὲ καὶ διαίρεσις ἐν τῷ τέλει τοῦ τετάρτου ποδός, ἥτις
καλεῖται βουκολικὴ, ὡς 'Ιλ. Α, 348:

ἡ δ' ἄΓέκουσ' ἄμα τοῖσι γυνὴ κίεν, || αὐτὰρ Ἀχιλλεύς.

ΣΗΜ. Ἐν τῇ βουκολικῇ διαίρεσει ὁ τέταρτος ποὺς ὑπελείπει νὰ εἶναι
δ ᾱ κ τ ο λ ο ς, σπανίως δὲ οὗτος εἶναι καὶ σ π ο ν δ ε ῖ ο ς, ὅπερ ὅμως νο-
μίζεται ἀμάρτημα προσελθὼν ἐκ γραφικοῦ σφάλματος κατὰ τὴν γνώμην
πολλῶν φιλολόγων.

§ 26. Ἡ τομὴ ἡ ἐν τῷ τετάρτῳ ποδὶ γινομένη συχνάκις παρα-
μελεῖται, σπανίως ὅμως παραλείπεται ἡ ἐν τῷ τρίτῳ ποδὶ συμ-
βαίνουσα, ὅπερ γίνεται μόνον, ὅταν εἶναι μακρὸν κύριον ὄνομα, ὡς
"Ἰσάνδρον τε καὶ Ἰππόλοχον || καὶ Λαοδάμειαν ('Ιλ. Ζ, 197).
"Ορα καὶ 'Ιλ. Ε, 207, Α, 249 Ν, 351. Ἡ ὅταν ὑπάρχῃ σύν-
θετος λέξις, ὡς 'Ιλ. Α, 466, Β, 429:

ὥπησάν τε περιφορέως, || ἐρύσαντό τε πάντα.

δῶκεν ἱμάντας ἑυτμήτους || βοὸς ἀγραύλοιο ('Ιλ. Ψ, 684).

Φωνήεντα

§ 27. Τὸ βραχὺ Ἀ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου καὶ παρ' Ὀμήρῳ
μένει βραχὺ Ἀ. Ἐξαιρεῖται τὸ κνίσση (= Ἀττικ. κνίσσα), Σκύλλη
(= Σκύλλᾱ) καὶ τὰ εἰς -εῖη καὶ -οῖη λήγοντα, ὡς ἀληθείη (= Ἀττικ. ἀλήθεια), εὐπλοῖη (= Ἀττικ. εὐπλοία) § 204.

§ 28. Τὸ ἐξ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως προσελθὼν μακρὸν Α καὶ
παρ' Ὀμήρῳ εἶναι μακρὸν, ὡς μοῖσᾶς (ἐκ τοῦ μούσᾱ-νς), μέλᾶς
(ἐκ τοῦ μελᾶν-ς), τάλᾶς (= τάλᾶν-ς), γίγᾶς (= γίγᾶντ-ς), πᾶς
(= πάντ-ς), πεπαιδεῦκᾶσι (= πεπαιδεύκᾶντι), κτλ.

§ 29. Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει ἀντὶ τοῦ μακροῦ Α τῆς Ἀτ-
τικῆς διαλέκτου ὑπάρχει παρ' Ὀμήρῳ Η. Τοῦτο δὲ συμβαίνει
ἐν τοῖς ἐξῆς.

1) Ἐν τοῖς πρωτοκλίτοις, ὡς σοφία (= Ἀττικ. σοφία), ἡμέρη, γῶρη, θύρη, δῶρη, αἶρη, καρδίη, σκοπιή, βίη (= ἡμέρᾱ, γῶρᾱ, θύρᾱ, λύρᾱ, αἶρᾱ, καρδίᾱ, σκοπιᾱ', βιᾱ), γενεή, Τεγέη, πετλέη (= γενεᾱ', Τεγέᾱ, πετλέᾱ), μετρουή, ποίη (= μετρουᾱ', πόᾱ), κτλ. γενιή (= Ἀττ. νεανιάς), κτλ.

ΣΗΜ. Ἐξαιρεῖται τὸ Λί ν ε ἰ ᾱ ς, Λ ὀ γ ε ἰ ᾱ ς, Ἐ ρ μ ε ἰ ᾱ ς καὶ τὰ θηλυκὰ Ν α υ σ ι κ ᾱ' ᾱ, Ῥ ε ᾱ καὶ τὸ θ ε ᾱ' (ἀλλ' ὅμως Ἀ μ φ ι - θ ε - η, Ε ἰ δ ο - θ ε ἡ, Λ ε υ κ ο - θ ε ἡ) καὶ ἡ γενική θ ε ᾱ ς καὶ φ ε ἰ ᾱ ς.

2) ἐν ταῖς πλῆξιν πτώσῃσι (τοῦ ἀήρ) ἡέρος, ἡέρι, ἡέρι, ἀλλὰ κατ' ὀνομαστικὴν διὰ τοῦ α, ἡ ἀήρ (θηλυκ.).

3) ἐν τοῖς οὐσιαστικοῖς ἱρήξ (= ἰέρᾱξ), θῶρηξ (= θῶρᾱξ), κρητήρ (= κρητήρ), κρητής (= νεανιάς), κηρ (= νᾱός).

4) ἐν τοῖς ἐπιθέτοις τρηγῆς (= τραγῆς) καὶ τριῶντα (= τρια' - κοντα), διακόσιοι (= διακόσιοι), τριῶντα (= τριᾱκόσιοι).

5) ἐν τοῖς ῥήμασι πρήσσω (= πρᾱ' σσω, πρᾱ' ττω), περήσω (= περᾱ' σω), ἐπέρησα (= ἐπέρᾱσα), ἀνιήσω (= ἀνιᾱ' σω), ἰήσομαι (= ἰᾱ' - σομαι), ἐμύηνα (= ἐμιᾱνα), εἵφηνα (= ἡφῆρᾱνα), κτλ. καὶ ἐν τοῖς ἐξ αὐτῶν παραγώγοις πρήξις (= πρᾶξις), ἀνιηρός (= ἀνιᾱ - ρός), ἰηρός (= ἰᾱρός), κτλ.

6) ἐν τοῖς ἐπιρρήμασι λάθρη (= Ἀττικ. λάθρα), λίην (= λιᾱν), πέρην (= πέρᾱν).

§ 30. Παρ' Ομήρῳ ἀντὶ τοῦ ὅ γίνεσθαι χρῆσις ἐνίοτε τοῦ υ κατ' ἰδιωμα τῶν Λιολέων. Τοῦτο δὲ συμβαίνει ἐν τοῖς ἐξῆς.

1) ἐν τοῖς ἐκ τοῦ ὄνομα συνθέτοις, ὅπερ συμβαίνει καὶ παρ' Ἀττικοῖς, ὡς ἐπώνυμος, ἀνώνυμος, δυνάμενος.

2) ἐν τῷ ἐπιρρήματι ἐπισμυγερῶς (= ἐπιπόνως· αἰμογερὸν· σκληρόν, ἐπίθον, μοιθηρόν). Μεγ. Ἐτυμ.).

3) ἐν τῷ Σί-στροφος καὶ ἁ-σὺ' φ-ηλος (= ἀπαίδευτος, ἀμαθής, ἀκός, λατ. insipiens) ἐκ τοῦ στροφός.

4) ἐν τῷ Ἐφ-έρη ἐκ τοῦ ἐφ-έρη (ὀράω) ὡς σκοπιή, περιωπή.

5) ἐν τῷ ἄλληδης (= ἄλλοσι, πρὸς, καὶ ἀμυνδης).

6) ἐν τῷ ἐπ-ασούτεροι (ἀσποτέρω) = ἄλλεπᾶλληλοι.

7) ἐν τῷ αἰσν-μνήτης (ἀντὶ τοῦ αἰσν-μνήτης = ὁ μνώμενος τῆς αἴσης, τοῦ δικαίου, ἀγωνοδίκης).

8) ἐν τῷ ἀγερῖς (ἀγορά), ὁμήγερις, ὁμηγερίσθαι, (ἀγύρετης) ἀγερτάζω.

ΣΗΜ. Οὗτοι κατὰ τινὰς γίνεσθαι καὶ τὸ πύμας (= τελευταῖος, ἔσχατος) ἐκ βίης pos-mo, λατ. pos-, post (ὑστερον, μετὰ), postumus

(=ύστατος, τελευταίος) καὶ τὸ ὑπόθερουχα ('Οδ. E, 319+) ὡς αἵτιατ.
κατὰ μεταπλασμὸν τοῦ ὑπόθερουχας (=ὑπόθεροχος), ὑποθερούχας.

Δίφθογγοι

§ 31. Αἱ δίφθογγοι παρ' Ὀμήρῳ προφέρονται διαλελυμέναι
πολλάκις, ἔνθα παρ' Ἀττικοῖς προφέρονται κατὰ συναλοιφήν, ὡς
'Ατρεΐδαι (=Ἀτρεΐδα), οἷστος (=οἰστός), εἶ (=εῦ), οἷς (=οἴς
=λατ. OVIS), πῶς (=Ἀττικ. πᾶς), κληῖς (=κληῆς), Δηϊόμοι,
(=ληΐζομοι), Δηϊστήρ (=ληστής), οἷομαι (=οἴομαι), κτλ.

ΣΗΜ. Ἐνίοτε καὶ ποικίλλουσιν, ὡς ῥαίω, ῥαίστηρ, ἀλλὰ θυ-
μοραΐσσης (1), δηϊώω καὶ δηϊώ κτλ.

§ 32. Δίφθογγος ἡ μακρὸν φωνῆεν, μετὰ τὰ ὅποια ἀκολουθεῖ
φωνῆέν τι, ἐν τῇ ἄρσει βραχύνονται, ὡς τὸ δῆϊων ('Ιλ. B, 445,
544, κτλ.), οἷος ('Ιλ. N, 275, Σ, 405, 'Οδ. II, 312, Υ, 89),
οἷος ('Ιλ. A, 489, Δ, 473, E, 642, Z, 130, II, 47, I, 84,
M, 331, N, 690, O, 244, II, 21, P, 590, T, 246, 'Οδ. Δ,
630, A, 270, 478), ἔμπαϊον ('Οδ. Γ, 379), χαμαῖενναι ('Ιλ.
II, 235), χαμαῖεννάδες ('Οδ. K, 243, Ξ, 15), ἐπτεῦ ἀρι-
στος ('Ιλ. I, 54, πρβλ. καὶ II, 29, Ψ, 69, 891), μέλλει ('Ιλ.
B, 446), 'Ορα 'Οδυσ. A, 1—2:

ἄνδρα μοὶ ἔννεπε, μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν.

Καὶ αὐτὸν ἐπαύ' αὖτις κέντερον ἄλλω ('Ιλ. Θ, 483 πρβλ. καὶ 'Ιλ.
I, 448, 425), κτλ.

§ 33. Ἐν τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ ὑπάρχει καὶ ἡ δίφθογγος ων,
ἣτις εἶναι ἄγνωστος τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, ὡς αἰτός ('Ιλ. E,
396+)—ὁ αὐτός.

Μακρὰ καὶ βραχεῖα συλλαβή.

§ 34. Ἡ συλλαβὴ λέγεται θέσει μακρά, ὅταν μετὰ τὸ βραχὺ
φωνῆεν ἔπωνται δύο ἢ τρία σύμφωνα ἢ διπλοῦν ζ, ξ, ψ, ὡς
Ξσ' ἄθου δινῆεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς ('Ιλ. Ξ, 434).

§ 35. Ἡ θέσει μακρὰ συλλαβὴ γίνεται κατὰ τρεῖς τρόπους.

(1) Ἄλλ' ὅσος ἀρθότερον εἶναι νὰ γραφῇ ῥαίω μορφαΐσσης κατὰ τὸν γραμ-
ματικὸν Γλαῦκον, ὃ ἠκολούθησεν ὁ Bekker καὶ ὁ Nauck.

1) Τὰ σύμφωνα ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν, ὡς ἡ θέσει μακρά συλλαβὴ τοῦ διηγήτορος καὶ Ξα' ἴθου.

2) Τὸ βραχὺ φωνῆεν ὑπάρχει ἐν τῇ ληγούσῃ μεθ' ἑνὸς συμφώνου, ἐν ᾧ ἡ ἐπομένη συλλαβὴ ἄρχεται ἀπὸ ἐνὸς συμφώνου, ὡς ἀνάτατος τέκετο.

3) Τὸ βραχὺ φωνῆεν εἶναι τελικόν τῆς προηγουμένης λέξεως, ἔπεται δ' ἄλλη λέξις ἀρχομένη ἀπὸ δύο συμφώνων ἢ διπλοῦ καὶ ἀπὸ τριῶν, ὡς τέκετο Ζεύς.

ΣΗΜ. Ὁ ὅρος θέσει μακρά συλλαβὴ δὲν σημαίνει τὴν ἐνεκα τῆς θέσεως μακράν, ἀλλὰ τὴν κατὰ συνθήκην μακράν.

§ 36 Ἄφωνον πρὸ ὕγρου ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ συνήθως δὲν ποιεῖ τὸ προηγούμενον βραχὺ φωνῆεν μακρόν, ἐν δὲ τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἀποτελεῖ κοινὴν συλλαβήν, λαμβανομένην καὶ ὡς μακράν καὶ ὡς βραχεῖαν. Παρ' Ὀμήρῳ εἶναι αὕτη μακρά μὲν ἐν τῇ θέσει, βραχεῖα δὲ ἐν τῇ ᾄσει. Τοῦτο δὲ γίνεται μόνον, ὅταν τὰ ὕγρα εἶναι το / ἢ τὸ ρ, καὶ εἶναι συνηθέστερον ἐν τῇ Ὀδυσσεῖ ἢ ἐν τῇ Ἰλιάδι, ὡς

οἶον δ' ἀστέρη ἤκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλόμητις (Ἰλ. Δ, 75).
Ὅρα καὶ Ἰλ. Ο, 91. Β, 537.

εὔρε δ' ἐν ἱ προδόμῳ ἡμὲν δέπα ἡδὲ τραπέζας (Ὀδ. Ο, 466).

ΣΗΜ. Τὸ φωνῆεν λαμβάνεται ὡς μακρόν, ὅταν τὸ ἄφωνον εἶναι ἐν τῇ προηγούμενῃ συλλαβῇ, τὸ δὲ ὕγρον ἐν τῇ ἐπομένῃ, ὡς ἐκ Λυκίης (Ἰλ. Ε, 645), ἐκ Ἀθήνων οἶο (Ἰλ. Η, 467), ἐκ Ἀσσυρίων οὐ (Ὀδ. Γ, 468. Θ, 456. κτλ.), ἐκ Ῥωμαίων (Ὀδ. Σ, 74), κτλ. ἢ ἐν συνθέσει, ὡς ἐκ λῦσσαμα (Ὀδ. Κ, 286).

§ 37. Τὰ μέσα β, γ, δ, μεθ' ἐπομένου λ, μ ἢ ν ποιοῦσι παρ' Ὀμήρῳ, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, τὴν προηγούμενην συλλαβὴν πάντοτε μακράν.

ΣΗΜ. 1. Οἱ κωμικοὶ ποιηταὶ οὐδέποτε μεταχειρίζονται ὡς μακράν βραχεῖαν συλλαβήν, μεθ' ἣν ἔπεται ἄφωνον πρὸ ὕγρου.

ΣΗΜ. 2. Ἐν τοῖς παραθετικοῖς ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τηρεῖται ἡ κατὰ τοὺς Ἴωνας προσφθία, ὡς μικρός, μικρότερος, μικρότατος.

§ 38. Λέξις ἀπὸ ὕγρου ἢ F ἀρχομένη ποιεῖ τὸ προηγούμενον φωνῆεν ἐν τῇ θέσει καίμενον μακρόν. Τοῦτο δὲ συμβαίνει 1) πρὸ τοῦ λ ἐν ταῖς λέξεσι λατάρη, λείβω, λέκτρον, λίγω, λητώ, λιτρός, λιγυρός, λιγύς, λίθος, λίπα, λιπαρός, λίσ, λίσσασθαι, λιταί, λιτανεύειν, λόφος, λωτός, ὡς Ἰλ. Α, 239:

εἰλα' ἐπὶ Ἰοὶ μεμαῶς ὡς τὲ λίσ, ἐκ δ' ἄρα χειρός.

2) πρὸ τοῦ μ ἐν ταῖς λέξεσι μαζός, μάλα, μαλακός, μάστιξ, μεγαλιζομαι μέγαρον, μέγας, μέγεθος, μεθέμεν, μεῖζων, μεῖων, με-

λίη, μελιθής, μέλος, μή, μήτηρ, μαρός, μυνύθει, μοῖρα, μόθος, μυρίκη, ὡς Ὀδυσ. Α, 56:

αἰεὶ δὲ ῥαχλαοῖσι καὶ αἰμυλίοισι Γέπεσσι.

3) πρὸ τοῦ ν ἐν ταῖς λέξεσι μάλιστα νευρή, νεῶ, νεφέλη, νέφος, νημερτής, νῆσος, νῆς, νητός, νύξω, νυφάς, νυφάεις, νύτιος, νότος, νόμνη, νόσσα, νόσσω, ὡς Ἰλ. Δ, 118:

αἰψα δ' ἐπ' ἔ νευρῇ κατεκόσμεε πικρὸν οἶστον.

διότι ἦτο στενρή. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὸ ἀπ' οὗ νόσσης (Ἰλ. Ψ, 758. Ὀδ. Θ, 121), ἐνᾷ νημερτές (Ὀδ. Γ, 327), δ' ἐ νύτιος (Ἰλ. Α, 811. Ψ, 715), ἐπ' ἔ νότος (Ὀδ. Μ, 427), δ' ἐ νέφος (Ἰλ. Δ, 274. Ψ, 133. 366. Ὀδ. Υ, 114 κτλ.), δ' ἐ νεφέλη (Ἰλ. Ξ, 350 κτλ.).

4) πρὸ τοῦ ρ ἐν ταῖς λέξεσι μάλιστα ῥάβδος, ῥάκος, ῥέξω, ῥηγμῖν, ῥήγνυμι, ῥήγος, ῥηκτός, ῥηξήνωρ, ῥίξα, ῥιγός, ῥίον, ῥιπή, ῥίς, ῥόος, ῥάπαλλον, ῥογθέω, ῥύομαι, ῥυπόω, ῥυσός, ῥυστάζω, ῥυτήρ, ῥώξ, ῥωπήϊον, ὡς Ὀδυσ. Ζ, 178:

Γάστρῳ δέ μοι δεῖξον, ὅς δ' ἐ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι.

Οὕτω καὶ τὸ ἐπ' ἔ ῥηγμῖν (Ἰλ. Α, 437), τῇ ῥήγος (Ἰλ. Ι, 661), παρᾷ ῥόον (Ἰλ. ΙΙ, 151), ἀντ' ῥώγας (Ὀδ. Χ, 143), κτλ.

5) πρὸ τοῦ F, ὡς Ἰλ. Ρ, 196:

πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὃ δ' ἄρᾳ Fῶ παιδί ὄπασσε.

ὅρα καὶ Ἰλ. Ζ, 62: ἀπὸ Fέθεν (= ἀπὸ σFέθεν). Παρῶν. Ἰλ. Ε, 343. 371. Β, 832. Ξ, 92. Φ, 507. Χ, 307.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ ο ὅ κ ε μ ᾱ λ ᾱ ῥ ῆ ῥ α (Ἰλ. Γ, 101) γραπτέον "ο ὅ κ ε μ ε ῥ ε ῖ α,,. Πρὸ δὲ τῶν ἀπὸ λ, μ, ν, ρ καὶ F ἀρχομένων τούτων λέξεων ὑπῆρχε συριστικόν τι γράμμα (σ, F) ἢ γ (ὡς νέφος=γνέφος) ἀποβλήθην.

§ 39. Ἐν τῇ ἄρσει οὐδέποτε ὑπάρχει ἡ τοιαύτη ἔκτασις τοῦ φωνήεντος. Ὡσαύτως δὲ δὲν γίνεται καὶ πρὸ τοῦ ρ ἐν τῇ ἄρσει, ὡς Ὀδ. Α, 47:

ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὃ τις τοιαῦτά γ' ῥέξοι.

Ὅρα καὶ Ἰλ. Ε, 403.

Πλάζων· οὐδὲ τί μιν σθένει ῥηγνύσῃ ῥέοντες (Ἰλ. Ρ, 751).

Ἐξαιρεῖται μόνον τὸ (Ἰλ. Ε, 358. Φ, 368. Χ, 91):

πολλ' ᾧ λισσαμένη χροσάμπυκας ἤτεεν ἵππους.
καὶ τὸ Ἰλ. Ω, 755:

πολλ' ᾧ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμα ἑτάροιο.
καὶ τὸ (Ὀδ. Ν, 438 Ρ, 198 Σ, 109):

Πυκν' ᾧ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στροφήρ' ἦεν ἀορτήρ.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Λαρίσας
"Κωνσταντῖνος Κούμας"

§ 40. Ἐν τῇ αὐξήσῃ καὶ ἐν τῇ συνθέσει τὸ λ, μ, ν καὶ F διπλασιάζονται συνήθως, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ σ.

Αἱ συλλαβαὶ αἱ λαμβάνουσαι διὰ τῆς διπλασιασέως τοῦ συμφώνου τὴν τριαύτην ἔκτασιν εὐρίσκονται πάντοτε ἐν τῇ θέσει πλῆγ τοῦ ἐλλίσσεται. Ἐχουσι δὲ ὥδε.

ἐλλάβε (= ἐγλάβε, Ἰλ. Γ, 34. κτλ.), ἀλλὰ καὶ ἔλαβε (Ἰλ. Δ, 463. κτλ.).

ἐλλίσσεται (= ἐγλίσσεται, Ἰλ. Ζ, 45. Φ, 74. Ὀδ. Κ, 264. (1).), ἀλλὰ καὶ ἑλλίσσεται (Ἰλ. Α, 45. 374.), ἐλλισάμεν (Ὀδ. Α, 35. Ν, 273).

ἐλλισάνευσε (= ἐγλίστανευσε, Ἰλ. Χ, 414 +), ἐλλισάμενος (Ὀδ. Κ, 481 +).

πολέλλιστος (Ὀδ. Ε, 445 +), τριέλλιστος (Ἰλ. Θ, 488 +) (ἀντὶ τοῦ τρί-γλίστος, πρὸς γλίσσος, γλίχουμαι).

ἀποέλλεξαι (= ἀπο-σλήξαι, Ἰλ. Ο, 31. κτλ.) καὶ ἀποέλλειν (Ἰλ. Ν, 230. κτλ.).

μεταέλλεξε (= μετα-σλήξε, Ἰλ. Ι, 457. 299. κτλ.).

ἀέλληκτος (= ἀ-σλήκτος, Ἰλ. Ι, 636. κτλ.).

ἐπεέλλεθην (Ἰλ. Ρ, 599 +), ὅπερ ὅπ' ἄλλων γράφεται δι' ἐνόε λ, ἐπέλλεθην.

ἀέλλωρος (= ἀ-γλωρος, πρὸς λωτ. globus, Ἰλ. Κ, 258 +), καταέλλωράδεια (Ὀδ. Κ, 469 +) ἢ κατὰέλλωράδεια.

Μοναδικὸν εἶναι τὸ Ἀγέλλειν καὶ Ἀγέλειν.

ἐμμάθει (= ἐσμάθεν, Ὀδ. Ρ, 226 +), ἐμμάθεα (Ὀδ. Σ, 362 +).

ἐμμορε (Ἰλ. Α, 278. κτλ. = ἐ-σμορε).

ἄμμορος (Ἰλ. Ζ, 408. κτλ. = ἀ-σμορος).

ἄμμορή (Ὀδ. Γ, 76 + = ἀ-σμορή).

διεμμοιράτο (= διεσμοιράτο, Ὀδ. Ξ, 434 +).

φιλομμειδής (Ἰλ. Γ, 424. κτλ. = φιλό-σμειδής).

ἐμμελής (Ἰλ. Ρ, 9. κτλ. = ἐμ-σμελής).

καταρρέων (Ὀδ. Ι, 490 = κατ-σνεύων), ὅπερ ὅπ' ἄλλων γράφεται κατάρρεων.

(1) Τὸ ἐν Ἰλιάδ. Μ, 49 γραπτὸν κατὰ Cobet ὥδε.

ὥς Ἐκτωρ ἄν' ὄμιλον ἰὼν ἐγλίσσεται ἑτάειρος,
κατὰ δὲ Nauck ὥδε:

ὥς Ἐκτωρ ἄν' ὄμιλον ἰὼν ἐγλίσσεται ἑτάειρος.

ἀνέρελος ('Οδ. Ζ, 45 + = ἀ-γνέρελος), ὅπερ ὑπ' ἄλλων γράσσεται ἀνέρελος.

ἀπειριζόντο (= ἀπεινίζοντο 'Ιλ. Κ, 572 +), ὑπ' ἄλλων δὲ ἀπειρίζοντο γράσσεται.

ἀγάννυος ('Ιλ. Α, 420 + = ἀγ-άννυος).

ἐννεητος ('Ιλ. Σ, 596. Ω, 580 κτλ.).

ἐννεον ('Ιλ. Φ, 11 'Οδ. Ε, 344 = ἐ-σνεον).

ἐFFαθε ('Ιλ. Ξ, 340 κτλ.).

ἐFFεΐδης ('Ιλ. Χ, 280 +), ἐFFεΐδει ('Οδ. Ι, 206 +).

ἐFFιδε (εἶσδε, 'Ιλ. Ξ, 43 κτλ.), ἐFFιδ' (εἶδεν, 'Ιλ. Α, 112 +).

ἀποFFειπών ('Ιλ. Τ, 33 καὶ 75).

ἀποFFέρση ('Ιλ. Φ, 283 +), ἀποFFέρσει ('Ιλ. Φ, 329 +).

ἀFFεFαγοι ('Ιλ. Ν, 41 + = αὐίαχοι = ἀθρόως βρώντες).

ἐFFισκε ('Οδ. Δ, 247+) καὶ ἐFFίσκομεν ('Ιλ. Φ, 332 +) πρέπει νὰ γραφῶσι διότι ἐνταῦθα ἡ αὐξήσις ὑπάρχει ἐν τῇ ἄρσει. Ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν ἐFεFισκε (ὁμοίως καὶ ἐν 'Ιλ. Ψ, 94.) καὶ ἐFεFίσκομεν.

περισσάινω ('Οδ. Κ, 215, κτλ. = περισFαίνω).

ἐσαιόντο ('Ιλ. Υ, 59 + = ἐσFαίνοντο), ἐπισαιώ ('Οδ. Δ, 167, Ο, 230), περισαιώ ('Ιλ. Τ, 382 +), ἵποσσαιώ ('Οδ. Ι, 385 +).

ἐσαιόντο ('Ιλ. Β, 808, κτλ.), ἄρ. ἐσαινα ('Ιλ. Ε, 208 κτλ.), παρκα. ἐπνομαι ('Οδ. Κ, 484, κτλ.), ἐπισαιώ ('Ιλ. Ο, 347.

'Οδ. Ξ, 399), λανσσός ('Ιλ. Ν, 128, κτλ.).

ἐπίσσωτρον ('Ιλ. Ε, 725, κτλ.).

ἐΐσασιμος ('Ιλ. Β, 170, κτλ.).

Τὸ σσ προήλθεν ἐν ταῖς περιστάσεσι ταύταις ἐξ ἀφομοιώσεως τοῦ σF. Καὶ αἱ ἄλλαι διπλασιάζσεις κατὰ μέγα μέρος εἰς ὁμοίον τρόπον ὁφείλουσι τὸν σχηματισμὸν αὐτῶν (γλ=λλ, σμ=μμ, γν=νν, σν=νν).

§ 41. Ἀντιστρόφως τὸ ρ παρ' Ὀμήρῳ δὲν διπλασιάζεται ἐν τῇ ἄρσει. Τοιαῦτα δ' εἶναι τάδε.

ἀμγήροντος ('Οδ. Α, 50 κτλ.).

ἀναρροῖδε ('Οδ. Μ, 105 +) καὶ ἀναρροῖδε ('Οδ. Μ, 104 +), ἀνερροῖδεν ('Οδ. Μ, 236 +).

ἐράπτομεν ('Οδ. Π, 379 +).

ἐρεῖον, ἐρεῖα ('Ιλ. Β, 400, Ι, 453, Φ, 510, κτλ.) καὶ ἐρ-

ρεῖε ('Ιλ. I, 540., ἐνθα κακῶς γράφεται ἐρδεσκει) καὶ ἐρρεῖα ('Ιλ. I, 536).

ἄρεκτος ('Ιλ. T, 150 +).

ἐρύετο, ἐρύτο, ἐρύσατο ('Ιλ. Z, 403. Δ, 138. Α, 363 κτλ.) καὶ ἐρύσατο ('Οδ. Α, 6).

προρέω ('Ιλ. E, 598 κτλ.).

ὠκυρόω ('Ιλ. E, 598 +).

§ 42. Βραχεῖα λήγουσα θεωρεῖται ὡς θέσει μακρά, ὅταν ὑπάρχῃ ἐν τῇ θέσει πρὸ τομῆς ἢ πρὸ στίξεως, ὡς

ἐκ γὰρ 'Ορέστᾱ || τίσις ἔσσεται 'Ατρεΐδᾱ ('Οδ. Α, 40).

πῶς ἦλθες, 'Οδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχρει δαίμων; ('Οδ. K, 64).

§ 43. Ἐν τισὶ λέξεσι τὰ δίχρονα α, ι, υ ἐν μὲν τῇ θέσει εἶναι μακρά, ἐν δὲ τῇ ἄρσει βραχεῖα. Οὕτω τὸ α ἐν τῇ λέξει 'Απόλλων εἶναι καὶ μακρόν ('Ιλ. Α, 14, 24, 36, 86, κτλ.) καὶ βραχὺ ('Ιλ. Α, 43, 75, κτλ.). Ἐπίσης καὶ τὸ Ἄρηε ἔχει τὸ α καὶ μακρόν καὶ βραχὺ, ὡς

* Ἄρες Ἄρες βροτολογιέ, ριαιφόνε, τειχεσιπλήτα ('Ιλ. E, 34, 455).

ΣΗΜ. Οὕτω καὶ τὰ βραχὺ ἔχοντα π ὁ λ ῖ ν, μ ῆ τ ῖ ν, π ρ ῆ ξ ῖ ν, ὀ ῖ ν, θ ο ὀ ρ ῖ ν, χ ᾶ ρ ῖ ν, π ᾶ ῖ ς, ἐν τῇ θέσει καίμενα ἔχουσι τὸ μακρόν, ὡς π ὁ λ ῖ ν, ('Ιλ. Α, 19, B, 677, E, 642, Θ, 52, 522 κτλ.), μ ῆ τ ῖ ν ('Ιλ. B, 469, 407, 636, H, 47, K, 437, Α, 200), π ρ ῆ ξ ῖ ν ('Οδ. Γ, 72, I, 253), ὀ ῖ ν ('Οδ. K, 524, 572, 'Ιλ. K, 215, 'Οδ. Α, 32), θ ο ὀ ρ ῖ ν ('Ιλ. H, 164, Θ, 262, Σ, 157), χ ᾶ ρ ῖ ν ('Ιλ. Δ, 95, E, 874, Α, 243, Ψ, 650, 'Οδ. Z, 235, B, 42, Θ, 19, P, 63, Ψ, 162), π ᾶ ῖ ς ('Ιλ. B, 609, Γ, 314, E, 704, Z, 119, 467, H, 43, Θ, 333, 377, N, 422, 698, κτλ.), κτλ. Ὅρα καὶ § 251.

§ 44. Βραχεῖαι ἔτι συλλαβαὶ λαμβάνονται ἐνίοτε ὡς μακραὶ κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν εἰς τὰς ἐξῆς τρεῖς περιπτώσεις.

1) Ἐκ πέντε ἄλλεπαλλήλων βραχειῶν συλλαβῶν ἡ ἐν μέσῳ τὴν θέσιν κατέχουσα λαμβάνεται ὡς μακρά, ὡς

τόξ' ὦμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην ('Ιλ. Α, 45).

ἐς δ' ὄρεα φλόγεα ποσὶ βήσετο, λᾶξετο δ' ἔγχος ('Ιλ. E, 745). ὅρα καὶ 'Ιλ. E, 576, Θ, 556, 'Οδ. Α, 530, κτλ.

2) Ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν πρὸ μιᾶς φύσει ἡ θέσει μακρὰς συλλαβῆς ὑπαρχουσῶν ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς λέξεως λαμβάνεται ὡς μακρά, ὡς ἄπορεύεσθαι ('Ιλ. B, 413, κτλ.), ἐπίταρος ('Οδ. M, 423 +), Πρῆαμίδης ('Ιλ. Θ, 246, κτλ.), θυγατέρες ('Ιλ. Ω, 166, κτλ.). Ἐπίσης καὶ τὸ στερητικὸν α λαμβάνεται μακρόν εἰς τὸ ἁθάνατος ('Ιλ. Α, 530, κτλ.), ἁκάμα-

τος ('Ιλ. Ε, 4, κτλ.), ἄγραφσῆ ('Ιλ. Ρ, 695. 'Οδ. Δ, 704., ὅπερ κακῶς γράφεται ἀγραφσῆ κατὰ Cobet Mnemos. 1876 σ. 251)!

ΣΗΜ. Τὸ ἐπιθῶσιν ('Ιλ. Σ, 175 +) = ἐπιθῶ (καὶ οὐχὶ ἐπι-θῶ) = ὁρμῶνται, ἐφορμῶσιν.

3) Βραχεῖα συλλαβὴ μετὰξὺ δύο μακρῶν δύναται νὰ λαμβάνηται ὡς μακρά, ὡς ἰθεπτιῶνα ('Ιλ. Φ, 169). "Ὅλως ἰδὶα εἶναι ἡ μετὰ βραχείας ἢ ὡς μακροῦ λαμβανομένου περιπτώσις ἐν ταῖς εἰς -ίῃ οὐσιαστικοῖς, ὡς

Ἐῆς' ὑπεροπλῆ'ησι τὰχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσση ('Ιλ. Α, 205).

ΣΗΜ. Τοῦτο συμβαίνει καὶ εἰς δύο λέξεις (ἴρα 'Ιλ. Β, 622. Δ, 517. Α, 697).

§ 45. Συχνότερον ὡς μακρά λαμβάνεται βραχεῖα συλλαβὴ ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου, ὡς τὸ ἐπει ('Ιλ. Χ, 379. Ψ, 2. 'Οδ. Δ, 13. Θ, 452. Φ, 25. Ω, 482), διὰ ('Ιλ. Γ, 357. Δ, 135. Η, 251. Α, 435), γῆ'λε ('Ιλ. Δ, 155. Ε, 359. Φ, 308).

§ 46. Ἐνίοτε ἡ βραχεῖα συλλαβὴ λαμβάνεται ὡς μακρά κατὰ φαινομένην ἀνωμαλίαν, διότι ὄντως ἀποτελεῖται θέσει μακρὰ συλλαβή, ὡς

βέλος ἐρεπενκές ('Ιλ. Α, 51) = βέλος σερεπενκές,

οὔ τι μάλα δῆρ ('Ιλ. Α, 416) = οὔ τι μάλα δFήν,

ἔεργον ('Οδ. Η, 449 +) = ἔεπυρνή.

ῥοφον ('Ιλ. Μ, 208 +) = ῥοφιν (ἐκ ρίζ. ῥο-, πρὸς δρῶν ἐκ ρίζ. δερκ-).

ὅς ἄξει ('Ιλ. Ω, 154), ὅπερ γραπτέον ὅς F' ἄξει = ὅς F' ἄξει. Οὕτω γραπτέον καὶ τὸ 'Ιλ. Ω, 183.

§ 47. Ἀντιστρόφως ἡ πρὸ τῶν λέξεων Ζέλεια ('Ιλ. Β, 824. Δ, 103. 121), Ζά'κνηθος ('Ιλ. Β, 634. 'Οδ. Α, 246. Ι, 24. ΙΙ, 123. 250. Τ, 131), Σκά'μαδρος ('Ιλ. Ε, 77. Η, 329. Α, 499. Γ, 74. Φ, 124. 223. 305. Χ, 148), Σκά'μάνδρος ('Ιλ. Ζ, 402) καὶ σέπαρον ('Οδ. Ε, 237. Ι, 391), ἀποτελουμένη θέσει μακρὰ λήγουσα τῆς προηγούμενης λαμβάνεται ὡς βραχεῖα.

§ 48. Ἐν τῷ Αἰγυπτῷῃ ('Οδ. Δ, 229), Αἰγυπτῶας ('Ιλ. Ι, 382), Αἰγυπτῷσι ('Οδ. Δ, 127), Αἰγυπτῶας ('Οδ. Δ, 83. Ξ, 286), Αἰγυπτῶων ('Οδ. Ξ, 263. Ρ, 432) ἡ συλλαβὴ γυπτ- λαμβάνεται ὡς βραχεῖα ἢ γίνεται συνίζησις τοῦ ἢ μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος. Ὅμοίως βραχὺ λαμβάνεται καὶ τὸ ἢ πρὸ τοῦ στ ἐν τῇ λέξει Ἰστί'αια ('Ιλ. Β, 537).

Πνεύματα.

§ 49. Παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχουσι λέξεις φιλούμεναι, αἵτινες παρ' Ἀττικαῖς δασύνονται. Τοιαῦται δὲ εἶναι αἱ ἐπόμεναι.

ἀθρόος (= Ἀττικ. ἀθρόος). Ἀθρός (Ἀττικ. Ἀθρός). ἀθρερός (ἐκ τοῦ ἀ.θ.λομαι = λατ. salio), ἐξ οὗ καὶ ἐπ-ἀθρερός, κατεπ-ἀθρερός, μετ-ἀθρερός, ἀθω, ἀθω. ἐξ οὗ καὶ ἐπ-ἀθω (ἐπ-ἀλλομαι), κατ-ἀθω, κατέπ-ἀθω (§ 402), ἀθωή (ἀλλ' Ἀττικῶς ἀθωός, ἀλλ' ὅμως καὶ ἀθωάω καὶ Ἀττικῶς ἀθωάω, ἐξ οὗ καὶ καταθωάω καὶ ἀπ-αθωμένος σῆτος καὶ ἐπαθωστής), ἀμαξα (= Ἀττικ. ἀμαξα), ἀμαξιτός (= Ἀττικ. ἀμαξιτός), ἀμόθεν (= Ἀττ. ἀμόθεν), ἀμν-δης (ἐκ τοῦ ἄμχ. πρβλ. καὶ ἀ.θ.λεδης), ἀνίω (= Ἀττικ. ἀνίω), ἀπτοεπής (κατ' Ἀρίσταρχον). ἥδου (ἐκ τοῦ ἥδομαι), ἀλλ' ὅμως ἡδός, ἥδομαι, ἡέλιος (= Ἀττικ. ἥλιος), ἡμαρ (ἐξ οὗ καὶ ἀντ-ἡμαρ) καὶ ἡμασίη, ἀλλ' ὅμως καὶ ἡμέρη (= Ἀττικ. ἡμέρα). Ὁ Ἀρίσταρχος ἀνέγνω καὶ ἡκιστος (= ἡκιστος Ἰλ. Ψ, 351+). ἱκ-μενος (ἐκ τοῦ ἱκω, ἱκνέομαι), ἱρηξ (= Ἀττικ. ἱέραξ), οὐλος (= Ἀττικ. ὄλος = σόλ'ος, λατ. sollus, § 97).

ΣΗΜ. 1. Τὸ ἱππος καὶ μετὰ φιλῆς ἐφερέτο ποτε, ἐξ οὗ καὶ τὸ Ἀλκ-ἱππη (Ὀδ. Δ, 124), Λεούκ-ἱππος (ῥυν. Ἀπόλλ. 212), Λεούκ-ἱππη (ῥυν. Δήμητρ. 418), πρβλ. τό αἰολ. ἱκκος (λατ. equus).

ΣΗΜ. 2. Οἱ Ἀἰολεῖς ὅλως ἡγνόουν τὴν δασείαν, ὅθεν καὶ τὰ Ὀμηρ-οικᾶ ὕμμες, ὕμμι, ὕμμε κτλ. ὅρα § 356.

Χασμωδία.

§ 50. Ἡ σύγκρουσις ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων συμβαίνουσα εἰς μίαν ἢ δύο ἐφεξῆς λέξεις λέγεται χασμωδία.

§ 51. Ἡ χασμωδία παρ' Ὀμήρῳ ἐπιτρέπεται μόνον εἰς δύο περιστάσεις.

1) εἰς τὴν τομὴν καὶ εἰς τὴν βορρολοχὴν διαίρεσιν ἢ πρὸ στί-ξεως, ὥς

τῶν Γοι(σ)εῖς ἐγένοντο || ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη (Ἰλ. Ε, 270).
οἷε Διοκλῆες, Κρήθωνά τε || Ὀρσίλοχόν τε (Ἰλ. Δ, 542).
πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὅφρ' ἰθύνει (Ὀδ. Ε, 255).
καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, || ἀελπτόντες σῶον εἶναι (Ἰλ. Η, 310).

2) μετὰ δίφθογγον ἢ μακρόν φωνῆεν, ἅτινα λαμβάνονται τότε ὡς βραχέα (§ 32), ὥς Ἰλ. Γ, 164.

οὐ τι μοῖ αἰτιή ἐσσί· θεοὶ νύ μοι αἴτιοι' εἰσι.

§ 52. Σπανίως καὶ μόνον ἐν τῇ θεάσει μένει ἡ διφθογγος τῆς προηγούμενης λέξεως μακρὰ πρὸ φωνήεντος εὐρισκαμένη, ὡς ἡμετέρῳ ἐν Γοιῶν ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι· πᾶτρης (Ίλ. Α, 30).

Ὁ σύνδεσμος ἡ (ἡ) οὐδέποτε εἶναι βραχύς, καὶ ὅταν εἶναι ἐν τῇ ἄρσει, ὡς

ἡ νῦν δὴθύνοντ' ἡ ὕστερον αὐτίς ἰόντα (Ίλ. Α, 27).

ἡ Λῆξ ἡ Ἰδομενεὺς ἡ δῖος Ὀδυσσεύς (Ίλ. Α, 145).

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ (ἐν Ίλ. Φ, 576) φερομένου

εἴπερ γὰρ φθήμενός μιν ἡ οὐτάσῃ, ἡ βάλῃσιν, γραπτέον ὥδε :

εἴπερ γὰρ φθήμενός F' ἡ οὐτάσῃ, ἡ βάλῃσιν.

Ὁμοίως τὸ Ίλ. Η, 515 γραπτέον «εσσ' ἡ ἐν Τροίῃ».

§ 53. Ἡ χασμωδία εἶναι ἐνίοτε μόνον φωνογραφική, διότι αἱ λέξεις ἔχουσι τὸ F' ἢ τὸ σ. ὡς

αὐτὰς δὲ ἐλώρια (Ίλ. Α, 4) = δὲ F' ἐλώρια.

τῶν F' οὐκ ἐγένοντο (Ίλ. Ε, 270) = F' οὐκ ἐξ.

ΣΗΜ. 1. Οὗτος ὅσως ὀφείλει νὰ ἐρμηνεύθῃ, καὶ τὸ ἐπι-ἀλμεινός (Ίλ. Η, 15, Ὀδ. Ω, 320 = ἐπι-σάλμεινός, ἐπι-όψομα (Ίλ. Α, 167, Ὀδ. Β, 294 = ἐπιF'όψομα) κατὰ τὴν σχέσιν (Ὀδ. Ι, 132+, ὅπερ = κατα-σίσχεται), ἀνχ-οίγισχον (Ίλ. Ω, 455+, ὅπερ = ἀναF'οίγισχον), ἀπο-αίρεο (Ίλ. Α, 275), ὅπερ = ἀποF'αίρεο) καὶ ἀπο-αίρεισθαι (Ίλ. Α, 230+ = ἀποF'αίρεισθαι), ἀπο-αίνυμα (Ίλ. Ν, 262+, ὅπερ = ἀπο-F'αίνυμα) καὶ ἀπο-αίνυται (Ὀδ. Ρ, 322+ = ἀπο-F'αίνυται) καὶ ἀπο-αίνυτο (Ὀδ. Μ, 419, Ξ, 309) = ἀπο-F'αίνυτο.

ΣΗΜ. 2. Βραδύτερον δὲ ἐξασθενήσαντος τοῦ F' καὶ σ' ἐγίνε καὶ ἐκθλίψις, ὡς ἐπ' ἀλμεινός (Ίλ. Η, 260, Α, 421, Μ, 404, Ν, 529, 531, Ὀδ. Ξ, 220, Χ, 305), ἐπ' ὁψομα (Ίλ. Ξ, 145, Ὀδ. Η, 324, Τ, 260, 597, Υ, 233, Φ, 19), κατὰ σχέσιν (Ίλ. Β, 233+), ἄνοισγεν (Ίλ. Ξ, 168+), ἀπο-αίνυτο (Ίλ. Ο, 595+), ἀπ' αίνυμενός (Ίλ. Α, 582, Ρ, 85).

ΣΗΜ. 3. Τίνας λέξεις παρ' Ὀμήρῳ ἤρχοντο ἀπὸ τοῦ F' καὶ τοῦ σ, ὅρα § 99, 102.

§ 54. Ἡ χασμωδία αἴρεται διὰ τῆς ἐκθλίψεως (§ 57) καὶ διὰ τῆς συντήσεως (§ 67).

§ 55. Δὲν νομίζεται χασμωδία, ὅταν μετὰ τὴν ἐκθλίψιν τοῦ λεκτικού βραχέος φωνήεντος καταλήγῃ ἡ λέξις εἰς φωνήεν βραχύ, ὡς τοῖ δ' ἰδρὸ' ἀπεψύχοντο χιτώνων (Ίλ. Α, 621).

εἶδ' ἄγε τοι καὶ δένδρε' εὐκατιμένην κατ' ἀλώφην (Ὀδ. Ω, 336.)

Οὐδὲ ἡ διφθογγος ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει πρὸ φωνήεντος γίνε-ται βραχέα, ὡς

ὅσσάκι γὰρ κύψει ὁ γέρον πνέμεν μενεαίνων ('Οδ. Α, 585. ὅρα καὶ 591).

§ 56. Ἡ χασμωδία εἶναι ἀνεκτὴ μετὰ φωνήεντα μὴ ἐκθλιβόμενα, ὡς παιδὶ ἀμύνει ('Ιλ. II, 522. κτλ.) § 60, 1.

Ἑκθλιψεις.

§ 57. Ἡ ἐκθλιψις παρ' Ὀμήρῳ εἶναι συγχοτέρα ἢ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν.

§ 58. Ἑκθλιβονται αἱ εἰς ᾠ, ε, ἰ, ο λήγουσαι λέξεις. Οὐδέποτε δ' ἐκθλιβεται τὸ ι τῆς προθέσεως περὶ τῆς ἐρωτηματικῆς καὶ ἀορίστου ἀντωνυμίας τί, τι καὶ τοῦ συνδέσμου ὅτι.

ΣΗΜ. Σφάλλονται οἱ νομίζοντες ὅτι ὁ σύνδεσμος ὅτι ἐκθλίβει τὸ ι, ἔνθα δὲ φέρεται τὸ ὅτι ('Ιλ. Α, 244. 412. Δ, 32. Ζ, 126. II, 274. 'Οδ. Θ, 299. Υ, 333. κτλ.), δὲν ἔγινεν ἐκ τοῦ ὅτι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅ=ὅτι καὶ τοῦ τ ἐ=ὅτ' (=ὅτι τε § 397, ΣΗΜ.), ὡς 'Ιλ. I, 493 (ἐνθα ὅ=ὅτι):

τὰ φρονέων, ὃ μοι οὐ τι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον.
καὶ 'Ιλιάδ. Φ, 150 :

τίς, πόθεν ἔσσ' ἀνδρῶν, ὃ μευ ἔτλης ἀντίος ἔλθειν ;
ὅρα καὶ § 403.

§ 59. Ἐκ τῶν εἰς -α μονοσυλλάβων ἐκθλιβεται τὸ α μόνον ἐν τῷ ῥᾷ γινομένῳ ῥ'.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ σ' αὐτῆς ('Ιλ. Ζ, 490. 'Οδ. Α, 356. Φ, 350=σὺ αὐτῆς) γράφεται νῦν « τ ἐ' αὐτῆς ».

§ 60. Παρ' Ὀμήρῳ ἐκ τῶν εἰς -ι ληγόντων ἐκθλιβεται παρὰ τὴν συνηθειαν τῶν Ἀττικῶν

1) ἡ ἐνικὴ δοτικὴ τῶν τριτοκλίτων βαρύτονος οὔσα, ὡς ἀντέρ' ὀπωρινῶ ἐαλίχιοι ('Ιλ. Ε, 5. καὶ Κ, 277. Ν, 239), ἀλλὰ παιδὶ ἀμύνει ('Ιλ. II, 522), παιδὶ ὅπασσεν ('Ιλ. Ρ, 196). Ἀλλ' ὅμως καὶ ἄξιον ἀμφίς ('Ιλ. Ε, 723), ἔργεϊ δέκνεται ('Ιλ. Ε, 50), πρβλ. καὶ 'Ιλ. Γ, 244. Φ, 21, κτλ.

2) τὰ εἰς -θι ἐπιρρήματα, ὡς ἄλλοθ' ὀλέσθαι ('Οδ. Σ, 401. πρβλ. καὶ 'Οδ. Φ, 83), ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν ('Ιλ. Β, 572. πρβλ. καὶ 'Οδ. Δ, 426. Τ, 58).

3) τὸ σι τῆς ῥηματικῆς καταλήξεως καὶ τῆς δοτικῆς πληθυντικῆς, ὡς φιλέουσ' ἀλόχοις ('Ιλ. I, 340), ἔλθουσ' ἐς πόλεμον ('Ιλ. Ε, 132. 821), ἔλθουσ' ἐς κλισίην ('Ιλ. I, 166), θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ ('Ιλ. Α, 566. Ε, 877. Θ, 451), εἶσ' ἐπὶ νῆας ('Ιλ. Σ, 280), ἔσσ' ἐπικούρων ('Ιλ. II, 538), ἐπὶ σιγῇσ' ὁ γέρον ('Ιλ. Α, 462), ρεῖρεσιν ἀμφοτέρησ' ἔροι ('Ιλ. Μ, 382), ἐπὶ ψαυμά-

θοισ' ὑπὸ δ' ἔργατα ('Ιλ. Α, 486), ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆι ('Ιλ. Κ, 529), χεῖρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο ('Ιλ. Π, 420, 452)=χερσί.

4) αἱ δοτικαὶ πληθ. τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν ἄμμι, ἔμμι καὶ σφι, ὡς Ζεὺς ἄμμι ἐπὶ μάρτυρος ἔστω ('Ιλ. Η, 76+), ἔμμι ἐφάμην ('Οδ. Ν, 357, κτλ.), αὐτὸς δὲ σφι ἀγόρευε ('Ιλ. Θ, 4, κτλ.). § 367.

§ 64. Καὶ ἡ διφθογγος αἰ ἐν ταῖς ῥηματικαῖς καταλήξεισι ταῖς ληγούσαις εἰς -μαι, (σ)αι (§ 429, 2.), -ται καὶ -σθαι ἐκθλίβεται (ὄρα καὶ § 435, 436, Σημ.).

ΣΗΜ. Οὐδέποτε δ' ἐκθλίβεται ἡ αἰ κατάληξις τῶν θηλυκῶν πρωτοκλιτών. Εὐρίσκεται δὲ μόνον τὸ ὀξεῖ τ' ὁ δύναι ('Ιλ. Α, 272), ὅπερ ὁ Bentley μετέγραψεν εἰς «ὀξεῖ τ' ὁ δύνη».

§ 62. Ἡ δὲ διφθογγος οἰ ἐκθλίβεται ἐν τῇ ἐνικῇ δοτικῇ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν μοι ('Ιλ. Ι, 673, Ν, 481, Ὀδ. Φ, 21), σοι ('Ιλ. Α, 170), τοι ('Οδ. Α, 60), *Fol.* ὅπερ μένει μόνον *F'*, ὡς

ὡς εἰπὼν *F'* ἐν χερσὶ τίθει ('Ιλ. Α, 446, Ὀδ. Γ, 50, Ο, 120).

ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εἰ *F'* ἐπιτείλας ('Ιλ. Κ, 72).

ἄμφι δὲ *F'* ὅσας κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν ('Ιλ. Α, 356).

ἦνία *F'* ἤιχθησαν (Ιλ. Π, 404).

αἰεὶ γὰρ πάρα *F'* εἰς γε θεῶν ('Ιλ. Υ, 98).

κουριδίον κτείνασα πόσων, στυγερὴ δὲ *F'* αἰοιδῇ ('Ιλ. Ω, 200).

ΣΗΜ. Τὸ ἐκτεθλιμμένον $\mu^2 = \mu \circ \iota$ εἰσακτέον καὶ εἰς Ἰλ. Ι, 459 (μ^2 ἐν ἰ θ υ μ ῶ) καὶ Ὀδ. Α, 200, Ο, 172. Τὸ δὲ $\sigma' = \sigma \circ \iota$ εἰσακτέον εἰς τὸ Ἰλ. Β, 10 (ὡς $\sigma' \epsilon \pi \iota \tau \epsilon \lambda \lambda \omega$) καὶ Ἰλ. Α, 294 (κατὰ Cobet γραπτέον ὥδε: εἰ δ ἡ π ἄ ν ἔ ρ γ ο ν σ' ὑ π ο *F* εἰ ξ ο μ α ἰ) καὶ Ἰλ. Α, 443 (ἐνθά κατὰ Cobet γραπτέον ὥδε: π α ῖ δ ἄ τ ε σ' ὀ ξ έ μ ε ν, ὡς ἀπαρεμφ. ἀορ. πρβλ. Ἰλ. Φ, 50): Περὶ δὲ τοῦ *F' = F* οἰ ὄρα § 363—364.

§ 63. Αἱ καταλήξεις εἰς $\iota(\nu)$ ἢ $\epsilon(\nu)$ πρὸ φωνήεντος λέγονται καὶ ἄνευ τοῦ ν , ὅτε ἐμφιλοχωρεῖ καὶ ἐκθλίψις, ὡς ἄμμι' (= ἄμ- $\mu(\nu)$, κ' (= $\kappa \epsilon(\nu)$).

ΣΗΜ. Ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ γίνεται τοῦτο μόνον ἐν τῇ φράσει ἔ σ θ' ὅ τ ε, ο ὄ κ ἔ σ θ' ὅ π ω ς, ο ὄ κ ἔ σ θ' ὡ ς (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 750, Φιλοκλ. 196, Πλάτ. Θεαίτ. 188) καὶ ο ὄ κ ἔ σ θ' ὅ σ τ ι ς (Πλάτ. Πρωταγ. 356, α'), ἔ σ θ' ὅ, τ ι (Πλάτ. Θεαίτ. 204, β').

§ 64. Τὸ ἄρα εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἐκτεθλιμμένον ἄρ' καὶ κατ' ἀποκοπὴν ἐγκλιτικῶς φερόμενον ἄρ καὶ κατ' ἀφαίρεσιν καὶ ἐγκλιτικῶς ῥα καὶ ῥ'.

Συναίρεσις.

§ 65. Ὁ Ὅμηρος συνήθως ἀποφεύγει τὴν συναίρεσιν· διότι λέξεις, αἵτινες παρ' Ἀττικοῖς ἐκφέρονται συνηρημέναι, παρ' αὐτῷ συνήθως ἔχουσι τὸν ἀσυναίρετον πρωτότυπον σχηματισμὸν (ὅρα § 532 καὶ ἐξῆς).

§ 66. Τὸ φωνῆεν Ε μεθ' ἐπομένου Ο συναίρεται οὐχὶ εἰς ΟΥ', ἀλλ' εἰς ΕΥ', ὡς θάμβενε ('Οδ. Ω, 393+—θάμβουε), θηεῖντο ('Ιλ. Η, 444, Κ, 524, Ψ, 728, 884, 'Οδ. Β, 13, Ρ, 64—θηέοντο), ἐδέετο ('Ιλ. Ρ, 142—ἐδεύετο), ἔατο ('Ιλ. Η, 29). ὅρα § 270, 429, Σημ.

ΣΗΜ. Οὕτως ἔγιναν καὶ τὰ ἐ με οὔ, με οὔ, σε οὔ, Ε οὔ (§ 347). Τὸ δὲ Ο μεθ' ἐπομένου Ε συναίρεται εἰς οὔ ἐν τῇ αὐξήσει, ὡς προ οὔ θη-κε ('Ιλ. Ω, 409), προ οὔ πε μ ψ α ('Οδ. Ρ, 54, Ω, 359, 'Ιλ. Θ, 367), προ οὔ τυ ψ α ('Ιλ. Ν, 136, Ο, 306, Ρ, 262), προ οὔ φ α ι ν ο ν ('Οδ. Μ, 494, Ι, 145), προ οὔ φ α ί ν ε τ ο ('Οδ. Ν, 169). Ἀλλὰ καὶ κατ' ἐνε-στῶτα προ οὔ χ ω (—προέχω, 'Ιλ. Χ, 97, Ψ, 325, 453, 'Οδ. Γ, 8, Ζ, 138, Κ, 90, Τ, 544, Ω, 82).

Συνίησις.

§ 67. Ἀντὶ τῆς συναίρεσεως συμβαίνει παρ' Ὁμήρῳ συνίη-σις. Συνίησις δ' εἶναι ἡ εἰς μίαν συλλαβὴν συνεκφώνησις ἄλλε-παλλήλων φωνηέντων μὴ ἀποτελούντων διφθογγον.

ΣΗΜ. Ἡ συνίησις σημειοῦται διὰ τῆς ὕφ ἐ ν πρὸς εὐκολωτέραν διά-γνωσιν.

§ 68. Ἡ συνίησις γίνεται ἢ ἐν μιᾷ λέξει ἢ μεταξὺ δύο ἐφε-ξῆς λέξεων.

§ 69. Ἐὰν ἡ συνίησις γίνεται ἐν μιᾷ λέξει, τὸ πρῶτον φω-νῆεν εἶναι βραχὺ καὶ ὡς τοιοῦτον συνήθως εἶναι

1) τὸ ε εἰς τὸ ε α, ε ο, ε ω, ε οι, ε η, έ ου, ὡς χρέα ('Οδ. Ι, 347), ῥέα ('Ιλ. Μ, 381), ἠρώγεα ('Οδ. Ι, 44, Κ, 263, Ρ, 55), ἔα ('Ιλ. Ε, 256), ἄλλοφάδξα ('Οδ. Ν, 192), ῥήρσεος ('Ιλ. Θ, 495).

χρυσέω ('Ιλ. Α, 15, 374, Ψ, 196), Πηληιάδεω ('Ιλ. Α, 1), δειδρέω ('Ιλ. Γ, 152), χρεώμετος ('Ιλ. Ψ, 834), έώμετ ('Ιλ. Κ, 344), τεθνεῶτι ('Οδ. Τ, 331), πεπτεῶτ' ('Ιλ. Φ, 503), ἀστεμφέως ('Οδ. Δ, 449, 459), μεμνέωτο ('Ιλ. Ψ, 361), στηθέωρ ('Ιλ. Κ, 95).

Θεοὶ (Γλ. Α, 18), ῥρυσέσται (Γλ. Δ. 3), οἰκέοιτο (Γλ. Δ. 18).

ῥρυσέη (Γλ. Ε, 724), ῥρυσέη (Γλ. Ψ, 243).

ῥρυσέον (Γλ. Β, 268).

2) τὸ ι εἰς τὸ ι ρ, ι ρ, ὡς

πόλεος (Γλ. Β, 811, Φ, 567), ἐνθα ἕτεροι προτιμῶσι τὸ πέλεος ἢ τὸ πόλεος.

Ἐρῶα, ἔρω (Γλ. Β, 654, Η, 166, Θ, 264, Ρ, 259). ὅρα καὶ § 48.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ στέχου (Γλ. Ω, 769).

δᾶ έρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων, γραπτέον ὡδες.

δᾶ έρες ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρες εὐπέπλοι.

§ 70. Ἐὰν δὲ τὰ φωνήεντα τὰ διὰ συνίζησεως προσφερόμενα ἀνῆκωσιν εἰς δύο ἀλλεπαλλήλους λέξεις, τὸ πρῶτον φωνήεν εἶναι μακρόν. Εὐρίσκεται δὲ τοιαύτη συνίζησις ἐν τοῖσδε.

δη αὖ (Γλ. Α, 540, Η, 24, Ὁδ. Μ, 146), ἐνθα κακῶς γράφεται δ' αὖ, δη αὖτε (Γλ. Α, 340, Η, 448, Τ, 134), ἐνθα κακῶς γράφεται δ' αὖτε, καὶ Ὁδ. Ι, 341).

δη ἀντίβιον (Γλ. Α, 386), δη Ἀντιμάχοιο (Γλ. Α, 138), δη ἀφροκίτατος (Γλ. Υ, 220), δη ἄγρον (Ὁδ. Μ, 330), δη ἔπειτα (Ὁδ. Θ, 378, κτλ.).

ἡ οὖν (Γλ. Ε, 349, κτλ.), ὄγρον οὖν (Ὁδ. Ω, 247).

ἐπεὶ οὖν (Γλ. Ν, 777, Ὁδ. Δ, 352, Τ, 314).

ΣΗΜ. 1. Ἀντὶ τοῦ «εἰ λ α π ἰ ν η ρ ἢ ἔ γ α μ ο ς» (Ὁδ. Α, 226) ὁ Nauck γράφει «εἰ λ α π ἰ ν η ρ ἢ ἔ γ α μ ο ς». Ἀντὶ δὲ τοῦ «ἀ λ λ' ὅ τ ε δ ἡ ὅ β ὀ μ ο ν ἢ» (Ὁδ. Μ, 399, Ο, 477) καὶ τοῦ «ἀ λ λ' ὅ τ ε δ ἡ ὅ γ δ ὀ α τ ο ν» (Ὁδ. Η, 261, Ξ, 287) προτιμᾷ νὰ γράφῃ «ἡ μ ο ς δ' ἔ β ὀ μ ο ν» ἢ «α ὕ τ ἄ ρ ὅ θ' ἔ β ὀ μ ο ν» καὶ «α ὕ τ ἄ ρ ὅ τ' ὁ γ δ ὀ α τ ο ν». Ἀντὶ δὲ τοῦ «ῶ α ρ ἰ γ ν ω τ ε» (Ὁδ. Ρ, 375) γράφει ἄ ρ ἰ γ ν ω τ ε.

ΣΗΜ. 2. Συνίζησις συμβαίνει καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ἐν τοῖς Ἀττικαῖς λεγομένοις ἀ ν ὡ γ ε ω ν, π ὅ λ ε ω ς, π ὅ λ ε ω ν, π ἦ χ ε ω ς, ἕ σ τ ε ω ς κτλ., ὡς ἐκ τοῦ τόνου φαίνεται.

Κραῖσις.

§ 71. Ἡ κραῖσις παρ' Ὀμήρῳ εἶναι σπανία. Εὐρίσκεται δὲ αὕτη παρ' αὐτῷ ἐν τοῖς ἑξῆς.

τᾶλλα (Γλ. Α, 465, Β, 428, Ὁδ. Ξ, 430).

ωῖτος (=ὁ αὐτός, Γλ. Ε, 396+).

ῶριστος (=ὁ ἄριστος, Γλ. Α, 288, Ν, 154, 433, Η, 521).

P, 689. T, 413. Ψ, 536. Ω, 384. Ὁδ. P, 416., ἀλλ' ἴσως ἀντ' αὐτοῦ γραπτέον τὸ «ὅτ' ἄριστος»).

οὐμὸς (=ὁ ἐμός. Ἰλ. Θ, 360+).

ῥήμεις (=καὶ ἡμεῖς. Ἰλ. B, 238+).

καὐτῇ (=καὶ αὐτῇ. Ὁδ. Z, 282+).

οὔνεκα (=οὐ ἔνεκα) καὶ τοὔνεκα (=τοῦ ἔνεκα) § 123.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ «καὶ τὸς ὁ νήσεαι» (Ἰλ. Z, 260) γράφεται ὑπ' ἄλλων «κ' αὐτὸς ὁ νήσεαι» (=κε. § 410). Ἀντὶ δὲ τοῦ «τὰ δὲ καὶ τὸς ὁ ἔσεαι» (Ὁδ. Γ, 255) ἀντιγινώσκεται ὑπ' ἄλλων «τὰ καὶ αὐτὸς».

Ἀποκοπή.

§ 72. Παρ' Ὀμήρῳ αἱ προθέσεις ἀνά, κατά, παρὰ καὶ ὁ σύνδεσμος ἄρα πᾶσιν ἀποκοπῇ τοῦ τελικοῦ φωνήεντος. Ἀποκοπὴ δ' εἶναι πᾶθος ἐν τέλει λέξεως συμβαῖνον.

παρ ξίφος (Ἰλ. Γ, 272)=παρὰ ξίφος.

παρθέμενοι (Ὁδ. B, 237)=παρθήμενοι.

ἀν στόμα τε (Ὁδ. E, 456)=ἀνὰ στόμα τε.

χρυσέῳ ἀν σκήπτρῳ (Ἰλ. A, 15. 374)=χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.

ἐπαρ-θέμερος (Ἰλ. Φ, 535+)=ἐπαναθέμενος.

κάτ-θανε (Ἰλ. Φ, 107), κατ-γάλαρα (Ἰλ. Π, 106+).

§ 73. Τὸ Ν τῆς ἀνά πρὸ μὲν τοῦ Κ (καὶ Ξ) μεταβάλλεται εἰς Γ, πρὸ δὲ τοῦ Β, Π, Φ μεταβάλλεται εἰς Μ, πρὸ δὲ τοῦ Γ, Λ, καὶ Μ ἀφορμιοῦται.

ἀνακρεμάσσα (Ὁδ. A, 440)=ἀνακρεμάσσα.

ἀν-ξηράνη (Ἰλ. Φ, 347)=ἀναξηράνη, κατὰ δὲ Ἀρίσταρχον ἀνξηράνη.

ἀναβαίνειν (Ὁδ. I, 178)=ἀναβαίνειν.

ἀν πεδίον (Ἰλ. E, 87)=ἀνὰ πεδίον.

ἀναπείρας (Ἰλ. B, 426+)=ἀναπείρας, ἀμπήθησε (Ἰλ. A, 379+).

ἀν φόνον (Ἰλ. K, 298)=ἀνὰ φόνον.

ἀν-φέρουσαν (Ἰλ. A, 459. B, 422. κτλ.)=ἀν-φέρουσαν, ἀνέρουσαν.

ἀνμίξας (Ἰλ. Ω, 529)=ἀναμιξας.

ἀν-λύεσκεν (Ὁδ. B, 105. Ω, 140)=ἀν-λύεσκεν (ἀναλύεσκεν).

ἀν-λεγον (Ἰλ. Ψ, 253+)=ἀν-λεγον (=ἀνάλεγον), ἀν-λέξαι (Ἰλ. Φ, 321+)=ἀν-λέξει (=ἀνα-λέξει).

Μένει δὲ τὸ Ν ἀμετάβλητον πρὸ τοῦ Δ, Τ καὶ Σ, ὡς

ἀν δ' Ὀδυσσεὺς (Ἰλ. Ψ, 709. 755. πρβλ. καὶ 812. Ὀδ. Θ, 110. 115. 118). βῆ δ' ἔμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον (Ἰλ. Ε, 167). ἀν στόμα τε ῥένος τε (Ὀδ. Ε, 456).

§ 74. Τὸ Τ τῆς κατὰ πρὸ παντός συμφώνου (πλὴν πρὸ τῶν δασέων Θ καὶ Φ) ἀφομοιοῦται πρὸς αὐτό, ὡς
κάββαλεν (Ἰλ. Ε, 343. Μ, 206) = κατὰβαλεν.
καὶ γόνυ (Ἰλ. Υ, 458) = κατ γόνυ (κατὰ γόνυ).
καὶ δέ (Ἰλ. Β, 160. Ξ, 433) = κατ δέ (κατὰ δέ).
καταδύσαι (Ἰλ. Τ, 25+) = κατ-δύσαι, καταδύσαι.
καὶ κεφαλῆς (Ἰλ. Σ, 24) = κατ κεφαλῆς (κατὰ κεφαλῆς).
κακχείοντες (Ἰλ. Α, 606. Ψ, 58. Ὀδ. Α, 424. Η, 229. Ν, 17) = κατ-κείοντες (κατὰ-κείοντες).

κάλλιπον (Ἰλ. Ι, 364. Ὀδ. Χ, 156) = κατ-λίπον (κατάλιπον).
καὶ λαπαρήν (Ἰλ. Ξ, 447. 517) = κατ λαπαρήν (κατὰ λαπαρήν).

καὶ μέσον (Ἰλ. Α, 172) = κατ μέσον (κατὰ μέσον).
καμ-μονίην (Ἰλ. Χ, 257. Ψ, 664) = κατ-μονίην (καταμονίην).
καρνεύσας (Ὀδ. Ο, 464+) = κατ-νεύσας (κατανεύσας).
καὶ πεδίον (Ἰλ. Ζ, 201. Α, 167) = κατ πεδίον (κατὰ πεδίον).
καὶ π γάλαρα (Ἰλ. Η, 106+), κατ-θαρε (Ἰλ. Φ, 107).
κάππεσον (Ἰλ. Α, 593. κτλ.) = κατ-πεσον (κατάπεσον).
καὶ ῥόον (Ἰλ. Μ, 33+) = κατ ῥόον (κατὰ ῥόον).
καρρέζουσα (Ἰλ. Ε, 424+) = κατ-ρέζουσα (καταρέζουσα).

§ 75. Τὸ Τ τῆς κατὰ πρὸ δύο συμφώνων ἀποβάλλεται, ὡς
κάσχεσθε (Ἰλ. Α, 702+) = κατ-σχέσθε (κατάσχέσθε).
καστορνῦσα (Ὀδ. Ρ, 32+) = κατ-στορνῦσα (καταστορνῦσα).
κάκτανε (Ἰλ. Ζ, 164+) = κατ-κτανε (κατάκτανε).

§ 76. Ἀπαξ εὐρίσκεται ἀποκειομένη ἡ ἀπὸ πρόθεσις καὶ ἡ ὑπό, ὡς
ἀπείμψει (Ὀδ. Ο, 83+) = ἀπο-πέμψει.

ὑβάλλειν (Ἰλ. Τ, 80+) = ὑπ-βάλλειν (ὑποβάλλειν).

Συγκοπή.

§ 77. Συγκοπή εἶναι ἡ ἀποβολὴ βραχέος φωνήεντος ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως, ὡς τίπτε, (= τίποτε), γαλακτο-φάγος (Ἰλ. Ν, 6+ = γαλακτο-φάγος), (δεμ-, δμ-) μεσά-δμ-η, (φερ-, φρ-) δί-φρ-ος, κτλ. Ἡ συγκοπή εἶναι συγχοτέρα παρ' Ὀμήρῳ ἢ παρ' Ἀττικοῖς.

§ 78. Ἐνίοτε συμβαίνει συγκοπή καὶ ὅλης συλλαβῆς, ὡς γυναι-μωγῆς (Ἰλ. Γ, 39. Ν, 769=ἀντί τοῦ γυναικομωγῆς), κε-λαιεργῆς (Ἰλ. Β, 412. Α, 397. κτλ. ἀντί τοῦ κε.λαινο-εργῆς), αἰγίλογος (Ἰλ. Α, 202. 222. Β, 157. 348. κτλ. ἀντί τοῦ αἰ-γίδ-σογος), αἰ-πόλος (Ἰλ. Β, 474. Δ, 275. κτλ. ἀντί τοῦ αἰγ-πόλος), αἰ-πόλιος (Ἰλ. Β, 474. Α, 678. κτλ.), ἡ.λι-βατος (Ἰλ. Ο, 273. 619. Π, 35. κτλ. ἀντί τοῦ ἡ.λιτό-βατος παρὰ τὸ ἀ.λιτεῖν τὸ ἡμαρτάνειν, πρβλ. ἡ.λιτόμητορ Ἰλ. Τ, 148+ = τὸν ἀστοργήσαντα τοῦ μηνός, προώρως γεννηθέντα), θάρσυντος (Ἰλ. Ν, 823. Π, 70 ἀντί τοῦ θαρσόσυντος), κέντωρ (Ἰλ. Δ, 391. Ε, 102 ἀντί τοῦ κεντήτωρ ἐκ τοῦ κεντέω), κέν-τρον (Ἰλ. Ψ, 387. 430 ἀντί τοῦ κέντη-τρον), λαλιήρως (=παχύς. Ἰλ. Κ, 358. Ε, 17. Υ, 93. κτλ. ἀντί τοῦ λαίλαψήρως), κτλ.

Μετάθεσις.

§ 79. Ἡ μετάθεσις φωνήεντος μετὰ ὕγραφου (συνήθως μετὰ τοῦ ρ) εἶναι συχνοτέρα παρ' Ὀμηρῳ ἢ παρ' Ἀττικοῖς, ὡς τέταρτος καὶ τέτρατος.

§ 80. Ἡ μετάθεσις ποτὲ μὲν γίνεται ἄνευ ἐκτάσεως, ποτὲ δὲ μετ' ἐκτάσεως. Ἄνευ ἐκτάσεως γίνεται ἐν τοῖσδε:

ἀτραπιτός καὶ ἀταρπός, ἀταρπιτός.

βροτός (παρὰ τὸ μόρος, λατ. mors, mortalis).

δρέπω, δόρπον, δορπέω.

θρόνος (ἐκ θέματ. θερ-, ὅθεν θόρ-ναζ=ὑποπόδιον. Ἡσύχ.).

κραδίη καὶ καρδίη (λατ. cor, cord-is. πρβλ. καὶ κραδάω, κραδαίνω, κόρδαξ).

κερκίς (ἐκ ῥήματ. κρέκω).

Κράπαθος (Ἰλ. Β, 676)=Κάρπαθος.

κραῖ'τος καὶ κάρτος.

κρατῆρός καὶ καρτερός, ὑπερθετ. κάρτιστος.

τέτρ'τος καὶ τέταρτος (λατ. quartus).

§ 81. Μετάθεσις δὲ μετ' ἐκτάσεως συμβαίνει ἐν τοῖσδε.

(βαλ-), βάλλω, βέβληκα, βέβλημαι, ἀβλής.

(γεν-), γίγνομαι, γνήσιος.

(βορ-, βορά), βι-βρώσκω, βέβρωκα.

(δεμ-, δέμας, δόμος), δέμω, δέδμημαι.

(δαμ-), δάμ-νημι, δέδμημαι, ἐδμήθηρ, ἀδμής.

(θαν-), θνήσκω, τέθνηκα, θνητός.
 (θορ-), θρώσκω, θρωσκός.
 (καλ-), καλέω, κέκλημαι, κλητός.
 (καμ-, κάματος) κάμνω, κέκμηκα, ἀκμή.
 (μολ-, ἐμολον) βλώσκω (μόνον σύνθετον προβλώσκω καὶ καταβλώσκω).
 (μαν-, μεν-, μένος, λατ. mens) μινύσκω, μέμνημαι, μνήμα.
 (πορ-, ἔπορον, λατ. portio=μέρος), πέπρωται.
 (στορ-), στορέννυμι, ἔστωτο.
 (ταλ-, τάλας, λατ. tolero, tollo), τλητός, τλήναι, τλήμων,
 Τληπόλεμος.
 (τερ-, τέρετρον) τείρω, τρητός.

ΣΗΜ. Περὶ ἄλλων τινῶν κακῶς νομιζομένων ὅτι ἔγιναν ἐκ μεταθέσεως ὅρα § 86.

Σύμφωνα.

Εὐφωνικὰ ἢ κινητὰ σύμφωνα.

§ 82. Παρ' Ὀμήρῳ τὸ λεγόμενον εὐφωνικὸν (ἢ κινητὸν) τελικὸν σύμφωνον Ν καὶ Σ γράφεται τότε μόνον, ὅταν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκλίπη ἡ χασμωδία ἢ ὅταν βραχεῖα συλλαβὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ θέσει μακρά. Ὅθεν δύναται νὰ τίθεται καὶ πρὸ συμφώνου καὶ νὰ παραλείπηται πρὸ φωνήεντος (§ 63).

§ 83. Πλὴν τοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ γνωστοῦ εὐφωνικοῦ (ἢ κινητοῦ) Ν εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ τοιοῦτον Ν καὶ εἰς τὰ εἰς -θε(ν) ἐπίρρηματα, εἰς τὴν κατὰληξιν -φι(ν), εἰς τὸ ἴνῃ καὶ ἐγγλιτικὸν ἴν, εἰς τὸ ῥόσφι(ν) καὶ εἰς τὸν δυνητικὸν κέρ(ν).

§ 84. Εὐφωνικὸν ἢ κινητὸν Σ ὑπάρχει παρ' Ὀμήρῳ ἐν τοῖς ἐξῆς ἐπίρρημασι, πολλὰ'χι(ς), ὁσ(σ)ᾶ'χι(ς), τοσσᾶ'χι(ς), μεσ(σ)η-γη'χι(ς), ἀτρέμα(ς), ἀντακρυ(ς), ἰθὺ(ς), μέγρι(ς) (παρ' Ἀττικοῖς πάντοτε μέγρι). Περὶ δὲ τοῦ ἄγρι(ς) καὶ ἀμφί(ς) ὅρα § 120. 118.

§ 85. Τὸ ἀρνητικὸν ἐπίρρημα οὐκ ἐν τέλει τοῦ στίχου ὃν δὲν ἀποβάλλει τὸ κ, ὡς γίνεσθαι παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλ' ἐπεκτείνεται εἰς τὸ οὐκί, ὡς

ἢ κεν νοστήσας ἀποτίσεται ἡὲ καὶ οὐκί ('Οδ. Α, 268).

Οἱ συμφωνοειδεῖς φθόγγοι Α, Ν, Ρ.

§ 86. Οἱ συμφωνοειδεῖς φθόγγοι λ καὶ ρ μετὰ συγκοπὴν φω-

νήεντος μεταξὺ συμφώνων (καὶ ἐνίοτε πρὸ φωνήεντος) εὐρισκόμενοι ἐμφανίζονται ὡς *al ἢ la, ar ἢ ra*, ὡς

(δερχ- δρ_οχ) ἔδρ'ακον, δρ'ᾶ'κωρ, δέρχομαι.

(δρ_οθ-) δαρθ-ᾶ'γω, ἔδρ'αθον.

(ἀστερ-, ἀστρ_ο-) ἀστέρος, ἀστρ'ᾶ'-σιν.

(βρ_οδ-) βρ'ᾶδ'ος καὶ βάρδ-ιστος.

(δερ-) δέρω, δρ'ᾶτ'ος (=δρ_ο-τός).

(περθ-, πρ_οθ-) πέρθω, ἔπρ'αθον.

(τερπ-, τρ_οπ-) τέρπω, ἔταρπον.

(τρεπ- τρ_οπ-), τρέπω, ἔτραπον, ἐτραπόμην.

(φθερ-, φθρ_ο-) φθείρω, ἔφθαρμαι, φθαρός.

(τελ-, τλ_ο-, τέλλω) ἐτέταλτο.

(βελ-, βέλ-ος, βλ_ο-) βάλ-λω (=βλ_ο-ῖω).

(Fελ-, Fλ_ο-), Fέλλομαι καὶ εἰλέω, Fάλην.

§ 87. Ὁ συμφωνοειδὴς φθόγγος N ἄττονος μὲν ὡς ἐμφανίζεται ὡς *a*, ἔντονος δὲ ὡς *ar*, ὡς

(τεν-, τν_ο-) τένω (τέν-ῖω), τέταται, τατὸς (λατ. tentus).

(φεν- φν_ο-), ἄφρ. ἔπεφνον, πέφαται, πρόσ-φατος, ὁδονή-φατος, μν.λή-φατος, Ἀρηήφατος.

(γεν- γν_ο-) γί-γνομαι, γέγνα, γη-γάτος (ἀντὶ τοῦ νεηγάτος).

(μεν- μν_ο-, μένος, λατ. mens) μέμωρα καὶ μέμαα.

(ποιμεν-, ποιμν_ο- ποιμν_ο-) ποιμαίνω (=ποιμάν-ῖω).

(περθ-, πν_οθ-, ἔπρ'αθον) πάσχω, πείσομαι, πέπονθα.

(τεκτον-, τεκν_ο-, τεκταν-) τεκταίνομαι.

(βέβλη ν_οται, βέβληντο) βεβλή-σται, βεβλή-στω.

(ὄνομν_ο, λατιν. nomen) ὄνομα καὶ ὀνομαίνω (=ὀνόμν_ο-ῖω), γ'ᾶννμν_ο (γ'ᾶννμν_ο-ος), ὀνόμ'ᾶσι (=ὀνόμν_ο-σι).

(φρεν-, φρν_ο-) φρήν, φρεσί (=φρν_ο-σί=φρασί).

(ἀγκων-, ἀγκον-, ἀγκν_ο-) δοτ. πλ'ηθ. ἀγκάσι (=ἀγκν_ο-σι. πρβλ. καὶ δοτικ. πλ'ηθ. ἀγκοίησιν ἐξ ὀνομ. ἀγκοίη =ἀγκόν-ῖη).

Μεταβολαὶ συμφώνων.

§ 88. Τὰ ὀδοντόφωνα πρὸ τοῦ Σ ἐν τῇ Ὀμηρικῇ διαλέκτῳ δὲν ἀποβήλλονται, ἀλλ' ἀφομοιοῦνται, ὡς ποσσί (=ποδ-σί). § 249.

ΣΗΜ. Τοῦτο συμβαίνει παρ' Ἀττικοῖς μόνον ἐν τῷ *κασσύω* (ὅπερ καὶ *καττύω* λέγεται) = *κατ-σύω*.

§ 89. Οὐρανισκώφωνον *κ* καὶ *χ* ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ δὲν μετα-

βάλλεται εἰς γ, ὡς ἀκ-αρ-μέρος, ἀκ-μή, αἰγ-μή, δέγ-μερος, ἔγ-μα, ἰκμάς, ἰκ-μερος, ἰωγ-μός, λικμάω, λικ-μητήρ, λῆγ-μη, μεγ-μός, πλογ-μοί, φωγ-μός, σνιεργμός.

§ 90. Ὁδοπτόζωνον πρὸ τοῦ μ μεταβάλλεται ἐν τοῖς ῥήμασι κατ' ἀναλογίαν τοῦ τρίτου προσώπου εἰς Σ, ὡς (καδ-), κεκαί-μέρος, (πυθ-) πέπυσμαι, κτλ., συνήθως ὅμως μένει ἀμετάβλητον, ὡς ἰδ-μεν, εἰ. λήλουθ-μεν, ἐπέπιθ-μεν, κεκορυθ-μέρος, ἀρθ-μός, ἀρθ-μός, ἀρθμιοι ἀριθμός, γραθμός, ἐλκηθμός, εὐσκαρθμός, ἴσθ-μιον, κεσθμός, κηληθμός, κλαυθμός, κρυζηθμός, μεσό-δμη, μη-ριθμός, μυκηθμός, ὀδμή, οἶδμα, ὀργηθμός, πτόμος, στάθμη, φράδμων.

§ 91. Παρ' Ὁμήρῳ τὸ σ πρὸ σ προελθόντος ἐκ κλίσεως δὲν ἀποβάλλεται, ὡς παρ' Ἀττικοῖς, ὡς ἔπεισ-σι, ἐτέλεσ-σα, κτλ. Εὐρίσκονται ὅμως καὶ νεώτεροι τύποι παρ' αὐτῷ μεθ' ἐνὸς σ.

Τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰς δοτικὰς πληθυντικὰς τῆς τρίτης κλίσεως καὶ εἰς τὸν μέλλοντα καὶ ἀόριστον τῶν ἐχόντων χαρακτηριστ., δ, θ καὶ σ (§ 249).

§ 92. Ἐκτὸς τούτων μετὰ διπλοῦ σ εὐρίσκονται καὶ αἱ ἐπόμε-ναι λέξεις παρ' Ὁμήρῳ.

ὄσ(σ)ος, ὀπόσ(σ)ος, ὄσ(σ)άκις, καὶ ὀσαύτις ('Ιλ. Ε, 758+).

τόσ(σ)ος, τοσ(σ)άκις (ἐκ ῥῖζ. τοτ-, τότε-ς, λατ. tot, toti).

τοσ(σ)όσδε, τοσ(σ)οῦτος.

μέσ(σ)ος (λατίν. medius).

πρόσ(σ)ω, πρόσσωθεν (1).

ὀπίσ(σ)ω, τὸ ἐξοπίσω ὅμως πάντοτε δι' ἐνὸς σ.

ρέμεσσιώ, ρεμεσσητός, ρέμεσαις ('Ιλ. Ζ, 335+), ἄλλως δὲ πάντοτε δι' ἐνὸς σ ρέμεσαι ('Ιλ. Γ, 156. Ζ, 351. Ν, 122. Ξ, 80. κτλ.).

Ὁδοσ(σ)έος (ὄρα τὸ ῥῆμα ὀδύσσομαι. § 253, 2).

ΣΗΜ. Ὅταν ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ὑπάρχῃ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων, τοῦτο προέρχεται ἐξ ἀπλοποιήσεως τῶν δύο σσ (ῆ σj) ἢ ἐκ μεταβολῆς τοῦ τ πρὸ τοῦ ι (ὄρα Ἡμετ. Διδάχτ. Γραμμ. Ἀττικ. διαλέκτ. § 147) διότι ἄλλως τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἀποβάλλεται.

§ 93. Τὸ Σ μεταξὺ δύο συμφώνων, ὧν τὸ πρῶτον δὲν εἶναι

(1) Τοῦτο εὐρητὶ ἀπαξ καὶ γράφεται διὰ τοῦ Ο π ρ ό σ σ ο θ ε ν (ἐν 'Ιλ. Ψ. 533), ἀλλ' ἴσως τὸ χωρίον γραπτέον ὥδε:

ἐλκων ἄρματ' ἀλά, ἐλαύνων πρόσσωθ' ἔππους.

ἐκ τοῦ π ρ ό σ σ ω θ ε (πρὸβλ. π ρ ό σ θ ε καὶ π ρ ό σ θ ε ν, κτλ.). ὄρα § 83. 177.

ὀδοντόφωνον, ἀποβάλλεται. Ἐξαιρεῖται τὸ κακὸς ὡς γινόμενον ακ, ὡς διδάσκω (= διδά-σκω, λατ. doceo), (ἀλκυ-) ἀλύσκω (μῆλων ἀλύξω), (λακ-, ἔλακ-ον) λάσκω (ἡλῶ, κροστῶ=λάκ-σκω, λατ. loquor), (τυκ-) τι-τύσκωμαι (τι-τύκ-σκωμαι), (Γικ-) Γείσκω (ΓεΓίκ-σκω), (δΓικ-), δεδΓίσκωμαι (= δεδΓίκ-σκωμαι) § 100.

§ 94. Τὸ π διπλοῦται εἰς τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας τὰς ἀπὸ τοῦ ὀτ- ἀρχομένης καὶ τὰ ἀναφορικὰ ἐπιρρήματα.

ὀπποῖος, ὀππόσος (προσέτι καὶ ὀπόσ(σ)ος), ὀππότερος, ὀπ(π)ως, ὀπ(π)ότε, ὀπ(π)η, ὀπ(π)όθι (προσέτι καὶ ὀπου), ὀππόθεν.

Οὕτως εὐρίσκεται καὶ ἀντὶ τοῦ ὀ,τι συχνάκις τὸ μετὰ διπλοῦ ττ ὅττι (§ 399).

ΣΗΜ. Αἱ διὰ δύο ππ καὶ δύο ττ ἐκφοραὶ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν εἶναι ἀρχαιότεραι, αἱ δὲ δι' ἑνὸς εἶναι νεώτεραι.

Ἀναπληρωτικῇ ἔκτασις καὶ ἀφομοιώσις.

§ 95. Τὸ Γ, j καὶ σ λέγονται *συριστικὰ γράμματα* ἢ *συριστικοὶ φθόγγοι*.

§ 96. Συριστικὸν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μετὰ ὕγρου εὐρεθὲν ἢ 1) ἀφομοιοῦται πρὸς αὐτὸ ἢ 2) ἀποβάλλεται μετ' ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως τοῦ προηγούμενου βραχέος φωνήεντος ἢ 3) ἀπλῶς ἀποβάλλεται ἄνευ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως.

Τὸ πρῶτον γίνεται ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ, τὸ δεύτερον ἐν τῇ Ἰωνικῇ καὶ τὸ τρίτον ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς ἐκ τοῦ ἑξῆς Γος γίνεται Αἰολικῶς μὲν ἑῖρος, Ἰωνικῶς δὲ ξεῖρος καὶ Ἀττικῶς ξέρος.

Παρ' Ὀμήρῳ καὶ τῶν τριῶν τούτων μορφῶν εὐρίσκονται παραδείγματα. Οὕτως ἐκ θέματος Γοθ- (συγγενοῦς τῷ Γωθῶ) γίνεται τὸ ἐν-Γοσι-, ἐξ οὗ τὰδε προέρχονται:

ἐρροσί-γαιος (Ἰλ. II, 455. Θ, 201. 440. I, 362. κτλ.).

εἰρροσί-φωλλος (Ἰλ. B, 632. 757. Ὀδ. I, 22, A, 315).

ἐρροσί-ρθων (Ἰλ. II, 445. Θ, 208. A, 750, N, 10) κτλ.).

Οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πρωτοτύπου θέματος ἐσ- τοῦ εἰμί γίνεται τὸ ἑμμεραι (= ἔσ-μεναι), εἰμί καὶ εἰμὲν (= ἐσ-μί, ἐσ-μέν) καὶ ἔμμεραι (= ἔσ-μεναι).

ΣΗΜ. 1. Δὲν δύνανται τις νὰ εἴπῃ ἀκριβῶς, ἂν αἱ μεταβολαὶ αὐταὶ εἶναι προϊόντα τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου ἢ ὀφείλουσι τὴν γένεσιν αὐτῶν εἰς τὴν αὐθαίρεσιν τῶν μετὰ ταῦτα καὶ εἰς γραφικὰ ἀμαρτήματα.

ΣΗΜ. 2. Ἰχνη τῆς ἀφομοιώσεως ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ὑπάρχουσιν ἐν τῷ διπλασιασμῷ τοῦ ρ κατὰ τὴν αὔξησιν καὶ σύνθεσιν καὶ εἰς τὸ ἄρρην (Ὀμηρος δὲ ἄρσην) θαρρέω (Ὀμηρος δὲ θαρσέω) κτλ. Ὁρα Ἠμετ. Διδακτικ. Γραμμ. Ἀττ. Διάλεκτ. § 150. 172. Ἐπί-

σης καὶ τὸ πολλ- (=πολF-) καὶ καλλ- (=καλj-) οὕτως ἔγιναν.
Ὅμοιως τὰ χαρακτηριστὰ ἔχοντα λ ὑγρόληκτα, ὡς στέλλω (=στέλ-jω)
καὶ τὰ ἔχοντα χαρακτηριστὰ σ ἢ λ εἰς MI, ὡς ἐννυμι (=ἐσ-νυμι), ὀλ-
λυμι (=ὀλ-νυμι).

Ἀναπληρωτικὴ ἔκτασις συμβαίνει εἰς τὸ εἴρηκα (=Fέ-Fρηκαν,
πρβλ. καὶ εἴληφα, εἴληγα καὶ συν-εἴλοχα) καὶ εἰς τὸν ἀό-
ριστον τῶν ὑγρόληκτων, ὡς ἔστειλα, (=ἔστελσα), Αἰολικῶς
ἔστέλλα, ἐνεμι (=ἐνεμισα=ἐνεμμι).

§ 97. Παρ' Ὀμήρῳ εἶναι πάντοτε μακρὰ αἱ συλλαβαὶ τῶν
ἐπομένων λέξεων, αἵτινες παρ' Ἀττικοῖς εἶναι βραχεῖαι. Εἶναι
δὲ αὗται.

εἰρωτάω (=εἰρωτάω-ω) (§ 101).

ξένος (=ξένος) =ξένFος (§ 96).

γονὸς γενικ. (=γόνατος) =γονFός.

δοῦρος γενικ. (=δόρατος) =δορFός.

οὐρεὺς (=ὄρευς) =ὄρFεύς.

κἄλός (=Ἀττικ. κἄλός).

ἰκᾶ'νω (=ἰκνοῦμαι).

κιχᾶ'νω (=εὐρίσκω).

κοῦρος (=κόρος) =κόρFος.

κούρη (=κόρη) =κόρFη.

μοῦνος (=μόνος), ἀλλὰ καὶ μοιωθεῖς (Il. A, 470+), =μόνFος.

οὐλόμενος (=ὀλέθριος). § 516. 519. 35.

οὐλος (=ὀλέθριος) =ὀλ(σ)Fός.

σῶλος (=σῶλος. Od. P, 343. Ω, 118) =σῶλFος, λατ. sollus.

τῖ'νω (=Ἀττικ. τι'νω).

φθᾶ'νω (=Ἀττικ. φθᾶ'νω).

Ἐκτασις πρὸ τοῦ σ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ρούσος (=Ἀττικῶς
ρόσος) καὶ εἰς τὸ ἴσος (Αἰολικ. ἴσος, Ἀττικ. δὲ ἴσος=FίσFος,
«γίγνεται=ἴσος Δάκωνες». Πσύχ.).

ΣΗΜ. I. Τὸ ἰκᾶ'νω καὶ κιχᾶ'νω δὲν εἶναι Ἀττικά, πάντα
δὲ τὰλλα Ἀττικά ῥήματα εἰς -α'νω ἔχουσι τὸ Α βραχύ.

ΣΗΜ. Τὸ οὐλόμενος γίνεται ἐκ τοῦ ὀλ-νόμενος, ἐξ οὗ
ὀλλόμενος, οὐλόμενος (πρβλ. βόλ-νομαι, βόλλο-
μαι, βούλομαι, δωρικ. βώλομαι).

§ 98. Αἱ ἐπόμεναι λέξεις παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται καὶ ἐκτε-
ταμέναι καὶ συνεσταλμέναι.

δοιλήρος καὶ δοιλήρος (τὸ πρῶτον μόνον ἐν συνθέσει καὶ ἐν τῷ
κυρίῳ Δοιλήριον πρβλ. ἐν-δελεῖ-ής=διαρκής).

εἰρύω (=Fερύω) καὶ εἰρύω (ὄρα § 101).

κουλεὸν καὶ κολεὸν (λατ. culeus).
Οὐλυμπος καὶ Ὀλυμπος (ὄρα Ἡμέτ. Λεξικ. Ῥημάτ. σ. 261, 4).
οἶνομα (=ὄ-γνομα) καὶ *ὄνομα* (ἐν συνθέσει δὲ ω, ἐπώνυμος).
οἶρος καὶ ὄρος (=ὄρFος).
ᾠ'ρήρ καὶ ᾠ'ρήρ (=Ἀττικ. ᾠ'ρήρ).
εὐλή, λουθα καὶ ἐλή, λουθα (Ἰλ. Ο, 81+) = Ἀττικ. *εὐλή, λουθα*
 (§ 496, 4).
εὐῆτος καὶ εὔῆτος (=ἐνFατος).
εὔρεκα καὶ εἴρεκα, ἀλλὰ καὶ εἴρεκεν (Ὁδ. P, 288. 310) = ἐνFεκα.
εἴρια (μυλλία) καὶ *εἴριον* (=Fέριον, λατιν. vellus. Ὁδ. Δ,
 124+, ὄρα § 99).
κεινός (ὡς πρῶτη τοῦ στίχου λέξις) καὶ *κενός* (§ 229) = κενFός.

Λέξεις ἀπὸ F ἀρχόμεναι.

§ 99. Λέξεις, αἵτινες παρ' Ὀμήρῳ ἄρχονται ἀπὸ F, εἶναι αὗται.

Fάγνυμι (=συνπρίβω. Ἰλ. II, 769. κτλ.).

Fάδος (τό = νόρος, ἀηδία. Ἰλ. Λ, 88+).

Fάδην (=ἀρκούντως. Ὁδ. E, 290. κτλ.).

Fάδῃσα (=ἀηδίασα. Ὁδ. A, 134), *FεFάδηκός* (Ἰλ. K, 98. 312. 399. Ὁδ. M, 281., ὅπερ γράφεται ἀδηκότες ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἐαδηκότες = κεκορεσμένοι, ἀηδῶς διακειμένοι καὶ καταβεβλημένοι).

Fά'λις (=ἀρκούντως. Ἰλ. B, 90. Ὁδ. N, 136. κτλ.).

ΣΗΜ. Πλημμελῆ τινα χωρία γραπτὰ ὡδε· κατ' αὐθι Fάλις (Ἰλ. Φ, 236. 344). ὁ Fάλις (Ἰλ. P, 54).

Fαλῶμαι (=συλληφθῆναι, φονευθῆναι. Ἰλ. M, 172. κτλ.).

Fάραξ (=βασιλεύς. Ἰλ. A, 7. κτλ.) (1).

Fάρασσα (Ὁδ. Z, 149+) = βασιλισσα, δέσποινα.

Fαράσσω (=βασιλεύω. Ἰλ. A, 38. κτλ.) (1).

KαλλιFάρασσα (Ἰλ. Σ, 46+).

(1) Τινὰ χωρία ἔχουσι πλημμελῶς, ἐν οἷς φέρεται τὸ ἄναξ καὶ ἀνάσσω ἀντὶ τοῦ F, ἀλλὰ ταῦτα γραπτὰ ὡδε· « ἄρμα Fανάκτων » (Ἰλ. II, 371. 507), « Ποσειδάων Fάνακτι » (Ἰλ. Y, 67), « δεῖμαντο Fάνακτι » (Ἰλ. Ω, 449. 452), « ἀντιθέου τε Fάνακτος » (Ὁδ. Ξ, 40), « θυμὸν δ' ἴαίνε Fάνακτος » (Ὁδ. Ο, 438), « ἦ τ ε Fάνασσες » (Ὁδ. Ω, 30).

Farḏā'rw (=ἀρέσκω. 'Ιλ. Α, 24. κτλ.), *FēFādōs* (=εὐά-
ρεστος, κεχαρισμένος. 'Ιλ. Ι, 173. 'Οδ. Σ, 422), ἄρ. *ēFFa-*
don (εὐαδόν 'Ιλ. Ξ, 340. Ρ, 647. 'Οδ. Π, 28., οὐχὶ δὲ *ēFadon*,
διότι θὰ ᾔτο τρίβραχυς), *Fásmenos* (=χαίρων, εὐηρεστημένος).

Fáraiōs (=ἄδύνατος, λεπτός, στενός. 'Ιλ. Ε, 425. κτλ.).

Fárra (αἰτίατ. τοῦ ἄρνός), *Fárrē*, *Fárrēs*, *Fárras* ('Ιλ. Γ,
103. κτλ. § 267), *ὑπόρρηρος* (=οἷς ἔχουσα ἄρνιον γαλαθηνόν
=ὑπόΦρηγος 'Ιλ. Κ, 246+).

ΣΗΜ. Ὡς ὀνομαστική εἶναι τὸ ἄρνεῖος (=κρίος), ὅπερ αἰεὶ εἶναι
ἔνευ τοῦ *F*, ὡς

ὑστατος ἄρνεῖος μήλων ἔστειχε θύραζε ('Οδ. Ι, 444).

πρῶτος ὑπ' ἄρνεϊοῦ λυόμεν, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους ('Οδ. Ι, 463).
ἀλλὰ πολύφρηγ (=πολύΦρηγ) καὶ πολὺ *F*αρνεῖ θυέστη ('Ιλ.
Β, 106+).

Fásmenos ὅρα *Farḏánw* (§ 99).

Fáste (=πόλις. 'Ιλ. Β, 801. κτλ.), *Fástoi* (=πολίται. 'Ιλ.
Α, 242. 'Οδ. Ν, 192) καὶ *Fastváraξ*, *Fastválos*, *Fastí-*
roos, *Fastépeulos*, *Fastnégh*, *Fastnéghia*, *Fastneboóthēs* (=κέρυξ
ἐν πόλει. 'Ιλ. Ω, 701+).

Fē (προσωπικ. ἀντωνυμ. =αὐτόν), *Fēs* (κτητικ. ἀντων. =ὁ
ἑαυτοῦ), πρβλ. καὶ *seFēs* § 376.

Fearōs ὅρα *Fénnyu* (§ 99).

Féar (=τὸ ἔαρ, ἄνοιξις. 'Ιλ. Ζ, 148. κτλ.), *Fearinōs* (=ἐαρι-
νός. 'Ιλ. Θ, 307. κτλ.) (1).

Fedārōs (=εὐάρεστος, γλυκύς. 'Ιλ. Ξ, 172+).

Fédra (=τὰ δῶρα τὰ ὑπὸ τοῦ νυμφίου τῷ πατρὶ τῆς νύμφης
διδόμενα. 'Οδ. Α, 117. κτλ.). Παρασχηματισμὸς αὐτοῦ εἶναι τὸ
ēFédra ('Ιλ. Π, 170 καὶ ἀλλαχού), *ἀνέFedros* (=ἡ ἄνευ ἔδνων
κόρη. 'Ιλ. Ι, 146. 288. Ν, 366., ὅπερ καλῶς γράφεται «*aná-*
edros»), *ēFedrotai* (=πενθεροὶ δεχόμενοι δῶρα παρὰ τῶν νυμφίων
διὰ τὴν νύμφην. 'Ιλ. Ν, 382+), *ēFedrōsauto* ('Οδ. Β, 53+).

FēFískw ὅρα *Fískw* (§ 99).

FēFoitka ὅρα *Fískw* (§ 99).

Féthros (=τὸ πληθός. 'Ιλ. Β, 87. κτλ.).

Féthw (=συννηθίζω) ὅρα *Féthros* (§ 99).

Féidomai ὅρα *Fideir* (§ 99).

(1) Ἀντὶ τοῦ «ὦρ ἦ ἐν εἰαρινῇ» ('Ιλ. Β, 471. Π, 643) γρα-
πτέον «ὦρ ἦ *F*εἰαρινῇ».

Feĩdos· ὄρα Fideĩr (§ 99).

Feĩdwlw· ὄρα Fideĩr (§ 99).

Feĩkeloc· ὄρα Fĩskw (§ 99).

Feĩkosi (εἴκοσι, λατ. viginti. 'Οδ. B, 355. κτλ.). Παρασχηματισμός είναι τὸ εἰFeĩkosi ('Ιλ. A, 309. κτλ.).

Feĩkw (=ὑποχωρῶ. 'Ιλ. K, 238. κτλ.).

Feĩléw (=συνωθῶ, πιέζω, σφίγγω. 'Ιλ. B, 294. κτλ.). ὄρα. ἀπαρ. Feĩlwai (ὡς ἐξ ἐνεστ. Feĩllw, πρβλ. kéllw, kélwai) ('Ιλ. A, 409. κτλ.). Παρασχηματισμός είναι τὸ εἰFeĩlwai ('Ιλ. Φ, 295+, ὅπερ δύναται νὰ γραφῇ αἰαὼν Feĩlwai), ὄρα. παθ. Falh̄nai 'Ιλ. Φ, 571. κτλ.), παρακ. FeĩFehlmai ('Ιλ. Σ, 287. κτλ.) καὶ FeĩF̄lwmai ('Οδ. Γ, 352. κτλ., ἐνθα ὑπ' ἄλλων γραφεται «εἰλῶται»). Feĩl̄wáw (=συστρέφω. 'Ιλ. A, 156+). Feĩl̄wáázw (=συστρέφω. 'Ιλ. Γ, 492+).

ΣΗΜ. Καὶ Fĩλλ̄áz (=σχοινίον ὡς συνεστραμμένον. 'Ιλ. N, 572+) ἐνταῦθ' ἀνήκει, καὶ τὸ εἰλ̄ύμα (=κάλυμμα. 'Οδ. Z, 179+) ἔννευ τοῦ F. Foũloc (=FóλFos, =οὐλόθριξ, δασύς.) ('Ιλ. Ω, 646. κτλ.), τὸ δὲ οὐλοκάρητος (=οὐλόθριξ. 'Οδ. T, 246+) ἔννευ τοῦ F. Fou-lam̄os ἀνδρῶν (=στῖφος ἀνδρῶν. 'Ιλ. Δ, 254. κτλ.).

Feĩma (=ἱμάτιον· ὄρα Fénn̄mi (§ 99).

Feĩrw (=λέγω. 'Οδ. A, 137. B, 162. N, 7).

Feikáthi ('Εκάθη. 'Ιλ. Z, 293. κτλ.).

Feik̄as (=μακρᾶν. 'Ιλ. E, 791. κτλ.), Feik̄áth̄er (=μακρόθεν. 'Οδ. P, 25. κτλ.), Feik̄áF̄er̄gos (=ὁ μακρόθεν ἐνεργῶν. 'Ιλ. A, 174. ὄρα Férḡon κτλ.) καὶ Feik̄h̄b̄aloc (=ὁ μακρόθεν βᾶλλον. 'Ιλ. A, 14. κτλ.), ἅτινα εἶναι ἐπιθετα τοῦ Ἀπόλλωρος. Παρασχηματισμός είναι τὸ Feik̄átos ('Ιλ. H, 83. κτλ.), Feik̄at̄h̄b̄aloc ('Ιλ. E, 444. κτλ.), Feik̄at̄h̄b̄el̄et̄h̄s ('Ιλ. A, 75. κτλ.), Feik̄h̄b̄ol̄īh̄ (=μακρόθεν τόξευσις, εὐστοχία. 'Ιλ. E, 54), Feik̄am̄īdh̄ ('Εκαμῆδη. 'Ιλ. A, 624. E, 6).

Feik̄astoc (ἔκαστος. 'Ιλ. A, 550. κτλ.).

Feik̄ástothi (=ἐν ἐκάστω μέρει. 'Οδ. Γ, 8+).

Feik̄áth̄er̄th̄er (=ἐκατέρωθεν. 'Οδ. Z, 19. κτλ.).

Fékh̄loc (=ἡσυρᾶς, ἡτάραχος. 'Ιλ. E, 759. κτλ.). Παρασχηματισμός είναι τὸ εἰkh̄loc (=εἰF̄(ἐ)kh̄los. 'Ιλ. A, 554. κτλ.).

Fékh̄ti (=βουλῆσει, ἐνεκα. 'Οδ. O, 319. κτλ.). ἀFékh̄ti (=ἀκουσίως. 'Ιλ. M, 8. 'Οδ. Γ, 28. κτλ.), ἀFek̄h̄l̄ómēnos (=παρὰ τὴν ἑλῆσιν πράττων, ἀναγκάζόμενος. 'Οδ. Σ, 135. T, 133. κτλ.).

Φεκῦρος καὶ Φεκῦρῃ (=πενθερός, πενθερά. 'Ιλ. Γ, 172. Χ, 451. Ω, 770).

Φεκῶν (=θέλων. 'Ιλ. Δ, 43. κτλ.) ἀΦέκων ("ἀκων, μὴ θέλων. 'Ιλ. Π, 264. 369. κτλ.).

Φέλωμαι (ἐπιθυμῶ. 'Ιλ. Ε, 481. κτλ.). Παράσχηματισμός εἶναι τὸ Φέλωμαι ('Ιλ. Α, 409. κτλ.).

Φέλωρ (τὸ =ἐπιθυμία. 'Ιλ. Α, 41. κτλ.).

Φελεῖν (=λαθεῖν. 'Ιλ. Β, 332. Ε, 118. 210. 576., ἀλλ' ὁμως εἰς πλείστας περιστάσεις εὔρηται ἄνευ τοῦ Φ. 'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ Φέλωρ (τὸ =λεία. 'Ιλ. Ε, 488. 684. Ρ, 151. κτλ.), καὶ τὸ Φελώρια (τὰ =λεία. 'Ιλ. Α, 4+).

Φελίσσω (=σπρέφω, τυλίσσω. 'Ιλ. Α, 317. κτλ.), Φέλιξα ('Ιλ. Α, 530. κτλ., ἔνθα γράφεται ἐλέλιξα). Φεφέλιγμα ('Ιλ. Α, 39. Ν, 558), Φελεξάμην ('Ιλ. Β, 316+), Φελέιθην ('Ιλ. Ζ, 109. κτλ.). (1). 'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐπιθετον Φέλικες βόες (=βόες μεθ' ἑλικοειδῶν κεράτων. 'Οδ. Α, 92. κτλ.), ἀμφιΦέλισσαι νῆες (=νῆες καθ' ἑκατέραν πλευράν καμπύλαι. 'Ιλ. Β, 165. Ν, 174. κτλ.). Πιθανῶς δὲ συγγενὲς εἶναι καὶ τὸ Φελίκωπες Ἀχαιοὶ ('Αχαιοὶ μετ' ὀφθαλμῶν καμαρωτῶν (ὄφρυν) ἢ μετ' ὀφθαλμῶν γοργῶν. 'Ιλ. Α, 389. Γ, 190. κτλ.), θηλ. Φελικώπιδα κοῦρην ('Ιλ. Α, 98+). (2)

Φελέω (=ἐλκω. 'Οδ. Α, 580. κτλ.). 'Εκ τούτου καὶ τὸ Φώλεξ (ἡ=αὔλαξ. 'Ιλ. Μ, 707. 'Οδ. Σ, 375).

Φέλω (=ποιῶ τινα ἐλπίζειν. 'Οδ. Β, 91. Ν, 380), Φέλωμαι (=ἐλπίζω. 'Ιλ. Ι, 40. κτλ.), παρκα. Φεφώλωπα ('Οδ. Β, 275. κτλ.). Παράσχηματισμός Φέλωμαι ('Ιλ. Θ, 196. κτλ.). Φελπίς ('Οδ. Τ, 84+) καὶ Φελπωρῇ ('Οδ. Β, 280. κτλ.). Φελπήνωρ ('Ελπήνωρ. 'Οδ. Α, 51. Μ, 10. κτλ.), ἀΦελπίς (=ἀνέλπιστος. 'Οδ. Ε, 408+), ἀΦελπίοντες (=μὴ ἐλπίζοντες. 'Ιλ. Η, 310+), ἔνθα γράπτεον ἀΦελπίοντες.

Φέλωρ (τὸ=λεία) καὶ Φελώρια ὅρα Φελεῖν (§ 99).

Φέννυμι (=ἐνδύω. 'Ιλιάδ. Δ, 432. 'Οδ. Ε, 229. κτλ.).

Φεῖρος (ὁ=ἐσθής. 'Ιλιάδ. Ξ, 178. κτλ.), ἡ Φεσθής (=τὸ ἱμά-

(1) Ἀντὶ τοῦ ἐ Φελ- ὑπάρχει ἐν τοῖς χειρόγραφοις οὐχὶ ὁρθῶς τὸ ἐλέλιξα, ἐλέλιχτο, ἐλέλιξάμενος, ἐλέλιχθεν. "Ορα Cobet Mnemos. 1874 σελ. 214—216.

(2) Ταῦτα ἄλλοι ἐκ φέξ, σελ-, (σέλας, σελήνη), ἐλεξός ('Πσύχ.), ἐλεξωψ=εὐφραλμος.

τιον. 'Οδ. Α, 165. κτλ.), τὸ *Φεῖμα* (=ἰμάτιον. 'Ιλ. Β, 261. κτλ.). τὸ *Φέσθος* ('Ιλ. Ω, 94+).

Φέπος (τὸ=ὁ λόγος. 'Ιλ. Α, 108. κτλ.). *Φόπα* (αἰτίατ.=φω-
νὴν, φθόγγον, 'Ιλ. Α, 604. Δ, 435. Π, 76. κτλ.), *ἐφ'ὧ Φόπα* (=ὁ
μακρὴν βοῶν, μεγάλῳφωνος). *Φόσσα* (=Φόπ-ja ἢ Φόκ-ja, λατ.
vox, vocis=φωνή. 'Οδ. Α, 282. κτλ.). *ἐΦειπον ἄορ.* (=εἶπον
'Ιλ. Α, 85. 286. κτλ.).

Φεργάζομαι (ἐργάζομαι. 'Ιλ. Σ, 469. κτλ.).

Φέργων (=ἔργον, πρᾶξις, ἐργασία, 'Ιλ. Α, 115. κτλ.).
ἀΦεργός (=ἄργός. 'Ιλ. Ι, 320. 'Οδ. Τ, 27), *ἀΦεργή* (=ἄργία.
'Οδ. Ω, 261+) *ἐΦεργής* (=καλῶς ἐργασμένος). *ὄβριμοςΦεργός*
(=ὁ φροβερὰ ἐργαζόμενος). *ΦεκάΦεργος* (=ὁ μακρόθεν ἐνεργῶν),
ὅπερ ἴσως ὀφείλει νὰ τονισθῇ ΦεκαΦεργός, κακοΦεργή (=κα-
κουργία. 'Οδ. Χ, 374+), *κακοΦεργός* (=κακουργός, ἐπιβλα-
βής. 'Οδ. Σ, 54+), *κλυτοΦεργός* (=ἔνδοξος τεχνίτης. 'Οδ. Θ,
345+), *ὄβριμοςΦεργός* (=δυναστικός. 'Ιλ. Ε, 403. Χ, 418),
ταλαΦεργός (=πρέποντος, καρτερικός. 'Ιλ. Ψ, 654. 662. 666.
κτλ.), *αἰσυλοΦεργός* (=ἄνυσινουργός, κακουργός. 'Ιλ. Ε, 403+).

Φέργω (=ἐργάστω, περιορίζω. 'Ιλ. Ξ, 411. κτλ.). *Παρασχη-
ματισμὸς εἶναι τὸ ἐΦέργω* ('Ιλ. Β, 617. κτλ.). *ἔρκος* (τὸ=περί-
φραγμα, περίβολος) οὐδὲν *Φ* ἔχει.

Φέρδω (=πράττω. 'Ιλ. Ξ, 261. κτλ.). *ἄορ. Φέρξα* ('Ιλ. Ε, 650. κτλ.), *παρὰ. ΦεΦοργα* ('Ιλ. Β, 272. κτλ.).

Φερέω (μῆλλ. = Ἀττικ. ἐρῶ. 'Ιλ. Α, 204. κτλ.).

Φέριον (=μαλλίον, λατ. vellus. 'Οδ. Δ, 124: *μαλακοῦ Φέ-
ριου*). *Τὸ δὲ εἶριον* (=ἔ-*Φ*(ε)ριον. § 101) *καὶ εἶρος* (=ἔ-*Φ*(ε)ρος)
εἶναι ἄνευ τοῦ Φ γινόμενα κατ' ἀναπληρωτικὴν ἔκτασιν μετὰ τοῦ
προθέματος *Ε*.

Φέρρω (=πορεύομαι, ἀπέρχομαι. 'Ιλ. Ι, 364. κτλ.), *ἀπέΦεραι*
(=ἀφήρπασα, παρέσυρα. 'Ιλ. Ζ, 348., *ἐνθα γράφεται ἀπόφερσαι*
=ἀπόΦερσαι).

Φέρση (=δρόσος. 'Οδ. Ν, 245+). *Ὁ ἀληθὴς τύπος εἶναι*
ἐΦέρση ('Ιλ. Ψ, 598. κτλ.). *ἐΦερσήεις* (=δρoσερός. 'Ιλ. Ω,
419). *Οὕτω δὲ γράπτεον καὶ τὸ* 'Ιλ. Ξ, 348 (1). *καὶ* 'Ιλιάδ.
Ω, 757 (2).

(1) *Λωτὸν ἐφερσέντ' ἡδὲ κρόκον ἡδ' ἰάκωνθον* ('Ιλ. Ξ, 348.).

(2) *Νῦν δὲ μ' ἐφερσήμεναι πρόσφατος ἐν μεγάροις* ('Ιλ. Ω, 757.).

Γερῦ'ω (=σύρω, ἔλκω. 'Ιλ. Α, 190. κτλ.). Παράσχηματισμός
εἶναι τὸ εἰρύω ἄνευ τοῦ F ('Ιλ. II, 863. 'Οδ. B, 389. Θ, 85.
κτλ.), περὶ οὗ ὅρα § 101. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐπιθετον
Φερυσάρματα ἱπποὶ (=οἱ τὰ ἄρμα σύροντες ἱπποὶ. 'Ιλ. O,
354. II, 370).

Φέπερος (ὁ=ἐσπέρα=λατ. *vesperus*. 'Οδ. A, 422. κτλ.),
Φεσπέριος (=ἐσπερινός. 'Ιλ. Φ, 560. κτλ.).

Φέτης (ὁ=ἐταῖρος, σύντροφος. 'Ιλ. Z, 239. κτλ.). Ἐν τῷ ἐτα-
ρος καὶ ἐταῖρος οὐδὲν ἕγνωσεν τοῦ F ὑπάρχει.

Φέτος (τὸ ἔτος. 'Οδ. H, 261. κτλ. Λατ. *vetus*).

Φετώσιος (=μάταιος, ἀνωφελής 'Ιλ. E, 854. κτλ.).

Φηδὺς (ἡδύς, γλυκύς. 'Οδ. Δ, 746. κτλ.). Παράσχηματισμός
εἶναι τὸ Φηδυμος, εἰς ὃ μεταγράφεται ὑπὸ τινῶν τὸ παρ' Ὁμήρῳ
δωδεκάκις ἀπαντῶν ρήδυμος ἄπλος ('Ιλ. B, 2. K, 91. 187. κτλ.
ὅρα Ἡμέτ. Λεξικ. Ἀπτικ. Πημάτ. σ. 176, β' σημ. 1.). Φηδυε-
πής (=γλυκύς εἰς τοὺς λόγους. 'Ιλ. A, 248+). Φηδύποτος
(=γλυκύς εἰς τὴν πόσιν. 'Οδ. B, 340. κτλ.). μελιΦηδής (=γλυ-
κύς. ἡδὺς ὡς τὸ μέλι. 'Ιλ. K, 495. κτλ.).

Φῆθος (ῆθος, κατοικία. 'Ιλ. Z, 514. κτλ.), εἴωθα (=ἔστωθα,
πρόβλ. ῥήγ-, ἔργωγα). Φέθων (μετόχ. =συντηθίζων. 'Ιλ. I, 540.
II, 260).

Φῆκα (ἐπιρρ. =ἡσύχως. 'Ιλ. Ω, 508. κτλ.). Τὸ F δὲν εἶναι
ἀσφαλές ἐν αὐτῷ (πρόβλ. τὸ γερμαν. *schwach*=ἀδύνατος). Τὸ
δὲ ἡσσων (=ἡκ-ίων. 'Ιλ. II, 722. 'Οδ. O, 364. κτλ.) οὐδὲν
F ἔχει, καὶ ὑπερβ. ἡκιστος ('Ιλ. Ψ, 531+, ὅπερ ὁ Ἀρίσταρ-
χος ἀνέγνω ἡκιστος μετὰ ψιλῆς).

Φήρσι χαλκῷ (=στίλβοντι χαλκῷ. 'Ιλ. II, 408. κτλ.).

Φῆρα (αἰτίατ.=ὀπηρεσίαν, βοήθειαν. 'Ιλ. Ξ, 132. 'Οδ. Γ,
154. II, 375.). ἐπὶ Φῆρα φέρεται ('Ιλ. A, 572. 578. 'Οδ. Σ, 56).

Φηρίον (=τύμβος, τάφος. 'Ιλ. Ψ, 126+).

Φηρή (ἡχος. 'Ιλ. N, 834. 837. κτλ.) καὶ τὰ ἐπιθετα Φηρήεις
(=ἡχηρός. 'Ιλ. A, 157. 'Οδ. Δ, 72), πολυΦηρής, δυοΦηρής
(=ὁ φοβερώς ἡχῶν).

Φαεῖν, Φαίδον (ἰδεῖν, εἶδον. 'Ιλ. A, 330. κτλ., λατ. *video*).
Φαίδομαι (=λάμπω, φέγγω, φαίνομαι. 'Ιλ. A, 228. κτλ.), ἐΦαι-
σάμην ('Ιλ. B, 215. κτλ.). Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ οὐσια-
στικὰ Φαίδος (=ὄψις, μορφή. 'Ιλ. Γ, 39. Ω, 376. 'Οδ. Δ, 14.
κτλ.). Φαίδωλον (=εἰδωλον. 'Ιλ. E, 449. Ψ, 72. 104. κτλ.).

Ἄφιδης ("Ἀδης), θεοφειδής (θεοειδής), μυλοφειδής (= ὄμριοις μύλη), ἡεροφειδής (= ὁμιχλώδης), φωφειδής (= ὄμριοις μέλανι ἴω). Ἄφιδ-η.λος (ἐνεργ. μέν= ἀφανίζων, παθητ. δέ= ἀφανής, ὡς Ἰλ. Β, 318), περὶ. φέκ-η.λος (ὡς πρὸς τὴν παραγωγ. κατὰ-ληξιν). Φοῖδα (= οἶδα. Ἰλ. Α, 343. Ὀδυσ. Β, 332 «τίς Φοῖδ' εἶπε» κτλ.). Φίστωρ (= γινώσκων, ἔμπειρος. Ἰλ. Σ, 501. Ψ, 486), ἄφιστος (= ἀφαντος), ἄφιστόω (= ἀφαντον ποιῶ. Ὀδ. Υ, 79). Φίδρις (= ἔμπειρος. Ὀδ. Η, 108. κτλ.), ἄφιδρις (= ἄπειρος), ρῆφρις (= ἀδαής, ἀπειρος. Ἰλ. Η, 198. Ὀδ. Θ, 179), Φιδρι' η (= γῶσις, ἐμπειρία. Ἰλ. Η, 198. Π, 359), ἄφιδρι' η (= ἀγνοία, ἀπειρία), πολυφιδρι' η (= πολυμάθεια, πολυπείρια) (1).

Φιδρώω (= ἰδρῶ. Ἰλ. Δ, 27. κτλ.), ἀλλὰ τὸ ἰδρὸς παρ' Ὀμήρῳ κεῖται ἄνευ τοῦ Φ.

Φιφάρασσα καὶ Φιφάριρα (= Ίφνασσα καὶ Ίφναιρα. Ἰλ. Σ, 47+).

Φιφάγω (= κρυαύζω, βοῶ, ἤχῳ. Ἰλ. Δ, 506. κτλ.) καὶ τὸ Φιφαγή (= κρυγή, βοή. Ἰλ. Δ, 456. κτλ.).

Φιέμαι (= ὀρμῶμαι, προθυμοῦμαι, ἐπιθυμῶ, σπεύδω. Ἰλ. Β, 589. κτλ.), μετοχ. Φιέμενος Ἰλ. Β, 154. κτλ.), μέλλ. Φίσομαι (εἴσομαι. Ἰλ. Ξ, 8. κτλ.), ἀόρ. εἰσάμην (ἐισάμην. Ἰλ. Δ, 138, Ο, 415, 544, Ε, 538, Ρ, 518). ὅρα § 557, 7.

ΣΗΜ. Νομίζουσιν τινες ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι τὸ μέσον τοῦ ἴημι καὶ ὀφείλει νὰ γράφηται σίσεμαι. Καὶ εὔρηται ὄντως καὶ μετὰ συριστικοῦ γράμματος καὶ μετὰ τοῦ ι μακροῦ, ὡς οὐδ' ἔα ἴεμενα· ἐπὶ Ἑκτορι πικρὰ βέλεμνα (Ἰλ. Χ, 206).

Ἀλλὰ προσέτι τὸ μέσον τοῦ ἴημι ὑπάρχει ἄνευ συριστικοῦ γράμματος καὶ μετὰ βραχέος Ι, ὡς Ἰλ. Δ, 77:

λαμπρόν τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἴενται.

Ὅρα καὶ Ὀδ. Χ, 304.

Φικῆριος (= Ἰκάριος. Ὀδ. Α, 329. κτλ.).

Φίκελος (= ὄμριοις) ὅρα Φίσκω (§ 99).

Φίλιος (ἡ=τὸ Ἰλιον. Ἰλ. Β, 216. κτλ.), κακοφίλιος (Ὀδ. Τ, 260, 597. Ψ, 19).

Φιλιονεύς (Ἰλιονεύς. Ἰλ. Ξ, 489, 492, 501).

(1) Κακῶς ταῦτα γράφονται διὰ τῆς διφθόγγου ΕΙ, Φιδρι' η, ἄφιδρι' η, πολυφιδρι' η. Τοῦτο ἐγένετο καὶ ἐπ' ἄλλων ἕνεκα τοῦ μακροῦ ι (ἴδρις, ἴδρι-ας, ἴδρι-ίη, ἴδρι' η), ὡς οἶκτι' ρω (= οἶκτι' ρ-ω, περὶ. οἶκτι' ρ-μός, οἶκτι' ρ-μω ν), κτλ. γράφέντων διὰ τῆς διφθόγγου ΕΙ, ὡς οἶκτι' ρω, Ὅρα καὶ Πιμέτ. Λεξικ. Ῥημ. σ. 525, 6'.

Fēlos (*Ἰλος*. 'Ιλ. K, 415. κτλ.).

Fēllās (σχοινίον). ὅρα *Fēlēō* (§ 99).

Fērdáλλομαι (=φάινουμαι. 'Οδ. T, 224. κτλ.).

Fēriōr (=αὐχὴν, τράχηλος. 'Ιλ. E, 73. κτλ.). ὅρα *Fīs* (§ 99).

Fīor (ἴον. 'Οδ. E, 72. κτλ.).

Fōkēs (=ἰοειδής. 'Ιλ. Ψ, 850+), ἀλλὰ καὶ 'Ιλ. E, 36 κατὰ Nauck ἀντὶ τοῦ ἀηόεταυ).

Fioδνεγής (=σκοτεινόχρους. 'Οδ. Δ, 135. I, 426).

FioFειδής (=σκοτεινόχρους. 'Ιλ. A, 298. κτλ.).

Fīrēs (*Ἰρις*. 'Ιλ. B, 786. κτλ.).

Fīros (*Ἰρος*. 'Οδ. Σ, 73. κτλ.).

F'īs (ἴ=ἰσχύς, δύναμις. 'Ιλ. A, 668. 'Οδ. I, 538. κτλ.), ὀργανικ. πτώσις *Fīpē* ('Ιλ. A, 38. κτλ.), πληθ. *Fīrēs* (=ῥυές. 'Ιλ. Ψ, 191. 'Οδ. A, 219). Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τάδε: *Fēriōr* (=ὁ αὐχὴν, τράχηλος. 'Ιλ. E, 73. E, 495). *Fī'pīa mēla* (=ἰσχυρά, παχέα πρόβατα. 'Ιλ. E, 556. κτλ.). *Fīrēs*, *FipēFā-rassa*, *Fipēmēdeia* (γυναικεῖα ὀνόματα), *Fipēdāmas*, *Fīpiklos* (ἐπίθετ. *Fipiklēios*), *Fipīros*, *Fī'pītos* (1), πατρωνυμ. *Fipē-p'ōr* καὶ *Fipēpī'dēs*, ὀνόματα ἀνδρῶν.

Τὸ ἐπίθετον *ζῆφθιμος*, ὅπερ ἴσως οὐδόλως ἀνήκει εἰς τὸ θέμα τοῦτο, οὐδὲν *F* ἔχει.

Fīsko (=ὁμοῖω, μεταποιῶ. 'Ιλ. A, 799. κτλ.). Παρασχηματισμὸς αὐτοῦ εἶναι μετ' ἀναδιπλώσεως κατ' ἐνεστῶτα τὸ *FēFί-sko* ('Ιλ. Γ, 197. 'Οδ. Δ, 148. Y, 362. κτλ.), *FēFοικα* (=ὁμοιάζω τινί, φαίνεται. 'Ιλ. A, 47. κτλ.).

Fēkelos (=ὁμοιος. 'Ιλ. Δ, 86. κτλ.) καὶ *Fēikeelos* ('Ιλ. Δ, 253. κτλ.), ἐπι*Fēikeelos* (=ὁμοιος), ἐπι*Fēikēs* (=πρέπων, προσήμων), μενο*Fēikēs* (=ἐπαρκής, ἀρμόζων τῇ θελήσει), ἀ*Fēikēs* καὶ ἀ*Fēikelios* (=ἀπρεπής), ἀ*Fēikίω* (=ἀπρεπῶς μεταχειρίζομαι τινα, ὑβρίζω), θεο*Fēikeelos* (=ὁμοιος θεῷ).

Fīsos (=Ἄττικ. ἴσος. 'Ιλ. A, 163. κτλ. § 97). Παρασχηματισμὸς εἶναι ἐ*Fīsos* ἐν ταῖς φράσεσι «δαιτὸς ἐ*Fīσης*» ('Ιλ. A, 468. κτλ.), «πάντος' ἐ*Fīσην*» ('Ιλ. Γ, 347. κτλ.), «ἡγες ἐ*Fί-sαι*» ('Οδ. E, 175. Z, 271), «ἡγὸς ἐ*Fίσης*» ('Οδ. A, 508), «φρένας . . . ἐ*Fίσας*» ('Οδ. A, 337 καὶ Σ, 249).

(1) Ἐν 'Ιλ. B, 518. γραπτέον αὐτῆς *Ἰφί'τ'ου*, ἔνθα καὶ τὸ φη μακρόν.

Φισόθεος (=ἴσος θεῶ. 'Ιλ. Γ, 310. κτλ.).

Φισάζω (=ποιῶ ἴσον. 'Ιλ. Μ, 435. Ω, 607).

Φίστωρ (=ἐμπειρος). ὅρα Φιδεῖν (§ 99).

Φίπαι (=ἰτέαι, λατ. vitex (=λύγος), vitis. 'Ιλ. Φ, 350. 'Οδ. Κ, 510).

Φί'τους (ἡ=περιφέρεια, γῦρος τοῦ τροχοῦ. 'Ιλ. Α, 486 καὶ Ε, 724).

Φίγμαι, Φίφισ κτλ. ὅρα Φίς (§ 99).

Φιωὴ καὶ Φιωχὴ (=θύρβος 'Ιλ. Δ, 276. Ε, 521. κτλ.).

Φῶ'ρων (γενικ.), Φῶρεσαι (=σύζυγος. 'Ιλ. Ι, 327 καὶ Ε, 486),

Φῶρίζω (=συζῶ, φιλικῶς συνομιλῶ. 'Ιλ. Ζ, 516 καὶ Χ, 127).

Φῶριστής (=σύντροφος, ὁμιλητής. 'Οδ. Τ, 179+). Φοαριστὺς (=οἰκεία ὁμιλία, συνδιατριβή. 'Ιλ. Ν, 294 καὶ Ρ, 228), εἰς δὲ τὸ 'Ιλιάδ. Ξ, 216 δὲν ὑπάρχει Φ.

Φῶδα (=γινώσκω, οἶδα). ὅρα Φδεῖν (§ 99).

Φῶκος (=οἶκος. 'Ιλ. Β, 158 κτλ.) καὶ Φοικίον ('Ιλ. Ζ, 15. κτλ.),

Φοικέω (=κατοικῶ, οἰκῶ. 'Ιλ. Δ, 18. κτλ.), Φοικεὺς (=οἰκεῖτος, οἰκέτης. 'Οδ. Ρ, 533. κτλ.).

Φῶρος (οἶρος. 'Ιλ. Γ, 269. κτλ.).

Φοιρὲς (Οἰρὲς. 'Ιλ. Ι, 581. κτλ.).

Φοιρίζομαι (=προμνηθεύομαι οἶνον. 'Ιλ. Θ, 506. κτλ.)⁽¹⁾.

Φοιροβαρείων ('Οδ. Ι, 374. κτλ.) καὶ οἰνοβαρὴς ('Ιλ. Α, 225+ =μεμειθυμένος).

Φοιρωθεῖς (=μεθυσθεῖς. 'Οδ. ΙΙ, 292 καὶ Τ, 11).

Φοιρόμαος (Οἰρόμαος. 'Ιλ. Μ, 140. κτλ.).

Φοιρόπεδορ (=ἀμπελών. 'Ιλ. Ι, 579. κτλ.).

Φοιροπληθὴς (=πολύοικος. 'Οδ. Ο, 406+).

Φοιροποτάζω (=οἶνοπότης εἰμί. 'Ιλ. Υ, 84. κτλ.).

Φοιροποτήρ (=οἶνοπότης. 'Οδ. Θ, 456+).

Φοιροχόος (=οἶνοχόος. 'Ιλ. Β, 128 κτλ.).

Φοιροχοεῶ (=εἰμί οἶνοχόος. 'Ιλ. Β, 127. κτλ.).

Φοιροχόει ('Ιλ. Α, 598. 'Οδ. Ο, 141. παρ. ατ.) καὶ εἰΦοιροχόει ('Ιλ. Δ, 3. 'Οδ. Υ, 255).

Φοῖροψ (=οἶνόχρους. 'Ιλ. Β, 613 κτλ.).

Φουλαμός (=σπίφος). ὅρα Φειλέω (§ 99).

Φούλος (=οὐλόθριξ). ὅρα Φειλέω (§ 99).

(1) Τὸ ἐν 'Ιλιάδ. Η, 472 γραπτὸν ὧδε:

ἔνθ' ἄρα Φοιρίζοντο χάρη κομῶντες Ἀχαιοί.

Φάπυ (=φωνήν)· ὅρα Fέπος (§ 99).

Φόσσα (=φωνή)· ὅρα Fέπος (§ 99).

Φός (=ό έαυτοῦ)· ὅρα Fέ (§ 99).

Φώλξ (=αὐλάξ)· ὅρα Fελκίω (§ 99).

Φώς (ὥς), ὅταν ἐπηται τῇ λέξει, εἰς ἣν ἀνήκει, ὡς ὄρνιθες ὥς ('Ιλ. Γ, 2) καὶ θεός ὥς ('Ιλ. Γ, 230). § 397.

§ 100. Τὸ F μετὰ συμφώνου ἀποτελεῖ δύο σύμφωνα καὶ ποιεῖ τὴν προηγουμένην συλλαβὴν θέσει μακρὰν ἐν ταῖς ἐξῆς λέξεσιν.

δεδFίσσονται (δειδίσσονται=φοβῶ καὶ δειλιῶ. 'Ιλ. Ν, 810, κτλ.).

δέδFοικα (δείδοικα=φοβοῦμαι), μέλλων δFείσονται, ἀόριστος ἐδFεῖσα (ἐδδεῖσα) καὶ ἐδFειον ('Οδ. Ι, 236. 'Ιλ. Ε, 566, κτλ.).

δFέος (δέος. 'Ιλ. Α, 515, κτλ.).

δFεινός (δεινός. 'Ιλ. Γ, 172, κτλ.).

δFειλός (δειλός. 'Ιλ. Ε, 574, κτλ.), 'Αττιζ. δειλταίος.

δFεῖμος (δέος. 'Ιλ. Α, 37, κτλ.) καὶ δFεῖμα ('Ιλ. Ε, 682).

ΔFεισήτωρ (Δεισήτωρ. 'Ιλ. Ρ, 227+).

δεδFήμων (δειδήμων=δειλός. 'Ιλ. Γ, 56+).

ἀδFεῖς (ἀδδεῖς=ἄφροες, τολμηροί).

θεοδFής (θεουδής=θεοσεβής, δεισιδαίμων).

δεδFίσκομαι (δειδίσκομαι=δεδFίξ-σκω=δεξιοῦμαι, χαίρει-τιζω), παρκα. δέδFεγμαι (δείδεγμαι) § 464.

δFήρ καὶ δFηρόν, πιθανῶς δὲ καὶ τὸ δFηθά (δῆρ, δηρόν, δηθά), ἐπίρρ.=ἐπὶ πολὺν χρόνον ('Ιλ. Α, 416, κτλ. 'Ιλ. Ι, 415, κτλ.).

δFηρταίος (παλυχρόνιος, μακρόβιος. 'Ιλ. Ε, 407+).

Τὸ δηθῶ'ρω (βραδύνω) παρ' 'Ομήρῳ δὲν δύναται νὰ διαγνωσθῇ, ἂν εἴη F ('ὅρα 'Ιλ. Α, 27. Ζ, 503. 'Οδ. Μ, 121).

§ 101. Τὸ F ὑπάρχει καὶ ἐν ταῖς ἐπομέναις λέξεσι κατὰ παρασχηματισμὸν γενομέναις, αἵτινες ἤρχοντο ἀπὸ τοῦ Fε. Τοιαῦται δὲ εἶναι αὗται, ἐFεδνα, ἐFεῖκοσιν, ἐFέλδομαι καὶ ἐFέλδωρ, ἐFέλπομαι, ἐFέργω, ἐFέρση καὶ ἐFερσήεις, ἐFέλσαι, εὐκηλός (ἀντὶ τοῦ ἐF(ε)κηλός), ἐFέσος.

Τὸ εἰρώ (ὅπερ δὲν ἔχει F) γίνεται ἐκ τοῦ Fερώ κατὰ παρασχηματισμὸν ἐF(ε)ρώ μετὰ συγκοπῆς καὶ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως.

Τὸ δὲ FεFίσκω (FεFίξ-σκω § 93) πλὴν τοῦ Fίσκω (=Fίξ-σκω) ὀφείλει νὰ θεωρῇται ὡς ἐνεστώως ἀναδεδιπλωμένος.

Καὶ τὸ 'Ιωνικὸν εἰρωτάω (§ 97) ἴσως οὕτως ἔγενεν, Fερωτάω, ἐF(ε)ρωτάω, εἰρωτάω· πρὸς Fεῖρω (λέγω) καὶ Fερέω (=ἐρῶ).

Λέξεις ἀπὸ Σ ἀρχόμεναι

§ 102. Αἱ ἐπόμεναι λέξεις ἀρχικῶς εἶχον Σ, ὧν τινες παρ' Ὀμήρῳ ὀφείλουσι μετὰ τοῦ Σ ἐνίοτε νὰ προφέρωνται.

σάλα (τὴν ἄλα, αἰτιατ. Ἰλ. Β, 165. κτλ.), ἐν σαλί (εἰν ἄλι. Ὀδ. Α, 162), ὑπὲρ σάλα (ὑπεῖρ ἄλα. Ὀδ. Δ, 172. Ι, 254. Ἰλ. Ψ, 227. Ω, 13).

ΣΗΜ. Πιθανῶς, ὡς ἐκ τοῦ ὑπὲρ σάλα γίνεται τὸ ὑπεῖρ ἄλα, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἄνερριπτον σάλα τὸ ἀνερρίπτουν ἄλα (Ὀδ. Ν, 78+).

ἐνσάλιος (εἰράλιος), ἀγγί(σ)ιλος, ἀμφί(σ)αλος, ὠκί(σ)αλος.

Τὸ ἀλμυρὸς ἀπέβαλεν ἤδη τὸ Σ.

σαῖλο (ἄλτο) ἄρ., λατ. saluit, (Ἰλ. Α, 532 κτλ.), μετοχ. ἐπι(σ)άλμενος (§ 53, σημ. 1).

Τὸ ἄλσο γενόμενον ἐκ τοῦ ἄλλομαι ἀπέβαλεν ἤδη τὸ Σ.

σάμᾱ (ἄμᾱ=όμοῦ, λατ. simul. Ἰλ. Γ, 376. κτλ.).

σά-λοχος (ἄλοχος=σύζυγος. Ἰλ. Ζ, 299 κτλ.).

σα-τάλατος (ἀτάλαντος=ἰσοβάρης. Ἰλ. Β, 169. κτλ.).

σέδος (ἔδος=ἔδρα, λατ. sedes. Ἰλ. Ω, 544. κτλ.).

Τὸ ἱζω (σεδ-, σδ-, σί-σδ-ω, λατ. sideo) καὶ καθίζω ἀπώλεσαν τὸ Σ.

σεφὸς (ἐφός, λατιν. suus. Ἰλ. Α, 533. κτλ.), μακρότερος τύπος ἐκ τοῦ σφός.

σεξ (ἔξ, λατ. sex. Ἰλ. Ε, 270. κτλ.).

Τὸ ἐξήκοτα ἄνεν τοῦ Σ. Ἴσως ἡ παρ' Ὀμήρῳ ἐκφορὰ εἶναι *ἑξήκοτα*, ὅπερ φαίνεται ἐν Δωρικαῖς ἐπιγραφαῖς.

σέπω, σέπομαι (ἔπω, ἔπομαι), ἀμφι(σ)έπω (Ἰλ. Α, 776. κτλ.), λατ. sequor. Εἰς πολλὰ δὲ ἐξέπεσε τὸ Σ, ὡς ἄμφορον, κτλ.

σέλω (ἔλω. Ἰλ. Ε, 752. Κ, 264. Σ, 580. Τ, 49 κτλ.).

Ἀντὶ τοῦ εἶχον δύνανται νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ ἑ(σ)εγον, ὡς ἐν Ὀδ. Α, 270 (1). Εἰς πολλὰ δὲ χωρία ἐξέπεσε τὸ Σ, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 505. Δ, 133.

βέλος σεμπευκής (ἔχεπευκές. Ἰλ. Α, 51. Δ, 129. πρβλ. καὶ τὸ περιπευκής Ἰλ. Α, 845+).

συνγέρēs (=συν-σεγές. Ἰλ. Μ, 26. Ὀδ. Ι, 74).

ὑπείρεγον (=ὑπέρεχον. Ἰλ. Β, 426+), ὑπείρεγεν (=ὑπέρ-

(1) τὴν εἶχ' Ἀμφιτρούωνος υἱός=τὴν ἑσεχ', ὑπ' ἄλλων δὲ: τὴν ἑχεν.

σεχεν. 'Ιλ. Γ, 210 και Ε, 433) (=ὑπερεῖχον, ὑπερεῖχεν),
ὑπείραχος (=ὑπέρσοχος. 'Ιλ. Ζ, 207. Λ, 335. 783), Ὑπεί-
ραγίδης ('Ιλ. Α, 672+).

παρέλγῃ (=παρ-σέλγῃ. 'Οδ. Τ, 113).

Καὶ ἐν τῇ λέξει Ἐκτωρ ἐν τισι χωρίοις ὑπάρχει ἀρκατικόν Σ (ὡς
'Ιλ. Χ, 206) καὶ τὸ ὁδός (=σοδός), ἐξ οὗ εἰνόδιος 'Ιλ. Π, 260
=ἐνσόδιος).

§ 103. Μετὰ τοῦ Σ καὶ ἄνευ αὐτοῦ εὐρίσκονται παρ' Ὀμήρῳ
αἱ ἐπόμεναι τρεῖς λέξεις.

σκίδνῃμι ('Αττικ. σκεδάννυμι=σκορπίζω. 'Οδ. Α, 274. κτλ.),
ἀλλὰ καὶ κίδναται ('Ιλ. Ψ, 227), κεδάσθην ('Ιλ. Β, 398. Ν,
739. Ο, 328. 657. Π, 306), ἐκέδασσε ('Ιλ. Ε, 88. Ρ, 283.
285. κτλ.),

σμικρὸς ('Ιλ. Ρ, 757+), ἀλλὰ μικρὸς ('Ιλ. Ε, 804 καὶ 'Οδ. Γ, 296).

ΣΗΜ. Τὸ 'Ιλ. Ε, 801 καὶ 'Οδ. Γ, 296 εἶναι ἀμφίβολα διότι ὁ Ὀ-
μηρος ἀντὶ τοῦ σμικρὸς ἢ μικρὸς μεταχειρίζεται σχεδὸν πάντοτε
τὸ τυτθός ('Ιλ. Ζ, 222. κτλ.) καὶ ὁ λείγος ('Οδ. Γ, 259. 'Ιλ. Β,
529. κτλ.).

σός (χοῖρος. 'Ιλ. Ν, 471. κτλ.) καὶ μετὰ τοῦ νεωτέρου ὅς ('Ιλ.
Κ, 264 κτλ.).

Λέξεις διττῶς φερόμεναι.

§ 104. Αἱ ἐπόμεναι λέξεις φέρονται παρ' Ὀμήρῳ διττῶς, ὡς
αἶα (γῆ), ἀλλὰ καὶ γαῖα (1).

δοῦπος (κτύπος), δουπέω, ἄρ. ἐγδοῦπῃσαν ('Ιλ. Α, 45+),
εἰρὶ δουπος καὶ εἰργδοετος.

εἶβω (στίζω, χέω), ἀλλὰ καὶ λείβω (λατ. libo).

ἴα (θηλ. τοῦ εἶς), ἀλλὰ καὶ μία.

νέθος, νεφέλη, ἀλλὰ καὶ κρέθας καὶ δροφερός, Φιωδιφερός.

σόν, ἀλλὰ καὶ ξόν, ἐν δὲ τοῖς συνθέτοις εἶναι ἀμφότεραι αἱ
προθέσεις εὐχρηστοί.

ΣΗΜ. Οὐχὶ ὀρθῶς νομίζεται ὅτι καὶ τὸ αἰψήρὸς (αἰψα) ἔγινεν ἐκ
τοῦ λαίψήρὸς (§ 78) κατ' ἐκπτώσιν τοῦ λ' «αἰψήρᾱ καὶ σὺν
τῷ λάβδᾱ λαίψήρᾱ» ('Ησύχ.).

(1) Ἀμφότερα ἔγιναν ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ, γΓαῖα, ἐξ οὗ Γαῖα αἶα καὶ γαῖα
κατὰ τινας. «γαῖα γεννήτειρα ἂν εἴη ὀρθῶς κεκλημένη, ὡς
φησὶν Ὀμηρος· τὸ γὰρ γεγάσι γεγεννησθαι λέγεω (Πλάτ.
Κρατύλ. 410, γ').»

§ 105. Αἱ ἐπόμεναι λέξεις φέρονται παρ' Ὀμήρῳ μετὰ τοῦ Τ (ἢ μετὰ τοῦ Θ) καὶ ἄνευ αὐτοῦ.

πτόλις, πτολίεθρον, πτολίπορθος, ἀλλὰ πόλις.

πτόλεμος, πτολεμίζω, πτολεμιστής, ἀλλὰ πόλεμος, πολεμίζω.

μαλθακός (Ἰλ. Ρ, 588+), ἀλλὰ καὶ μαλ'ακός.

χθαμαλός, χθών, καταχθόνιος (Ἰλ. Ι, 457+), ἀλλὰ καὶ χαμαὶ (=κατὰ γῆς, λατ. humus=γῆ).

διγθά, τριγθά, τετραγθά, ἀλλὰ καὶ δίγα, τρίγα.

μογθέω, ἀλλὰ καὶ μογέω. ὅρα § 470. 471.

Α) Ἀκλιτα μέρη τοῦ λόγου.

1) Προθέσεις.

§ 106. Αἱ προθέσεις παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται καὶ μετὰ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν ἐπιρρηματικῆς σημασίας, τιθέμεναι ὡς αὐτοτελεῖς ἄνευ πτώσεως.

§ 107. Αἱ προθέσεις μετὰ τῆς ἐπιρρηματικῆς αὐτῶν σημασίας κεῖνται ὡς τοπικὰ ἐπιρρήματα, ὡς

ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν (Ἰλ. Ζ, 292).

§ 108. Ἐκ τῶν προθέσεων ἐπιρρηματικὴν σημασίαν ἔχουσιν ἡ ἀμφὶ (ἀμφίς), ἐν (ἐνί), ἐπί, μετὰ, παρὰ, περί, πρὸς καὶ ὑπό.

§ 109. Τὰ ἐκ προθέσεων σύνθετα ῥήματα χωρίζονται ἀπὸ τῶν προθέσεων αὐτῶν διὰ μιᾶς ἢ πλειόνων λέξεων, καλεῖται δὲ τοῦτο *τμήσις* καὶ προῆλθεν ἐκ τῆς ἀρχικῆς ἐπιρρηματικῆς τῶν προθέσεων σημασίας, ὡς

καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε (Ἰλ. Α, 475)=ἐπῆλθεν.

ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων ἔσθη (Ἰλ. Β, 100)=ἀνέστη.

κατὰ βούς Ὑπερίονος Ἡελίοιο ἥσθιον (Ὀδ. Α, 8)=κατήσθιον.

Ἐκτὸς δὲ τῶν συνθέτων ῥημάτων συμβαίνει *τμήσις* παρ' Ὀμήρῳ καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ ἐπιρρηματικῇ διαμπερὲς γινομένῳ διὰ δ' ἀμπερὲς (Ἰλ. Α, 377. Ρ, 309. Ὀδ. Φ, 422).

§ 110. Αἱ προθέσεις πολλάκις δὲν προτίθενται τοῦ ὀνόματος, μεθ' οὗ συνίσσονται, ἀλλ' ἐπιτίθενται αὐτῷ, ὅτε καὶ ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον εἰς τὴν προηγούμενην συλλαβήν, καλεῖται δὲ τοῦτο *ἀναστροφή*.

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀντὶ μὲν τῆς ἐν λέγεται πάντοτε ἐνί, ἡ δὲ ἐξ καὶ ἐς γίνονται ὀξύτονοι, πᾶσαι δὲ αἱ ἄλλαι προθέσεις παραξύνονται πλὴν τῆς ἀμφί, ἀντί, ἀνὰ καὶ διὰ.

τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ (Ἰλ. Η, 449. κτλ.).

ὃν τε μέγα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλλα κίδναται ἡώς (Ἰλ. Ψ, 227).

ἐπεσσεύονοντο νεῶν ἅπο καὶ κλισιάων (Ἰλ. Β, 207. κτλ.).

Κικόνων ἔπο δρωθέντες (Ὀδ. Ι, 66. κτλ.).

ἵπποι ἔλος κατά βουκολέοντο (Ἰλ. Υ, 224. κτλ.).

ποταμὸν πάρα βοσκομενάων (Ἰλ. Ο, 691).

§ 111. Ὅταν ἡ πρόθεσις ὑπάρχῃ μετὰ τὴν πτώσιν, δύνανται καὶ μικραὶ τινες λέξεις νὰ παρεμβάλλωνται, ὡς

τοῦ δ' ἐκ φασὶ γενέσθαι (Ὀδ. Α, 220=ἐκ τοῦ δὲ φασὶ γενέσθαι).

τὰς δὲ μέν' ἐξέφερον (Ἰλ. Ψ, 377=μετὰ τὰς δέ).

§ 112. Ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου τῆς προθέσεως δὲν συμβαίνει, ὅταν αὕτη παρεντίθῃται μετὰ οὐσιαστικοῦ καὶ ἐπιθέτου, ὡς (Ἰλ. Β, 162. 178) γῶλης ἀπὸ πατρίδος (πρβλ. καὶ Ἰλ. Ν, 696. Ο, 335. κτλ.), μάρης ἀπὸ δακρυοέσεως (Ἰλ. Η, 436. κτλ.), γῆς ἐπ' ἀλλοτρίης (Ὀδ. Ι, 535).

ΣΗΜ. Ὁ ἐπὶ τῆς παραληγούσης τονισμὸς τῶν προθέσεων ἦτο ὁ κύριος αὐτῶν τόνος, ὃν εἶχον αὐταὶ τὸ πρῶτον ὡς ἐπιρρήματα καὶ διεφύλαξαν ἐν τῇ ἀναστροφῇ, ὡς προθέσεις δὲ ἦσαν λέξεις προκλητικαί, ὡς κ α τ' ἐμοῦ, παρ' ἐμοί, κατὰ σοῦ, κτλ.

§ 113. Αἱ προθέσεις τίθενται κατ' ἀναστροφὴν καὶ εἰς τὰ σύνθετα ῥήματα, ὡς ὀλέσας ἅπο πάντας ἐταίρους (Ὀδ. Ι, 534)=ἀπολέσας· λούσῃ ἅπο βρότον αἵματόεντα (=ἀπολούσῃ. Ἰλ. Ξ, 7), φυγῶν ἔπο νηλεὲς ἡμᾶρ (Ἰλ. Φ, 57. Ὀδ. Ι, 17=ἔποφυγών), κτλ.

§ 114. Αἱ προθέσεις χωρίζονται τῆς πτώσεως δι' ἄλλων λέξεων παρεμβεβλημένων, ὡς

τά σε προτὶ φασιν Ἀχιλλέος δεδιδάχθαι (Ἰλ. Α, 831).

εὔροι δ' ἐνὶ πῆματ' οἴκῳ (Ὀδ. Ι, 535. Α, 115).

παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελοόσῃ (Ὀδ. Ε, 155).

Ταῦτα δὲ=πρὸς Ἀχιλλέως, ἐνὶ οἴκῳ, παρ' ἐθελοόσῃ.

§ 115. Ἐν πολλαῖς προθέσει συμβαίνει μετατόπισις. Μετατόπισις δ' εἶναι, ὅταν ἡ ἀπλὴ πρόθεσις κεῖται ἀντὶ τοῦ μετ' αὐτῆς συνθέτου ῥήματος. Προθέσεις δὲ ἐν αἷς παρ' Ὀμήρῳ συμβαίνει μετατόπισις, εἶναι αὐταί.

ἄνα (=ἀνάστηθι), ὡς αἶνα, μηδ' εἴ κεῖσθαι (Ἰλ. Σ, 178. πρβλ. καὶ Ἰλ. Ζ, 331. Ι, 247. Ὀδ. Σ, 13).

ἐνι (=ἐνεσσι καὶ ἐνεσι), ὡς αὐτ' Φοῖ ἐνι φρένες οὐδ' ἡβαιαῖαι (Ἰλ. Ξ, 141. Ὀδ. Φ, 288. πρβλ. καὶ Ἰλ. Ξ, 216. Σ, 53. Υ, 248. Ὀδ. Ι, 126. Σ, 355).

ἔπι (=ἔπεισι), ὡς αὐτὸ τοι ἔπι δέομαι ('Ιλ. Α, 515), αὐτὸν ἔπι φρειδῶα ('Οδ. Ξ, 92. πρβλ. καὶ 'Οδ. Μ, 209).

μέτα (=μέτεστι, ὑπέρχει), ὡς αὐτὸ γάρ τις μέτα τοίος ἀτήρ ('Οδ. Φ, 93).

πάρα (=πάρεστι καὶ πῖρεσι), ὡς «τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γῆς θεῶν» ('Ιλ. Ε, 603), αὐτὸ γάρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα ('Οδ. Ι, 125. πρβλ. καὶ 'Ιλ. Ε, 604. Ι, 43. 'Οδ. Γ, 324).

πέρι (=περίεστι), ὡς ἀπ' ἱ τοι μένος οὐδὲ τι γυνὴ κάμινος ('Οδ. Μ, 279. πρβλ. καὶ 'Ιλ. Κ, 244).

ὑπο (=ὑπεστι), ὡς «μάλα πῦρ ὑπ' οὐδα» ('Οδ. Ι, 135. 'Υμν. εἰς Ἀπόλλ. 60).

§ 116. Παρ' Ὀμήρῳ προθέσεις τινὲς ἔχουσι πολλὰς μορφάς, τοιαῦται δὲ εἶναι αὗται

προτί, πρὸς καὶ ποτί.

Σχεδὸν ἄνευ ἐξαιρέσεως ἡ πρὸς κεῖται πρὸ φωνήεντος, ἀντὶ δὲ τῆς ποτί δύνανται νὰ γίνηται χρῆσις τῆς πρ ο τί. Ὡστε φαίνεται ὅτι ἴσως παρ' Ὀμήρῳ ἦτο μόνον ἡ προτί (καὶ πρὸ φωνήεντος πρ ο τ') εὐχρηστος. ὑπαί, ὑπό (λατιν. sub).

παραί, παρά. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ παραί ἔχει κατ' ἀλήθειαν τῆς τοπιῆς πτώσεως, παρελκυθάνετο δὲ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ὡς παραιφάμενος, παραιφασίς, παραιπιπίθησι, παραιβάται.

κατὰ καὶ καταί μόνον ἐν συνθέσει ἐν τῷ καταυαταί ('Οδ. Ν, 110 +).

εἰς καὶ ἐς. Τό τε εἰς καὶ τὸ ἐς ἔγιναν ἐκ τοῦ ἐν-ς, ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον μετ' ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως, τὸ δὲ δεύτερον ἄνευ αὐτῆς (§ 96).

ἐνί, ἐν (πρὸ φωνήεντος, ἥτις ἴσως ἐν' ὀφείλει νὰ γράφηται). εἰς τινὰς δὲ περιπτώσεις εἶναι εἰν.

Ἡ ἐκτασις τοῦ ἐν εἰς εἰν γίνεται χάριν τοῦ μέτρου. Ἡ πρόθεσις εἰν κεῖται ὅπου ἔπονται δύο βραχεῖαι συλλαβαί (§ 44, 2). ὅρα καὶ § 102.

Οὕτως εὐρίσκεται εἰν ἀγορή ('Ιλ. Η, 382. κτλ.), εἰν Ἀἰδαο ('Ιλ. Χ, 52. κτλ.), εἰν ἐνὶ δέγγῳ ('Ιλ. Ε, 160. κτλ.), εἰν Ἰθάκῃ ('Οδ. Β, 256. κτλ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ εἰν ἀλλ' ('Οδ. Α, 162. § 102) προτιμητέον τὸ ἐν σαλί, ὡς καὶ ἀντὶ τοῦ εἰν ἄλως τὸ ἐν-οάλιος. Τὸ εἰν Ἀρήμοισ' ('Ιλ. Β, 783), εἰν ἱερῇ ('Ιλ. Ε, 446), εἰν ὕδατι ('Οδ. Ι, 392) καὶ εἰν ἐλεοῖσι ('Οδ. Ξ, 432) εἶναι μοναδικά.

Εἰς πέντε χωρία εὐρίσκεται καὶ ἡ παρὰδοξος προθέσις *εἰνί*, ὡς *εἰνί θρόνῳ* ('Ιλ. Θ, 199 καὶ Ο, 150) καὶ *εἰνί θήρῃσι* ('Οδ. Ι, 417, Κ, 310 καὶ Μ, 256).

§ 117. Ἀντὶ τῆς ὑπὲρ εὐρίσκεται καὶ ἡ ὑπεῖρ ἐν τισὶ φράσεσι προσελθοῦσα ἐξ ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως διὰ τὸ σ τῆς ἐπομένης λέξεως, ὡς ὑπεῖρ *ἄλῃ* ἢ ὑπὲρ *σάλα* ('Ιλ. Ψ, 227. Ω, 13. 'Οδ. Δ, 172. Ι, 254. ὅρα § 102), ὑπεῖρξω (=ὑπερσέξω), ὑπεῖρογος (=ὑπέρσογος). § 102.

Μοναδικὸν εἶναι τὸ ὑπεῖρβαλον ('Ιλ. Ψ, 637), ἀνθ' οὗ προτιμητέον μᾶλλον τὸ ὑπερέβαλον (§ 44, 2).

§ 118. Προθέσεις τινὲς ἔχουσιν ὅλως ἰδίαν παρ' Ὀμήρῳ σύνταξιν. Τοιαῦται δὲ εἶναι αἱ ἑξῆς.

ἀνὰ μετὰ δοτικῆς, *πρυσέφ' ἀνὰ σκήπτρῳ* ('Ιλ. Α, 15. 174), *ἐνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται αἰγρυσέφ' ἀν' σκήπτρῳ* (§ 72), κτλ.

μετὰ μετὰ δοτικῆς, ὡς μετὰ *Φοῖσι φίλοιαι* ('Οδ. Α, 19=ἐν τῷ μέσῳ), κτλ.

μετὰ μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνουσα σκοπόν, ὡς *πλέων ἐς Τεμεσην μετὰ γαλκόν* ('Οδ. Α, 184), κτλ.

ἀμφὶ (=εἰς τὰ δύο μέρη) μετὰ τῶν τριῶν πλαγίων πτώσεων, μετὰ γενικῆς δὲ σπανίως (καὶ μόνον ἐν 'Ιλιᾷδ. Β, 384. Π, 825. 'Οδ. Θ, 267).

Ἡ μακροτέρα πρόθεσις ἀμφίς συνήθως κεῖται ἐπιρρηματικῶς (=ἀμφοτέρωθεν, χωριστῶς, μακράν. ἐν τῷ μέσῳ), ὡς *ὁλόγη δ' ἔεν ἀμφίς ἄρουρα* (=ἐν μέσῳ Ἀττικ. 'Ιλ. Γ, 115). Διχφορον δὲ τὸ «Κρόνον ἀμφίς ἐόντες» (=περὶ τὸ Κρόνον. 'Ιλ. Ξ. 274. Ο, 225) καὶ *ἀμφίς ὁδοῦ δρυμέτην* ('Ιλ. Ψ, 393=ἐκτός, μακράν. "Ὅρα καὶ 'Ιλ. Θ, 444. 'Οδ. Ξ, 352).

περὶ σημαίνει ὑπεροχὴν (=τῇ ὑπὲρ μετὰ αἰτιατικῆς) καὶ συντάσσεται γενικῇ ἢ τίθεται ἄνευ πτώσεως, ὡς *περὶ πάντων ἔμμεραι ἄλλων* ('Ιλ. Α, 287), *οἱ κείνον μὲν ἄφιστον ἐποίησαν περὶ πάντων ἀνθρώπων* ('Οδ. Α, 235. πρὸς καὶ 'Ιλ. Α, 417. Δ, 375. κτλ.).

ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δὲ ἱερὰ θεοῖσι ἀθανάτοισιν ἔδωκε ('Οδ. Α, 66).

Ἐν τῷ συνθέτῳ περίεμαι καὶ περιγύρομαι τιος ὑπάρχει αὕτη ἡ σημασία τῆς περὶ προθέσεως, διαμείνασα καὶ ἐν τῇ μετὰ ταῦτα γλώσσῃ.

§ 119. Οὐχὶ σπανίως δύο προθέσεις καὶ ἐνίοτε τρεῖς ὁμοῦ εὐρίσκονται παρ' Ὀμήρῳ, ὡς

ἀμφὶ περὶ κρήνην ('Ιλ. Β, 305. κτλ.).

πολλὰ περὶ ῥόπα.λ' ἀμφὶς ἐάγη ('Ιλ. Α, 559).

τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν ('Ιλ. Η, 334).

ᾧρτο δι' ἐκ προθύρου ('Ιλ. Ο, 124).

παρ' ἐξ ὁδοῦ ('Ιλ. Κ, 349., ὅπερ ἄλλοι «παρέξ»).

ἀλλὰ καὶ ἀμφιπεριστρώφει ('Ιλ. Θ, 348+), ἀμφιπεριστρέφεται ('Οδ. Θ, 175+), παρεκπροφεύγω ('Ιλ. Ψ, 314+), π.ο.λὸν δ' ὕδωρ καλὸν ὑπεκπρόρεεν ('Οδ. Ζ, 87+), πρβλ. καὶ ὑπεκπροθέω, ὑπεκπρο-
λέω, ὑπεκπροφεύγω, κτλ.

§ 120. Πλὴν τῶν κυρίων προθέσεων ὑπάρχουσι καὶ καταχρη-
στικαὶ προθέσεις μετὰ γενικῆς πάντοτε συντασσόμεναι. Τριαῦται
δὲ εἶναι αἱ ἐπόμεναι.

ἀντι (=ἀνέναντι, ἀντικρύ, ἐναντίον), τὸ δὲ εἰσάριτα ἢ ἐσάριτα
(‘Ιλ. Ρ, 334. ‘Οδ. Π, 458 κτλ.) εἶναι ἐπίρρημα, ὡς καὶ τὸ
ἀντα, κάτ ρτα, πάραντα, ὡς ('Ιλ. Ψ, 116+):

πολλὰ δ' ἀντα, κάταντα, πάραντά τε δόχμιά τ' ἤλθον.

ἄγχι (πλησίον), ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίρρημα (§ 181).

ἄτερ (=ἄνευ), π.λὴν ('Οδ. Θ, 207+), ἄρεν, ἄρευθε(ν) καὶ
ἀπάνρευθε(ν).

Γεκάς καὶ νόσφι (μακρόν), ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίρρηματα.

ἔμπ.λην (=πλησίον. ‘Ιλ. Β, 526+).

ἰθὺς (=κατ' εὐθείαν=‘Αττικ. εὐθύ).

χάριν (=χαρὶν. ‘Ιλ. Ο, 744 μόνον).

Γέκημι (τῇ βουλήσει τινός, ἔνεκά τινος), οὐ ἀντίθετον τὸ
ἀΓέκημι (λατιν. invite).

ἄγχι (=ἔως. ‘Οδ. Σ, 370+). ‘Ως ἐπίρρημα ἄγχις=ἐντελεῶς,
ἔως τέλους ('Ιλ. Δ, 522. Π, 324. Ρ, 599).

μέγρις (=ἔως. ‘Ιλ. Ν, 143 καὶ Ω, 128).

Τὸ ἄγχις καὶ μέγρις παρ' ‘Ομήρῳ δὲν εὐρίσκονται ἄλλως
καίμενα. Μετὰ ὁμοίας σημασίας εἶναι καὶ τὸ μέσφι (=μέχρι,
ἔως. ‘Ιλ. Θ, 508+).

ὑπαιθα (=πλαγίως. ‘Ιλ. Φ, 255. Σ, 421), ἀλλὰ καὶ ὡς
ἐπίρρημα ('Ιλ. Ο, 520. Χ, 141).

μεσ(σ)ηγρός (=μεταξύ). ‘Εν ἐνὶ χωρίῳ ('Ιλ. Α, 156+) φέρε-
ται «μεταξύ», ὅπερ γραπτέον «μεσηγρός».

προπάροιθε(ν) (=πρό), ὡς ἐπίρρημα δὲ τὸ πάρος.

§ 121. Τὸ οὐδέτερον οὐσιαστικὸν θέμας (=πῶμα) ἔγινε παρ'
‘Ομήρῳ καὶ ὡς πρόθεσις, ὡς παρ' Ἀττικοῖς τὸ δέκηρ, ἐν τῇ

φράζει «ἐμάρναντο δέμας πυρός» ('Ιλ. P, 366) ἢ ἐμάρναντο δέμας πυρός αἰθομένοισιν ('Ιλ. A, 596. N, 673. Σ, 1) = μαρνάμενοι ἐδείκνυνον δέμας πυρός ἢ μαρνάμενοι ἦσαν δέμας πυρός ('Ασωπ. Περίοδ. Β', σ. ιδ').) = ἐμάρναντο δίκην πυρός (λατ. instar).

§ 122. Ἀξιομνημόνευτον εἶναι καὶ τὸ γῆ μετὰ αἰτιατικῆς (=ὥς, λατ. sicut, σανσκαρ. vā), ὡς γῆ κόμματα ('Ιλ. B, 144), γῆ κώδειαν ('Ιλ. Ξ, 499. ?).

§ 123. Ἀντὶ τοῦ ἔνεκα ὑπάρχει συγχάκεις τὸ εὔνεκα (=ἐν-Γεκα, ἐξ οὗ τὸ Λεσθ. ἐννεκα). Ἐκ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἔνεκα ἔγινε τὸ οὔνεκα, ὡς 'Οδ. Γ, 60 :

δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι

οὔνεκα δεῦρ' ἐκόμμεσθα θοῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ.

Συνήθως δὲ σημαίνει τὸ διότι, ὡς 'Ιλ. A, 11 :

οὔνεκα Χρύσην ἠτίμησεν ἄρητῆρα.

καὶ τὸ ὅτι (ὄρα 'Οδ. E, 216. H, 300. κτλ.).

Καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔνεκα ἔγινε τὸ τοὔνεκα, ὡς 'Ιλ. A, 96 :

τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε Γερηνόλοσ' ἡδ' ἔτι δώσει.

πρβλ. καὶ 'Ιλ. A, 291. 'Οδ. H, 303. κτλ.

§ 124. Ἡ πρόθεσις ὡς μετὰ αἰτία. προσώπων τιθεμένη (καὶ παρ' Ἀττικοῖς εὐχρηστος) παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχει μόνον ἅπαξ, ὡς ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον ('Οδ. P, 218).

2). Ἐπιρρήματα.

§ 125. Ὡς ἐπιρρήματα λαμβάνονται καὶ αἱ προθέσεις ἐνίοτε (§ 106—107).

§ 126. Ἐπιρρήματα εἰς -ως εἶναι σπάνια παρ' Ὀμήρῳ, ὅστις ἀντὶ τούτων μεταχειρίζεται συγχάκεις τὸν ἐνικὸν τοῦ οὐδέτερου ἐπιθέτου ἢ τὸν πληθυντικόν, ὡς

μήρ' ἐμεῖο ποθὲν ἀπεόντος ἔχουσι ('Ιλ. Z, 362).

οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ ('Ιλ. Z, 326).

Τοιαῦτα ἔτι εἶναι καὶ τὸ ἀσκελές, ἀσπεργές, ἀσπετον, ἀσφαλές, ἀστεμφές, ἐνέπριον, σφεδαρόν, ἔξογα (καὶ ἀπλοῦν ὄρα καὶ ὄρ'), ρηθιά, πρωΐα, καταλοφάδεια ('Οδ. K, 169+). κοῦφα (προσβ. βάς=ἐλαφρώς. 'Ιλ. N, 158+), κτλ.

§ 127. Ἐπιρρήματα εἰς -α λήγοντα εἶναι καὶ τὸ (λιγύς). λέγᾰ, (ὠκύς) ὠκᾰ, (ταχύς) τάρᾰ, (σαφής) σάφᾰ, (ζέω) ζέᾰ καὶ ζεῖᾰ, (ρίπτω) ρίμῃᾰ, (πυκ) πύκᾰ, ἡλιθᾰ, μίνυθᾰ, ὑπόδρα (ἐκ τοῦ ἔδρα-κον τοῦ δέρομαι ἀντὶ τοῦ ἐπόδρακ, ἐνθα ἀπέβλήθη τὸ κ ὡς ἐν

τῇ κλητικῇ γύναι (= γύναια-), ἀνα (ἄνακ-), κτλ.), κτλ.

§ 128. Τὸ ἐπιρρημα μάλα προσδιορίζει καὶ τὸ ῥῆμα ἐξαίρων τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ (οὕτω παρ' Ἀττικαῖς ὡς μάλα, καὶ μάλα, οὐ μάλα, πώμαλα), ὡς Ὁδ. Ζ, 43 κ. ε.

οὕτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὕτε ποτ' ὄμβρῳ
δεύεται οὕτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἰθρη
πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδεδρομεν αἴγλη.
Θαρσύνσας μάλα εἰπέ ('Ιλ. Α, 85).

Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσεται ('Ιλ. Α, 173).

ὅς κε θεοῖς ἐπιπειθήται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ ('Ιλ. Α, 218).

§ 129. Ἐπιρρήματα παρ' Ὁμήρῳ εἰς -δόν εἶναι ταῦτα, ἀ-
ρυστα-δόν, βοτρυν-δόν, διακρι-δόν, ἐμβα-δόν, ἐξαναφαν-δόν, ἐπι-
στα-δόν, ἰλα-δόν, καταφν.λα-δόν, κατορμα-δόν, κλαγγη-δόν,
κρυφη-δόν, ὀμῖ.λα-δόν, παραστα-δόν, παρθενμα-δόν, παρακλιδόν,
περισταδόν, περιγηδόν, γαν-δόν.

§ 130. Ἐπιρρήματα εἰς -δα εἶναι τὸ κρύβ-δα, μίγ-δα. Τινὰ
δὲ διαφοροῦνται αὐτοσχεδόν καὶ αὐτοσχεδά, ἀποσταδόν καὶ ἀποστα-
δά, ἀμφαδόν καὶ ἀμφαδά, ἀναφαν-δόν καὶ ἀναφαντά.

§ 131. Ἐπιρρήματα εἰς -δην εἶναι παρ' Ὁμήρῳ τὸ ἀμβολά-
δην, ἄδην, ἀναβλήδην, βά-δην, ἐμπλήδην, ἐξοτομακλήδην, ἐπι-
γράβ-δην, ἐπὶ.λίγ-δην, ἐπιστροφάδην, ἐπιτρογάδην, κλήδην, λίγδην,
μεταδρομάδην, ὁμαρτήδην, παραβλήδην, προτροπάδην, τμήδην,
ὑποβλήδην.

§ 132. Ἐπιρρήματα παρ' Ὁμήρῳ εἰς -ξ εἶναι ταῦτα, γνόξ,
ἐπιμίξ, εὐράξ, χορράξ, λάξ, μονράξ, ὀδαξ, πύξ.

§ 133. Ἐπιρρήματα παρ' Ὁμήρῳ εἰς -ι καὶ -τι εἶναι ταῦτα,
ἀμαρτητί, ἀμογητί, ἀναιμωτί, ἀνιδρωτί, ἀνουτητί, ἀνωϊστή, ἀσπουδέ,
αὐτονητί, διαμελεϊστί, ἐρηγηστί, μεγυ.λωστί, μελεϊστί, μεταστοιγί,
τριστοιγί.

§ 134. Τὰ εἰς -ει εἶναι λείψανα ἀρχαίας τοπικῆς πτωσεως,
ὡς ἄθεει (ἄνευ θεοῦ. Ὁδ. Σ, 353+).

§ 135. Παρ' Ὁμήρῳ τὰ ἐπιρρήματα διὰ πλείονα ἔμφρασιν
προστίθενται εἰς σύστοιχα ἐπίθετα, ὡς

μέγας μεγαλῶστί ('Ιλ. Η, 776. Σ, 26. Ὁδ. Ω, 40).

οἰόθερ οἶος (=καταμόναχος. Ἰλ. Η, 39. καὶ 226).

Ἐνίοτε καὶ ἐπιρρήματα μόνον, ὡς αἰνότερ αἰνῶς (=κινότατα,
κείμενα. Ἰλ. Η, 97+). § 175.

§ 136. Ἀξια μνείας εἶναι προσέτι τὰ ἐπόμενα ἐπιρρήματα, ἅτινα παρ' Ὀμήρῳ φέρονται.

αἰψα (ταχέως), ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπίθετον αἰψήροος.

Γάλας (ἄλις ἀρκοῦντως, πρβλ. ἄορ. ἐΓάλαρ τοῦ εἰλέω).

ἄγαρ καὶ εἴθαρ (εὐθύς, παραχρῆμα).

ἄψ (πάλιν, ὀπίσω), ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπίθ. ἄψορος καὶ ἀψόροος.

αἰέρ, αἰεῖ (= Ἀττικ. αἰεῖ). ἄει δὲ παρ' Ὀμήρῳ σπάνιως (Ἰλ. Μ. 211. Ψ. 648 καὶ Ὀδ. Ο. 379).

ἀκήρ (ἡσύχως, σιωπηλῶς), ἀκήρ ἐγένοντο σιωπῇ ἢ ἀκήρ ἔσαν. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐπίθετον ἀκέωρ (1).

ἀντηρ (ἀπέναντι, ἀντικρύ, προδῆλως).

δΦήρ, δΦηρόρ, δΦηθά (ἐπὶ μακρὸν χρόνον).

ἔμπης (Ἀττικ. ὅμως). Τὸ δὲ ὅμως φέρεται ἄπαξ παρ' Ὀμήρῳ «ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρις» (Ἰλ. Μ. 393+), ἀλλὰ τοῦτο διορθοῦται ὥδε· «ὃ δ' οὐδ' ὧς λήθετο χάρις».

ἐπισιγερῶ (κατὰ συνέχειαν, ἐφεξῆς, κατὰ σειράν).

εὔτε (= ὅτε, ἀλλὰ καὶ ὡς. Ἰλ. Γ. 10 καὶ Τ. 386).

Γῆλα (ἡλα=ἡρέμα, ἡσύχως) § 99.

ἦντε (= ὡς, ὅρα καὶ τὸ εἶτε).

θάμᾶ' (= συγχύεις), ἐξ οὗ τὸ ἐπίθ. θαμέες καὶ τὸ ῥῆμα θαμίζω.

ἦρα (= ὅπου) Ἰλ. Β. 558· «στῆσε δ' ἄγων ἦρ' Ἀθηναίων ἵοτατο γάλαγχε». Αὐτῇ ἦν ἡ ἀρχικὴ σημασία τοῦ ἦρα, ἐκ δὲ τῆς τοπικῆς σημασίας προσῆλθεν ἡ τελικὴ (§ 158).

λάθρη (= Ἀττικῶς λάθρα. § 29, 6), λίην (= λίαν).

ὁμῶς (= ὡσαύτως, ὁμοίως Ἀττικῶς).

ὁμόθεν (= ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους), ὁμόσε (= εἰς τὸ αὐτὸ μέρος), ὁμοῦ (= ἐν τῷ αὐτῷ μέρει). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐπίθετον ὁμός (= ὁ αὐτός, ὡς ὁμός θεός, ὁμὴ αἶσα, τιμή, ὁδός, σφός, ὁμῶν γένος, κτλ.), ὁμαρτῇ (ὁμοῦ, σύναμα).

πάχυν (= Ἀττικ. πᾶν).

πάλιν (= ὀπίσω, παρ' Ἀττικοῖς δὲ τὸ πάλιν=ἐκ δευτέρου, πάλιν).

πέρηρ (Ἀττικ. πέρᾶν).

(1) Τοῦτο κυρίως εἶναι μεταγῆ, γίνεται δ' ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ ἀκείωμαι (ἀα-τρέω) πιθανῶς· διότι παρ' Ἡσυχίου φέρεται ἀκεία· ἡσυχία, θεραπεῖα. Ἐκ τῆς σημασίας τῆς ἰατρείας, θεραπείας προέρχεται ἡ σημασία τῆς ἡσυχίας. Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἔγινε καὶ τὸ ἀνακῶς ἔχω (Ἡροδ. Α. 24. Η. 109, Θουκ. Η. 102) ἀνήσυγός εἰμι, φροντίζω τινός.

πρόγνυ (ἐν τοῖς γόνασιν, γονυκλινῶς, πρόρριζον, παντελῶς)⁽¹⁾.
 πρὶν καὶ πάρος (=πρότερον, πρὸ τοῦ, πρὶν ἢ).

τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοὶ κεν Ἀχαιῶν
 νόσφιν βουλεύωται, ἄνυσιν δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν,

πρὶν Ἀργεσδ' ἰέναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 γινώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις εἴτε καὶ οὐκί (Ἰλ. Β, 346-9).

σχεδὸν (=πλησίον, Ἀττικῶς δὲ=περίπου), ὡς

τὸ μὲν δοῦρ' βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἔσσι τύψας (Ἰλ. Γ, 462).

τῆλε (=μακρὰν) καὶ τηλοῦ, τηλόθεν, τηλόθεν (μακροῦθεν) τηλόσε (εἰς
 μακρὰν ἀπόστασιν) καὶ ἀποτηλοῦ (πολὺ μακρὰν. Ὀδ. Ι, 117+).

τῆμος . . . ἡμος (=τότε—ἔτε).

τῆος . . . ἥος (=Ἀττικ. τέως—ἔως).

τόφρα . . . ὄφρα (ἐπὶ τοσοῦτον· ἐφ' ὅσον), τὸ δὲ
 ὄφρα εἶναι καὶ σύνδεσμος τελικὸς (§ 158).

3/. Σύνδεσμοι.

§ 137. Σύνδεσμοι συμπλεκτικοὶ παρ' Ὀμήρῳ εἶναι οὗτοι· τέ,
 καί, οὔτε, μήτε, οὐδέ, μηδέ, ἡμὲν—ἡδέ, ἰδέ.

§ 138. Παρ' Ὀμήρῳ ὁ οὐδὲ δὲν καίται ὡς παρ' Ἀττικοῖς
 πάντοτε μετὰ ἄρνησιν, ὡς οὐ παρελεύσασαι οὐδὲ με πείσεις (Ἰλ. Α,
 132. κτλ.), καὶ μετ' ἐπιδοτικῆς σημασίας, ὡς οὐδ' ἦν Ἀγαμέ-
 μνονα εἴπης (Ἰλ. Α, 90. κτλ.), ἀλλ' ἔχει καὶ ἀντιθετικὴν ἔν-
 νοιαν, ὡς ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐάνδαρεν, οὐδὲ ποθ' Ἥρη (Ἰλ.
 Ω, 25=οὐ ποτε δ' Ἥρη. Ἰλ. Ε, 138. κτλ.) καὶ ἀπλῶς συμ-
 πλεκτικὴν—καὶ οὐ, ὡς ἄψ' δ' ἐς κορυθὸν ὤσε μέγα ξίφος, οὐδ'
 ἀπίθουεν (Ἰλ. Α, 220=καὶ οὐκ ἀπίθουεν). Τοῦτο συμβαίνει
 καὶ εἰς τὸ μηδέ.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ «ὁ δ' οὐδ' οὐ παίδος ἀμύνει» (Ἰλ. Π, 522)
 γραπτέον «οὐ Ε' οὐ παίδος».

§ 139. Τὸ ἡδέ καίται καὶ ἄνευ προηγουμένου ἡμὲν καὶ ἔχει
 τότε καὶ τὸν βραχυτέρον παρασχηματισμὸν ἰδέ, ὡς

Πάνδαρε ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες ὄϊστοι (Ἰλ. Ε, 171).

(1) Γίνεται ἐκ τοῦ γόνου, ἐξ οὗ καὶ γνύ-ξ, πρὸ-γνυ (εἰς γόνου, γονατιστά), ἱ-
 γνύ-α (ἄντρα), λατ. genui. Ἡ σημασία αὕτη ἀρμόζει εἰς τὸ «πρόγνυ κα-
 θεζομένην» (Ἰλ. Ι, 570), δὲν ἀρμόζει δὲ εἰς τὸ «πρόγνυ ἀπολέσθαι
 κακῶς» (Ἰλ. Φ, 460. Ὀδ. Ξ, 69)=πρόρριζον, παντελῶς διὰ τοῦτο ἄλλοι
 παράγουσιν ἐκ ῥίζης προκ- (πρὸς προκός=ἔλαφος), λατ. prociac (ταχὺς)
 μετὰ προσφύματος -νυ, πρὸκ-νυ (πρὸλ. λυκ-, lux lucis, λύχ-νος, κτλ.).

§ 140. Σύνδεσμοι διαζευκτικοὶ εἶναι οὗτοι· ἢ, ἢέ, εἴτε—εἴτε, ἢ—ἢ, ἢ κεν—ἢ κεν (ὥς ἢ κεν με θαυμάσεται ἢ κεν ἐγὼ τόν· 'Ιλ. Φ, 226).

§ 141. Ἐνίστε συνδέεται ὁ ἢ καὶ ὁ τέ, ὡς
ὡς τε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναικες
ἀλλήλοισιν ὀδύροντο οἶκόν δε νέεσθαι ('Ιλ. Β, 289-290).

§ 142. Σύνδεσμοι ἀντιθετικοὶ εἶναι οὗτοι· μέν, δέ, μέντοι, ἀλλά, εἰ καί, καίπερ, ἔμπης, αὖ, ἀντάρ (καὶ ἀντάρ ἐν τῇ ἄρσει), μήν (ἐν ταῖς φράσεσι οὐ μήν, καὶ μήν, ἢ μήν) καὶ γε μέν (= Ἀττικ. γε μήν· 'Ιλ. Β, 703. 709. 'Οδ. Ε, 88).

§ 143. Παρ' Ὀμήρῳ τὸ καίπερ μετὰ μετοχῆς φέρεται μόνον ἅπαξ, ὡς 'Οδ. Η, 224 :

ὡς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσεται πάτρης
καίπερ πολλὰ παθόντα.

Ἄντ' αὐτοῦ δὲ ὁ Ὀμηρος μετὰ μετοχῆς μεταχειρίζεται τὸ περ, ἵνα σημαίνῃ ἔνστασιν (=καίπερ Ἀττικ.), ὡς

... τότε δ' οὔτι δυνήσσαι ἀγρόμενός περ
χραιοσμεῖν ('Ιλ. Β, 244).

οὐδ' ἄρα μιν μίμνον πολέες περ ἐόητες ('Ιλ. Ε, 94).

§ 144. Εἰς τὰς ἐναντιωματικὰς μετοχὰς τὰς ἐκφερομένας διὰ τοῦ περ τίθεται καὶ τὸ ἔμπης, ὡς

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἱαχὴ πίνοντά περ ἔμπης ('Ιλ. Ε, 1).

Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναιμι γατέοντί περ ἔμπης

ἐνθαδὲ παρμενέμεν ('Ιλ. Ο, 399-400), κτλ.

§ 145. Τὸ ὅμως ἅπαξ παρ' Ὀμήρῳ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ διορθοῦται τὸ χωρίον εἰς «ὅ δ' οὐδ' ὡς λήθετο χάρις» ('Ιλ. Μ, 393+). ὅρα § 136.

§ 146. Σύνδεσμοι συνλογιστικοὶ εἶναι οὗτοι· ἄρα, οὖν (συνδεόμενος μετὰ ἄλλων, ἐπεὶ οὖν, μὲν οὖν, ὡς οὖν, μήτ' οὖν, οὔτ' οὖν, γὰρ οὖν), δῆ, τοιγάρ, ὥστε.

§ 147. Τὸ δὴ εἶναι καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα, οὐδέποτε δὲ τίθεται ἐν ἀρχῇ, εἰ μὴ ἐν τοῖς φράσεσι «δὴ τότε, δὴ γάρ, δὴ πάμπαν».

§ 148. Τὸ ὥστε ὡς σύνδεσμος παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκεται μόνον μετ' ἀπαρεμφάτου, ὡς 'Οδ. Ρ, 20-21 :

οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί,
ὥστ' ἐπιτεῖλαμένῳ σημαντόρι πάντα πιθέσθαι.

ΣΗΜ. Τὸ ὥστε ἐφέρετο καὶ ἐν 'Ιλ. Ι, 42., ἀλλ' ὁ Nauck ἀντὶ τοῦ «ὥστε νέεσθαι» γράφει «ἀπονεέσθαι».

§ 149. Σύνδεσμοι αἰτιολογικοὶ εἶναι οὗτοι· γάρ, ὅτι καὶ ὅτι,

ὥς, ἐπεὶ (ἐπεὶ ἄρα, ἐπεὶ γὰρ, ἐπεὶ οὖν, ἐπεὶ τοι, ἐπεὶ ἢ ἢ ἐπειδή, ἐπεὶ διὰ ἢ ἐπειδὴ, ἐπεὶ περ, ἐπεὶ τε), δ (Ὀδυσ. Α, 382. κτλ.). καὶ ὅτε (Ὀδ. Θ, 78. Ἰλ. Α, 244. 412. κτλ.).

§ 150. Τὸ γὰρ γίνεται μακρὸν διὰ τὸ ἐπόμενον F, ὡς *Ληϊά* γ' ἄρ *Ἐλέλησε* (Ὀδ. Α, 580). Ἀντὶ δὲ τοῦ (ἐν Ἰλ. Β, 39)

θῆσιν γ' ἄρ ἐτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
γραπτέον ὥδε :

θησέμεναι γὰρ ἔμελλεν ἐτ' ἄλγεά τε στοναχάς τε.

§ 151. Σύνδεσμοι ὑποθετικοὶ εἶναι οὗτοι· εἰ, αἶ, ἥν.

Ὁ αἶ ἀντὶ τοῦ εἰ ὑπάρχει εἰς δύο μόνον περιπτώσεις.

1) Εἰς τὸ αἶ κε(ν) = ἥν, ὡς Ἰλ. Δ, 353 :

ὄψεται, ἥν ἐθέλησθα καὶ αἶ κέρ τοι τὰ μεμήλη.

2) Εἰς τὸ ἰ γὰρ ἢ αἶθε ἐπὶ εὐχῆς, εἰς ὃ ἐπεται εὐκτική ἢ τὸ ὄψεσθαι μετ' ἀπαρεμφάτου.

αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο (Ὀδ. Θ, 339).

αἶθ', ὅσον ἥσσαν εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην (Ἰλ. Π, 722).

αἶθ' ὄψεαι παρὰ ναυσὶν ἄδ' ἀκρυτοῦ καὶ ἀπήμων

ἦσθαι (Ἰλ. Α, 415—416).

§ 152. Σύνδεσμος δηρητικός εἶναι ὁ ἄν, κέ(ν) καὶ κ'.

Ἀντὶ δὲ τοῦ ἄν ὁ Ὀμηρὸς συνήθως μεταχειρίζεται τὸν κέ(ν)
ἢ κ' ἐκτεθλιμμένον.

ΣΗΜ. Εἰς ἅπαντα ὅμως τὰ χωρία, ἐν οἷς δυνατόν ἦτο, ὁ ἄν ἐξέβαλε τὸν κέ(ν). "Ὅθεν φέρεται σχεδὸν ἀπανταχοῦ τὸ οὐ κ ἄν ἀντὶ τοῦ μόνον ὀρθοῦ οὐ κ ε ν. Οὕτω καὶ ἐν τῷ (Ἰλ. Δ, 353):

ὄψεται, ἥν ἐθέλησθα καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη.

τὸ μὲν αἶ κέν μένει ἀμετάβλητον, διότι δὲν ἤρμοζε τῷ μέτρῳ ὁ ἐ ἄν ἢ ὁ ἥν, τὸ δὲ ἄλλο μετεβλήθη ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων ἀντὶ τοῦ ἀρχικοῦ αἶ κ ε θ ἐ λ ῆ σ θ α. Διδακτικὰ παραδείγματα πρὸς τούτοις εἶναι καὶ τὰδε· ὄφρ' ἄν ἐγὼ βῆμι πρὸτ' Ἴλιον (Ἰλ. Ζ, 413) ἀντὶ τοῦ ὄφρ α κ' ἐ γ ώ. ὄφρ' ἄν μὲν κέν ὁ ρ ᾗ (Ἰλ. Α, 187) ἀντὶ τοῦ ὄφρ α κ ε μ ἐ ν τ' ἔρ ᾗ. ὄφρ' ἄν ἐκ ε ἶ θ ι (Ὀδ. Ρ, 10) ἀντὶ τοῦ ὄφρ α κ ε κ ε ἶ θ ι.

153. Ὁ δυνητικός ἄν εἰς δύο χωρία γίνεται θέσει μακρὸς διὰ τὸ ἐπόμενον F, ὡς Ἰλ. Θ, 21 :

ἀλλ' οὐκ ἄν Φέρυσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίοιςδε.

ὅτ' ἄν Φῶ πατρὶ μάχεται (Ἰλ. Θ, 406).

§ 154. Σύνδεσμοι χρονικοὶ εἶναι οὗτοι, ὅτε, ὅτ' ἄν, ὅπ(π)ότε, ὅπότ' ἄν, ἐπεὶ, ἐπεὶ κεν (Ἰλ. Ν, 285, ἀνθ' οὗ κοινῶς γράφεται ἐπειδάν. Ἰλ. Β, 475), ἐπεὶ ἄν (Ἰλ. Ζ, 412), ἐπὴν, ἡνίκα (Ὀδ. Χ, 198+), ἥος, εἰς ὃ κε(ν), (= Ἀττικ. ἕως ἄν) καὶ πρίν.

§ 155. Ὁ πρίν εἴκοσι καὶ πέντε φορές ἔχει τὸ I μακρὸν παρ'

Ὁμήρῳ, δέκα τέσσαρας δὲ φορές βραχὺ ἐν Ἰλιάδι καὶ πέντε ἐν Ὀδυσσείᾳ. Δις δὲ δίχρονον ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, ὥς
τὸ πρῶτον ἐπ' εἰρήνης, πρῶτον ἐλθόμεν υἱὰς Ἀχαιῶν
(Ἰλ. I, 403. X, 156).

§ 156. Σύνδεσμοι εἰδικοὶ εἶναι οὗτοι· ὅτι (ἢ ὅτι), ὥς, ὅ (Ἰλ. E, 433. Θ, 32. I, 493. κτλ.), ὅ τε (= ὅτι τε. Ἰλ. E, 331. κτλ.).

§ 157. Σύνδεσμοι τελικοὶ εἶναι οὗτοι· ὅνα, ὅπως, ὥς, ὅφρα.

§ 158. Τὸ ὅνα εἶναι καὶ ὥς τοπικὸν ἐπίρρημα (= ὅπου), τὸ δὲ ὅφρα καὶ ὥς ἐπίρρημα. ὅρα § 137.

§ 159. Σύνδεσμοι ἐρωτηματικοὶ εἶναι οὗτοι· εἰ, ἤν, εἴ κε, ἐπὶ δὲ συνθέτου ἐρωτήσεως ἢ (ἢ)... ἢ (ἢ) (= Ἀττικ. πότερον-ἢ), ὥς σύ δὲ φράσαι εἴ με σώσεις (Ἰλ. A, 83).

ἔρχομαι πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
ἤν τις τοι εἴπῃσι βροτῶν (Ὀδ. A, 281. B, 215).

τίς οἶδ' εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθὼν (Ὀδ. Γ, 216).

Τὸ δὲ ἢ (ἢ)-ἢ (ἢ) τίθεται καθ' ὑποτακτικὴν μὲν, ὅταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὑπάρχῃ ἀρκτικὸς χρόνος, κατ' ἐκτικὴν δέ, ὅταν ὑπάρχῃ ἱστορικὸς χρόνος, ὥς

ὥς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
ἢ μένω παρὰ παιδί καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,
ἢ ἥδη ἄμ' ἐπώμαι Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος (Ὀδ. T, 524-6).

διάνδιχα μερμήριζε,

ἢ ὅγε φάσγανον ὅξυ Φερυσσάμενος παρὰ μηροῦ
τοὺς μὲν ἀναστήσειν, ὅ δ' Ἀτρείδην ἐναρξέει,
ἢ ὅλον παύσειν, ἐρητύσει τε θυμόν (Ἰλ. A, 189. κ. ε.).

§ 160. Παρ' Ὁμήρῳ εὐρίσκονται καὶ τινὰ μόρια, δι' ὧν ὁ λόγος ἢ λέξις τις λαμβάνει ἐμφασίν τινα. Τοιαῦτα δὲ εἶναι ταῦτα.
ἀρα (ἄρα, ἴα ἐγκλιτικὸν καὶ κατ' ἐκθλιψίν ῥ').

γὰρ (ἐγκλιτικὸν=τοῦλάχιστον, βεβαίως).

θῆν· (ἐγκλιτ.=βεβαίως, δηλαδή).

τὲ (ἐγκλιτικὸν=λατιν. que).

πέρ (ἐγκλιτ.=πολύ, ἀκριβῶς, τοῦλάχιστον).

Ὁ σύνδεσμος τὲ (§ 137) δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ ἀόριστον τοῦτο τέ, περὶ οὗ ὅρα § 397, σημ.

ΣΗΜ. Ἄν καὶ ἡ ἐλευθερία τῆς ἐπικῆς διαλέκτου νὰ προσθέτῃ τὰ ἐγκλιτικὰ μόρια εἶναι μεγάλη, αὕτη ὅμως ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων μεταγραφῶν τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων ἐπηρξήθη πλέον τοῦ πραγματικοῦ· ἡδὴ δὲ διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Γ' καὶ τῶν ἄλλων ὀρθογραφικῶν ἰδιότητων ἐλαττοῦται ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ποιήμασιν.

4) Ἐπιφωνήματα.

§ 161. Ἐπιφωνήματα παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται μόνον τὰδε:

1) Τὸ ἐκκλητικὸν ᾧ, ὡς ᾧ δειλὲ ('Ιλ. Α, 441. 452. Π, 837. Ρ, 201. Ω, 518. Ὀδ. Α, 617. Σ, 388. κτλ.).

2) Τὸ κλητικὸν ᾧ, ὡς ᾧ Ἀχιλεῦ ('Ιλ. Α, 74. κτλ.), κτλ.

3) Τὸ θαυμαστικὸν ᾧ, ᾧ πόποι, ('Ιλ. Α, 254. Β, 157. 272. 337. κτλ.), ᾧ μοι ('Ιλ. Α, 149. 414. Δ, 370. Η, 96. κτλ.).

§ 162. Τὸ κλητικὸν ᾧ τίθεται πολλάκις μετὰ τοῦ ἐπιθέτου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὡς φίλος ᾧ Μενέλαε ('Ιλ. Δ, 189), διατρεφὲς ᾧ Μενέλαε ('Ιλ. Κ, 43. Ὀδ. Δ, 26. 561), ἀγαλλεὲς ᾧ Μενέλαε ('Ιλ. Ρ, 716), πατήρ ᾧ ξείνῃ ('Ὀδ. Θ, 408. Σ, 122) (1). Διὰ πλείονα δ' ἔμφασιν ἐπαναλαμβάνεται τὸ ᾧ, ὡς ᾧ πέποι, ᾧ Μενέλαε ('Ιλ. Ζ, 55). Προσέτι δὲ χωρίζεται τὸ ᾧ τῆς κλητικῆς διὰ λέξεως παρεμβολομένης καὶ προσδιορίζουσας αὐτήν, ὡς αᾧ μέγ' ἀναιδὲς ('Ιλ. Α, 158 = ᾧ ἀναιδέστατε).

§ 163. Παρ' Ὀμήρῳ μετὰ τὸ ᾧ μοι τίθεται καὶ ἡ ὀνομαστικὴ ἐγώ, ὡς ᾧ μοι ἐγώ, τί πάθω ('Ιλ. Α, 404). ᾧ μοι ἐγώ δειλή, ᾧ μοι δυσταριστοτόχεια ('Ιλ. Σ, 54) ᾧ μοι ἐγώ παράποτος ('Ιλ. Ω, 255).

B) Κλιτὰ μέρη τοῦ λόγου.

Πτῶσις.

§ 164. Πλὴν τῶν ἄλλων πτώσεων τῶν καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ εὐχρηστών ὁ Ὀμηρὸς μεταχειρίζεται καὶ ἄλλας τινὰς πτώσεις, τοιαῦται δ' εἶναι ἡ ὀργανικὴ πτῶσις, ἡ ἀφαιρετικὴ καὶ ἡ τοπικὴ.

§ 165. Ἡ ὀργανικὴ πτῶσις ὁμοιάζουσα κατὰ σημασίαν τῇ ὀργανικῇ ἀφαιρετικῇ τῶν Λατίνων καταλήγει εἰς -gŕ, ὡς ἀγέληγι (ἐκ τοῦ ἀγέλη. 'Ιλ. Β, 480. Π, 487).

Εῆργι βέηγι (ἐκ τοῦ Εῆ βέη. 'Ιλ. Χ, 107).

δακρυόφιν (ἐκ τοῦ δάκρυον. 'Ιλ. Ρ, 696).

(1) Καθὼς γράφεται ἐνταῦθα ἀπ' αὐτοῦ ᾧ ξείνῃ, ὅπερ ἀντιμάχεται τῇ μέτρῳ. Ὁρθῶς μόνον ἔχει τὸ «πατὴρ ᾧ ξείνῃ» διότι παρ' Ὀμήρῳ παραλαμβάνεται, ὡς καὶ παρ' Ἀττικοῖς, ἡ ὀνομαστικὴ πολλάκις ἀντὶ τῆς κλητικῆς (ὅρ. § 244).

ῥεσφιν (ἐκ τοῦ ὄχρος. 'Οδ. Δ, 533).

ραῦφιν (ἐκ τοῦ ναῦς. 'Ιλ. Β, 794).

Ρῖφι (ἐξ ὀνομαστικῆς Ρίς. 'Ιλ. Α, 38).

§ 166. 'Εν τῇ πρώτῃ κλίσει τὸ ᾠ ἐκτείνεται εἰς ἡ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ κλίσει καὶ ἐν τοῖς ἔχουσι χαρακτηῖρα σ ἐκ τῆς τρίτης κλίσεως προστίθεται εἰς τὸ θέμα ἢ κατὰ λῆξιν -φι(ν). 'Εκ τῶν ἔχοντων δὲ χαρακτηῖρα ἄφρων καὶ ὕγρὸν τριτοκλίτων οὐδὲν ἔχει ὀργανικὴν πτώσιν πλὴν τοῦ πρόσ κοτυληθορόφιν ('Οδ. Ε, 433+).

§ 167. 'Οργανικὴν πτώσιν ἔχοντα πρωτόκλιτα εἶναι ταῦτα, ἀ γ ἐ - λ η φ ι, ἀ γ λ α ῖ η φ ι, ἀ ν α γ κ α ῖ η φ ι, β ῆ η φ ι (ν), γ ε ν ε ῖ η φ ι (ν), δ ε ξ ι τ ε ρ ῆ φ ι ν, ἐ τ ἔ ρ η φ ι, εὐ ν ῆ φ ι (ν), ἡ ν ο ρ ἔ η φ ι, ἡ φ ι (Ρ ῆ φ ι), θ ὄ ρ η φ ι ν, κ ε φ α λ ῆ φ ι ν, κ λ ι σ ῖ η φ ι ν, κ ρ α τ ε ρ ῆ φ ι ν, ν ε ο ρ ῆ φ ι ν, π α λ ᾶ μ η φ ι (ν), Φ θ ῖ η φ ι, φ α ι ν ο μ ε ν η φ ι ν, φ ρ ῆ - τ ρ η φ ι ν. 'Εκ δὲ τοῦ ἐ σ χ ᾶ ρ η ἔγινε κατ' ἀναλογίαν τῶν δευτεροκλίτων τὸ ἐ σ χ α ρ ὀ φ ι ν ('Οδ. Ε, 59. Η, 169. Τ, 389).

§ 168. 'Η ἐκ δευτεροκλίτων ὀργανικὴ πῶσις ὑπάρχει ἐν τοῖσδε ᾠ ρ ι - σ τ ε ρ ὀ φ ι ν, αὐ τ ὀ φ ι ν, δ α κ ρ υ ὀ φ ι ν, δ ε ξ ῖ ὀ φ ι ν, ζ υ γ ὀ φ ι ν, ἱ κ ρ ῖ ὀ φ ι ν, ἱ λ ι ὀ φ ι ν, θ ε ὀ φ ι ν, μ ε λ α θ ρ ὀ φ ι ν, ὁ σ τ ε ὀ φ ι ν, π α σ σ α λ ὀ φ ι (ν), π ο ν τ ὀ φ ι ν, π τ ῶ φ ι ν, σ τ ρ α τ ὀ φ ι ν, χ α λ - κ ὀ φ ι ν.

§ 169. 'Εκ τριτοκλίτων θεμάτων μετὰ χαρακτηῖρος σ ὀργανικὴ πτῶσις ὑπάρχει ἐν τοῖσδε ἑ ρ ἑ β ε σ φ ι ν, ὄ χ ε σ φ ι ν, ὄ ρ ε σ φ ι (ν), σ τ ῆ - θ ε σ φ ι (ν), κατ' ἀναλογίαν δὲ τούτων καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἀ ῥ η κ ρ ᾶ τ ε σ φ ι ('Ιλ. Κ, 156+).

ΣΗΜ. Κατὰ τὸ ν α ῦ φ ι (ν) καὶ ἱ φ ι ἔγινε καὶ τὸ ἐπέρρημα ν ὁ σ φ ι (ν) καὶ ἀ π ο ν ὁ σ φ ι (ν).

§ 170. 'Η ὀργανικὴ πῶσις κατὰ σημασίαν ἐνίοτε ὁμοιάζει τῇ δοτικῇ (δὲ) ἥς καὶ ἐν τῷ μετὰ τὸν 'Ὅμηρον ἑλληνισμῷ ἐκφέρεται) ἢ τῇ γενικῇ, ὥς 'Ιλ. Β, 363 :

φρήτρη γρήτρηφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις.

ἄμ' ἡδὲ γαιτομέρηφι ('Ιλ. Ι, 618).

θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος ('Ιλ. Η, 366).

κατὰ 'Ιλιόδου κλυτὰ τεύχεα («κατὰ 'Ιλίου κλυτὰ τεύχεα» γράφει ὁ Nauck. 'Ιλ. Φ, 295+).

Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει συνήθως τίθεται μετὰ προθέσεων, ὥς παρ' ῥεσφιν ('Ιλ. Ε, 28), ἐκ θεόφιν ('Ιλ. Ρ, 101), ἀπ' αὐτόφιν ('Ιλ. Α, 44=ἄπ' αὐτῶν) (¹).

(1) Φέρεται παρ' 'Ὁμήρου καὶ ῥεπ' αὐτόφιν ἡ αὐτῶν ('Ιλ. Τ, 255, ὅπερ ἐρμηνεύεται ὑπὸ τινων=ἑπ' αὐτῶν (=ἑπ' ἑαυτῶν, καθ' ἑαυτοῦς) ἐκ αὐτῶν τοι, κατ' ἄλλους δὲ=ἑπ' αὐτοῖς, ἐν τοῦτοις, ἢ=ἑπ' αὐτῷ, ἀλλ' ὁ Nauck

§ 171. Ἡ εἰς -φι(ν) ὀργανική πτώσις ἔχει καὶ πληθ. σημασίαν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ θεόφιν ('Ιλ. P, 101) καὶ τοῦ δακρυόφιν ('Ιλ. P, 696. 'Οδ. Δ, 705).

§ 172. Ἡ ἀφαιρετική πτώσις, ἥτις ἀποδίδεται εἰς τὸ ἐρώτημα πόθεν, καταλήγει εἰς -θεν, ὡς

ἀγορήθεν (ἐκ τοῦ ἀγορή. 'Ιλ. B, 264. 'Οδ. M, 439).

ἀγρόθεν (ἐκ τοῦ ἀγρός. 'Οδ. N, 268. O, 427).

Φοίκοθεν (ἐκ τοῦ Φοῖκος. 'Ιλ. H, 364. 391. κτλ.).

σαλόθεν (ἀλόθεν = ἐκ τῆς θαλάσσης, θέμ. σάλ-, ἄλ-, 'Ιλ. Φ, 335+).

ἐμέθεν (ἐξ ἐμοῦ. 'Ιλ. A, 525. B, 26. 63. κτλ.).

σέθεν (ἐκ σοῦ. 'Ιλ. A, 180. 186. 230. Δ, 127. 169. κτλ.).

φέθεν (ἐξ αὐτοῦ. 'Ιλ. A, 114. Γ, 128. E, 56. κτλ.).

§ 173. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰδε, ἀγορήθεν, Αἰσύμηθεν, δαίτηθεν, εὐνῆθεν, Θρηῖχθεν, Ἰδηθεν, κλισίηθεν, Οἰχαλίηθεν, πρύμνηθεν, Σιδονίηθεν, Τροίηθεν, ἀγρόθεν, αἰνόθεν, δημόθεν, ἡώθεν, θεόθεν, Ἰλιόθεν, νειόθεν, οἰκοθεν, οἰόθεν, οὐρανόθεν, πεδόθεν, κατ'ἀναλογίαν τῶν ὁποίων καὶ τὸ (σ)άλόθεν, Διόθεν, Κυθηρόθεν, λειμωνόθεν, πατρώθεν.

§ 174. Ἡ ἀφαιρετική πτώσις, ἰδίχ τῶν ἀντωνυμιῶν, συμφωνεῖ κατὰ τὴν σημασίαν τῇ γενικῇ, ἥτις ἀνεπλήρου αὐτὴν ὑσπερον.

§ 175. Ἀξία μνηεῖς εἶναι ταῦτα (ὄρα καὶ § 135).

οἰόθεν οἶος (= ὅλως μόνος. 'Ιλ. H, 39 καὶ 226).

αἰνόθεν αἰνῶς (= ὅλως δεινῶς. 'Ιλ. H, 97+).

§ 176. Ἡ ἀφαιρετική πτώσις ἐκφέρεται καὶ διὰ προθέσεων, ὡς ἀπ' οὐρανόθεν ('Ιλ. Θ, 365. Φ, 199. 'Οδ. A, 18. M, 381), ἐξ οὐρανόθεν ('Ιλ. Θ, 19. 21), ἀπὸ Τροίηθεν ('Ιλ. Ω, 492), ἐξ Αἰσύρηθεν ('Ιλ. Θ, 304+), ἐκ σαλόθεν (ἐξ ἀλόθεν. 'Ιλ. Φ, 335+), πρὸ ἔθεν ('Ιλ. E, 96), ἀλλὰ καὶ πρόσθε ἔθεν ('Ιλ. E, 56), ὑπὲρ σέθεν ('Ιλ. Z, 524), ἄγευ ἔθεν ('Ιλ. P, 407), ἀέκτιτι σέθεν ('Οδ. Γ, 213), κατ' ἀκρηθεν ('Ιλ. Π, 548. 'Οδ. A,

προτείνει νὰ γραφῇ «ἐπ' αὐτόθι ἦατο» = αὐτόθι ἐφῆντο, καὶ «κτενέειν παρ' αὐτόφιν» ('Ιλ. N, 42 = παρ' αὐτοῖς) καὶ «ἄμμι παρ' αὐτόφιν εἶχος ὀρεῖται» ('Ιλ. Γ, 140 = καὶ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς), «τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφιν λείπετ' ἄεθλα» ('Ιλ. Ψ, 640 = παρ' αὐτοῖς), ὅτινα ὁ Nauck καὶ ἄλλοι γράφουσι «παρ' αὐτόθι». Καὶ «εὐρησι παρ' αὐτόφιν βώτορας ἄνδρας» ('Ιλ. M, 302 = παρ' αὐτοῖς, ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὁ Nauck προτείνει νὰ γραφῇ «παρ' αὐτόθι».

588., ὅπερ κακῶς γράφεται κατὰ κρήθεν πρβλ. § 317, 3), ἐκ
 ὁμόθεν ('Οδ. E, 477+).

§ 177. Ἐντεῦθεν ἔγιναν καὶ τὰ εἰς -θεν ἐπιρρήματα τὰ ση-
 μαινόμενα τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν (παρὰμεινάντα καὶ ἐν τοῖς μεθ'
 "Ομηρον), ὡς ἀλλοθεν, ἁμόθεν, αὐτόθεν, κεῖθεν, ὅθεν, ὀππόθεν,
 πόθεν, ποθέν, καθ' ἃ καὶ πάντοθεν. Παρ' Ὀμήρῳ δὲ τὰ εἰς
 -θεν ἐπιρρήματα ἀποβήλλουσιν ἐνίοτε τὸ Ν, ὡς ὑπερθε ('Ιλ. E,
 503) καὶ ὑπερθεν ('Ιλ. A, 421), ἔντοσθε ('Ιλ. Δ, 434, 'Οδ. B,
 424, M, 241, κτλ.) καὶ ἔντοσθεν ('Ιλ. Z, 364, M, 455, κτλ.),
 προπάρουθε ('Ιλ. B, 92, 811, Δ, 348, Z, 307, κτλ.) καὶ προ-
 πάροθεν ('Ιλ. P, 22, Ξ, 297, Σ, 614, κτλ.), ὀπίσθε ('Ιλ. I,
 332, A, 397, 612, κτλ.) καὶ ὀπισθεν ('Ιλ. Δ, 362, E, 595,
 κτλ.), κτλ. ὅρα § 82, 83.

§ 178. Ἡ τοπικὴ πτώσις εἰς ἡ καταλήγουσα, ἥτις ἀποδίδεται
 εἰς τὸ ἐρώτημα ποῦ, ὑπάρχει μόνον εἰς τὸ *Γαῖοι* (οἴκοι. 'Ιλ. A,
 113, Ω, 240, 'Οδ. A, 12, κτλ.), *γαῖαι* ('Ιλ. Δ, 482, 526,
 E, 442, 583, 588, κτλ.), *Πυθοῖ* (=ἐν Δελφοῖς. 'Ιλ. I, 405,
 'Οδ. Θ, 80), ἅτινα εἶναι εὐχρηστικά καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα.
 Συγχάκις δὲ ἡ τοπικὴ πτώσις εὐρίσκεται μετὰ τοῦ προσφύματος
 -θεί, ὡς *Κορινθόθι* (ἐν Κορίνθῳ. 'Ιλ. N, 664+), *νειώθι* ('Ιλ. Φ,
 327+), *οἴκοθι* (=οἴκοι. 'Ιλ. Θ, 513, 'Οδ. Γ, 303, T, 237,
 Φ, 398), *Ἀβυδόθι* ('Ιλ. P, 584+), *Ἰλιόθι* ('Ιλ. Θ, 557, K,
 12, N, 349, 'Οδ. Θ, 581), *κηρόθι* (=ἐν τῇ κηρδίᾳ, ἐξ ὀνομαστ.
 τὸ *κηρ*. 'Ιλ. I, 300, Φ, 136, 'Οδ. E, 284, I, 480, κτλ.),
οὐρανόθι ('Ιλ. Γ, 3+), *ῥωθι* ('Ιλ. A, 50, 'Οδ. E, 469, Z, 36),
 ἡ συμπίπτει τῇ δοτικῇ, ὡς *Ἀργεῖ μέσσω* ('Ιλ. Z, 224=ἐν Ἀργεῖ).

ΣΗΜ. Τὸ Ἰλιόθι, οὐρανόθι καὶ ῥωθι ἔχουσιν ἐπιφερομένην τὴν
 πρὸ πρόθεσιν ἐπιρρηματικῶς κειμένην=ἐμ πρὸ σθε ν (τοπικῶς) καὶ
 πρὸ τερρον (χρονικῶς), ὡς Ἰλιόθι πρὸ ('Ιλ. Θ, 561, K, 12, N,
 349, 'Οδ. Θ, 581=ἐν τῇ Ἰλίῳ ἔμπροσθεν), οὐρανόθι πρὸ ('Ιλ.
 P, 3+=ἐν τῷ οὐρανῷ ἔμπροσθεν, ὑπὸ τὸν οὐρανόν), ῥωθι πρὸ ('Ιλ.
 A, 50, 'Οδ. E, 469, Z, 36=ἐν τῇ ῥοῖ πρότερον, πρὸ τῆς ἡμέρας, κοι-
 νῶς πρῶτῃ πρωτῇ, ἀνθ' οὗ ὁ Nauck εἰκάζει ὅτι ὀφείλει νὰ γραφῇ ἡ ῥω-
 θεν (ἢ ῥωθόθεν) πρῶν (1).

§ 179. Ἡ τοπικὴ πτώσις ὑπάρχει καὶ ἐν συνθέσει ὡς πρῶτον
 συνθετικόν. Ὄνόματα δὲ μετὰ τοπικῆς πτώσεως κατὰ τὸ πρῶτον
 συνθετικόν παρ' Ὀμήρῳ εἶναι τὰδε:

(1) Ὅρα καὶ Ἀσωπ. Περίοδ. B', σελ. 894, § 111—112. Μαυροφρ. Δοκίμ.
 Ἑλλ. γλ. σ. 672—673.

ἔδοι-πόρος ('Ιλ. Ω, 375+), ἔδοι-πόριον ('Οδ. Ο, 506+).

Πυλοι-γενής ('Ιλ. Β, 54 καὶ Ψ, 303).

χοροί-τεπία ('Ιλ. Ω, 261+).

ὀλοοί-τρογος (=FολFoi-, λατ. volvo=ὁ ἐν περιστροφῇ τρέχων, στρογγύλος λίθος. 'Ιλ. Ν, 137+).

παροί-τερος (=πρότερος. 'Ιλ. Ψ, 459, 480, ἐκ τοπικῆς πτώσεως ἄρσεν. παροι-, ὡς ἐκ θηλ. τὸ παραί, πρόβλ. πάρος), ἐντεῦθεν δὲ καὶ πάροι-θεν καὶ προπάροιθεν.

Κλυται-μήστρη (=κλυτοτέχνης. Πλημμελῶς γράσσεται Κλυταιμήστρη § 515,9).

μεσαι-πόλιος (ὁ μετὰ τῶν μελαίνων τριχῶν ἔχων καὶ πολὺς (λευκός). 'Ιλ. Ν, 361+, πρόβλ. καὶ τὸ μεσάλευκος γιτών (Ξεν. Παιδ. Η', 9', 13).

γραμαι-εὐναι ('Ιλ. Π, 235+), γραμαι-εὐνάδα ('Οδ. Κ, 243, Ξ, 15).

Πυλαι-μένης ('Ιλ. Β, 851, 865, Ε, 576, Ν, 643).

§ 180. Καὶ ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ ἔχει ἔτι συγχάκις τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς τοπικὴν σημασίαν, ὡς

τόξ' ὁμοιοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην ('Ιλ. Α, 45).

τοῖσι δ' ἀνέστη (=ἐν αὐτοῖς, μετὰ τῶν αὐτῶν. 'Ιλ. Α, 68).

§ 181. 'Εν τῇ 'Αττικῇ διαλέκτῳ τὸ πρόσφυμα -θι ὑπάρχει μόνον ἐν τῷ αὐτόθι καὶ ἀλλοθι. Τὰ πλείστα τῶν παρ' 'Ομήρῳ εἰς -θι ληγόντων ἀνεπληρώθησαν ὕστερον διὰ τῶν εἰς -ου ἐπιρρημάτων. Εὐρίσκονται δὲ παρ' 'Ομήρῳ καὶ τάδε:

πόθι (=Ἀττικ. ποῦ); ποθι (ἀόριστ. =Ἀττικ. ποῦ)

ὅθι (=Ἀττικ. οὐ). τόθι (=αὐτοῦ).

ἢθι ἢ ἰψόθι (=Ἀττικ. ἰψοῦ).

τῆλε, τηλόθι καὶ τηλοῦ καὶ ἀποτηλοῦ. "Ορα § 136.

ἄγχι καὶ ἀγχόθι καὶ ἀγγοῦ (=Ἀττικ. ἐγγύς).

ἐγγύς ἢ ἐγγύθι (=Ἀττικ. ἐγγύς).

ἐνδοθι (=Ἀττικ. ἐνδοῦ). ἔκδοθι (=Ἀττικ. ἐκτός).

κεῖθι (=Ἀττικ. ἐκεῖ).

ἀποπρὸ (μακρύν. 'Ιλ. Η, 334, Π, 669) καὶ ἀπόπρῳθι ('Ιλ. Ψ, 832, 'Οδ. Δ, 757, 811, Ε, 80, Ι, 18, 35).

'Αξιον μνείας ἰδίᾳ εἶναι τὸ αὐθι ἢ αὐθ' ('Ιλ. Α, 48, Μ, 85, 'Οδ. Β, 369, κτλ.) καὶ αὐτόθι (=Ἀττικ. αὐτόθι ἢ αὐτοῦ), ὅπερ δὲν πρέπει νὰ συγχέεται πρὸς τὸ αὐτίς ἢ αὐτ' (πρὸ δασυνομένου δὲ φωνήεντος καὶ αὐθ', ὡς 'Ιλ. Α, 370) = Ἀττικ. αὐτίς.

§ 182. Εἰς -ου ἐπιρρήματα παρ' 'Ομήρῳ εὐρίσκονται, ὡς αὐ-

τοῦ ('Ιλ. Α. 428. Δ. 292. 364. κτλ.), ποῦ, ποῖ, τηλοῦ, ὑφοῦ, ὁμοῦ, ἀγχοῦ (ὄρα § 338, σημ. 2). Ἀντί δὲ τοῦ αὐτοῦ πολλὰ-χοῦ δύνανται νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ αὐθι.

§ 183. Διὰ τὸ ἐρώτημα ποῦ παρ' Ὁμήρῳ τίθεται ἀπλῆ αἰτια-τική ἄνευ προθέσεως, ὡς

ἐργασθον κλισίην (= ἐς κλισίην. 'Ιλ. Α. 322).

κρίσῃ δ' οὐρανὸν ἔκε ('Ιλ. Α. 317) = ἐς οὐρανόν.

Ἄργος ἐκέσθαι (= εἰς Ἄργος. 'Ιλ. Β. 115), κτλ.

ΣΗΜ. Τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ, ὡς *Italian venit* (Verg. Aen. 1, 2), *ibimus Afros* (Verg. Eclog. 1, 65), κτλ. Συμβαίνει δὲ τοῦτο καὶ παρ' Ἀττικοῖς ποιηταῖς (Αἰσχ. Πρωμ. 709. 717. 724. 731. 735. 808. Σοφοκλ. Τραχ. 58. Οἰδ. Τ. 35. Πλέκτρ. 893. κτλ.).

§ 184. Διὰ τὴν εἰς τόπον κίνησιν συνήθως προσκολλᾶται τῇ αἰτιατικῇ τὸ πρόσφυμα -δε, ὡς αἰ.λαδε (*ala*δε. 'Ιλ. Α. 308. Ε. 598. Ι. 358. κτλ.), ἀγορήδε ('Ιλ. Α. 54. Β. 51. 207. κτλ.), Φοῖκόνδε ('Ιλ. Α. 606. Β. 158. 174. κτλ.) καὶ Φοῖκαδε ('Ιλ. Α. 19. 170. 179. Β. 154. κτλ.), ἀγρόν δε ('Οδ. Ο. 369. 378. 503. Φ. 370), Φῶνδε δόμονδε ('Ιλ. ΙΙ. 445. 'Οδ. Α. 83. κτλ.), θήραζε (= θύρασδε. 'Ιλ. Ε. 694. ΙΙ. 408. κτλ.), ἔραζε ('Ιλ. Μ. 156. ΙΙ. 459. κτλ.), γαμᾶζε ('Ιλ. Γ. 29. Δ. 419. Ε. 111. κτλ.), οὐδάσδε (= κατὰ γῆς. 'Ιλ. Ρ. 457. 'Οδ. Κ. 440).

ΣΗΜ. Τοιαῦτα ἔτι εἶναι τὰ κ λ ι σ ι ἦ ν δ ε ('Ιλ. Α. 185. Κ. 148. κτλ.), λ ε κ τ ρ ο ν δ ε ('Οδ. Θ. 292. Ψ. 254), π ε δ ι ο ν δ ε ('Ιλ. Ζ. 393. Θ. 21. Κ. 188. κτλ.), π ὁ λ ι ν δ ε ('Ιλ. Ε. 224. Ζ. 86. Κ. 209. κτλ.), ἔ σ τ υ δ ε ('Ιλ. Κ. 104. Ο. 502. ΙΙ. 331. κτλ.), Α ἴ γ υ π τ ὶ ο ν δ ε ('Οδ. Δ. 483. Ε. 246. κτλ.), Θ ρ ῆ κ η ν δ ε ('Οδ. Θ. 361+), Κ ρ ῆ τ η ν δ ε ('Οδ. Τ. 186), Π ἄ ρ ν η σ ὶ ο ν δ ε ('Οδ. Τ. 394. 411. 466. κτλ.), Π ο θ ὠ δ ε ('Οδ. Α. 581+), Φ ο ἰ η ν δ ε ('Ιλ. Α. 169. Τ. 330).

§ 185. Τὸ φύγαδε (= εἰς φυγὴν. 'Ιλ. Θ. 157. 257. Α. 446. ΙΙ. 657. 697) καὶ οἰκαδε (§ 184) γίνονται ἄνωμάλως ὡς ἐκ τριτοκλίτων ὀνομαστικῶν (γῆς καὶ οἴκ).

§ 186. Τὸ ἡμέτερόν δε (= εἰς τὸν ἡμέτερον οἶκον. 'Οδ. Θ. 39. Ο. 513. Ω. 267) καὶ ἡμέτερόν δε ('Ιλ. Ψ. 86) κατ' ἑλλειψιν τοῦ δόμον ἢ οἶκον ἔγιναν ὡς οὐσιαστικά.

§ 187. Τὸ πρόσφυμα -δε προσκολλᾶται καὶ εἰς γενικὴν μόνον ἐν τῷ Ἀῶδάδε ('Ιλ. Η. 330. ΙΙ. 856. Υ. 294. Χ. 362. Ψ. 137. κτλ.), ἐνθα ἐλλείπει ἡ αἰτία. δόμον (= Ἀἰδος [δόμον] δεξ. πρὸς τὸ Ἀττικ. εἰς Ἀδου ἀμικρεῖσθαι (Πλάτ. Φαίδωνι 69γ'))

καὶ τὰ Ὅμηρ. εἰς Ἀἶδεω ἰέναι (Ὅδ. Κ, 512), εἰς Ἀἶδα προπέμπειν (Ἰλ. Θ, 367), κτλ.

§ 188. Τὸ πρόσφυμα -δε δὲν σημαίνει μόνον τὴν εἰς τόπον κίνησιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλας σχέσεις, ἃς δύναται νὰ σημαίνη ἡ εἰς, ὡς φάσκει (=εἰς φῶς. Ἰλ. Τ, 103. Ὅδ. Α, 223. κτλ.), βουλευτόνδε (=περὶ τὸν βουλευτόν. Ὅδ. Ι, 58. Ἰλ. ΙΙ, 779), τέλοσδε (=εἰς τέλος. Ἰλ. Ι, 411. Ν, 602), ὑαμίνηνδε (=εἰς τὴν μάχην. Ἰλ. Β, 477+), πόλεμόνδε (Ἰλ. 443. 589. 872. Δ, 264. κτλ.), φόβοσδε (=εἰς φυγὴν. Ἰλ. Θ, 139. Ο, 666. Ρ, 579).

§ 189. Τινὰ ἐπιρρήματα ἀντὶ τοῦ προσφύματος -δε ἔχουσι τὸ -σε. Τοιαῦτα δὲ εἶναι ταῦτα.

ἄλλοσε (Ὅδ. Ψ, 184).	ὀππ'όσε (Ὅδ. Ξ, 139+).
ἀμφοτέρωσε (Ἰλ. Α, 6).	πάντοσε (Ἰλ. Γ, 347).
ἐτέρωσε (Ἰλ. Θ, 306).	πόσε (Ὅδ. ΙΙ, 422).
κεῖσε (Ἰλ. Γ, 410).	τηλόσε (Ἰλ. Δ, 455).
κυκλόσε (Ἰλ. Α, 212).	ὕψόσε (Ἰλ. Α, 307).
ὀμόσε (Ἰλ. Μ, 24).	

Ἐν τῷ ἐπιρρήματι ἐνθάδε τὸ πρόσφυμα -δε εἶναι καὶ κινήσεως σημαντικόν (Ἰλ. Β, 287. Ζ, 256. Ὅδ. Α, 173. κτλ. = Ἄττ. δεῦρο, ἀλλὰ καὶ ἐνθάδε) καὶ στάσεως (=ἐνταῦθα. Ἰλ. Α, 171. Β, 296. ΙΙ, 836. Ὅδ. Β, 51. κτλ.).

§ 190. Πλὴν τοῦ προσφύματος -δε ὑπάρχουσι παρ' Ὁμήρῳ λέξεις τινὲς μετὰ προσφύματος -δις, ὡς

χαμῶδις (=χαμῶζε. Ἰλ. Γ, 300. Ζ, 147. κτλ.).
ἄλλοδις (=ἄλλοσε. Ἰλ. Α, 486. 744) κτλ.).

Μετὰ τοῦ αὐτοῦ προσφύματος εἶναι ἐσχηματισμένα καὶ τὰδε ἁμιοιβήδις (Ἰλ. Σ, 506. Ὅδ. Σ, 310=ἁμιοιβαδόν), ἐπαμιοιβήδις (Ὅδ. Ε, 481+) καὶ ἁμιοῦδις (=ἁμ. Ἰλ. Μ, 385. Ν, 336. Ὅδ. Δ, 659. κτλ.).

Ἀριθμός

§ 191. Ὁ δυνάκως ἀριθμὸς εὐρίσκεται πολλάκις μόνον παρ' Ὁμήρῳ (μάλιστα δ' ἐν τῇ Ἰλιάδι) καὶ παρ' Ἀττικοῖς.

§ 192. Ὁ δυνάκως ἀριθμὸς παρ' Ὁμήρῳ φυλάττει τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν τιθέμενος ἐπὶπραγμάτων ἐννοουμένων κατὰ ζεύγη, ὡς χεῖρε, πῆγρε, πόδε, ὄσσε, ὀφθαλμοῖ, τέτυντε, μηρῶ, ὤμω, ἢ ἐπὶ δύο πρὸς ἀλλήλους συνδεδεμένων ἀνθρώπων ἢ ζώων, ὡς Ἀτρεΐδα (Ἰλ. Α, 16), Αἰώντε κορυστὰ (Ἰλ. Σ, 163), κτλ. ἀλλήλοισι δὲ

τώγε ('Αθήνη καὶ 'Απόλλων) συναρτέσθην παρὰ φηγῶ ('Ιλ. Η, 22), παρθένος ἡθέος τ' ἀριέστον ἀλλήλου ('Ιλ. Χ, 128), κτλ.

§ 193. Πολλάκις ὁμοῦς ἐπὶ δούκω ὑποκειμένου ἐγένετο χρῆσις πληθυντικοῦ ῥήματος, ὡς δὲ ἀνέρε θωρήσσοντο ('Ιλ. Η, 218 ἀντὶ τοῦ θωρησάσθην), τῶγε προβοῶντε μάχην ὠτρυνον Ἀχαιῶν ('Ιλ. Μ, 277), κτλ. Συγχῆ δ' εἶναι παρ' Ὀμήρῳ ἡ μετὰ βασις ἐκ δούκω εἰς πληθυντικὸν καὶ τὴν ἀπάλιν, ὡς

ἀμφοτέρω δ' Αἶαντε κελυσιδῶντ' ἐπὶ πύργων
πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν ('Ιλ. Μ, 265-6).
ὄφρα καὶ εἰν Αἶδω φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
ἀμφοτέρω κρυερῷ τεταρπόμεσθα γόοιο ('Οδ. Α, 211).

αὐτὸ δέ Φοι ἵπποι

ἄμφω ὁδοῦ δραμέτην ('Ιλ. Ψ, 392—393).

Παράβαλε καὶ δοῦρε δῶα κεκορυθμένα γαλκῶ ('Ιλ. Γ, 18. Α, 43), ὅσσε φαινὰ ('Ιλ. Ν, 435), αἵματόεστα ('Ιλ. Ν, 617), αἶμα δούρε ('Ιλ. Α, 43. Η, 139), κτλ.

Γένος καὶ κατάληξις οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων

§ 194. Πολλὰ τῶν οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων εἶναι διγενῆ καὶ διακτάληκτα, ὡς ἀκούης, ἀκούτις, παρακούτης, παράκοιτις, ταμής, ταμίη, ἐκυρὸς, ἐκυρή, ἡθεῖος, ἡθείη, κοῦρος, κούρη, δμῶς, δμῶή, Τρώς, Τρωή, κυνῶπις, κυνῶπια, ἐλίκωψ, ἐλικῶπις, ἄναξ, ἄνασσα, βασιλεύς, βασίλεια, ἱερός, ἱερεία, δρηστήρ, δρηστειρα, χαμαιεῶναι, χαμαιευνάδες, κουριδίος, κουριδίη, κρηγίης, κρηγίς, κρηστήρ, κρηστή, κτλ.

§ 195. Τινὰ οὐσιαστικὰ ἔχουσιν ἰδιαιτέρον ὄνομα διὰ τὸ θηλυκόν, ὡς πόσις (ἄρσ.), δάμαρ καὶ ἄλοχος (θηλ.). δαήρ (= ἀνδράδελφος), θηλ. γαλόωρ· ἡθέος, ἀλλὰ θηλ. παρθένος· γαμβρός, γαμβρη (γυῖος δὲ = γυμνή υἱοῦ καὶ ἀδελφοῦ), ἀλλὰ καὶ γυμνός.

ΣΗΜ. Τὸ πατρὸς καὶ γυνήτος (πατρὸς δὲ μετὰ τὸν Ὀμηρον) καὶ μήτρως εἶναι ἄνευ θηλυκῶν. Τὸ δὲ αἰξ καὶ ὄϊς εἶναι κοινοῦ γένους, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄρσενικόν λέγεται καὶ πατριός, ἀρνεῖός καὶ κριός. Τὸ δὲ θεός ἔχει θηλυκὸν τριπλοῦν θεός, θεά καὶ θεαίνα.

§ 196. Τινὰ εὐρίσκονται παρ' Ὀμήρῳ μόνον θηλυκά, ὡς πότρια καὶ πότρα, δέσποινα, δμῆτειρα, κυρστειρα, κυδιάντειρα, λιγυρότειρα, πονιυρότειρα, βωτιάτειρα, εὐπατέρειρα, δυσαριστοτόκεια, ἡριγένεια, ἱπποδάμεια, ἰοχέαιρα, κείαιρα, ὀρθύκραιρα, βωῶπις,

βλοσυρόπις, γλανθόπις, ἐνδοπις, κναρῶπις, ἡερρηῖτις, εὐπλόκαμος καὶ εὐπλόκαμ'ες.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΙΣΙΣ

§ 197. Ἡ παρ' Ὀμήρῳ πρώτη κλίσις καταλήγει ἐν μὲν τοῖς ἄρσενικοῖς εἰς -ης, ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς εἰς -η καὶ εἰς -ᾶ.

§ 198. Αἱ παρ' Ὀμήρῳ τυπικαὶ καταλήξεις τῶν πρωτοκλίτων εἶναι αὗται.

	Ἀρσεν.	Θηλυκ.	Πληθυντ.	Δευκόσ.
Ὀν.	-ης	-η, ᾶ	-αι	ᾶ
Γεν.	-ᾶο, -ἔω	-ης (1)	ᾶ'ων, -ἔων	-αῖν
Δοτ.	-η	-η	-ησι(ν)	-αῖν
Αἰτ.	-ην	-ην, -ᾶν	-ᾶς	-ᾶ
Κλητ.	-ᾶ, -η	-η, ᾶ	-αι	-ᾶ

§ 199. Ἐκ τῶν ἄρσενικῶν πρωτοκλίτων μόνον τρεῖς κύρια παρ' Ὀμήρῳ καταλήγουσιν εἰς -ᾶς ἐν τῇ ἐνικῇ ὀνομαστικῇ τὰ Αἰνεῖᾶς, Αἰγείᾶς καὶ Ἑρμείᾶς.

§ 200. Ὡς ὀνομαστικῇ ἄρσενικῶν πρωτοκλίτων ἐπὶ ὠρισμένον τιῶν ὀνομάτων εἶναι καὶ ἡ καταλήξις -ᾶ ἀντὶ τῆς -ης. Ταῦτα δ' εἶναι τὰ ἑξῆς.

ἀκάκητα Ἑρμείας (Ἰλ. II, 185. Ὀδ. Ω, 10).

ἐνὶ Φαίᾳ Ζεὺς (Ἰλ. E, 265. Θ, 442. I, 419. 682. κτλ.).

ἱππηλῖτᾶ Νέστορ, Φοῖνιξ, Φοινέες, Τυδεΐς (Ὀδ. Γ, 436. 444. Ἰλ. I, 432. 581. II, 196. T, 311. Δ, 387).

ἱππιδῶ Νέστορ, Φυλῆς (Ἰλ. B, 336. 433. 601. 628. Δ, 317. E, 126. H, 170. κτλ.).

κναρογαῖτα Ποσειδάων (Ἰλ. N, 563. Ξ, 390. O, 174. 201. κτλ.).

μητρεῖτᾶ Ζεὺς (Ἰλ. A, 175. B, 197. 324. Z, 198. 478. κτλ.).

ρερεληγερέτᾶ Ζεὺς (Ἰλ. A, 511. 517. 560. Δ, 30. E, 764. κτλ.).

Μοναδικὰ εἶναι τὰ αἰγυητᾶ (Ἰλ. E, 197+), ἡπύτᾶ (Ἰλ. II, 384+), Θυεῖτᾶ (Ἰλ. B, 107+) καὶ στεροπηγερέτᾶ Ζεὺς (Ἰλ. II, 298+).

(1) Καὶ 0 εἰς ᾶς (Ἰλ. B, 182. 807. N, 396. Z, 100. K, 50. 512. κτλ.) καὶ Φεῖ εἰς ᾶς (Ἰλ. II, 435+).

ΣΗΜ. Κατὰ τοὺς παλαιούς γραμματικούς προπαροξύνεται τὸ εὐρύο-
πα, μ, η, τ, ε, τ, α καὶ ἀ, κ, α, χ, η, τ, α. Ὁμοιάζουσι δὲ τὰ εἰς -α ταῦτα ἀρ-
σενικά τοις λατινικοῖς ἀρσενικοῖς, agricola, scriba, poeta, nauta, κτλ.

§ 201. Πλὴν τῆς ὀνομαστικῆς κταρογαίτης εὐρίσκεται καὶ ἡ ὀνο-
μαστικὴ κταρογαίτης ('Ιλ. Υ', 144. 'Οδ. Ι, 536).

§ 202. Ἐκ τῶν θηλυκῶν οὐσιαστικῶν καταλήγουσιν εἰς -α μόνον τὰ κύρια *Ναυσικάα* καὶ *Ῥέα* ⁽¹⁾ καὶ τὸ οὐσιαστικὸν *θεῖα* (γεν. *θεῖας* = Ἀττικ. ἡ θεὸς καὶ θεά). ἄλλ' ὅμως *Εἶδο-θέη* ('Οδ. Δ, 366+), *Λευκο-θέη* ('Οδ. Ε, 334. 461) καὶ *Ἀμφι-θέη* ('Οδυσ. Τ, 416+).

§ 203. Τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ κατ' ὀνομαστικὴν μακρὸν *α* ἔχοντα θηλυκὰ παρ' Ὀμήρῳ καταλήγουσιν εἰς -η (§ 29, 1).

§ 204. Τὸ κατ' ὀνομαστικὴν βραχυὸν τῶν θηλυκῶν πρωτοκλί-
των δὲν μεταβάλλεται εἰς -η παρ' Ὀμήρῳ, ὡς ἠδεῖα, πᾶσα, Εἰ-
ρέτρια, Ἰστιάα, ἄρνιᾶ, εἰρηνάγνιᾶ, ὄρνιθιᾶ, (δύο) δῖα (= δῖ' Ἰᾶ
= θεῖα, λαμπρά), ἱέρεια, βασίλεια, Θεόπειᾶ ('Ιλ. Β, 498), Πη-
λεόπειᾶ, κτλ. § 27.

Ἐξαιρεῖται τὸ *Σκύλλη* (= *Σκύλη*) ⁽²⁾, κατ' ὄψιν (= Ἀττικ. *κνῖσᾶ*) καὶ τὰ εἰς -εῖα καὶ -οῖα γινόμενα ἐκ τῶν εἰς -ης καὶ -ους ἐπιθέτων, ἅτινα παρὰ τῷ Ὀμήρῳ καταλήγουσιν εἰς -εῖη καὶ -οῖη, ὡς *ἀληθείη* ('Ιλ. Ψ', 361. 'Οδ. Η, 297. κτλ.), *εὐπλοῖη* ('Ιλ. Ι, 362+), *ἀφεικέη* ('Ιλ. Ω, 49), *εὐκλείη* ('Οδ. Ξ, 402. κτλ.), *ἀναιδέη* ('Ιλ. Α, 149. Ι, 372), κτλ.

ΣΗΜ. Καὶ παρ' Ἀττικοῖς ποιηταῖς φέρονται ἐνίοτε τὰ εἰς -εῖα καὶ -οῖα μετὰ μακροῦ Α, οὗ ἕνεκα δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἡ παρ' Ὀμήρῳ διὰ τοῦ Η ἔκφορὰ αὐτῶν, ὡς *εὐκλείαν* (Αἰσχύλ. Ἐπτ. 685), *ἀναιδέαν* ('Αριστοφ. Ἀποσπ. Ι, 450. 226), *ὕγιειαν* ('Αριστοφ. Ὀρν. 604), *πλοῦθυγιεῖαν* ('Αριστοφ. Ὀρν. 731), *προνοεῖαν* ('Αριστοφ. Ἀποσπ. 226 ἢ κατ' ἄλλους *παρ' ἀνοεῖαν*), *ἀγνοεῖαν* (Σοφοκλ. Φιλοκτ. 129. Τραγ. 349), *ἀληθείαν*, *ἱερείαν* (Χοιροβοσκ., Βεγκ. Ἀνέκδ. σ. 1314. Ἡρωδιαν. Β, 454, 20. Μοῖρις σ. 199, 15).

§ 205. Ἡ ἐνική γενική τῶν ἀρσενικῶν πρωτοκλίτων σχημα-
τίζεται διὰ τοῦ προσφύματος -οιο, ἐξ οὗ γίνεται -αιο (= α-οιο). Ἡ δὲ τυπικὴ κατάληξις *αιο* διὰ μεταθέσεως τῆς ποσότητος τῶν φωνηέντων γίνεται *εω* (κατὰ συνίζησιν πάντοτε προφερόμενον), ὡς

(1) Καὶ τὸ *Φεῖα* μόνον κατὰ γενικ. *Φεῖας* ('Ιλ. Η, 135+).

(2) Κακῶς λέγεται ὑπὸ τινῶν ὅτι παρ' Ὀμήρῳ εἶναι *Σκύλλα* καὶ *Σκύλη*, διότι παρ' αὐτῷ εἶναι μόνον *Σκύλλη*, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ μέτρου ('Οδ. Μ, 85. 235. 245. 319. καὶ κατ' αἰτίαν. 'Οδ. Μ, 223. 231. 261. 445. Ψ, 328).

'Αἰδῶο πειλάρτωο ('Ιλ. Θ, 367. 'Οδ. Α, 276), 'Ατρείδῶο ('Ιλ. Α, 203. Β, 9. 192. Γ, 193. 347. κτλ.), ἀλλὰ καὶ 'Αἰδέω ('Ιλ. Θ, 16. 'Οδ. Μ, 17. κτλ.), 'Ατρείδεω ('Ιλ. Β, 185. Α, 180. 231. κτλ.), 'Αλτῶο ('Ιλ. Φ, 85+) καὶ 'Αλτεω ('Ιλ. Φ, 86+).

ΣΗΜ. 'Αντὶ τοῦ «Κρόνου πᾶσι ἀγκυλομήτεω» ('Ιλ. Β, 205. 319. Α, 75. Ι, 37. Μ, 450. Π, 431. Σ, 293. 'Οδ. Φ, 415) γραπτόν «Κρόνου πᾶσι ἀγκυλόμητις».

§ 206. 'Αντὶ τοῦ -εω γράσσεται -ω, ὅταν προηγῇται φωνήεν, ὡς 'Ερμείω ('Ιλ. Ο, 244), 'Αἰρείω ('Ιλ. Ε, 534, ἐνθα ὁμοῦς ὁ Nauck γράσσει «Αἰρείεω»), βροῖω ('Ιλ. Ψ, 692. Ξ, 395. 'Οδ. Ξ, 533), ἐγμμελίω Πριάμοιο ('Ιλ. Δ, 47).

ΣΗΜ. 1. 'Επειδὴ τὸ -εω εὑρίσκεται σκεδὸν μόνον πρὸ φωνήεντος, πιθανῶς δύνανται νὰ γίνῃ ἀπώδεκτὴ ἡ κατ'ἐκλήψιν τοῦ -λο γραφὴ εἰς-α, ὡς

Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιζέω ἀποτίσῃ ('Ιλ. Σ, 93).

"Αλτεω, ὅς Δελέγισσι φιλοπτολέμοισι Εὐνάσσει ('Ιλ. Φ, 86).

ἤτοι «Μενoitιζέω» ἀποτίσῃ καὶ «'Αλτῶ», ὅς. Σπανιώτατα δὲ τὸ -εω εὑρίσκεται πρὸ συμφώνου, ὡς

Ζηγὸς ἐριθρεμέτεω χαλεπὴν ἐδ'εἰσάτε μῆνιν ('Ιλ. Ν, 624).

ΣΗΜ. 2. 'Εν τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ, ἐν ᾗ τὸ α̅ οἰς α̅ συναϊρεῖται, ἡ γενικὴ σχηματίζεται εἰς α̅, τοῦθ' ὅπερ ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ 'Αττικῇ διαλέκτῳ εἰς τὸ βόρρῳ, μανδραγόρας, ὁρνεοθήρας, μητραλοίας καὶ πατραλοίας, κτλ. "Ορτ 'Ημετ. Διδασκ. Γραμμ. τῆς 'Αττ. διαλ. § 263.

§ 207. 'Η πρωτικὴ κατὰ λήξιν τῆς ἐνικῆς γενικῆς τῶν θηλυκῶν πρωτοκλίτων εἶναι -Γς.

ΣΗΜ. Διὰ τῆς κατὰ λήξιν ταύτης ἐρμηνεύεται καὶ ἡ ἐν τῇ ἐνικῇ γενικῇ ἀναπληρωτικὴ ἔκτασις τοῦ βραχέος α εἰς μακρόν καὶ ἡ 'Αρχαϊκὴ γενικὴ, τᾶς ἑαμίαυ, τᾶς ἐσδοκαῦ, τᾶς ἐργωνίαυ, τᾶς οἰκίαυ.

§ 208. 'Η ἐνικὴ κλητικὴ τῶν ἀρσενικῶν πρωτοκλίτων λήγει εἰς -η, ὡς ὧ 'Ατρείδῃ ('Ιλ. Α, 59. 232. 282. κτλ.), ὑφ'αγῶρῃ ('Οδ. 85. 303. Ρ, 406), αἰταρότῃ ('Ιλ. Π, 31+), ἀλλὰ καὶ εἰς -ᾶ, (κυνῶπης) κυνῶπᾶ ('Ιλ. Α, 159+), (παρθενοπίπης) παρθενοπίπᾶ ('Ιλ. Α, 385+), (τοξότης) τοξότᾶ ('Ιλ. Α, 385+), (συνώτης) συνώτᾶ (πολλὰκις καὶ μόνον ἐν 'Οδυσσείᾳ), (ἡπεροπευτής) ἡπεροπευτᾶ ('Ιλ. Γ, 39. Ν, 769), μητίετᾶ Ζεῦ ('Ιλ. Α, 508. Ι, 377. Κ, 104. Α, 278. Μ, 279. 292), κτλ.

ΣΗΜ. 1. 'Η ἐνικὴ κλητικὴ δολομήτᾶ ('Ιλ. Α, 540) καὶ ποικιλομήτᾶ ('Οδ. Ν, 293) γραπτὰ κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν δολόμητι. ποικιλόμητι.

ΣΗΜ. 2. Καὶ ἡ φερομένη πρωτόκλιτος αἰτία. ποικιλομήτην

(Ίλ. Α, 482. Ὀδ. Γ, 163. Η, 168. Χ, 115. 202. 281) μεταβλητέα εἰς τριτόκλιτον «ποι κ ι λ ό μ η τ ι ν».

§ 209. Τινὰ πρωτόκλιτα παρ' Ὀμήρῳ ἔχοντα ἐνικὴν κλητικὴν εἰς -ᾶ εἶναι μοναδικά, ὡς

νήμφᾳ φίλῃ (Ίλ. Γ, 130. Ὀδ. Δ, 743) ἐξ ὀνόμ. *νήμψη*.

ἄττᾶ (πᾶτερ, γέρον. Ίλ. Ι, 607. Ρ, 561. Ὀδ. ΙΙ, 31. 57. 130. Ρ, 599. Φ, 369).

πάππᾳ φίλῃ (πᾶτερ φίλε. Ὀδ. Ζ, 57+).

τέττᾶ (πατέριον, πατρίδιον, παππία. Ίλ. Δ, 412+).

Ζεῦ Φᾶνᾶ (Ίλ. Γ, 351. ΙΙ, 233. Ὀδ. Ρ, 354) βραχυτέρα κλητικὴ ἐκ τοῦ *Φάναξ* κατ' ἀναλογίαν τῶν πρωτοκλίτων.

§ 210. Ἡ γενικὴ πληθ. τῶν πρωτοκλίτων καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων, ἀντωνυμιῶν καὶ μετοχῶν κατὰλήγει εἰς *ᾶ'ων*, ὡς *μονσᾶ'ων*, *ἀγορᾶ'ων*, *θεᾶ'ων*, *πολλῶ'ων* (Ίλ. Β, 417. Ι, 24), *πασᾶ'ων* (Ὀδ. Ζ, 107), *θρασεῶ'ων* (Ίλ. Α, 552. 570. Ν, 134. κτλ.), *ἐλκομενῶ'ων* (Ίλ. Ξ, 100) ἢ εἰς -έων (πάντοτε μετὰ συνιζήσεως), ὡς *ἀγορέων* (Ίλ. Ι, 444), *πυλῶ'ων* (Ίλ. Η, 4. Μ, 340), *θυρέων* (Ὀδ. Φ, 47. 191), *πολλέων* (Ίλ. Β, 131. Ι, 540. Ὀδ. Δ, 813), *πασέων* (Ίλ. Ι, 330. Σ, 431. κτλ.), *Ἀθηνέων* (Ὀδ. Γ, 278), κτλ.

ΣΗΜ. Ἡ ἄρχικὴ κατὰλήξις ἦτο -ᾶ' σ ω ν (Λατ. -arum), ὡς *θεᾶ'ων* (σ) ω ν=λατ. *dearum*, κτλ., ἐκ δὲ τοῦ [-ή ω ν] ἔγινε τὸ -έ ω ν.

§ 211. Ἡ γενικὴ πληθ. εὐρίσκεται ἐνίοτε καὶ συνηρημένη, ὡς τὰ *θηλ. ἄρθρον τῶν* (Ίλ. Κ, 253. Ὀδ. Μ, 64), *παρειῶν* (Ὀδ. Δ, 198. 223. Α, 528. ΙΙ, 190. Ίλ. Ω, 794), *τρυφαλειῶν* (Ίλ. Μ, 339), *Σκαιῶν* (Ίλ. Γ, 263. Ζ, 307).

ΣΗΜ. Φέρεται καὶ «σ ω ν ἐ φ ε τ μ έ ω ν» (Ίλ. Ε, 818), ἀλλ' ὁ Ἀρίσταρχος ἀντ' αὐτοῦ ἔγραψε «σ έ ω ν ἐ φ ε τ μ έ ω ν».

§ 212. Ἡ τυπικὴ κατὰλήξις τῆς δοτικῆς πληθυντικῆς τῶν πρωτοκλίτων εἶναι -ησιν καὶ -ησι καὶ δι' ἐκθλίψεως -ησ' (ὅπερ πληθυντικῶς γράφεται -ησ).

ΣΗΜ. Ὀλίγα χωρία, εἰς ἃ ἡ δοτικὴ πληθ. τελευτᾷ εἰς -ης πρὸ ἐπομένου συμφώνου, εἶναι διεφθαρμένα, ὡς

χρυσείης ῥάβδοισι διηγεέσιν περὶ κύκλον (Ίλ. Μ, 297), ἀνθ' οὗ γραπτέον ὧδε :

χρυσέησιν ῥάβδοισι διηγεέσιν περὶ κύκλον ⁽¹⁾.

(1) Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰδε: «νηυσί τε σῆς καί» (Ίλ. Α, 179., ἐνθα γραπτέον «νηί τε σῆ καί»), «ἐν παλάμῃς φορέουσιν» (Ίλ. Α, 238., ἐνθα γράφει «ἐν παλάμῃ»), «οἷης σὺν νηυσί» (Ίλ. Ε, 641, ἀνθ' οὗ γραπτέον

§ 213. Εἰς δύο ὀνόματα ἄκταῖς ('Ιλ. Μ, 284) καὶ θεαῖς (ἡ μάλλον θεαῖσιν). 'Οδ. Ε, 119) ὑπάρχει ἡ τυπικὴ κατὰληξις -αις (ἡ αἰς).

ΣΗΜ. Τὸ ἀμφὶ δὲ πᾶσαις δειρῆσι βρόχοι ἦσαν» ('Οδ. Χ, 471) εἶναι διεφθαρμένον, ἀνθ' οὗ ὁρθῶς ὑπ' ἄλλων γράφεται «ἀμφὶ δὲ πασέων δειρῆσι βρόχοι ἦσαν».

§ 214. Ἐκ τοῦ δοῦλου τῶν πρωτοκλίτων εὐρηται παρ' 'Ομήρῳ μόνον ὁ εἰς -α τύπος, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ εἰς αἰν, ὡς 'Ατρείδα ('Ιλ. Α, 16, 375), κορυστῶ ('Ιλ. Ν, 201, Σ, 163), ὠκοπέτῳ ('Ιλ. Θ, 42, Ν, 24), προφαινεῖσθ ('Ιλ. Θ, 378).

§ 215. Τὰ παρ' 'Αττικοῖς συνηρημένα πρωτόκλιτα παρ' 'Ομήρῳ εὐρίσκονται ἀσυναίρετα.

Εὐρίσκονται δὲ καὶ τινὰ παρ' αὐτῷ συνηρημένα, ὡς γῆ, γῆς, γῆρ, γῆρ, 'Ερμῆς, 'Ερμῆ, 'Ερμῆρ, σκεῆ ('Οδ. Ω, 245) καὶ σκαῖ ('Οδ. Η, 116, Α, 589) καὶ τὸ ἐπίθετον διπλῆρ ('Ιλ. Κ, 134, 'Οδ. Τ, 226). Τοῦ δὲ ἀσυναίρετου βορέης μόνον συνηρημένα εὐρίσκονται τὸ βορρῆς ('Ιλ. Ι, 5) καὶ δοτ, βορρῆ ('Ιλ. Τ, 195).

§ 216. Πρωτόκλιτα ἔχοντα τὸ διχρονον μακρόν παρ' 'Ομήρῳ εἶναι τὰ ἐπόμενα ἀέτ' ρη, δι' ρη, ὀδοτ' ρη, ἐντ' ρη, κτ' ση, μιν' ρη (τὸ μακρόν ἐν τῇ θέσει, βραχὺ δὲ ἐν τῇ ἄρσει), εν' κη, ὀλοτ' ρη, ὀλορ' ρη, ὀλορ' ρη, Ρι' πη, σιγ' ρη, σι' βη, Συ' μη, ἱερ' ρη, φ' ση, φ' ρη.

ΣΗΜ. Τὸ κορυνῆ παρ' 'Ομήρῳ ἔχει τὸ γ' βραχὺ, ἐν ᾧ παρ' 'Αττικοῖς εἶναι μακρόν.

Ἀνώνυμα πρωτόκλιτα μεταπλαστικά

§ 217. Ἀνώνυμα πρωτόκλιτα μεταπλαστικά παρ' 'Ομήρῳ εἶναι ταῦτα.

«ὀτ' ἦσιν νηυσίν», «χρυσέ' ἦς δ' ἐνετῆσι» ('Ιλ. Ξ, 180, ἀνθ' οὗ γραπτέον «χρυσέ' ἦσιν δ' ἐνετῆσι»), «βήσσης βαθέην» ('Ιλ. Η, 766, ἀνθ' οὗ γράφει «βήσσης βαθύν»), «πέτρης πρὸς μεγέλησι» ('Οδ. Η, 279, ἀνθ' οὗ γραπτέον «πρὸς μεγέλησι πέτρῃσι»), «ἐν προχοῇς ποταμοῦ» ('Οδ. Α, 242, ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον «ἐς προχοῇς ποταμοῦ»), «ἐν θαλίῃς καί» ('Οδ. Α, 603, ἀνθ' οὗ γράφει «ἐν θαλίῃ καί»), «πολλῆς φλῆξι» ('Οδ. Ρ, 221, ἀνθ' οὗ γραπτέον «πολλῆσι θύρῃσι»), «ἐν προχοῇς δὲ βάλοι» ('Οδ. Υ, 65, ἀνθ' οὗ γραπτέον «ἐν δὲ βάλοι προχοῇς»), «ἐνξέστῃς σάνδεσσιν» ('Οδ. Φ, 137, 164, ἐνθα γραπτέον «ἐνξέστῃσι σάνδεσσιν»), «ἄφραδ' ἦς μέγα» ('Οδ. Χ, 288, ἐνθα γραπτέον «ἄφραδ' ἦ μέγα»).

1. Ἀφίδης (= Ἀττικ. Ἀδης παρ' Ὀμήρῳ πάντοτε ⁽¹⁾ σημαίνει πρόσωπον (τὸν θεὸν τοῦ Ἀδου, τὸν Πλούτωνα), κλίνεται δὲ κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν, γεν. Ἀφιδᾶο καὶ Ἀφιδέω, δοτικ. Ἀφίδῃ, αἰτιατ. Ἀφίδῃν, ἀλλὰ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἐκ βραχυτέρου θέματος Ἀφιδ- σχηματίζει γενικήν Ἀφιδος καὶ δοτικ. Ἀφιδι.

Ἡ γενική Ἀφιδᾶο ὡς καὶ ἡ Ἀφιδος εἶναι συχνή, σπανιώτερα ἢ Ἀφιδέω. Ἡ δοτικὴ ἐν μὲν τῇ Πιλάδι εἶναι πάντοτε Ἀφιδι, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ Ἀφίδῃ (Ὀδ. Κ, 534 καὶ Λ, 47).

Ὡς ὀνομαστική εἶναι καὶ τὸ Ἀφιδωτὴς (Ἰλ. Υ, 61+) καὶ ὡς δοτικ. τὸ Ἀφιδωτῇ (Ἰλ. Ε, 90+).

2. ἀλκή (ἰσχύς), ἀλκῆς, ἀλκή (Ὀδ. Ω, 509+), ἀλκήν, ἀλλ' ὁμως καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἡ δοτικὴ ἀλκὶ πεποιθώς (Ἰλ. Ε, 299. Ν, 471. Ρ, 61. Σ, 158 καὶ Ὀδ. Ζ, 130).

Ἐντεῦθεν καὶ ἀλκίμος (ἰσχυρός) καὶ Ἀλκίνοος.

3. εὐρύφοπα (μεγαλόφωνος) ὅρα § 200. Ἔχει ὁμως καὶ ἐνικήν αἰτιατ. εὐρύφοπα (ὡς ἐξ ὀνομαστ. εὐρύφοψ), «εὐρύφοπα Κροτίδην» (Ἰλ. Α, 498. Ω, 98) καὶ «εὐρύφοπα Ζήν» (Ἰλ. Θ, 206. Ξ, 265. Ω, 331).

4. Ἰωκή (Ἰλ. Ε, 740+ = ἰωχμός, ὁ θόρυβος τῶν τε μαχομένων καὶ τῶν ὀπλῶν), αἰτ. πληθ. ἰωχάς (Ἰλ. Ε, 521+), ἀλλ' ἐνική αἰτιατ. ἰωκα (Ἰλ. Α, 601+).

5. ἱσμήνη (μάχη), ἱσμήνης, ἱσμήνη, ἱσμήνῃν, ἱσμήναι (Ὀδ. Α, 611+), ἱσμήνας, ἀλλ' ἡ ἐνική δοτικὴ καὶ ἱσμήνι μάχεσθαι (Ἰλ. Β, 863. Θ, 56).

Ἑλληνιστικά πρωτόκλητα

§ 218. Ἑλληνιστικὰ πρωτόκλητα κατ' ἀριθμὸν εἶναι τᾶδες

1. ἀγκοῖναι (ἀγκάλλαι), μόνον δοτ. πληθ. ἀγκοῖνῃσι(ν) (Ἰλ. Ξ, 213. Ὀδ. Α, 260. 267).

2. ἀπειλάι (= ἀπειλή, κόρυχσις) μόνον πληθ. ἀπειλαί, γεν. ἀπειλῶν καὶ αἰτ. ἀπειλάς (Ἰλ. Ι, 244+).

(1) Ἐξαίρεται τὸ Ἰλ. Ψ, 244:

θῆμεν, εἰς ὃ κεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄιδι κεύθωμαι,
ὅπερ ἴσως γραπτέον ὥδ'·
θῆμεν, εἰς ὃκ' ἐν αὐτὸς γ' εἰν Ἄιδις κεύθωμαι.

3. ἐΓεδρωταί (πενθεροὶ ὡς δεχόμενοι τὰ ἔδνα παρὰ τοῦ νυμφίου διὰ τὴν νύμφην. ὅρα § 99) μόνον ἢ ὀνομ. πληθ. ('Ιλ. Ν, 382+).

4. ἔθειραι (τρίγες τῆς χαίτης καὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ἵππου) μόνον ἢ ὀνομ. πληθ. καὶ δοτ. ἐθείρωσι ('Ιλ. Θ, 42. Ν, 24) ὑπάρχει παρ' Ὁμήρῳ.

5. εὐλαί (αἰ=σκοληγες. 'Ιλ. Χ, 509. Ω, 414) καὶ εὐλάς ('Ιλ. Τ, 26+) μόνον.

6. κριθαί (αἰ=κριθή. 'Οδ. Ι, 110+), κριθέων ('Ιλ. Α, 69+) καὶ κριθῆς ('Οδ. Τ, 112+) μόνον.

7. μέτασσαι (αἰ=ἄρνια γεγεννημένα μεταξὺ τῶν πρωίμων καὶ ὀφίων, μεσαῖα. 'Οδ. Ι, 221+, πρβλ. «τρίς γὰρ τίκτει μῆλα τελευφόρον εἰς ἐνιαυτὸν» ('Οδ. Δ, 86).

8. ράπαι (φάρμαγγες, κοιλάδες κατάφυτοι. 'Ιλ. Θ, 554. ΙΙ, 300) μόνον.

9. ὀλῦραι (εἶδος καρποῦ εἰς φορβὴν τῶν ἵππων), μόνον αἰτιατ. ὀλῦρας ('Ιλ. Ε, 196. Θ, 560).

10. οὐλαί (κριθαὶ μεθ' ἄλῶν μεμιγμέναι καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμεναι), μόνον αἰτιατ. τὰς οὐλάς ('Οδ. Γ, 441+).

11. οὐλόγεται (=οὐλαί), μόνον ἢ αἰτιατ. τὰς οὐλογέτας ('Ιλ. Α, 449. 458. Β, 410. 421. 'Οδ. Γ, 445. 447. Δ, 761).

12. συνθεαῖαι (συμφωνία, συνθήκη, ἐντολή. 'Ιλ. Β, 339+) καὶ γενικὴ συνθεσιῶν ('Ιλ. Ε, 319+) μόνον.

13. χαμαιεῦναι (οἱ=χαμαὶ κοιμώμενοι, Σελλοί. 'Ιλ. ΙΙ, 235+) μόνον.

14. χοροῖτεπῖαι (αἰ=χοροπηδήματα), μόνον χοροῖτεπῖσι ('Ιλ. Ω, 261+) (1).

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΙΣΙΣ.

§ 219. 'Η δευτέρα κλίσις παρ' Ὁμήρῳ ἔχει τὰς ἐπομένους τυπικὰς καταλήξεις.

(1) Ἐνορίσαμεν εὐκολώτερον νὰ καταλέγομεν τὰ ἀνόμαλα ὀνόματα οὐχὶ πάντα ὁμοῦ ἀλλὰ κατὰ κλίσεις, εἰς ἃς ἀνήκουσι. Τοῦτο γίνεται καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Γραμματικῆς.

Ἀρσενικὸν καὶ Θηλυκόν		Οὐδέτερον
Ὄνομ.	-ος	-ον
Γενικ.	-οιο (-οο) ἢ -ου	-οιο (-οο) ἢ -ου
Δοτικ.	-ω	-ω
Λιτιατ.	-ον	-ον
Κλητ.	-ε ἢ -ος	-ον
Δυϊκὸς		
Ὄνομ. καὶ Αἰτ.	-ω	-ω
Γενικ. καὶ Δοτ.	-οῖν	-οῖν
Πληθυντικὸς		
Ὄνομ.	-οι	-ᾶ
Γενικ.	-ων	-ων
Δοτικ.	-οισι(ν)	-οισι(ν)
Λιτιατ.	-ους	-ᾶ
Κλητ.	-οι	-ᾶ

§ 220. Ἡ ἐνικὴ γενικὴ τῆς δευτέρας κλίσεως σχηματίζεται διὰ τοῦ προσφύματος -οιο. Τὸ δὲ j ἢ γίνεται ι, ὅθεν ἡ γενικὴ εἰς -οιο ἢ ἀποβάλλεται, ὅθεν ἡ γενικὴ εἰς -οο, ἐξ ἧς ὕστερον ἐγενεν ἡ συνηρημένη γενικὴ εἰς -ου.

§ 221. Ἡ εἰς -οο γενικὴ δὲν εὑρίσκεται ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ποιήμασιν, ὀφείλει δὲ αὕτη εἰς διάφορα χωρία νὰ ἀποκατασταθῇ, ὡς ὕψιμον, ὀψιτέλεστον, ὃ ο κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται ('Ιλ. Β, 325). ἀντίθεον Πολύφημον, ὃ ο κράτος ἔσκε μέγιστον ('Οδ. Α, 70). οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἅδε λφεόο καταμένοιο ('Ιλ. Ε, 24). ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἅδε λφεόο φρένας ἥρωος ('Ιλ. Ζ, 61. Η, 120. Ν, 788). νήπιον, οὗ πω εἰδόθ' ὃ μοι εἶοο πτολέμοιο ('Ιλ. Ι, 440. Ν, 358). ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίοο κρυόεντος ('Ιλ. Ι, 64). δᾶρ ἐμείοο κινός κακομηχάνοο κρυοέσεως ('Ιλ. Ζ, 344). ἔην εἰς Αἰόλοοο κλυτὰ δώματα ('Οδ. Κ, 70 πρὸς βλ. καὶ 36).

Προσέτι δ' εἰσκατέει καὶ αὗται. Ἰλίοο ('Ιλ. Ο, 66. Φ, 404. Χ, 6 = Φιλίοο), ἄγριόο ('Ιλ. Χ, 313), δῆμοο ('Οδ. Ξ, 239), ἀνεψιόο ('Ιλ. Ο, 554), Ἰφιτόο (= Φιτίτοο. 'Ιλ. Β, 518), Ἀσκληπιόο ('Ιλ. Β, 731).

Οὐχὶ σπανίως καίται γενικὴ εἰς -ου πρὸ βουκολικῆς διαίρεσεως, ὀφειλουσα νὰ μεταγραφῇ εἰς -οο, ὡς

νηα ἄλις χρυσού καὶ χαλκὸς νηγάσθω (Ίλ. Ι, 137).

ὄχλος πᾶρ ποταμοῖα Σκαμάνδρῳ, τῇ ῥα μάλιστα (Ίλ. Α, 499).

ἀσπίδας εὐκύκλους σθένος αὐτόο' τόν δ' ἄρ' ἐπαῖροι (Ίλ. Ξ, 428).

οἶον Φόρβαντος πολυμήλοιο, τὸν ῥα μάλιστα (Ίλ. Ξ, 490).

εἰπέμεναι μοι, Τρῶες, ἀγαυόο Ἰλιονῆος (Ίλ. Ξ, 501), κτλ.

ΣΗΜ. 1. Τὰ χωρία ἐν Ὀδυσσεύϊ τάδε:

μάντιος ἄλᾱοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσιν (Κ, 493),

μάντιος ἄλᾱοῦ, Θηβαίου Τειρεσίᾱο (Μ, 267),

ἅτινα παρέχουσι μετρικὰς δυσκολίας, ὑπό τινων μὲν γράφονται «μάντιος ἄλᾱοῦ», ὑπ' ἄλλων δὲ «μάντιος ἄλᾱοῦ» κατὰ τὸ πόληος.

ΣΗΜ. 2. Ἡ εἰς -οῖο γενικὴ οὐδέποτε ἐκθλίβεται, ἂν καὶ εἴναι ἄρμοδιὰ εἰς ἐκθλίψιν. Ἡ γενικὴ εἰς -οῦ καίται σχεδὸν πάντοτε πρὸ φωνήεντος ἢ ἐν τῇ ἄρσει. Ὅθεν γίνεται δῆλον ὅτι ἡ εἰς -οῦ γενικὴ, ὅπου ἦτο δυνατόν, εἰς τὰ Ὀμηρικὰ κείμενα παρερσεφθᾶρη, ἐν ᾧ αἱ γνήσιαι γενικαὶ ἦσαν εἰς -οῖο καὶ -οο (κατ' ἐκθλίψιν δὲ -οῖ' καὶ -ο') καὶ μόνον κατ' ἐξαίρεσιν ἡ εἰς -οῦ, ὡς

εἰς ἄλα (σ)ἄλτο βυθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου (Ίλ. Α, 532).

§ 222. Ἀντὶ τῆς εἰς -ε κλητικῆς τῶν δευτεροκλίτων ὑπάρχει καὶ ἡ ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ εἰς -οος, ὡς

αἱ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, *φίλος* ὦ Μενέλαε (Ίλ. Δ, 189).

Τοιαῦται εἶναι καὶ τὸ *ἡέλιος* (Ίλ. Γ, 277), ὦ *φίλος* (Ὁδ. Γ, 199, 343, 375, Ρ, 17, 415, Θ, 443, Ίλ. Ι, 601, Φ, 106, Ψ, 343, 627, Ὁδ. Α, 344).

ΣΗΜ. Εἰς δὲ τὰ ἐπόμενα χωρία ἀντὶ τῆς εἰς -ε φερομένης κλητικῆς πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ ἡ εἰς -οος, ὡς καὶ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ καὶ ἡ χρυσωδία ἀναγκάζει, *φιλος* ἐκυρέος (Ίλ. Γ, 172, ἔνθα ὁμως δύναται νὰ μείνῃ καὶ τὸ *φιλος* ἐκυρέ, διότι δὲν κωλύει τὸ μέτρον — *φιλος* ἐκυρέος δ' ἦενός), ὦ υἱός (Ίλ. Δ, 338), Πηληϊός υἱός (Ίλ. Η, 21), νηπύτιος (Ίλ. Φ, 474), Τηλέμαχος (Ὁδ. Γ, 230), Ὀλύμπιος (Ὁδ. Α, 60).

§ 223. Ἡ κλητικὴ τῶν οὐδετέρων εὐρίσκεται καὶ εἰς ἐπὶ ἐπιθέτων κατὰ τὸ ροοῦμενον σπῆμα, ὡς *φίλε τέκνον* (= φίλε παῖ. Ίλ. Χ, 84, Ὁδ. Β, 363, Γ, 184, Ο, 509) καὶ *τέκνον φίλε* (Ὁδ. Ο, 125), ἀλλὰ καὶ ὦ *τέκνον φίλος* (Ὁδ. Ψ, 26).

§ 224. Ἡ τυπικὴ κατὰληξις τῆς δοτικῆς πληθυντικῆς εἶναι -οισιν καὶ -οισι (κατ' ἐκθλίψιν -οισ', ὅρα § 60, 3. 63). Εὐρίσκεται δὲ καὶ δοτικὴ πληθ. εἰς -οις, ὡς *θεοῖς* (πρὸ συμφώνου. Ίλ. Ε, 606, Υ, 290).

ΣΗΜ. Ἡ εἰς -οῖς δοτικὴ νομίζεται οὐχὶ Ὀμηρικῇ, διὰ τοῦτο τὰ χωρία, ἐν οἷς εὐρίσκεται -οῖς πρὸ συμφώνου, θεωροῦνται ὡς πλημμελῆ, πρὸ δὲ φωνήεντος γράφεται αὕτη οὐχὶ -οῖς, ἀλλ' -οῖσ'.

§ 225. Ἐν τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ τοῦ δυνικοῦ τῶν δευτερο-

κλίτων παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχει ἡ τυπικὴ κατὰληξις -οῖν, ἥτις παρ' Ἀττικοῖς ἔγινεν -οιν, ὡς τοῖν (= τοῖν. Ἰλ. N, 66. Ψ, 336. Ὀδ. Σ, 34), ἱπποῖν (Ἰλ. E, 13. 107. T, 396. Ὀδ. O, 182), βέλτοροῖν (Ἰλ. K, 187. Ὀδ. P, 490), ὀφθαλμοῖν (Ὀδ. Δ, 115. 154).

§ 226. Τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ συνηρημένα δευτερόκλιτα παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται μόνον ἀσυναίρετα, ὡς νόος (Ἰλ. B, 192. A, 812. κτλ.), γενεῖ. νόοιο (Ἰλ. K, 122. Ὀδ. B, 236. κτλ.), ὀστέον (Ἰλ. Δ, 460. E, 66. κτλ.), χρύσεος (Ἰλ. Z, 320. Θ, 495. κτλ.), κτλ.

ΣΗΜ. 1. Χωρὶς τινῶν, ἐν οἷς φέρονται τύποι συνηρημένοι, εἶναι διεφθαρμένα. Εἶναι δὲ ταῦτα.

καὶ δέμας, αὐτὸρ νοῦς ἔεν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ (Ὀδ. K, 240), ἐνθα πρέπει νὰ γραφῇ «ἀλλ' ἂν νόος γ' ἔεν».

Πάνθου (Ἰλ. O, 522. P, 9. 23. 59) καὶ Πάνθω (Ἰλ. P, 40), ἐνθα ὀφείλουσι νὰ εἶναι «Πάνθόου» καὶ «Πάνθω».

Χειμάρρους (Ἰλ. A, 493), χειμάρρῳ (Ἰλ. E, 88), χειμάρροι (Ἰλ. Δ, 452), ἅτινα μεταγραπτεῖα εἰς τὸ «χειμάρροος, χειμάρρῳ καὶ χειμάρροι ὅρα § 41.

ΣΗΜ. 2. Συνηρημένον εὐρίσκεται τὸ ἐύξου (ἐὴν ἡ γραφὴ εἶναι ὀρθή), ὡς

δεξιτέρων δ' ὑπὲρ ὦμον ἐύξου δουρὸς ἀκωκὴ (Ἰλ. K, 373), ἀντὶ τοῦ ἐύξόου (Ὀδ. A, 128).

§ 227. Ἐν τοῖς ἀσυναίρετοις γίνεται συχναίς συνίχησις (§ 69), ὡς χρυσῶ δέπαϊ λιπάρεσσιν (Ἰλ. Ψ, 196).

§ 228. Ἀντὶ τοῦ σιδήρεος, γράλκεος, καὶ χρύσεος, εὐρίσκονται συχναίς καὶ ἄλλοι τύποι εἰς -ειος, σιδήρειος, γράλκειος, χρύσειος.

ΣΗΜ. Ὁ εἰς -ειος τύπος (πρὸς ἀνθρώπειος, ἱππείος, κύνειος, κτλ.) γίνεται ἐκ τοῦ -εῖος. Τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν τῷ πληθυντικῷ τοῦ κἄνεον, ὡς κἄνεια χρύσεια (Ὀδ. K, 355).

§ 229. Παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχουσι τρεῖς λέξεις ἄξιαι μνείας μετὰ θέματος -εο, ἀδελφεός (περὶ τοῦ ὅτι ἡ γενικὴ δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀδελφεῖον ὅρα § 221), δένδρεον καὶ κενεός (= Ἀττικ. ἀδελφός, δένδρον, κενός).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀδελφεῖ ἔγινε τὸ Ἀττικὸν ἀδελφί, ἐκ τούτου δὲ παλινδρομικῶς τὸ ἀρσενικὸν ἀδελφός (οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἀδελφεός, διότι ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀδελφούς), ὡς ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἔταρος ἔγινε πρῶτον τὸ ἔταίρα (ἐτάρ-ja), ἐκ τούτου δὲ τὸ ἔταῖρος.

§ 230. Ἡ Ἀττικὴ καλουμένη δευτέρα κλίσις παρ' Ὀμήρῳ δὲν εἶναι συνήθης, διότι παρ' αὐτῷ λέγεται Ἰᾶος (Ἰλ. B, 99.

809. κτλ.), *κηός* ('Ιλ. Α, 39. 476. κτλ.), *πλεῖος* ('Οδ. Δ. 319) = 'Αττικ. *λεός*, *ρεός*, *πλεός*.

§ 231. Κατὰ τὴν Ἀττικὴν δευτέραν κλίσιν εὐρηνται παρ' Ὀμήρῳ τὰ ἐξῆς.

1) κύρια τινα εἰς -εως. γενιζ. -εω ἢ εφο. δοτ. -εφ καὶ αἵτιατ. -εων, ὡς Ἀγέλεως ('Οδ. X, 434. 247), Ἀραβησίεως ('Οδ. Θ, 113), Ἀκρόνεως ('Οδ. Θ, 114), Βριάρεων ('Ιλ. Α, 403), Πετεῶν ('Ιλ. Β, 552), Πηγέλεω ('Ιλ. Β, 494. Ξ, 496. Ρ. 597), Πηγελέω ('Ιλ. Ξ, 489), Πηγέλεω ('Ιλ. Ξ, 487), Πηγέλεω ('Ιλ. Ν, 92), γεν. Τυνδάρεω ('Οδ. Α, 297. Ω, 498), δοτ. Τυνδάρεω ('Οδ. Α, 298).

2) Τὸ οὐσιαστικὸν *κάλεω* (αἵτιατ. πλαθ. κατὰ Cobet ἐν 'Οδ. Ε, 260+) Ἀθώω γεν. (= Ἀθω. 'Ιλ. Ξ, 229+) καὶ ὀνομαστ. γάλεω ('Ιλ. X, 473., ὅπερ ἴσως γραπτέον γάλαω ἐξ ὀνομαστ. γάλαος = Ἀττικ. γάλαος).

3) ἐπιθετὰ τινα, ὡς ὑψικερὸν ἔλαφον ('Οδ. Κ, 158), ἀγήρω ('Ιλ. Μ, 323. Ρ, 444, ἀνθ' οὗ γραπτέον μᾶλλον ἀσυναίρετον ἀγήρῳ), ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ('Οδ. Ε, 248), ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἡμᾶτα πάντα ('Οδ. Η, 94), ἄνεως καὶ ἄνερ.

§ 232. Ἀντὶ τοῦ σῶς ('Ιλ. Ν, 773. Ρ, 367. 'Οδ. Ε, 305. Ο, 42. Π, 134) ἀναγνωστέον σ' ἄος. Τὸ δ' ἐν 'Ιλ. X, 331—2:

Ἐκτορ, ἄτερ που ἔφης Πατροκλῆ' ἐξαναρῖζων
σ' ὥς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίξσο νόσφιν ἐόντα.
γραπτέον «ζ' ὥς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδ' ἐν». Τὸ δὲ ἐν 'Ιλ. Π, 445:
αἴ κεν ζῶν πέμψης Σαρπηδόνα Φῶνδε δέμονδε,
γραπτέον «αἴ κε σ' ὥς ἐν πέμψης». Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐν 'Ιλ. Ε, 887:
ἢ κεν ζῶς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν,
ἀναγνωστέον ὥδε:

ἢ ζῶς κ' ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.

§ 233. Τρία οὐσιαστικά, ἅτινα ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ κλίνονται κατὰ τὴν τρίτην κλίσιν, τὸ μάρτες (μάρτερος), ἔρω (ἔρωτος) καὶ γέλω (γέλωτος), παρ' Ὀμήρῳ κλίνονται κατὰ τὴν δευτέραν κλίσιν, ὡς

μάρτερος (ὁ. 'Οδ. Η, 423+) καὶ πλαθ. μάρτεροι ('Ιλ. Α, 338. Β, 302. Γ, 280. κτλ.) μόνον.

ἔρος ('Ιλ. Ξ, 315+), ἔρω ('Οδ. Σ, 212+), ἔρον ('Ιλ. Α, 469. Β, 432. κτλ.).

γέλω ('Οδ. Θ, 326. 'Ιλ. Α, 599), γέλω ('Οδ. Σ, 100+), γέλω ('Οδ. Γ, 8. 346. Σ, 350).

Διφορεῖται δὲ τὸ γέλαξ, ὅπερ καὶ γέλακος (ὃ) λέγεται, γαλά-

κοιῶ (Ὁδ. Ο, 231+), *φύλακον* (Ἰλ. Ζ, 35+) καὶ *φυλάκων* (Ἰλ. Ω, 566+) καὶ *φυλάκων*, *φυλάκασσι*, *φύλακας* (Ἰλ. Κ, 97+).

ΣΗΜ. Φέρεται δὲ παρ' Ὀμήρῳ καὶ ὀνομαστ. γέλως, ὡς ὡς ἔφατ', ἐν δὲ γέλωι ὥρτ' ἀθανάτοισι θεοσίην.

Ὡδὲ Ποσειδάωνα γέλωι ἔχε, λίσσετο δ' αἰεὶ (Ὁδ. Θ, 343-4). ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον «ἐν δὲ γέλωι σφ' ὥρτ' κτλ.» καὶ «γέλωι (σ) ἔχε» ἢ «γέλωι Γέλε». Δύναται δὲ νὰ εἶναι καὶ «ἐν δὲ γέλωι ὥρτ'», διότι τὸ γέλωι γίνεται μακρόν διὰ τὴν τομήν. Ἀντὶ τοῦ πληθ. μάρτυροι ὁ Ζηνόδοτος ἔγραψε τὸ μάρτυρες.

§ 234. Δευτερόκλιτα ἔχοντα τὸ δίχρονον μακρόν παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ταῦτα· ἐρῆος, ἐρῆος, ἐρῆος, ἐρίτιμος, ἐρίθυμος, ἐρέθυμος, κἄλως (= Ἀττικ. κἄλως), λᾶρος, μῦθος, μῦελος, ξυρός (= κοινός), αἰῦρος, ὄμιλος, πέδιλα, πῖλος, πῦελον, ῥινὸν καὶ ῥινός, ῥυμός. Σκύρος, σῦκος, τῦρος, φύλον, χᾶλκός, χρῦσός, φύλος, ἴσος (= Ἀττικ. ἴσος).

2) ἔχουσι τὸ μακρόν τὰ εἰς -ιτος, προσηγορίτιος, κτλ.

Ἀνώμαλα δευτερόκλιτα.

§ 235. Ἀνώμαλα δευτερόκλιτα εἶναι ταῦτα παρ' Ὀμήρῳ.

1. ἀγκιστρον (ἄγκιστρον), οὐ τινας μόνον ἢ δοτ. πληθ. ἀγκίστροισιν (Ὁδ. Δ, 369. Μ, 332).

2. ἀνδράποδον (ἀνδράποδον), μόνον ἢ δοτ. πληθ. κατὰ μεταπλασμὸν ἀνδραπόδεσσιν (Ἰλ. Η, 475+).

3. δέμαϊ (τὰ=κλίνη, κρέβατος), μόνον οὗτος ὁ τύπος παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκεται (Ἰλ. Ω, 464. Ὁδ. Δ, 297. 301. κτλ.).

4. δεσμός (δεσμός. Ἰλ. Ε, 391. Ὁδ. Θ, 317), δεσμοῖο (Ὁδ. Θ, 360. Ν, 100), δεσμῶ, δεσμῶν, δεσμοί (Ὁδ. Θ, 296. 340. Α, 293), δεσμῶν (Ἰλ. Α, 401. Ὁδ. Μ, 200), δεσμοῖσι (Ὁδ. Θ, 336. Μ, 54. 164. 196), δεσμοῖς (Ἰλ. Σ, 379. Ὁδ. Θ, 274), ἀλλὰ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν τὰ δεσμάτα (=δεσμοί, δεσμά. Ἰλ. Χ, 468. Ὁδ. Α, 204. Θ, 278).

5. δίδυμοι (δίδυμοι. Ἰλ. Ψ, 641+) καὶ δοτ. δίδυμοισι (Ὁδ. Τ, 227+) μόνον.

6. δίπτυχος (ὁ δύο ἔχων πτυχεῖς, διπλοῦς), μόνον ἢ ἐνικ. αἰτιατ. δίπτυχον (Ὁδ. Ν, 224+) καὶ κατὰ μεταπλασμὸν αἰτιατ. δίπτυχα (Ἰλ. Α, 461. Β, 424. Ὁδ. Γ, 458. Μ, 361).

7. ἔγκατα (τὰ ἐντόθια) μόνον (ἐνίοτε) καὶ ἢ δοτικ. πληθ. κατὰ μεταπλασμὸν ἐγκᾶσι (Ἰλ. Α, 438+).

ΣΗΜ. Γίνεται ἴσως ἐκ τοῦ ἐν καὶ κύτος, «ἐγκυτον: ἔγκατον Λάκωνες» ('Ήσυχ.).

8. *ἐναρα* (τὰ σκυῖλα) μόνον (δεκτικῆς) καὶ ἡ γενικ. πληθ. ἐνάρων ('Ιλ. Ζ, 68. Ι, 188. Ρ, 231).

9. *ἐνδύρα* (τὰ ἐγκατα. κατὰ δὲ τὴν Σχολ. τὰ ἐντὸς τῶν ὀπλῶν μέλη) μόνον ἡ γενικ. πληθ. ἐνδύρων ('Ιλ. Ψ', 806+).

10. *ἐνέροι* (οἱ καταχθόνιοι), μόνον ἡ γενικ. ἐνέρων ('Ιλ. Γ', 6+) καὶ ἡ δοτ. ἐνέροισιν ('Ιλ. Ο, 188+).

11. *ἐνώπια* (τὰ καταντικρὺ τοῦ πυλῶνος φαινόμενα μέρη τῆς οἰκίας. ὅρα Πολυδ. Β, 53) μόνον ὁ τύπος οὗτος ('Ιλ. Θ, 435. Ν, 261. 'Οδ. Δ, 42. Χ, 124).

12. *ἐρήρος* (πρόσφυλῆς, πιστός. 'Ιλ. Δ, 266), αἰτιατ. ἐρήρον ('Οδ. Α, 346. Θ, 62. 471), ἀλλὰ καὶ κατὰ μεταπλάσμον ἐρήρες ἑταῖροι ('Ιλ. Γ, 378. Θ, 332. κτλ.) καὶ αἰτιατ. ἐρήρῃς ('Ιλ. Γ, 47. 'Οδ. Ι, 100. 193. κτλ.).

13. *ἐρίθαι* (μισθωτοί, ἐργάται. 'Ιλ. Σ, 550+) καὶ δοτ. πληθ. ἐρίθοισιν ('Ιλ. Σ, 560+).

14. *ἐρπετά* (=ζῷα ἐκ τοῦ παρ' 'Ομήρῳ ἔρω = περιπατῶ) μόνον ('Οδ. Δ, 419+).

15. *ἐύληρα* (τὰ ἡνία, τῶν χαλινῶν οἱ ἱμάντες) μόνον ('Ιλ. Ψ', 418+).

ΣΗΜ. 'Εκ ῥίζης Ἑλ- (=ἔλλω), τὸ δὲ εἶναι πρόθεμα, ἔ-Ἑλῃρα, λατ. *lorum* (=vlorum), πρβλ. αὐλήρα καὶ ἔβληρα παρ' 'Ήσυχ.

16. *ζωήρια* (ἀμοιβὴ διδομένη ὑπὸ τοῦ αἰχμαλώτου τῷ νικητῇ, διότι ζῶν αὐτὸν διετήρησε) μόνον ('Ιλ. Σ, 407. 'Οδ. Θ, 462).

17. *ἡνί'α* (τὰ =λωρίζ*των χαλινῶν) μόνον ('Ιλ. Γ, 261. 341. Ε, 230. 262. 322. 365. 840. 851. κτλ.).

ΣΗΜ. 'Εκ τοῦ θέματος ἡνο- (=στόμα, πρόσωπον) ἴσως, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀπ-η-ν-ή-ς, πρ-ο-σ-η-ν-ή-ς, ὑπ-ή-ν-η, πρ-η-ν-ή-ς, κατ' ἄλλους δὲ ἄλλως. ὅρα ἡμέτ. Λεξικ. 'Αττικ. 'Ρημ. σ. 178, 6'.

18. *ἡνίοχος* (ἡνίοχος), *ἡνιόχοιο*, *ἡνιόχω*, *ἡνίοχον*, *ἡνίοχοι* ('Ιλ. Σ, 225 καὶ Ψ, 132), *ἡνιόχοισι* ('Ιλ. Ρ, 487+), *ἡνιόχους* ('Ιλ. Α, 161+), ἀλλὰ καὶ αἰτιατ. *ἡνιόχη* ('Ιλ. Θ, 312. Η, 737. Τ, 401), πληθ. *ἡνιόχης* ('Ιλ. Ε, 505+).

19. *θρέπτρα* (τὰ τροφεῖα) μόνον αἰτιατ. πληθ. *θρέπτρα* ἀποδιδόσθαι ('Ιλ. Δ, 478 καὶ Ρ, 302).

20. *θρόνα* (τὰ =ἄνθη κεντητά) μόνον αἰτιατ. πληθ. *θρόνα* ('Ιλ. Χ, 444+).

ΣΗΜ. «τρώνα: ἄγ' ἄλματα ἢ ῥέματα ἄνθινον» ('Ήσυχ.).

καὶ «θρόνος» ἄνθη καὶ τὰ ἐκ χρωμάτων ποικίλματα» (αὐτόθ.), ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης ποικιλόθρονος.

21. *θύσθλα* (τὰ ἱερὰ σκεύη τῆς λατρείας τοῦ Βάκχου) μόνον αἰτίατ. πληθ. *θύσθλα* (Ἰλ. Ζ, 134+).

22. *ἱκρια* (τὰ = τὰ κατασπρώματα νεῶς καὶ τὰ πλευρὰ αὐτῆς) μόνον οὗτος ὁ τύπος (Ἰλ. Ο, 676. 685. 729. Ὀδ. Ε, 163. 252. Μ, 229) καὶ ἡ ὀργάν. πτώσις *ἱκρούμεν* (Ὀδ. Γ, 353. Μ, 444. Ν, 74. Ο, 282. 551).

23. *ἰός* (ὁ = βέλους) ὀμολόν. ἀλλὰ πληθ. καὶ ἰὰ ἄπαξ (Ἰλ. Υ, 68+).

24. *ἦνια* (τὰ ἦνη) μόνον (Ἰλ. Ν, 74. Σ, 321. Υ, 764. Ὀδ. Β, 406. Γ, 30. Ε, 193. Η, 38. Τ, 436), ἀλλὰ δοτικ. πληθ. *ἦνται* (ἐκ τοῦ ἦνος. Ὀδ. Ρ, 317+).

25. *κάγκατα* (τὰ ξηρὰ ξύλα) μόνον (Ἰλ. Φ, 364. Ὀδ. Σ, 307).

26. *κέλευθος* (θηλ. ὁδός) μόνον γεν. *κελεύθου* (Ἰλ. Μ, 262. Ὀδ. Α, 195. Δ, 380. κτλ. τὸ δὲ Ἰλ. Α, 504 δύνανται νὰ γράψῃ *κελεύθου*), *κέλευθον* (Ἰλ. Μ, 399. 411. 418. κτλ.), *κέλευθαι* (Ἰλ. Κ, 66. Ὀδ. Κ, 86), *κελεύθους* (Ἰλ. Γ, 406 Ν, 335. Ὀδ. Ε, 383. Η, 272), ἀλλὰ καὶ τὰ *κέλευθα* (Ἰλ. Α, 483 Μ, 225. Ξ, 17. Ο, 620 κτλ.).

27. *κῆλα* (τὰ = τὰ βέλη) μόνον *κῆλα θεοῦ* (Ἰλ. Α, 53. 383. Μ, 280).

28. *λαϊσῆια* (τὰ = ἀσπίς ἐλαφρὰ ἐκ λαισίου δερμάτος κατεσκευασμένη) μόνον (Ἰλ. Ε, 453. Μ, 426).

29. *λεπιδρα* (τὰ = ζυγώωρα) μόνον (Ἰλ. Ε, 730 καὶ Τ, 393).

30. *μέλεια* (τὰ = ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς νύμφης διδόμενα δῶρα) μόνον (Ἰλ. Ι, 147. 289).

31. *μέληθηρα* (τὰ = τέρψις, ἡδυσμα) μόνον τὸ «*μέληθηρα κοινῶν*» (Ἰλ. Ν, 233. Ρ, 255. Σ, 179).

32. *μοιράγρια* (τὰ = ποιητὴ φωραθέντες μοιχοῦ) μόνον (Ὀδυσ. Θ, 332+).

33. *οἰείρος* (ὁ = ὄνειρον), *οἰεῖρον* (Ἰλ. Χ, 199. Ὀδ. Α, 206. κτλ.), *οἰεῖρον* (Ἰλ. Β, 80. Ὀδ. Ζ, 49. Τ, 535. 555. κτλ.), *οἰεῖρε* (Ἰλ. Β, 8+), *οἰεῖροι* (Ἰλ. Τ, 560+), *οἰεῖρων* (Ὀδ. Τ, 562. Ω, 12), *οἰεῖρους* (Ἰλ. Ε, 450+), ἀλλὰ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν αἰτίατ. *οἰεῖρατα* (Ὀδ. Υ, 87+). Οὐδέτερον δὲ μόνον τὸ *οἰεῖρον* (Ὀδ. Δ, 844+).

34. *Πάτροκλος* (Ἰλ. Α, 345. Ι, 190 κτλ.), *Πατρόκλου* (Ἰλ.

Θ, 476. Γ, 113. κτλ.) καὶ Πατρόκληον (Ίλ. Η, 478. 699. Ω, 6. 756. Το δὲ ἐν Ίλ. Η, 647. Τ, 442. Ψ, 192 δύναται νά γραφῇ Πατρίκλιον), Πατρίκλιω (Ίλ. Ι, 616. Η, 490. 581. 724. κτλ.), Πάτροκλον (Ίλ. Ι, 201. 220. Ο, 65. Η, 845 κτλ.), Πάτροκλε (Ίλ. Η, 11. 80. 830. κτλ.), ἀλλ' ὅμως καὶ κατὰ μεταπλασμόν γενικ. Πατροκλέως (Όδ. Α, 467. Ω, 16. Ίλ. Η, 554. Ρ, 670. Ψ, 65. 105. 224). αἰτιατ. Πατροκλῆα. (Ίλ. Α, 681. Η, 125. 818. Χ, 331), κλητ. Πατρίκλεις (Ίλ. Α, 337. Α, 822. Η, 7. 49. 126. 584. 693. 707. 754. 839. 859).

35. πέδιλα (σανδάλια) μόνον κατὰ τὸν τύπον τοῦτον (Ίλ. Β, 44. Κ, 22. 132. κτλ. Όδ. Α, 96. Β, 4. Δ, 309. κτλ.).

36. πλευρά (τά=πλευρά) μόνον (Ίλ. Δ, 468+).

37. πλοῖμοι (οἱ=πλόκαμοι) μόνον (Ίλ. Ρ, 52+), αἰτιατ. δὲ (ἐκ τοῦ πλόκαμος) πλοκάμους (Ίλ. Ξ, 176+).

38. ποδάριπτρα (τά=ὕδωρ πρὸς νύξιν τῶν ποδῶν) μόνον (Όδ. Τ, 343. 504).

39. προβάτα (τά=βοσκήματα, θέρμαατα) μόνον (Ίλ. Ξ, 124. Ψ, 550).

40. πρόσωπον (πρόσωπον. Ίλ. Σ, 24). πληθ. πρόσωπα (Ίλ. Σ, 414. Τ, 285. Όδ. Θ, 85. Ο, 332. Σ, 173. Τ, 361. Υ, 352) καὶ κατὰ μεταπλασμόν προσώπια (Όδ. Σ, 192+) καὶ δοτικ. πληθ. προσώπασι (Ίλ. Η, 212+).

41. πρότονοι (οἱ=καλωδία) μόνον ἢ δοτ. πληθ. προτόνοιαι (Ίλ. Α, 434. Όδ. Β, 425. Ο, 290) καὶ αἰτιατ. πληθ. προτόνους (Όδ. Μ, 409+).

42. ῥύπα (τά=ῥύποι) μόνον (Όδ. Ζ, 93+).

43. ῥύσια (τά=λάφυρα) μόνον (Ίλ. Α, 674+).

44. ῥωπήϊα (=θήκνοι) μόνον (Ίλ. Ν, 199. Φ, 559. Ψ, 122. Όδ. Ξ, 473).

45. σπάρα (τά=καλωδία) μόνον (Ίλ. Β, 135+).

46. σπλάγγρα (τά=εντόσθια) μόνον (Ίλ. Α, 464. Β, 426. 427. Όδ. Γ, 9. 461. Μ, 364. Υ, 252) καὶ γεν. σπλάγγρων (Όδ. Γ, 40. Υ, 260).

47. Τάρταρος (τόπος σκοτεινός ὑπὸ τὴν γῆν, κόλασις) μόνον (Ίλ. Θ, 481+) καὶ αἰτιατ. Τάρταρον (Ίλ. Θ, 13+).

48. υἱός. Τοῦτο κλίνεται παρ' Όμήρῳ ὡς ἑξῆς.

Όνομ. ὁ υἱός,
Γεν. τοῦ υἱός ἢ υἱος,

Δοτ. τῷ υἱέϊ ἢ υἱά
Αἰτ. τὸν υἱὸν ἢ υἱά

Κλητ. ὦ υἱὲ καὶ υἱός (Ίλ. Δ, 338).

Δευτῆς	εἶε		
Πληθ. ὄν.	εἶες, σπανίως εἶεες	Δοτ.	εἶα' σι(ν)
Γενικ.	εἶωρ	Αἰτιατ.	εἶας, σπανίως εἶεας
		Κλητ.	ῶ εἶες (Ἰλ. E, 464).

Ἐν τισὶ χωρίοις εὐρίσκονται καὶ τυποὶ διάφοροι, ὡς αἰτ. εἶεα (Ἰλ. N, 350+) γενικ. εἶωθ (Ὀδ. X, 238+) καὶ δοτ. πληθ. εἶοισιν (Ὀδ. T, 448+).

49. *γάλαρα* (τᾶ=ἀσπιδίσκη καὶ κοσμοῦντα τὴν περιεσφαιζάν) μόνον (Ἰλ. II, 106+).

ΤΡΙΤΗ ΚΑΙΣΙΣ

§ 236. Αἱ παρ' Ὀμήρῳ καταλήξεις τῶν τριτοκλήτων εἶναι αὗται.

Ἀρσενικὸν καὶ Θηλυκὸν		Οὐδέτερον
Ὄνομ.	- ῆ -ς	—
Γενικ.	-ος	-ος
Δοτικ.	-ι	-ι
Αἰτιατ.	-α ῆ -ν	—
Κλητ.	—	—
Δευτῆς		
Ὄνομ. καὶ Αἰτ.	-ε	-ε
Γενικ. καὶ Δοτ.	-οιν	-οιν
Πληθυντικὸς		
Ὄνομ.	-ες	-ᾶ
Γενικ.	-ων	-ων
Δοτικ.	-εσσι(ν) ῆ -σι(ν)	-εσσι(ν) ῆ -σι(ν)
Αἰτιατ.	-ᾶς	-ᾶ
Κλητ.	-ες	-ᾶ

§ 237. Ἡ ἐνικὴ γενικὴ πάντων τῶν τριτοκλήτων καταλήγει παρ' Ὀμήρῳ εἰς -ος.

§ 238. Τὸ I τῆς ἐνικῆς δοτικῆς ἦτο ἀρχικῶς μακρὸν (ὡς καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ), ἐν ᾧ τῆς τοπικῆς πτώσεως τοῦ ἐνικοῦ ἦτο βραχὺ

ἢ. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία πιθανῶς, ἔνεκα τῆς ὁποίας τὸ ι τῆς ἐνικῆς δοτικῆς τῆς τρίτης κλίσεως παρὰ τῷ Ὁμήρῳ εὐρίσκεται συγχά-
κεις μακρόν.

ΣΗΜ. Τὸ Ι μακρόν εἶναι ἐν ταῖς ἐπομέναις δοτικαῖς, "Α ρ δ ι (1), Α ῖ-
α ν τ ι ('Ιλ. Ε, 459. Ρ, 123), 'Α χ ι λ λ ῆ ι ('Ιλ. Α, 283), ἔ τ ε υ ('Οδ.
Τ, 484. Ψ, 102. 170), Ζ ῆ ν ι ('Ιλ. Ο, 104), 'Η ρ α κ λ ῆ ι ('Οδ. Θ, 224),
κ ό ρ υ θ ι ('Ιλ. Χ, 314), κ ρ ά τ ε υ ('Ιλ. Η, 143), λ ί θ α κ ι ('Οδ. Ε,
415), ν ῆ ι ('Οδ. Ι, 194), 'Ο δ υ σ σ ῆ ι ('Ιλ. Ι, 180), π α τ έ ρ ι ('Ιλ.
Ε, 156), π τ ό λ ι ι ('Ιλ. Ω, 707), σ ά κ ε υ ('Ιλ. Θ, 267. Α, 572. Φ,
241), σ θ έ ν ε υ ('Ιλ. Ο, 108), ὕ π ε ρ μ ε ν έ υ ('Ιλ. Β, 146. Ι, 23. Ξ, 69).

§ 239. Πάντοτε τὸ ι εἶναι μακρόν ἐν τῇ φράσει *Δα'φίλος*. Πολλὰκις δὲ συμβαίνει καὶ χασμωδία (§ 56).

§ 240. Ἡ ἐνικὴ αἰτιατικὴ τῶν εἰς -ις βαρυτόνων ἀφρονολή-
κτων μετὰ χαρακτῆρος δ λήγει εἰς ν καὶ συνήθως εἰς -α, ὡς ἔρις,
ἔριδα ('Ιλ. Γ, 7. Ε, 861. Α, 3. 529. κτλ.) καὶ ἔριν ('Οδ. Γ,
136. Π, 292. Τ, 11.), Κέπριδα ('Ιλ. Ε, 458. 883) καὶ Κό-
πριν ('Ιλ. Ε, 330+), ἀνάλκιδα ('Ιλ. Θ, 153. Ι, 35. Ν, 777.
Ξ, 126. κτλ.) καὶ ἀναλκιν ('Οδ. Γ, 375+), ὀπίδα ('Οδ. Ξ,
82. Υ, 245) καὶ ὀπιν ('Ιλ. Η, 388. 'Οδ. Φ, 28). γυλόπιδα
(‘Οδ. Α, 313+) καὶ γυλόπιν ('Ιλ. Δ, 15. 65. Ε, 496. Ζ, 105.
Α, 213. κτλ.), γλανώπιδα ('Ιλ. Θ, 373+) καὶ γλανώπιν
(‘Οδ. Α, 156+), εὐώπιδα ('Οδ. Ζ, 113. 142), ἐλικώπιδα ('Ιλ.
Α, 98+), ρήϊδα ('Ιλ. Η, 108+), "Η.ῆδα ('Οδ. Δ, 635. Ν,
275. Ο, 297. Ω, 430. 'Ιλ. Β, 615. Α, 676), λευκάσπιδα ('Ιλ.
Χ, 294+), κάλπιν ('Οδ. Η, 20+).

Οὕτω δὲ καὶ κόρυθα ('Ιλ. Ν, 188. Α, 375. Σ, 610. κτλ.)
καὶ κόριν ('Ιλ. Ν, 131. Η, 215).

Τὸ ῥίρις ἔχει αἰτιατ. ῥάριν ('Ιλ. Δ, 95. Ε, 244. 874. Ι,
609. Α, 243. Ξ, 235. Φ, 458. κτλ.), τὸ δὲ θέμις (καὶ ὡς κύ-
ριον) ἔχει θέμιστα ('Ιλ. Ε, 761. Υ, 4).

§ 241. Ἡ εἰς -ιν καὶ -ον αἰτιατικὴ ἐκ τῶν ἐχόντων χαρα-
κτῆρα ὀδοντόφωνον εἶναι νεωτέρα τῆς εἰς -α καὶ τίθεται κατ' ἀ-
ναλογίαν τῶν θεμάτων τῶν ἐχόντων χαρακτῆρα j καὶ Γ (ὄρα §
295. 308).

§ 242. Ἡ ἐνικὴ κλητικὴ τῶν τριτοκλίτων σχηματίζεται ὡς
παρ' Ἀττικοῖς, ὡς μῆτερ δόσημτερ ('Ιλ. Ψ, 97), πάτερ, ἀνερ ('Ιλ.
Ω, 725), δᾶερ ('Ιλ. Ζ, 344), θόγατερ ('Οδ. Υ, 64), "Εκτορ ('Ιλ.

(1) 'Ιλ. Ψ, 244, ἀλλὰ τοῦτο θεωροῦσμεν (ὄρα § 217, 1).

B, 802. κτλ.), δῶτορ ('Οδ. Θ, 335), Ἑλπήτορ ('Οδ. Α, 57), Διόμηδες ('Ιλ. Κ, 477), διογενέες ('Ιλ. Β, 173), πέπορ, Ἀγάμεμνον, κόνρ, περίφρορ, Ἀπολλορ ('Ιλ. Β, 374, κτλ.), γέρορ ('Ιλ. Α, 26), Κάλῃαρ ('Ιλ. Α, 86), Θόαρ ('Ιλ. Ν, 222), Αἴαρ ('Ιλ. Η, 288. Μ, 366. Ν, 68. Ρ, 120), Πολυδάμαρ (κατὰ Nauck. 'Ιλ. Μ, 231. Ν, 751. Ξ, 470. Σ, 285), Αἰοδάμαρ ('Οδ. Θ, 141. 153 κατὰ Nauck), χρυσόφρασι ('Οδ. Ε, 87), γλανκῶπι ('Ιλ. Θ, 420), κτλ.

§ 243. Τὸ Ποσειδάωρ ἔχει κλητ. Ποσειδάων ('Οδ. Θ, 350. κτλ.), τὸ δὲ Πάτροκλος ἔχει καὶ Πατρόκληεα ('Ιλ. Α, 337. κτλ. ὡς ἐξ ὀνομαστ. Πατροκλήεα) § 235, 34.

§ 244. Πολλὰκις ἡ κλητικὴ σχηματίζεται ὁμοίᾳ τῇ ἐνικῇ ὀνομαστικῇ, ὡς ᾧ Ποσειδάωρ ('Ιλ. Ξ, 357), ᾧ περίφρωρ ('Οδ. Τ, 357), ᾧ Θέτις ('Ιλ. Σ, 385. 424. Ω, 88), ᾧ Αἴας ('Ιλ. Ψ, 493. Οὕτως ὀφείλει νὰ γραφῇ, ὁ δὲ Nauck γράφει «Αἴαρ τ'»), βοῶπις ('Ιλ. Θ, 471. Ο, 49. Σ, 357), κτλ.

§ 245. Τοῦ δὲ ἄραξ ἡ κλητικὴ εἶναι ἐπὶ μὲν θεοῦ ᾧ ἄρα (§ 209), ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς ᾧ ἄραξ ('Ιλ. Β, 360. 434. Ι, 96. 163. 673. 693. κτλ.).

§ 246. Ἡ παρ' Ὁμήρῳ δοτικὴ πληθ. ἔχει δύο καταλήξεις, τὴν μακροτέραν -εσσι(ν) καὶ τὴν βραχυτέραν -αι(ν), ποός, πόδεσαι(ν) ('Ιλ. Γ, 407. Κ, 346. Υ, 157. κτλ.). ὄρνξ, ὄρνγεσαι(ν) ('Ιλ. Θ, 248. Μ, 202. 220. κτλ.). Αἴας, Αἰάντεσαι(ν) ('Ιλ. Δ, 273. 280. Μ, 353. κτλ.). Γέτορ, Γεπέεσαι ('Ιλ. Γ, 249. Δ, 233. Ε, 893. κτλ.). βοός, βόεσαι ('Ιλ. Η, 474. Α, 673. Ο, 587. 634. κτλ.).

§ 247. Ἡ κατάληξις -εσσι(ν) γενομένη ἐκ τῶν εἰς -σ ληγόντων θεμάτων, ὡς βέλεσ-σιν, ἔπεσ-σι, νέφεσ-σι, στῆθεσ-σιν, ἐπεξετάθη ὕστερον καὶ εἰς ἄλλα.

1) εἰς σὺρτανισκώφωνα θέματα, ὡς αἵγεσσι, Αἰθίκεσσι, Θρηκεσσι, κηρύκεσσι, Κιλίκεσσι, μυλάκεσσι, οἰήκεσσι, ὀνούκεσσι, πτερύγεσσι, σάρκεσσι, σκυλάκεσσι, σφήκεσσι, Φαιήκεσσι, φυλάκεσσι.

2) εἰς χειλοφώνων θέματα, ὡς Αἰθιόπεσσι, γύπεσσι, Δολόπεσσι, μερόπεσσι, ῥίπεσσι.

3) εἰς ὀδοντόφωνων θέματα, ὡς ἀκουόντεσσι, ἰμάντεσσι, κλαίωντεσσι, κορύθεσσι, Κρήτεσσι, νιφάδεσσι, ὀρνίθεσσι, πάντεσσι, πόδεσσι, στανίδεσσι, σπευδόντεσσιν, Χάρτεσσι.

4) εἰς ὑγράληκτα θέματα, ὡς ἄρνεσσι, ἡγεμόνεσσι, κύνεσσι, λιμένεσσι, πλεόνεσσι, ἄλεσσι, ἄνδρεσσι, θήρεσσι.

σι, θυγατέρεςσι, μακάρεσσιν, χεῖρεςσι.

β) εἰς θέματα μετὰ χαρακτηρισσ, ὡς ἐπέεσσιν, νεφέεσσιν, ὁμηγερέεσσιν, τεκέεσσιν, δεπάρεσσιν, κεράεσσιν, τεράεσσιν.

β) εἰς θέματα φωνηεντόληκτα, ὡς ὀίεσσι, πολίεσσιν, νεκύεσσιν, σύεσσιν, σταχυέεσσιν, ἀριστήεσσιν, βόεσσιν, δμώεσσιν, ἡρώεσσιν, νέεσσιν, νήεσσιν, ταχέεσσιν, Τρώεσσιν.

§ 248. Ἡ βραχυτέρα κατὰληξις -αιν ὑπάρχει εἰς τὰ ἔχοντα χαρακτηριστὰ ὁδοντόφωνον καὶ σ, ὃ δὲ χαρακτηριστὸν ἀφομοιοῦται, ὡς ποσσίν (= ποδ-σίν. 'Ιλ. II, 212. I, 124, κτλ.), ἱρῶσιν (= ἱριδ-σιν. 'Ιλ. A, 27+), Φέπεσ-σιν ('Οδ. Δ, 484. 597. 706, κτλ.), κατ' ἀναλογίαν τῶν ὁποίων καὶ πελέκε-σαι, πολε-σαι, πίτε-σαι, γένυ-σαι, νέκυ-σαι, ἣ ἀποβάλλεται ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, ὡς ποσίν ('Οδ. A, 131. Δ, 136, κτλ.), Φέπειν ('Ιλ. A, 77. 150. 244. B, 73, κτλ.), κτλ. § 91.

§ 249. Εἰς μοναδικὰ τινα χωρία δὲν ὑπάρχει κατὰληξις -εσσιν ἢ -αιν, ἀλλ' -εσιν μετὰ τὸ θέμα κείμενον, ὡς οἷ-εσιν ('Οδ. O, 386+), γείρε-σιν ('Ιλ. Y, 468+), Φανάκτ-εσιν ('Οδ. O, 557+), Φίν-εσιν ('Ιλ. Ψ, 191+) καὶ αἶγ-εσιν ('Ιλ. K, 486+).

§ 250. Ἡ αἰτιατικὴ πληθ. ἔχει κατὰληξιν ἀρχικὴν -ε, ἐξ ἧς μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ν δι' ἀναπληρωτικῆς ἐκτίσεως ἔγιναν τὸ γένυε, νέκυε, σύε, ὄρυε, ἐριτυε, ἡθυε, κλυε, ὀρρυε, γραπτυε, ἐκ δὲ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ α ἐκ τοῦ ν, (§ 87) τὸ νέκυας, ἡθύας, ὀρρυάς, πόλιδας, πόσιδας, ρήσιδας, γλυκέας, πολεάς, πελέκεας, βόας.

§ 251. Τὸ πόσιδας ('Ιλ. Z, 240), Τρωάδας ('Ιλ. M, 288), ὀδιδιόταδας ('Ιλ. Y, 45), παμμελάντας ('Οδ. I, 6) ἔχουσι τὸ Α μακρόν ἐν τῇ θέσει (§ 43).

§ 252. Ἡ κατὰληξις τῆς ὀνομαστικῆς καὶ αἰτιατικῆς τοῦ δυϊκοῦ τῶν τριτοκλίτων καταλήγει ὡς καὶ παρ' Ἀττικοῖς εἰς -ε, ὡς γυῖπε, γῶπε, παῖδε, σῶντε, βέοντε, κύνε, γείρε, βόε οὔροπε ('Ιλ. N, 703), πήγεε ('Ιλ. E, 314), ἐνέεε, ταγέε, πληγόντε ('Ιλ. Θ, 455), προφανέντε ('Ιλ. Θ, 378), ἀνέρε καὶ ἄνδρε, λέγε ('Ιλ. Ω, 648), φάγε ('Ιλ. Ω, 580), κτλ.

ΣΗΜ. Τὸ ἄσσαν ἰόνθ' ('Ιλ. A, 567), ὅπερ νομίζεται δυϊκός (ὅρα Ἀσωπ. II, B', σελ. 855, § 93), εἶναι αἷναι, τοῦ ἐνικοῦ (= ἄσσαν ἰόντα). Περί δὲ τοῦ ἄμμε, ὅμμε, σφέ ὅρα § 358.

§ 253. Ἡ κατὰληξις τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς τοῦ δυϊκοῦ εἶναι -οῖν (= Ἀττικ. -οιν), εὐρίσκεται δὲ μόνον εἰς τὸ ποδοῖν (ὀκτάκις. 'Ιλ. E, 228. 477. O, 18. Σ, 537. Φ, 274. Ψ, 770. 'Οδ. II, 6. T, 444) καὶ Σειρήνουν ('Οδ. M, 52 καὶ 167).

Τριτοκλίτα μετὰ χαρακτῆρος χειλεοφώνου

§ 254. Ἐκ τῶν τριτοκλίτων μετὰ χαρακτῆρος χειλεοφώνου ἔχουσι τὸ δίχρονον μακρόν τὸ ἦ' (=σκόληξ, ὅπερ μόνον κατ' ὄνομ. πληθ. ἔπερ Ἰλ. Φ, 395+), ῥι'ι' (πλέγμα καλῶνινον, ψι-αθος, ὅπερ μόνον κατὰ δοτ. πληθ. ῥι'ι' πεσσι Ὀδ. Ε, 256+) καὶ γυ'ι' (ἀρπακτικὸν ὄρνειον, λατ. vultur), ὅπερ μόνον ἐν τοῖς τύποις γῦπε (Ὀδ. Α, 577+), γῦπερ (Ἰλ. Δ, 237. Π, 836. Σ, 271. κτλ.) καὶ γῦπεσσιν (Ἰλ. Α, 162+).

§ 255. Ἐκ τῶν τριτοκλίτων μετὰ χαρακτῆρος χειλεοφώνου τὰ ἐπόμενα εἶναι ἐλλειπτικά.

1. Αἰθίοπες (κάτοικοι παρὰ τὸν Ὠκεανόν) μόνον τὸ Αἰθιόπων (Ἰλ. Ψ, 206. Ὀδ. Ε, 282), Αἰθιόπεσσιν (Ὀδ. Ε, 287+), Αἰθίοπας (Ὀδ. Α, 22. 23) καὶ κατὰ μεταπλάσμον Αἰθιοπῆας (Ἰλ. Α, 423+).

2. Εἰλίωφ (ὄρα §. 99 ἐν λ. *Εἰλίω*) μόνον τὸ Εἰλίωπες (Ἰλ. Α, 389. Γ, 190. Ω, 402) καὶ Εἰλίωπας (Ἰλ. Γ, 234. Π, 569. Ρ, 274).

3. Καταῖροιφ (ἡ=ποιμενικὴ ῥέσδος=καλῶν Γροψ ἐκ τοῦ κάλος καὶ ῥέπω) μόνον ἡ αἰτ. καταῖροπα (Ἰλ. Ψ, 845+).

4. Κώλοφ (ὁ=ὁ σπρόφυγξ τῆς λύρας) μόνον ἡ ἐνικ. δοτικὴ κώλοπι (Ὀδ. Φ, 407+).

5. Κώληφ (ἡ=ἡ κοιλότης ἡ ὀπισθεν τοῦ γόνατος, ἀγκύλη) μόνον ἡ αἰτιατ. κώληπα (Ἰλ. Ψ, 726+).

6. Λαῖλαφ (ἡ=καταγίγ, θύελλα) μόνον Λαῖλαπι (Ἰλ. Α, 746. Μ, 375. Π, 384. κτλ.) καὶ Λαῖλαπα (Ἰλ. Δ, 278 καὶ Π, 365).

7. Μέρφ (λαλῶν ἡ θνητός) μόνον τὸ μέροπες (Ἰλ. Σ, 288+), μερόπων (πολλὰς) καὶ μερόπεσσι (Ἰλ. Β, 285+).

8. Μῆλοφ (κιτρινωπός) μόνον ἡ αἰτ. μῆλοπα (Ὀδ. Α, 104+).

9. Ρώροφ (στύλπινός, ἐπίθ. τοῦ χαλκοῦ) μόνον τὸ ρώροπι (Ἰλ. Π, 206. Ν, 406. Π, 130) καὶ ρώροπα (Ἰλ. Β, 578. Α, 16. Ξ, 383. κτλ.).

10. Οἶροφ (οἰνόχρους, ἐπίθετον τοῦ πόντου καὶ τοῦ βοός) μόνον τὸ οἶροπος (Ὀδ. Φ, 144+), οἶροπι (Ἰλ. Ψ, 316. Ὀδ. Ε, 132. 224. κτλ.), οἶροπα (Ἰλ. Α, 350. Β, 613. κτλ.) καὶ δυϊκ. οἶροπε βόε (Ἰλ. Ν, 703. Ὀδ. Ν, 32) = *Φοῖροπος*, κτλ.

11. Οὔρξ (ὄνυξ), μόνον ἡ δοτ. πληθ. οὔρξεσσι (Ἰλ. Θ, 248. Μ, 202. Ὀδ. Β, 153. Ο, 161).

12. ὄρηξ (ὁ=βλαστός, κλάδος), μόνον αἰτιατ. πληθ. ὄρηκαίς νέονε ('Ιλ. Φ, 38+).

13. ὄψ (ἡ Fῶψ=φωνή=λατ. vox), μόνον ἡ γενικ. ὄπος ('Ιλ. II, 76. X, 451), δοτ. ὄπι ('Ιλ. Α, 604. 'Οδ. E, 61. K, 224. κτλ.), αἰτιατ. ὄπα ('Ιλ. B, 182. Δ, 435. K, 512. κτλ.).

14. παραβλώψ (ἀλλοθίωσις), μόνον παραβλώπεσ ('Ιλ. I, 503+).

15. σκῶψ (ὁ=εἶδος γλαυκός), μόνον σκῶπες ('Οδ. E, 66+).

16. φλέψ (ἡ=φλέψ, ἀροτή), μόνον τὸ φλέβα ('Ιλ. N, 546+).

17. γέρονψ (ἡ=ὕδωρ πρὸς νύκτιν), μόνον αἰτιατ. γέρονβα ('Οδ. A, 136. Γ, 440. 445. Δ, 52. κτλ.).

18. ὦψ (ὄφθαλμός, πρόσωπον), μόνον κατ' αἰτιατ. ἐν τῇ φράσει «εἰς ὦπαν» (ιδέσθαι, ἔοικε. 'Ιλ. Γ, 158. I, 373. O, 147. 'Οδ. A, 411. X, 405. Ψ, 107).

Τριτοκλίτα μετὰ χαρακτηρισμοῦ οὐρανισμοφώνου

§ 256. Ἐκ τῶν τριτοκλίτων μετὰ χαρακτηρισμοῦ οὐρανισμοφώνου ἔχουσι τὸ δίχρονον μακρὸν τὰ ἐπόμενα.

1. κήρυξ (οὐ ἄσασαι αἱ πτώσεις ὑπάρχουσι πλὴν τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς τοῦ δυνικοῦ).

2. φοῖνίξ (φοῖνίχος) (φυτόν. 'Οδ. Z, 163+) καὶ φοῖνίχι (=πορφύρα. 'Ιλ. Δ, 141. Z, 249. κτλ.).

3. φρ'ίξ (κύμασις, φρικίασις) καὶ φρ'ικός, φρ'ίκε, φρ'ίκα.

4. κορυθα'ίξ (ὁ ἀίσσων τὴν κόρυν, κορυθαίολος, οὐ μόνον ἡ δοτ. κορυθα'ίχι. 'Ιλ. X, 132+).

5. πολυα'ίξ (=πολὺ ἀίσσων, πολυτάραχος, οὐ μόνον ἡ ὄνομ. καὶ γενικὴ πολυα'ίχος. 'Ιλ. A, 165. Γ, 328. κτλ.).

§ 257. Ἐκ τῶν τριτοκλίτων μετὰ χαρακτηρισμοῦ οὐρανισμοφώνου ἑλλειπτικά εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. ἐριβῶλαξ (=ἐριβώλος, ὁ μεγάλους βώλους ἔχων, εὐρροος) μόνον ἐριβώλαχος ('Ιλ. E, 44. N, 793. κτλ.), ἐριβώλαχι ('Ιλ. A, 155. Z, 315. κτλ.), ἐριβώλαχι ('Ιλ. B, 841. Γ, 74. κτλ.).

2. θώρηξ (ὁ=Ἄττις, θώραξ), θώρηκος, θώρηκι ('Ιλ. E, 282+), θώρηκα, θώρηκες, θωρήκων ('Ιλ. N, 342+), θώρηκας ('Ιλ. B, 544+).

3. ἱρήξ (=Ἄττις, ἱέραξ), ἱρήκος ('Ιλ. Φ, 494+), ἱρηκι ('Ιλ. O, 237. II, 582), ἱρηκες ('Οδ. E, 66+), ἱρήκων ('Ιλ. N, 819+).

4. κλυα'ᾶξ (κλυμαξ) μόνον τὴν κλυ'μάχα ('Οδ. A, 330. K, 558. A, 63. Φ, 5).

5. καλλιγύναικα (τήν=τήν ἔχουσαν καλὰς γυναῖκας, ἐπίθ. τῆς Ἀρχαίας, Ἑλλάδος καὶ Σπάρτης. Ἰλ. Β, 683. Γ', 75. 258. Ι', 447. Ὀδ. Ν, 412) μόνον ἐνικ. αἰτιατική.

6. καταίτωξ (κόρυς ἄρχαλος καὶ ἄλοφος. Ἰλ. Κ, 258+) μόνον ὀνομαστική ἐνική.

7. λάρραξ (λίθωτός, κέλη), μόνον τὴν λάρρακα (Ἰλ. Σ, 443. Ω, 795).

8. μάστιξ (ἡ=μάστιξ), μόνον μάστιγι (Ἰλ. Ε, 748. Θ, 392. κτλ.), μάστιγα (Ἰλ. Ε, 226. 840. Ρ, 479. κτλ.), μάστιγας (Ἰλ. Ψ, 362+). Φέρεται δὲ καὶ δοτικ. «μάστι δ' αἶεν» (Ἰλ. Ψ, 500) καὶ αἰτιατ. «μάστιν βάλεν» (Ὀδ. Ο, 182), ἀνθ' οὗ γραπτέον ὀρθότερον «μάστιγ' αἶεν» καὶ «μάστιγ' ἔβαλεν».

9. μώνυρες (οἱ μίαν ὀπλὴν καὶ οὐχὶ δίχρηλον ἔχοντες, ἐπίθ. τῶν ἵππων=σμώνυχες, σμία=μία καὶ ὄνυξ) μόνον ὀνομ. πληθ. καὶ αἰτιατ. μώνυρας (πολλάκις).

10. οἴηξ (=Ἀττικ. οἴαξ) μόνον ἡ δοτ. πληθ. οἴηκασιν (Ἰλ. Ω, 269+).

11. ὄμφαξ (ἄωρος σταφυλή) μόνον ὄμφακες (Ὀδ. Η, 125+).

12. πήληξ (κόρυς) καὶ πήληκι (Ἰλ. Θ, 308. Ξ, 498 κτλ.) καὶ πήληκα (Ὀδ. Α, 256. Ἰλ. Ν, 527. Η, 797) μόνον.

13. πῖδάξ (ἡ=βρύσις) μόνον πῖ δάκος (Ἰλ. Η, 825+).

14. πόρταξ (ἡ=δύμαλις) μόνον πόρτακι (Ἰλ. Ρ, 4+).

15. πύρξ (πυρή), μόνον πύρι (Ἰλ. Γ, 22+), πύρις (Ἰλ. Σ, 481), πύρις (Ἰλ. Η, 247. Α, 77. Γ, 269. 270. Ὀδ. Τ, 432).

16. ῥάθ' ἄμυγες (αἱ=ῥανίδες. Ἰλ. Α, 536. Γ, 504. Ψ, 502) μόνον.

17. σμώδιξ (ἡ=μώλωψ. Ἰλ. Β, 267+) καὶ σμώδιγγες (Ἰλ. Ψ, 706+).

18. στίξ (ἡ=σειρά, τήξις), μόνον στίρος (Ἰλ. Η, 173. Γ, 362), στίρες (πολλάκις) καὶ στίρας (πολλάκις).

19. σφριγξ (αὐλὸς καὶ γωρυτός), μόνον σφρίγγος (Ἰλ. Τ, 387+), σφρίγγων (Ἰλ. Κ, 13+), σφρίγγει (Ἰλ. Σ, 526+).

20. ροίτιξ (ἡ=μέτρον σιτηρῶν ἀρχοῦν διὰ μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα ἔνθροπον), μόνον ἡ γεν. ροίτικός (Ὀδ. Τ, 28+).

21. ὠλεα (τήν=αὐλακα. Ἰλ. Ν, 707. Ὀδ. Σ, 375) μόνον.

Τριτοκλίτα μετὰ χαρακτῆρος ὁδοιπορώων

§ 258. Ἐκ τῶν τριτοκλίτων τῶν ἐχόντων χαρακτῆρα δ ἔχουσι τὸ Ι μακρόν τὰ ἐπόμενα ὀνόματα.

1. ἀψίς, ὅπερ μόνον κατὰ δοτ. πληθ. ἀψίσι ('Ιλ. Ε, 487+).

2. κληίς (= κληFίς, λατιν. clavis=κλείς), ὅπερ κλίνεται οὕτω, κληῖδος, κληῖδι, κληῖδα, κληῖδες, κληῖδессαιν καὶ κληῖσα(ν).

3. κρημῖς ('Ιλ. Φ, 592+) καὶ κρημῖδας (ἐνίοτε) μόνον.

Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ σύνθετον εὐκρημῖδες (πολλὰκ.) καὶ εὐκρημῖδας (πολλὰκ.) καὶ τὸ γαλκοκρημῖδες ('Ιλ. Η, 41+).

4. πλοκαμῖς, οὕτινος εὗρηται μόνον τὸ σύνθετον εὐπλοκαμῖδες Ἀργαῖαι ('Οδ. Β, 119. Τ, 542).

5. ρειρῖς, οὕτινος τὸ ρειρῖδας ('Οδ. Ω, 230+) μόνον.

6. ῥηρῖς, οὕτινος μόνον τὸ ῥηρῖδες ('Ιλ. Φ, 260+).

§ 259. Τὸ ὄρνις κατ' ὀνομαστ. ἔχει τὸ ι καὶ μακρόν καὶ βραχύ ('Ιλ. Κ, 277. Ψ, 857. 'Οδ. Ε, 51. Ω, 311. 'Ιλ. Μ, 218. Ω, 219), ὄρνιθος, ὄρνιθι ('Ιλ. Κ, 277+), ὄρνιθες, ὄρνιθων ('Ιλ. Β, 459. Ο, 690), ὄρνιθессαιν ('Ιλ. Ρ, 757. 'Οδ. Χ, 303) καὶ ὄρνισιν ('Ιλ. Η, 59+), ὄρνιθας ('Ιλ. Β, 764. 'Οδ. Β, 155. 159. Μ, 331).

μέρμις (λεπτὴν σφαιρίον), οὕτινος μόνον ἡ δοτικὴ τῇ μέρμιθι ('Οδ. Κ, 23+).

§ 260. Τὸ ἱρις (οὐράνιον τόξον) ἔχει τὸ ἀρχικόν ι μακρόν, εὐρίσκεται δὲ μόνον τὸ ἱριν ('Ιλ. Ρ, 547+) καὶ δοτ. πληθ. ἱρισσιν ('Ιλ. Λ, 27+. § 249). Ὡς κήριον δὲ κατ' ὀνομαστ., αἰτιατ. ἱριν καὶ κλητ. ἱρι.

§ 261. Τὸ χαρακτηῖρα ὀδοντόφωνον ἔχον ποῖς (ἀπαντῶν καθ' ἀπείρας τὰς πτώσεις πλην τῆς ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ δυικοῦ, μετὰ δοτικῆς δὲ πληθ. πόδεσσι καὶ ποσ(σ)ι γίνεται ἐκ θέματος ἰσχυροῦ ποιδ- καὶ ἀσθενοῦς ποδ-.

Ἐν συνθέσει δὲ λέγεται μόνον μετὰ βραχείας ληγούσης, ὡς

1. ἀελλόπος (=θυέλλης πόδας ἔχων, ταχύπους. 'Ιλ. Θ, 409. Ω, 77. 159. μόνον).

2. ἀρίπος (ὁ ἀρτίους πόδας ἔχων. 'Ιλ. Ι, 501. 'Οδ. Θ, 310. μόνον). Παλὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ ποῖς ἀπαντῶσι μόνον ἐν ταῖς πλαγαῖς πτώσεων, ὡς

3. ἀερεσίποδες ('Ιλ. Γ, 237 καὶ Ψ, 475) καὶ ἀερεσιπόων ('Ιλ. Σ, 532) μόνον.

4. ἀνιπτόποδες ('Ιλ. Η, 235+) μόνον.

5. ἀργίποδας (ἐπιθ. ζωνῶν. 'Ιλ. Ω, 211+) μόνον.

6. εἰλίποδες (ἐπιθ. βοῶν ὡς συστρεφόντων τοὺς πόδας ἐν τῷ

βαδίζειν κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἀερισπόδων ἵππων) καὶ δοτ. εἰληπό-
δεσαι μόνον.

7. ποικίλοποδος (=οκτάποδος, 'Οδ. Ε, 432+) μόνον.

8. ταναίποδα (μῆλα = μακρόποδα, λεπτόποδα πρόβατα
'Οδ. Ι, 464+) μόνον.

9. γαλκόποδε ἵππω ('Ιλ. Θ, 41 Ν, 23) μόνον.

10. ὠκέποδες (ταχύποδες), ὠκυπόδων, ὠκυπόδεσσι ('Ιλ. Β, 383 καὶ Ψ, 304) καὶ ὠκέποδας ('Ιλ. Ε, 732 καὶ 'Οδ. Ψ, 245)
μόνον.

Λέγεται δὲ καὶ ἐπταπόδης θρῆνυς ('Ιλ. Ο, 729+) καὶ Οἰδι-
πόδαο (=Οἰδιπόδος, 'Ιλ. Ψ, 679, 'Οδ. Α, 270) κατὰ τὴν
πρώτην κλίσιν.

§ 262. Τὰ ἐπόμενα τριτόκλιτα μετὰ χαρακτῆρος ὀδοντοφώνου
εἶναι ἐλλειπτικά.

1) ἐπηγκερίδεσαι ('Οδ. Ε, 253+—ταῖς ἀπὸ πρώτης εἰς πρῶ-
μην ἐπένεχθεῖσαις σάνισιν) μόνον.

2. ἰθμάτα (τὰ = βόδισμα, 'Ιλ. Ε, 778+) μόνον.

3. Κῶθεος (αἱ = μοῖραι, 'Οδ. Η, 197+) μόνον.

4. μεκίγηματα (θυμοῦ = κατὰπράοντικά, 'Οδ. Κ, 247+) μόνον.

5. μεκδήματα (=σποντίδες, 'Ιλ. Ψ, 62, 'Οδ. Δ, 650, Ο,

8, κτλ.) μόνον.

6. νέποδες (αἱ = ἀπόγονοι, τέκνα, πρὸς λατ. nepotes = ἐκ-
γονοί, βλαστοί, 'Οδ. Δ, 404+) μόνον.

7. πραιτίδες (=φρένες), οὔτινος μόνον τὸ πραιτίδων ('Ιλ. Ν, 442, Ρ, 349, κτλ.) καὶ πραιτίδεσσι ('Ιλ. Α, 608, Σ, 380, 482, κτλ.).

8. γαμικενάδες (ἐπιθ. τῶν συῶν, αἵτινες χαμαὶ κοιμῶνται.
'Οδ. Κ, 243, Ε, 15) μόνον.

Τριτόκλιτα ὑγρόκλητα

§ 263. Τὰ εἰς -ις -ιτος ὑγρόκλητα ἔχουσι τὸ ι μακρόν, ὥς:

1. ἐρμῖς (στήθεγμα, πούς κλίνης), οὔτινος μόνον τὸ ἐρμῖται
('Οδ. Ψ, 198+) καὶ ἐρμῖται ('Οδ. Θ, 278+).

2. θῖς (σώρος ἄμμου, 'Οδ. Μ, 75+), θινὶ καὶ θῖτα μόνον.

3. ἱς (Fίς, λατ. vis, μῦς, δύνάμεις), ἱτα ('Ιλ. Ε, 245, κτλ.),
ἱτες ('Οδ. Α, 248+), ἱτασσι ('Ιλ. Ψ, 191+).

4. ῥηγμῖς (κύμα χέρσῳ ῥηγνύμενον καὶ αὐτὸς ὁ τόπος = ῥρηγ-
μῖς), μόνον τὸ ῥηγμῖται ('Ιλ. Υ, 229), ῥηγμῖται (πολλάκις), ῥηγ-
μῖται ('Οδ. Μ, 214+).

5. ῥίς (=ρύτι=σρίν-ς), μόνον τὸ ῥίνος, ῥίνα, ῥίνες ('Ιλ. Ξ, 467+), ῥινῶν ('Ιλ. Τ, 39+) καὶ ῥίνας (πολλάκις).

6. σταμίς (τὸ ξύλον, ἐφ' οὗ ἐπίκεινται αἱ σανίδες τῆς νεώς), μόνον τὸ στάμ' ῥεσσιν (ταῖς. 'Οδ. Ε, 252+), ἐνθα τὸ ἐ συστέλλεται διὰ τὸ μέτρον.

7. τριγλώγης (ὁ ἔχων τρεῖς ἀκωκὰς οἰστός), μόνον τὸ τριγλώγη ('Ιλ. Ε, 393. Λ, 507).

8. χαλκογλώγης (μελία μετὰ χαλκῆς ἀίχμης), μόνον τὸ χαλκογλώγηος ('Ιλ. Χ, 225+).

9. ᾠδής (πόνος ποικετοῦ), μόνον τὸ ᾠδνας ('Ιλ. Λ, 271+).

§ 264. Τὰ ἐπόμενα μετὰ χαρακτηριστοῦ ὕψους εἶναι ἀνώμαλα περὶ τὴν κλίσιν αὐτῶν.

1. ἀγκών (ἀγκών, ἀγκάλη), μόνον τὸ ἀγκῶνος ('Ιλ. Κ, 80. Λ, 252. Π, 702. Υ, 479. 'Οδ. Ε, 494), ἀγκῶνι ('Οδ. Ξ, 485+), ἀγκῶνα ('Ιλ. Ε, 582+), δοτ. πληθ. ἀγκάσι ('Ιλ. Ε, 371. Ξ, 346. 353. Ψ, 711. Ω, 227. 'Οδ. Η, 252), ἀγκῶνας ('Ιλ. Ψ, 395+).

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ ἀ γ κ ἄ σ ι ἢ ἀ γ κ ἄ σ' γράφεται ἀ γ κ ἄς καὶ νομίζεται ἐπὶ ῥρημα (βρα § 87). Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀ γ κ ἄς, δ' ἀ λ λ ἡ λ ω ν λ α β ἔ τ η ν ('Ιλ. Ψ, 711) γράφει ἀ γ κ ἄ σ ι δ' ἀ λ λ ἡ λ ω λ α β ἔ τ η ν (βρα πρόλογ. σελ. ιζ.).

2. ἀήρ (θηλυκ. παρ' Ὀμήρῳ=ἀήρ, σκότος, ὁμίχλη, 'Οδ. Ι, 144. Η, 143. 'Ιλ. Ε, 864), ἡέρος ('Ιλ. Ξ, 288. Ρ, 645), ἡέρι (πολλάκις), ἡέρα (πολλάκις) ἄνευ ἄλλων.

3. αἰθήρ (θηλυκ. παρ' Ὀμήρῳ=ὁ ὑπὲρ τῶν νεφῶν ἀήρ. 'Ιλ. Θ, 552. 554. Η, 300), αἰθέρος (ἐνίοτε), αἰθέρι (ἐνίοτε), αἰθέρα (ἐνίοτε) ἄνευ ἄλλων.

4. αἰὼν (ὁ καὶ θηλυκ. ἐν 'Ιλ. Χ, 58=ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου), αἰῶνος ('Ιλ. Ω, 225. 'Οδ. Ι, 523 καὶ θηλυκ. 'Ιλ. Χ, 58), αἰῶνα ('Οδ. Σ, 204+) ἄνευ ἄλλων.

5. ἄλς (ὁ=ἄλας), οὐτινος μόνον γεν. τοῦ ἄλός ('Ιλ. Ι, 214+), αἶτ. ἄλα ('Οδ. Ρ, 455+) καὶ δοτ. πληθ. ἄλεσσι ('Οδ. Λ, 123. Ψ, 270). Τοῦ δὲ θηλ. ἡ ἄλς (=θάλασσα) μόνον ὑπάρχει γενικ. τῆς ἄλός (πλειστάκις), δοτ. ἄλῃ (ἐνίοτε), αἶτ. ἄλα (πλειστάκις).

6. Ἀπόλλων, Ἀπόλλωρος, Ἀπόλλωρι, Ἀπόλλωρα, Ἀπολλορ.

7. δαῖρ (ὁ=ἀνδρᾶδελεφος, λατ. levir. 'Ιλ. Γ, 180+), δαέρα ('Ιλ. Ξ, 156+), κλητ. δᾶερ ('Ιλ. Ζ, 344. 355), γεν. πληθ. δαέρων ('Ιλ. Ω, 762., ἐν δὲ τῷ 'Ιλ. Ω, 769 εἶναι διὰ συνίζησης δισύλλαβον).

8. δάμαρ (ἡ=σύζυγος. 'Ιλ. Ξ, 503. 'Οδ. Δ, 126), δάμαρτι

(Ἰλ. Γ, 122+), δάμαρτα (Ὀδ. Γ, 290, Ω, 124).

9. εἰνάτρες (αἰ=σύννυμφοι, λατ. janitrices. Ἰλ. X, 473+), καὶ εἰνατέρων (Ἰλ. Ζ, 378. 383. Ω, 769) μόνον.

10. θηρητῆρ (=*θηρευτής, κυνηγέτης*. Ἰλ. Α, 292, Ο, 581), θηρητῆρος (Ἰλ. Φ, 254. 574), θηρητῆρα (Ἰλ. Ε, 51. Ω, 316), θηρητῆρων (Ἰλ. Ρ, 726+), θηρητῆρας (Ἰλ. Μ, 170+) καὶ κατὰ μεταπλασμὸν θηρητόρας (Ἰλ. Ι, 544+).

11. ἱγῶρ (ὁ=θεῖον αἷμα, αἱματώδες ὑγρὸν τῶν θεῶν. Ἰλ. Ε, 340. 416) καὶ αἰτίατ. κατὰ μεταπλασμὸν ἱγῶ (Ἰλ. Ε, 416+) ὡς ἐξ ὀνομαστ. ἱγῶς (πρὸς αἰδῶς, ἡῶς).

12. κυκῶν (ὁ=μῆγμα ἐξ οἴνου, τυροῦ καὶ ἀλφίτων), οὔτινος μόνον ἢ κατὰ μεταπλασμὸν αἰτίατ. κυκῶ (Ὀδ. Κ, 290. 316) καὶ κυκῶν (Ἰλ. Α, 624. 641) ὑπάρχει.

13. κῖων (ὁ, ἐξάκις δὲ θηλυκόν, λατ. canis) κλίνεται ὡς παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλ' ἄνευ δυϊκοῦ, μετὰ δοτικ. δὲ πληθ. κυσῖ(ν) (ἐνίοτε) καὶ κύνεσσ(ν) (Ἰλ. Α, 4. Μ, 41. Ρ, 725. Ψ, 183).

14. μείς (ὁ=μῆν, λατ. mensis, Ἰλ. Τ, 117+), μηνὸς (Ὀδ. Ξ, 162. Τ, 307), μηνὶ (Ὀδ. Ω, 118+), μῆνα (Ἰλ. Β, 292. Ὀδ. Μ, 325. Ξ, 244), μῆνες (Ὀδ. Α, 294. Ξ, 293), μηνῶν (Ὀδ. Κ, 470. Τ, 153. Ω, 142), μῆνας (Ἰλ. Ε, 387. Ὀδ. Ρ, 408).

ΣΗΜ. Θέμα μ η ν σ-, μηνσ-ὅς ἐξ οὗ Αἰολ. μηννός, ἐξ οὗ μηνός καὶ με ν σ-, ἐξ οὗ τὸ μεῖς, λατ. mens-is.

15. πολύαρνι (τῶ=πολύ Φαρνι=πολυθρέμμοι, ἐπίθ. τοῦ Θυ-έστου. Ἰλ. Β, 106+). ὄρα § 99.

16. Ποσειδάων (=Ποσειδῶν), Ποσειδάωρος, Ποσειδάωνι, Προσιδάωνα, Ποσειδων.

17. Σαρπηδῶν (βασιλεὺς τῶν Λυκίων), Σαρπηδόρας, Σαρπηδῶνι (Ἰλ. Ε, 629. Π, 649), Σαρπηδόρα, κλητ. Σαρπηδον (Ἰλ. Ε, 633+), ἀλλὰ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν Σαρπηδόροτος (Ἰλ. Μ, 379. Τ, 800), Σαρπηδόρτι (Ἰλ. Μ, 392+).

18. γείρ (ἡ=χείρ) κλίνεται ὅπως παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ στερεῖται γενικῆς καὶ δοτικῆς τοῦ δυϊκοῦ, ἡ δὲ ἐνική δοτικὴ εὐρίσκειται καὶ γερὶ (Ἰλ. Θ, 289. Υ, 182. Ω, 104) καὶ ἡ δοτ. πληθ. γείρεσσ(ν) (πολλὰν.) καὶ γείρεσσ(ν) (Ἰλ. Π, 704. Μ, 382. Υ, 468).

19. γελιδῶν (ἡ=λατιν. hirundo), μόνον δοτικ. γελιδῶνι (Ὀδ. Φ, 411. Χ, 240).

§ 265. Ὀνόματά τινα εἰς -ηρ ἔχουσι τριπλοῦν θέμα, ισχυρόν, μέσον καὶ ἀσθενές. Τοιαῦτα δὲ εἶναι τὸ πατήρ, μήτηρ, θυγάτηρ,

γαστήρ, Δημήτηρ καὶ ἀνήρ, ὡς πατηρ-, πατερ-, πατρ-, κτλ.

Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ ἀστήρ (ἀστερ-, ἀστρ-, ἀστρ-οι), αἶθρ (αἶθερ-, αἶθρ-, αἶθρ-η).

Κλίνονται δὲ ταῦτα ὡς ἐξῆς.

Ὀν. πατήρ μήτηρ
Γεν. πατὴρ καὶ πατέρος (Ὀδ. Α, 501+) μητὴρ καὶ μητέρος (ἐνίοτε)
Δοτ. πατρί καὶ πατέρι (Ίλ. Ε, 156. μητρὶ καὶ μητέρι (ἐνίοτε)
Ω, 37. Ὀδ. Γ, 39).

Λιτ. πατέρα μητέρα

Κλ. πάτερ καὶ ὦ πατήρ (ῥ 162) μήτηρ

Γεν. πατέρων καὶ πατρῶν (Ὀδ. Δ, 687.

Θ, 245).

Λιτ. πατέρᾱς μητέρᾱς

θυγάτηρ ἀνὴρ (ᾱ)

θυγάτρως καὶ θυγατέρος ἀνδρὸς καὶ ἀνέρος

θυγατρί ἀνδρὶ καὶ ἀνέρι

θυγατέρα καὶ θυγάτρα ἀνδρα καὶ ἀνέρα

θυγατέρῃ ἀνερῷ

θυγατέρες καὶ θυγάτρεις ἀνδρες καὶ ἀνέρες

θυγατρῶν ἀνδρῶν

θυγατέρεσσιν ἀνδρῶν καὶ ἀνέρεσσιν

θυγατέρας καὶ θυγάτρας ἀνδρας καὶ ἀνέρας.

γαστήρ, γαστήρ (Ὀδ. Ο, 343+) καὶ γαστέρος (Ὀδ. Ρ, 473+), γαστρί καὶ γαστέρι, γαστέρα καὶ πληθ. γαστέρες (Ὀδ. Σ, 44+) μόνον.

Δημήτηρ, Δημήτηρ (Ίλ. Β, 696. Ε, 326) καὶ Δημήτερος (Ίλ. Ν, 322. Φ, 76) μόνον, τὸ δὲ Δημήτρι ἢ Δημήτερι, Δημήτρα καὶ Δημήτερα, Δημήτηρ καὶ Δημήτηρ εὐρίσκονται μόνον ἐν τῷ Ὀμηρ. ὕμνῳ εἰς Δήμητρα.

ἀστήρ, ἀστέρι (Ίλ. Ζ, 401. Ε, 5), ἀστέρα (Ίλ. Δ, 75. Χ, 26), ἀστράει (Ίλ. Χ, 28. 317) μόνον.

ῥ 266. Τὸ ἄγρα (Ίλ. Γ, 149. Χ, 310), δυν. ἄρες (Ίλ. Γ, 246. 103), πληθ. ἄρες (Ίλ. Θ, 134. Χ, 263. Ὀδ. Δ, 85), ἀγρῶν (πολλὰ), ἄρ-εσσιν (Ίλ. Π, 352+), ἄρας (Ίλ. Γ, 117. 310. Ὀδ. Ι, 226) γίνεται ἐξ ἀχρήστου ὀνομαστικῆς ἀρήν (=Γαρήν. ῥ 99), ὡς ὀνομαστικὴ δὲ εἶναι τὸ ἀρετιός (=κρετιός). ὅρα ῥ 99.

§ 267. Ἐκ τῶν ὑγρολήκτων θεμάτων ἀξιοσημείωτα εἶναι πολυάριθμά τινα οὐδέτερα. Πλὴν τοῦ ἔαρος (=Fέσαρος § 99. λατ. veris. Ἰλ. Ζ, 148. Ὀδ. Τ, 519 μόνον κατὰ γενικὴν) καὶ τοῦ πῦρ (καὶ γεν. πυρός, δοτ. πυρὶ καὶ ὄνομ. πληθ. πυρὰ μόνον), ἄτινα εἶναι εὐχρηστοὶ καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, εὐρίσκονται πολλὰ θέματα εἰς -ρ, τινὰ δὲ κατὰ παρασχηματισμὸν γενόμενα θέματα εἰς -ατ (ὡς ὕδωρ, γρέαρ, ὕπαρ).

Τοιαῦτα δὲ εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. ἄλειαρ (ἄλευρον), οὐ μόνον τὸ ἀλείατα (Ὀδ. Υ, 108+) ὑπάρχει.

2. ἄλειφαρ (ἀλοιφή), οὐ μόνον τὸ ἀλείφατος καὶ ἀλείφατι εὐρηται παρ' Ὀμήρῳ.

3. ἄλκαρ (ἄμυνα, ὑπεράσπισις, προπύργιον) ὀνομαστ. καὶ αἰτ. μόνον.

4. ἄορ (τὸ ξίφος) καὶ δοτ. ἄορι μόνον.

5. εἰFέλωρ (ἐπιθυμία) ὄνομ. καὶ αἰτιατ. μόνον.

6. εἰδαρ (ἔδεσμα, φαγητόν) καὶ πληθ. εἰδατα μόνον.

7. εἰλαρ (ἔρκος, ὀχύρωμα) μόνον ἐνικ. αἰτιατική.

8. ἔλωρ (Fέλωρ, ἐκ τοῦ Fελεῖν=λεία) καὶ πληθ. ἔλωρα (Ἰλ. Σ, 93+) μόνον, λέγεται δὲ καὶ ἐλώρια (Ἰλ. Α, 4+).

9. ἥμαρ (ἡματός (Ὀδ. Κ, 86+), ἡματι, ἡματα καὶ ἡμασι), σπανίως ἢ ἡμέρη. Σύμβετα ἐξῆμαρ, ἐννῆμαρ, ἀντῆμαρ, ποσσημαρ.

10. ἥπαρ (συκώτιον) καὶ ἥπατι (Ὀδ. Σ, 83+) μόνον.

11. ἥτορ (καρδία, στῆθος) ὡς ὄνομ. καὶ αἰτιατ. μόνον.

12. θέ'αρ (τὸ μεταξὺ τοῦ καρποῦ καὶ τῶν δακτύλων μέρος τῆς χειρός), μόνον ἢ γενικὴ τοῦ θέαρος (Ἰλ. Ε, 339+).

13. κῆρ (=καρδία, ἀντὶ τοῦ κῆρδ, λατ. cor, cordis) (καὶ κέαρ μεταγενέστερον) καὶ δοτ. κῆρι καὶ τὸ κηρόθι, εἶναι παρασχηματισμὸς ἐκ τοῦ κρᾶδίη (=Ἀττικ. καρδία). Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ θηλυκ. ἢ κῆρ (=μοῖρα, κηρός, κῆρα, κτλ.).

14. κτέαρ (κτῆμα, περιουσία), οὐ μόνον δοτ. πληθ. εἶναι εὐχρηστος κτέατεσσ(α).

15. κέκτᾶρ (ὁ θεὸς οἶνος) καὶ γεν. κέκτᾶρος (Ὀδ. Ι, 359+) μόνον.

16. ὄ'αρ (ὄνειρον, οὐ ἀντίθετον τὸ ὕπαρ), πληθ. ὄνειράτᾶ. Παρασχηματισμὸς εἶναι ὁ ὄφειρος (§ 235).

17. ὄφει'αρ (ὄφελος, βοήθεια) καὶ ὄφείατα (ὄφείατ', ὄφείαθ') μόνον.

18. οὐ'θᾶρ (μαστός, λατ. ūber. Ἰλ. Ι, 141. 283) καὶ οὐ'θατα (Ὀδ. Ι, 440) μόνον.

19. *πεῖρα* (πέρας) καὶ *πείρατα* καὶ *δοτ. πείρασι* ('Οδ. I, 284+).
20. *πέλωρ* (τεράστιόν τι πρᾶγμα), *πληθ. πέλωρα* ('Ιλ. B, 321, 'Οδ. M, 219). Λέγεται δὲ καὶ τὸ *πέλωρον*. Ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐπίθ. *πελώριος* ἢ *πέλωρος* ἀνήκει.
21. *πίαρ* (λίπος· οὐδέτερον ἐπίθετον τοῦ *πίων*, *πείρα*) μόνον ὄνομ. καὶ αἰτιατ.
22. *στέαρ* (δξύγγιον), οὐ μόνον ἡ *γενικ. στέατος* ('Οδ. Φ, 178, 182) εὐρίσκεται.
23. *τέκμιωρ* (τέρμα, ὄριον, τεκμήριον) μόνον ὄνομ. καὶ αἰτιατ.
24. Ἰδὼρ ὡς παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλ' ἑλλείπει ὁ δοικὸς καὶ ἡ *γενικ. πληθυντικὴ παρ' Ὀμήρῳ*.
25. Ἰπάρ (πραγματικότης) ὄνομ. καὶ αἰτιατ. μόνον (οὐ ἀντίθετον τὸ ὄνᾶρ).
26. *γρεῖαρ* (πηγῆδιον), οὐ μόνον τὸ *γρεῖατα* ('Ιλ. Φ, 197+).

Τριτόκλιτα μετὰ χαρακτῆρος σ

§ 268. Τὰ παρ' Ἀττικοῖς *συνηρημένα* *τριτόκλιτα* παρ' Ὀμήρῳ *κανονικῶς* εἶναι ἀσυναίρετα.

§ 269. Τριτόκλιτα μετὰ *χαρακτῆρος σ* εἶναι τὰ ἐπόμενα.

α') Οὐδέτερα εἰς -ος

§ 270. Τῶν εἰς -ος οὐδετέρων εἰς τινὰς περιστάσεις ἡ ἐνικ. *γενικὴ* εὐρίσκεται *συνηρημένη* εἰς -εως, ὡς *θάμβεως* (=θάμβους, 'Οδ. Ω, 394+), *θάμβεως* ('Ιλ. P, 573+), *θέρβως* ('Οδ. Η, 118+), *Ερεβέως* ('Ιλ. Θ, 368, 'Οδ. Α, 37), *γένεως* ('Οδ. Ο, 533+).

§ 271. Ἐκ τῶν, εἰς -ος οὐδετέρων εὐρίσκεται ἐνίοτε ἡ ἐνικ. *δοτικὴ* *συνηρημένη* εἰς -ει μόνον ἐν τῇ ἄρσει πρὸ φωνήεντος, ἀλλὰ δύναται αὕτη νὰ *γραφῇ κατ' ἐκθλιψιν* τοῦ *ι* εἰς -ε'.

ΣΗΜ. Εἶναι ὀλίγα κί περιστάσεις, ἐν αἷς εὐρίσκεται ἡ *δοτικὴ* εἰς -ει πρὸ φωνήεντος, ὡς οὕτως εἰ ('Ιλ. E, 734, Π, 145, Θ, 385, Α, 144, M, 192, Π, 612, P, 137, 528, T, 92, Φ, 719, Ω, 527), *οὐάρεσει* ('Ιλ. Z, 126), *φάσει* ('Οδ. Φ, 429, τὸ δ' ἐν 'Ιλ. P, 647 *φάει* εἶναι πρὸ συμφώνου), *τεείχσει* ('Ιλ. N, 764, P, 404, 558, X, 299, Φ, 81), *χήτσει* ('Οδ. Η, 35), τὸ δὲ *πελάγσει* ('Οδ. Γ, 91+) ὑπάρχει πρὸ συμφώνου, *εἴτσει* ('Οδ. Δ, 82), *κάλλσει* ('Ιλ. I, 130, 272, Φ, 742), *νεῖκσει* ('Ιλ. Η, 95), *σθένησει* ('Ιλ. N, 678, Γ, 361)* *χεῖλσει* ('Ιλ. M, 52+).

§ 272. Τὸ δὲ δFέος (φόβος) καὶ σπέος (⁽¹⁾)=σπήλαιον) κλίνονται ὡς ἐξῆς.

δFέος, γενικ. δFέος μόνον.

σπέος, γενικ. σπέος, δοτ. σπέει, δοτ. πληθ. σπέεσαι καὶ σπέει μόνον.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τούτων φέρονται ἐν τοῖς καιμένοις τοῦ Ὅμηρου οἱ δὲ ἄλλως ἀνερωμήνευτοι τύποι γεν. δέεος (Ἰλ. Κ, 376, Ο, 4., ἐνθα ὁμοῦς ὁ Nauck ἔγραψε δέεος) καὶ σπέεος (Ὅδ. Ι, 141, 330, 462, Ε, 68, 226, Μ, 93., ἐνθα ὁ Nauck πανταχοῦ ἔγραψε σπέεος) καὶ δοτ. σπῆει (Ἰλ. Σ, 402, Ω, 83, Ὅδ. Β, 20, Μ, 210., ἐνθα ὁ Nauck γράφει σπέει), δοτ. πληθ. σπῆεσαι (Ὅδ. Ι, 400, Κ, 404, 424, Η, 232., ἐνθα ὁ Nauck γράφει σπέεσαι) καὶ σπέσει (Ὅδ. Α, 15, 73, Ε, 155, Δ, 403, Ι, 30, 114, Ψ, 335., ἐνθα ὁ Nauck γράφει σπέσει).

§ 273. Τὸ παρ' Ἀττικοῖς γῶς παρ' Ὁμήρῳ εἶναι δισύνλαβον γά'ος (πρῶλ. φαίνω, φαίνός), δοτ. γά'ει (Ἰλ. Ρ, 647, Ὅδ. Φ, 429, § 271), πληθ. γά'εα (=ὀφθαλμοί, Ὅδ. Η, 15, Ρ, 39, Τ, 447).

ΣΗΜ. Εἷς τινα χωρία ὑπάρχει φάω (Ἰλ. Β, 19, Ζ, 6, Θ, 282, Α, 2, 797, Ο, 669, 741, Η, 39, Τ, 2, Ψ, 226, Ὅδ. Ε, 2, Ψ, 348) καὶ φάωσδε (Ἰλ. Β, 309, Η, 188, Τ, 103, 118, Ὅδ. Α, 222). ἀνθ' ὧν ἀναγνωστέον πανταχοῦ φάος καὶ φάωσδε. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Τ, 64) νήησαν ξύλα πολλὰ, φάωσδε ἦδ' ὀφθαλμοὶ θέρεσθαι γραπτέον διὰ μικρᾶς μεταθέσεως ὥδε:

νήησαν ξύλα πολλὰ, ἔμειναι φάος ἦδ' ὀφθαλμοὶ.

§ 274. Τὸ δὲ γῶς (ὁ ἀνὴρ) ἀρσενικὸν κλίνεται τοῦ φωτός, τῷ φωτί, τὸν γῶτα, τὸ γῶτε, οἱ γῶτες, τῶν γῶτων, τοὺς γῶται.

§ 275. Τὰ ἐπόμενα εἰς -ος οὐδέτερά εἶναι ἐλλειπτικά.

1. ἔλεγχος (ὄνειδος) καὶ τὰ ἔλεγχα μόνον.

2. ἔντεα (τὰ=ὄπλα, σκευή=ἐντεα ἢ ἐκ τοῦ ἐντίω) καὶ δοτικ. πληθ. ἐντεσι(ν) μόνον.

3. ἔρως (βλαστός. Ἰλ. Ρ, 53, Ὅδ. Ζ, 463) καὶ δοτικὴ ἔρει μόνον.

4. ἔσθος (=Fέσθος) μόνον (Ἰλ. Ω, 94+), τὰ δ' ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ (ἐσθής) ἐσθῆτος, ἐσθῆτι, ἐσθῆτα.

5. ἔτος (Fέτος, λατιν. vetus, eris =παλαιός), ἔτεος, ἔτει, ἔται, ἐτέων (Ἰλ. Α, 690+) μόνον.

(1) Ἀντὶ τοῦ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Ε, 194+)

ἔξον δὲ σπέος γλαφυρὸν θεός ἦδ' καὶ ἀνὴρ γραπτέον ὥδε.

ἔξον δὲ σπέος ἐς γλαφυρὸν θεός ἦδ' καὶ ἀνὴρ.

6. ἡδος (ἡδονή, ὄφελος) μόνον κατ' ὀνομαστικὴν.
7. θύ'ος (θυμίαμα, θυσία), μόνον γεν. πληθ. θύ'ων ('Οδ. Ο, 261+) καὶ δοτ. θύ'εσσι(r) ('Ιλ. Ζ, 270. Ι, 499).
8. κάλλος (ὠραιότης=κάλῃος), κάλλος καὶ κάλλει (καὶ κάλλει § 271) μόνον.
9. κέρδος (κέρδος) καὶ κέρδεα, κερδέων ('Οδ. Θ, 164+) καὶ κέρδεσιν ('Ιλ. Ψ, 515. 'Οδ. Ν, 299) μόνον.
10. κλέος (φήμη, δόξα) μόνον καὶ πληθ. κλέα⁽¹⁾ ('Ιλ. Ι, 189. 520. 'Οδ. Θ, 73)=κλέ'ος (ἐκ τοῦ ἐκλύον=ἤμουσα).
11. κῶδος (δόξα, τιμή, εὐδαιμονία) καὶ κῶδεῖ μόνον.
12. μέλος (τοῦ σώματος), μόνον πληθ. μέλεα, μέλεω καὶ δοτ. μελέεσσι ('Οδ. Ν, 432+).
13. μένος (ὀργή, δύναμις, ὁρμή, κτλ.), μένεος, μένει, μένος, μένεα, μενέων ('Ιλ. Θ, 361), μένεα (πρὸς λ. λατ. mens, mentis = νοῦς, βουλή, ψυχή).
14. μῆδος (σκέψις, βουλή, ἀπόφασις), μόνον τὸ πληθ. μῆδεα (πλειστικά, πρὸς λ. μέδων καὶ λατ. meditor=σκέπτομαι).
15. μῆκος (μῆκος) μόνον ('Οδ. Ι, 324. Α, 312. Υ, 71).
16. μῆρος (μέσον, μηχανή, πρόπος) μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ.
17. ρείκος (ἕρις, μάχη), ρείκος, ρείκει ('Ιλ. Η, 95) καὶ ρείκει μόνον.
18. ρέφος, ρέφει, ρέφεα, ρεφέων, ρεφέεσσι(r) μόνον.
19. ὀνειδος, ονειδέα καὶ ονειδεσι ('Ιλ. Γ, 438) μόνον.
20. ὄρος, ὄρεος, ὄρεῖ ('Ιλ. Ν, 754+), ὄρεα, ὄρέων καὶ ὄρεσσι(r) μόνον, λέγεται δὲ καὶ οἶρος (=ὄρ'ος), ἐξ οὗ ὑπάρχει τὸ οἶρεος, οἶρεῖ ('Οδ. Α, 243+), οἶρεα καὶ οἶρεσι(r) μόνον.
21. ὄρελος μόνον κατ' ὀνομαστικὴν μετὰ τοῦ εἶναι καὶ γίγνεσθαι ('Ιλ. Ν, 236. Ρ, 152. Χ, 513).
22. ὄρος (=ὄχημα) μόνον πληθ. ὄρεα, ὄρέων, ὄρέεσσι ('Ιλ. Ε, 722), ὄρεσσι(r), ὄρεα.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ F ε χ-, λατ. veho (ὀχῶ), F ὀχ'ος, ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ δὲν διεσώθη τὸ F.

23. πέλαγος (πληθὺς κυμάτων [πρὸς λ. 'Οδ. Α, 335], πέλαγος), πελάγει ('Οδ. Γ, 91+) καὶ δοτ. πληθ. πελάγεσσι ('Οδ. Ε, 335+) μόνον.

24. πλῆθος (πληθός) μόνον ἢ δοτ. πλῆθεῖ ('Ιλ. Ρ, 330. Ψ,

(1) ἴσως ὀφείλει νὰ γραφῇ «κλέεε»=κλέεα.

639), ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι τὸ θηλ. ἡ πληθῆς, πληθῆς (Ἰλ. I, 641+), πληθῆ (Ἰλ. X, 458. Ὀδ. II, 105) καὶ πληθ' ὄν μόνον.

25. ῥάκος (ἐσχισμένον τεμάχιον, ῥάκος), ῥάκεα, ῥάκων, ῥάκεσσι (Ὀδ. T, 507+) καὶ ῥάκεσσιν μόνον.

26. ῥίγος (Frīgος, λατ. frigus=κρύος) μόνον (ὡς ὄνομ. Ὀδ. E, 472+).

27. σθέρος (ισχύς, δύναμις), σθέρεος, σθέρεϊ καὶ σθέρει (§ 271) μόνον.

28. σκέλος (σκέλος) μόνον αἰτιατ. (Ἰλ. II, 314+).

29. σπέρς (σπῆλαιον) ὄρα § 272.

30. τεύρεα (σημεῖα ἐν οὐρανῷ, ἀστέρες, λατ. sidera) μόνον (Ἰλ. Σ, 485+).

31. τρύφος (θρύμμα, κομμάτιον) μόνον (Ὀδ. Δ, 508+).

32. γῆρος (σινδών, ἐνδυμα, μανδύας), γῆρεϊ καὶ γῆρεα μόνον.

33. ρεῖλος (χειλὸς τοῦ στόματος, ἄκρα πρῶματος), ρεῖλει (Ἰλ. M, 52+), ρεῖλεα καὶ ρεῖλεσσιν μόνον.

34. ρήτος (σπέρησις, ἔλλειψις), μόνον κατὰ ἐνικ. δοτικ. ρήτεϊ (Ἰλ. T, 324. Z, 463) καὶ ρήτει (πρὸ φωνήεντος. Ὀδ. II, 35. § 271).

§ 276. Ἐκ τῶν εἰς -ος οὐδέτερον ἔχουσι τὸ δίχρονον τῆς παραληγουμένης μακρὸν τὸ κῶδος, πῖσος, ῥίγος, ῥύγος, γῆρος, γῆκος, γῆκος.

§ 277. Τῶν εἰς -ος τὸ -εα πολλάκις προσφέρεται κατὰ συνίτησιν, ὡς σάκεα (Ἰλ. Δ, 113), τεύρεα (Ἰλ. II, 207., ἐνθα ὁμοῦς ὁ Nauck γράφει τεύρη). Συνίτησις συμβαίνει καὶ ἐν τῇ πληθ. γενικῇ εἰς -εων.

6'). Οὐδέτερα εἰς -ας

§ 278. Οὐδέτερα εἰς -ας ὑπάρχουσι παρ' Ὁμήρῳ πολλὰ. Τούτων τρία ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ α τὸ ε.

1. οὔδας (ἔδαφος), γενικ. οὔδεος (Ἰλ. M, 448. Ὀδ. I, 242). δοτ. οὔδει (Ἰλ. Ψ, 283. Ὀδ. I, 459) καὶ οὔδει (§ 271).

2. κῶας (δέρμα), κῶεα, κῶεσσιν (Ὀδ. Γ, 38. Υ, 142).

3. κτέρας (κτῆμα, περιουσία), κτέρεα καὶ κτερέων (Ὀδ. A, 311+).

§ 279. Τὰ ἐπόμενα εἰς -ας εὐρίσκονται ἀνωμαλῶς ἐσχηματισμένα παρ' Ὁμήρῳ.

1. γέρας (βραβεῖον) καὶ πληθ. γέρεα μόνον.

2. δέμας (σῶμα, ἐκ τοῦ δέμω ὡς οἶκος ψυχῆς ὄν) μόνον.

3. δέπας (ποτήριον), δέπαϊ καὶ δέπα (Ὀδ. K, 316+), πληθ. δέπα (Ὀδ. O, 466. T, 62. Υ, 153), δεπάων (Ἰλ. II, 480+).

δέπασσιν ('Ιλ. Ο, 86+) καὶ δεπάεσσιν (πολλὰν.).

4. κέρας (κέρατον, τόξον), τῷ κέρα ('Ιλ. Α, 385+), τὰ κέρα, τῶν κεράων, τοῖς κέρασι(ν) καὶ κεράεσσι(ν) ('Ιλ. Ν, 705. 'Οδ. Τ, 563) μόνον.

5. κρέφας (σκότος), τοῦ κρέφαος ('Οδ. Σ, 369+), τὸ κρέφας.

6. κρέας (κρέας), πληθ. κρεῶ (καὶ κρέ'), κρεάων ('Ιλ. Α, 551. Μ, 300. Ρ, 660. 'Οδ. Α, 144. Δ, 88. Ι, 9. Ξ, 28. 456. Ο, 333. 506. Ρ, 258. 412., ἐν οἷς κακῶς γράσσεται κρεάων), κρεάσιν ('Ιλ. Θ, 162. Μ, 311).

7. σέβας (σέβας, αἰδώς) μόνον ὀνομαστ. σέβας ἔχει με.

8. σέλας (φῶς), σέλαϊ ('Ιλ. Ρ, 739+) καὶ σέλα ('Οδ. Φ, 246+), σέλας.

9. σκέπας (σκέπασμα, προφυλάξις) μόνον ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ.

10. σφέλας (θρανίον, ὑποπόδιον) μόνον ('Οδ. Σ, 393+) καὶ πληθ. σφέλα ('Οδ. Ρ, 231+).

ΣΗΜ. Ἐκ θέματος σφέλ, λατ. sella (ἔδρα, κοινῶς σέλλα τὸ ἐπίπριον), γερμαν. Schwelle (ὁ οὐδός, κατώφλιον).

11. τέρας (τέρας, σημεῖον, διοσημία), πληθ. τέρασ' ('Οδ. Μ, 394+), τεράων ('Ιλ. Μ, 229+), τεράεσσι.

§ 280. Μόνον τὸ κρεῶ καὶ κρεῶ ἔχουσι τὸ α βραχύ, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἐκθλίψεως, ὡς κρέ' ἐπέρτερα ('Οδ. Γ, 65. 470. Υ, 279), κρέ' ἔδωρ ('Οδ. Ι, 297) (1).

γ' / Ὀνόματα εἰς -ως

§ 281. Παρ' Ὀμήρῳ θέμα εἰς -ως ἔχει τὸ γρῶς (κρέας, δέρμα), ἰδρῶς (=ἰδρώς), ἡῶς (=ἔως, =ἀνγή), αἰδῶς (αἰδώς), ἅτινα κλίνονται ἄνευ συναϊρέσεως.

1. γρῶς (ῶ), γροός, γροῖ, γροῶ (=γρο(σ)ός, κτλ.).

2. ἰδρῶς, —, ἰδρόϊ, ἰδρόῶ (=ἰδρό(σ)-ι, κτλ.).

3. ἡῶς, ἡόος, ἡόϊ, ἡόῶ (=ἡό(σ)-ος, κτλ.).

4. αἰδῶς, αἰδόος, αἰδοῖ, αἰδοῶ (=αἰδό(σ)ός, κτλ.).

ΣΗΜ. 1. Τοῦ αἰδῶς καὶ ἡῶς εὐρίσκονται πλημμελῶς καὶ συνηρημένοι τύποι, ὡς αἰδῶς ('Οδ. Υ, 171. Γ, 14. Θ, 480), ἡῶς ('Ιλ. Θ, 470. 508. 525. 'Οδ. Δ, 188. Μ, 3. Ν, 94), αἰτ. ἡῶ ('Ιλ. Μ, 239).

(1) Τὸ δέπᾱ, κέρᾱ καὶ σφέλᾱ ἔχουσι τὸ α μακρόν, ὅπερ ὅμως γίνεται βραχύ, διότι ἐπεται φωνήεν (§ 32). Ἀντὶ δὲ τοῦ «κρέατ' ὀπτῶν» ('Οδ. Γ, 33) ἢ «κρέᾱ ὀπτῶν» γραπτέον «κρέᾱτ' ὀπτῶν». Ἰσως δέ, ἀντὶ τοῦ δέπᾱ, κέρᾱ, σφέλᾱ γραπτέον δέπᾱ, κέρᾱ, σφέλᾱ μετ' ἐκθλίψεως.

Ι, 240, 658. Λ, 722. Ο, 255. 'Οδ. Β, 434. Ι, 26, 151, 306, 436. Λ, 374. Μ, 7. Ν, 240. Η, 368. Τ, 50, 342. Ρ, 497. Σ, 317. Τ, 342. Ψ, 246). Πλημμελείς είναι καὶ οἱ τύποι τῆς δοτικ. ἰδρῶ ('Ιλ. Ρ, 385, 745) καὶ αἰτιατ. ἰδρῶ ('Ιλ. Α, 620. Φ, 561. Χ, 2. Κ, 572, 574).

ΣΗΜ. 2. 'Εκ τοῦ χρῶς ὑπάρχει καὶ γενική χρῶτος ('Ιλ. Κ, 575+) καὶ αἰτιατ. χρῶτ' ('Οδ. Σ, 172 καὶ 179). Οὕτως ὕστερον ἔγενε καὶ πᾶρά τοις μεθ' "Ομήρον ἰδρῶτος κτλ. καὶ ἐκ τοῦ φάος, φῶς, φωτός, κτλ.

δ.) 'Ονόματα εἰς -ης

§ 282. Τριτόκλιτα μετὰ χαρακτηριστὸς σ εἶναι καὶ τὰ εἰς -ης οὐσιαστικὰ καὶ ἐπίθετα, ἅτινα παρ' "Ομήρῳ εἶναι ἀσυναίρετά.

§ 283. Τὰ εἰς -κλέης κύρια (= Ἀττικ. εἰς -κλῆς) κλίνονται παρ' "Ομήρῳ οὕτω:

* *Ηρακλέος* ('Ιλ. Ξ, 266. Ο, 25. Σ, 117. Υ, 145). * *Ηρακλέϊ* ('Οδ. Θ, 224+), * *Ηρακλέα* ('Ιλ. Ξ, 324. 'Οδ. Α, 266. Φ, 26).

ΣΗΜ. 'Εν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις πλημμελῶς γράφεται *Ηρακλήος*, *Ηρακλήϊ*, *Ηρακλήα*. Μόνον ἐν ἐνὶ χωρίῳ ὑπάρχει ὀνομαστικὴ τις *Ὁϊκλέϊης* (ἢ *Οϊκλήης*. 'Οδ. Ο, 244+). Κλητικὴ ὑπάρχει εἰς τὸ *Πάτροκλος*, ὅπερ σχηματίζομενον εἰς -κλέης (δρξ § 235) ἔχει αὐτὴν ὦ *Πάτροκλέες*.

§ 284. Τὸ "*Ἄρης παρ' "Ομήρῳ* κλίνεται ὥδε: γενικ. τοῦ "*Ἄρης*, δοτ. τῷ "*Ἀρηϊ* ἢ "*Ἀρεί*, αἰτ. τὸν "*Ἄρηα*, κλητ. ὦ "*Ἄρες* καὶ "*Ἄρες*, ὡς 'Ιλ. Ε, 31, 455?

* *Ἄρες* * *Ἄρες* βροτολογίε, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.

Τὸ "*Ἄρης* ἐν μὲν τῇ θέσει ἔχει τὸ α μακρόν, ἐν δὲ τῇ ἄρσει βραχὺ ('Ιλ. Γ, 128. Ε, 31, 455) § 43.

Εἰς τρία χωρία ('Ιλ. Δ, 441. Τ, 47 καὶ 'Οδ. Θ, 267) ὑπάρχει γενική "*Ἄρεος*.

ΣΗΜ. Τὸ θέμα εἶναι Ἄρῃσ-, Ἄρεσ- καὶ ἌρεF-, ἐκ τούτου δὲ ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ τὸ Ἄρευς, Ἄρευς, Ἄρευς, Ἄρευς καὶ τὸ ὕστερον ἌρεFος, ἌρεFι.

§ 285. Τὰ ἐπίθετα εἰς -ης δὲν συναίρουσιν παρ' "Ομήρῳ, ὡς *ἀκλεές* ('Ιλ. Μ, 318., ἐνθα κακῶς γράφεται *ἀκλεῖης*), *γεοτενρές* ('Ιλ. Ε, 194), κτλ.

* *Ἀρωμάλως* εὐρίσκεται τὸ πρωτοπαγεῖα ('Ιλ. Ε, 194), πρωτοπαγῇ ('Ιλ. Ω, 267), ἐπιδευεῖς ('Ιλ. Ν, 622 καὶ Ι, 225., ὅπερ διορθοῦται εἰς τὸ «ἐπιδευσις» δηλ. ἐστὶ ἢ εἰς τὸ «ἐπιδευή» ἢ «ἐπιδένειν», *πρηγεῖς* ('Ιλ. Α, 179), *ζαργεῖς* ('Ιλ. Ν, 684), *ζαργῶν*

(Ήλ. Ε, 525), *χειρὶ καταπρηγεῖ* (Ήλ. Π, 792), *χώραν ἐνὶ προα-
λει* (Ήλ. Φ, 262+). Ὅμοιως καὶ τὰ ἐπιρρήματα ἀκλειῶς (Ήλ.
X, 304. Ὁδ. Α, 241. Ξ, 371), *ἐὼκλειῶς* (Ήλ. X 110). ἀνθ' ὧν
γραπτέον *ἀάκλειῶς* καὶ *ἀεὼκλειῶς*.

Ἀξίον μνηεῖς εἶναι τὸ *νηλεῆς* (νηλῆς Ήλ. Ι, 632+). *δοτικ.*
νη.λέξ (Ήλ. Γ, 292. Δ, 348. κτλ.), αἰτ. *νη.λέα* (Ήλ. Τ, 229+).
Ὡπὼ καὶ *ἐπερδφέα* (Ήλ. Ρ, 330+).

Ἀντὶ τοῦ *ἀκ.λέα* καὶ *δυσκ.λέα* ἀναγνωστέον μετ' ἐκθλιψέως ἁ-
κ.λέε' (=ἀκλέα. Ὁδ. Δ, 728) καὶ *δυσκ.λέε'* (=δυσκλέα. Ήλ. Β,
115. Ι, 22).

Μοναδικὰ εἶναι τὸ ἀκραῖ (ἀκραία? Ὁδ. Β, 421+), αἰνιοπαθῆ
(Ὁδ. Σ, 201+).

ΣΗΜ. Τὸ ἐν *αργεῖς* (Ήλ. Υ, 131. Ὁδ. Η, 201. Π, 161) γρα-
πτέον «ἐν *αργεῖς*» μετ' ἐπιρρ. σημασίας=ἐν *αργός*.

§ 286. Τὸ *δυσσάμων* (Ὁδ. Ν, 99) ἐξ ὀνομαστικῆς *δυσσῆς* ἔγινε
κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *βασιλῆων*.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ ὅπως ἀνερμηνεύτου τύπου «ἐὺ *κλεῖα*» γραπτέον
«ἐὺ *κλεῖα*» (Ήλ. Κ, 281. Ὁδ. Φ, 331).

§ 287. Τὰ ἐπόμενα δύο ἐπίθετα εἰς -ης εὐρίσκονται μόνον
κατὰ πληθυντικόν.

1. *θαμέες* (συχνοί, πυκνοί), *θαμέσι* (Ὁδ. Ε, 252+), *θαμέας*
(Ὁδ. Ξ, 12+) μόνον.

2. *ὁμηγερέες* (ὁμοῦ συντηθροισμένοι) καὶ *ὁμηγερέεσι* (Ήλ. Ο,
84+) μόνον.

ε) *Συγκριτικὰ εἰς -ων*

§ 288. Τὰ εἰς -ων συγκριτικὰ ἐπίθετα σχηματίζουνσι σπανίως
καὶ τύπους ἐκ χαρακτῆρος σ εἰς τὰς πτώσεις τὰς ληγούσας εἰς-*ονα*,
-*ονας* καὶ -*ονας*.

ἀρείονα καὶ *ἀρείων* (Ήλ. Κ, 237. Ὁδ. Γ, 250 =ἀρείο(σ)α),
ἀρείονες (=ἀρείο(σ)ες. Ήλ. Π, 557. Ὁδ. Β, 277. Ι, 48).

ΣΗΜ. Τὸ ἐν τοῖς τοιοῦτοις σ ἀναλογεῖ πρὸς τὸ *ι* τῆς Λατινικῆς, ὡς
meliores, *maiores*, κτλ.

Τριτόκλιτα μετὰ χαρακτῆρος *ι*

α) Ὅνόματα εἰς -εις.

§ 289. Τὸ ἀρχικὸν θέμα τῶν εἰς -εις ἦτο *ηι*-. παρ' Ὁμήρῳ
δὲ ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσει διέμεινε τὸ *η*, τὸ δὲ *ι* δὲν προφέρεται.

Όνομ. βασιλεὺς (Ίλ. Α, 80). βασιλῆς (Όδ. Α, 394).
 Γεν. βασιλῆος (Ίλ. Α, 410). βασιλῆων (Ίλ. Α, 176).
 Δοτ. βασιλῆϊ (Ίλ. Α, 9). βασιλεύουσιν (Ίλ. Β, 214).
 Αἰτ. βασιλῆα (Ίλ. Α, 331). βασιλῆας (Ίλ. Β, 250).
 Κλητ. βασιλεῦ (Ίλ. Α, 74).

ΣΗΜ. Ὁ τύπος εἰς -ε υς ἔγινεν ἐκ τοῦ ἀρχαιοτέρου εἰς -η υς, ἐξ οὗ προῆλθεν ὁ δωρικός εἰς -ης, Φύλης, Ὀρφης, Τύδης καὶ τὰ Λατινικά Ulixēs, Achillēs, Persēs. Οὗτω καὶ ἐκ τοῦ (Ζήης) Ζεὺς ἔγινεν ἡ αἰτία. Ζῆν ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς (Ζῆς).

ΣΗΜ. 2. Ἐν τῇ Ἀπτικῇ διαλέκτῳ ἀντὶ τοῦ βασιλῆος, βασιλῆα, βασιλῆας ἔγινε διὰ μεταθέσεως τῆς ποσότητος τῶν φωνηέντων βασιλέως, βασιλέα, βασιλέας. Ἐν τῇ νῆξ Ἰωνικῇ ἀντὶ τοῦ Η ὑπάρχει Ε, ὡς βασιλέος.

§ 290. Παρ' Ὀμήρῳ εἰς -εος, εὐς σχηματίζονται μόνον κούρια ὀνόματα, ὡς:

Ἀτρέες, Ἀτρείος (Ίλ. Β, 33. κτλ.), Ἀτρεῖ (Ίλ. Β, 105+).
 Τυδεύς, Τυδέος (Ίλ. Β, 406. κτλ.), Τυδεῖ (Ίλ. Δ, 372. Κ, 285), Τυδέα (Ίλ. Ζ, 222+).

Ὀδυσσεύς, Ὀδυσσεός (Ίλ. Δ, 491+), Ὀδυσσεά (Όδ. Ρ, 301).
 Τυφωεύς, Τυφωέος (Ίλ. Β, 783+), Τυφωεῖ (Ίλ. Γ, 782+).

Οὕτω καὶ Ἀμεινοργεά (Ίλ. Ψ, 630+), Θησέα (Ίλ. Α, 265. Όδ. Α, 631), Ἰγέα (Ίλ. Η, 417+), Κανέα (Ίλ. Α, 264+), Πηλεός (Ίλ. Η, 203. Σ, 18. Γ, 2. Φ, 139. Χ, 8. 250. Όδ. Ω, 36), κτλ. Ἐκ δὲ τῶν προσηγορικῶν εἶναι μόνον τὸ τοκέωρ (Ίλ. Ο, 660. Φ, 587).

ΣΗΜ. Ἀντὶ τῆς πλημμελῶς ἐχούσης γενικῆς ἀμφοτέρως, Ὀδυσσεὺς δὲ λαβών (Όδ. Ω, 398) γραπτέον «ἀμφο», Ὀδυσσεῖος δὲ λαβών». Εἰς τρία διεφθαρμένα χωρὶς ἀντὶ τῆς αἰτιατικ. εἰς -ῇ ὀφείλει νὰ γραφῇ «Τυδεῖ» ἔσται λαών (Ίλ. Δ, 384), «Μηκιστεῖα δὲ» (Ίλ. Ο, 439), «ἀλλ' Ὀδυσσεῖα ποθεῖσθα» (Όδ. Τ, 136). Ἐν Ἰλιάδι (Ψ, 792) φέρεται ἡ δοτικὴ Ἀχιλλεῖ, ἀλλ' ὁ στίχος (1) εἶναι ὑποπτος καὶ δι' ἄλλην αἰτίαν (ὅρα ἐριδένω § 519, 17). Ἐν Ὀδυσσεΐα (Ε, 398. Ν, 35) ἀντὶ τοῦ Ὀδυσσεῖ ἀναγνωστέον κατ' ἐκλογὴν Ὀδυσσεῖ (= Ὀδυσσεῖ), ἴσως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Πηλεῖ (Ίλ. Ω, 61) πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ «Πηλεῖ» (= Πηλεῖ).

§ 291. Ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς -εσσιν εἶναι μόνον ἐν τῷ ἀριστήεσσιν (Ίλ. Α, 227. Ε, 206. Η, 184. Ι, 334 421. Όδ.

(1) Ἀντὶ τῆς κοινῶς φερομένης γραφῆς ἴσως ὀφείλει νὰ ἀναγνωσθῇ ὁ στίχος κατ' εἰκασίαν Nauck ὡδε:

πρὸς μιν ἐρῆσθαι ἄλλοισι γε πλὴν Ἀχιλλῇ.

Ω, 85) ἐξ ἀχρόηστου ὀνομαστικῆς ἁριστέως (ὄρα § 248, 6).

§ 292. Ἐκ τῶν οὐσιαστικῶν εἰς -ους παρὰγονται

1) κτητικὰ ἐπιθέτα εἰς -ήιος, βασιλῆιος, Ὀδυσῆιος, Πηλεΐδιος,

2) ἄρσενικά πατρωνυμικά εἰς -εῖωρ καὶ -εῖδης ἢ -ηιάδης, ὡς Πηλεΐωρ, Πηλεΐδης, Πηληιάδης.

3) θηλυκὰ πατρωνυμικά εἰς -ής, ὡς Βροσηΐς.

§ 293. Τὸ κύριον Ἀρτιφάτης, Ἀρτιφάτης (Ὁδ. Κ, 105), Ἀρτιφάτην, ἔχει καὶ αἰτιατ. κατὰ μεταπλασμὸν Ἀρτιφατήα (Ὁδ. Κ, 114+).

Τὰ δὲ ἐπόμενα εἰς -ους εἶναι ἀνώμαλα.

1. δορακῆς (καλαμών), μόνον ἡ αἰτ. δορακῆα (Ἰλ. Σ, 576+).

2. Ζεὺς κλίνεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς καὶ παρ' Ἀττικαῖς, εὐρίσκειται ὁμῶς καὶ γενική Ζηρός, δοτική Ζηρὶ καὶ αἰτιατική Ζῆν (Ἰλ. Θ, 206. Ξ, 265. Ω, 331) ἢ Ζῆνα (Ἰλ. Ε, 157 καὶ Ὁδ. Ω, 472), εἰς τινὰ δὲ χωρία (Ἰλ. Ε, 756. Θ, 22. Ρ, 339. Ψ, 43 καὶ Ὁδ. Υ, 339) εἶναι ἀμφίβολον ἂν Ζῆν ἢ Ζῆν' δέον γὰρ ἀναγνωσθῆ (1).

3. ἡπεροπῆς (ἡπατεών), μόνον ἡ αἰτ. ἡπεροπῆα (Ὁδ. Α, 364+).

4. ἱερεὺς (ἱερεύς) καὶ ἱερεὺς, ἱερεῖα, ἱερεῖες, ἱερεῖας μόνον.

5. ρομῆς (βοσκός) καὶ ρομῆες καὶ ρομῆας μόνον.

6. οἰκῆς (οἰκίσις, οἰκέτης), οἰκῆν, οἰκῆες (Ὁδ. Ρ, 533+), οἰκῶν καὶ οἰκῆας μόνον.

7. οὐρεὺς (ἡμίονος), μόνον οὐρεῖες (Ἰλ. Ψ, 115+), οὐρήων (Ἰλ. Κ, 84+), οὐρεῦσι (Ἰλ. Ω, 716+), οὐρέας (Ἰλ. Α, 50. Ψ, 111).

8. ὄρεῖς (ὄρις, πόρπη, σύρτης), ὄρεα, ὄρεῖες, ὄρεῖας μόνον.

9. πομπῆς (πομπός, ἀκόλουθος), μόνον τὸ πομπῆες καὶ πομπῆας (Ὁδ. Υ, 364+).

10. πορθμῆς (πορθμεύς), μόνον τὸ πορθμῆες (Ὁδ. Υ, 187+).

11. τοκεὺς (γονεύς), μόνον τὸ δυεῖ. τοκῆς (Ὁδ. Θ, 312+), πληθ. τοκῆες, τοκῶν, τοκεῦσι(ν), τοκῆας.

6') Ὀνόμαζα εἰς -ους καὶ ης.

§ 294. Χαρακτῆρα F ἔχουσι καὶ τὸ βοῦς (λατ. bos, bovis), γρηῖς (= Ἀττικ. γραιός), νηῖς (= Ἀττικ. ναῦς, λατ. navis), ἅτινα κλίνονται ὡς ἐξῆς.

(1) Ὁ Nauck γράφει κατ' ἐκθλεψιν Ζῆν'.

1. βοῦς, βοός, βοῦν, βόε (Ίλ. Ν. 703. Ὀδ. Ν. 32), βόει, δοτ. πληθ. βοοῖ(r) καὶ βόεσαι(r), αἰτ. βοῶς καὶ βοῦς.

ΣΗΜ. Φέρεται καὶ αἰτιατ. βῶν ἄζαλέην (Ίλ. Η. 238), ὅπερ γραπτέον β ο ὦ ν ἄ ζ α λ έ η ν, εἶναι δὲ σφάλμα τῶν τήν ἀρχαίαν γραφήν BON κακῶς μεταχαρακτηρισάντων.

2. γρηῖς καὶ γρηῖς (Ὀδ. Τ. 346. Ω. 388), δοτ. γρηῖ, κλητ. γρηῖ (Ὀδ. Χ. 481. 395) καὶ γρηῖ (Ὀδ. Τ. 383. 444). Ἡ αἰτιατικὴ ἐλλεῖπει, ἀντὶ δὲ τῆς γενικῆς εἶναι ἡ γεν. γραῖς (Ὀδ. Α. 438+).

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ γ ρ ηῖ ς καὶ γ ρ ηῖ ὁ γράφεται ὑπό τινων γ ρ ηῖ ς, γ ρ ηῖ.

3. ρῆς, γεν. ρῆς καὶ ἐνίοτε ρῶς, δοτ. ρῆ, αἰτ. ρῆα, ὄργαν. ρᾶφι(r), πληθ. ρῆς καὶ ἐνίοτε ρῆς, γενικ. ρῆων καὶ ρῶν, δοτ. ρῆσαι(r) καὶ ἐνίοτε ρῆσαι(r) καὶ πλειστάκις ρῆσσι(r), αἰτιατικὴ ρῆας καὶ ἐνίοτε ρῆας.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται ἡ γενικὴ ρῆς πρὸς τὸ ὁ ρῆς (= Ἀττικῶς ρῶς, ρῶς).

Ἀντὶ τοῦ ἀνέλα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων (Ὀδ. Ι. 283) γραπτέον ἀνῆ' ἀμῆν κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

Ἐν τῇ παραγωγῇ ὑπάρχει ἡ διφθογγὸς αυ, ραῖτης, ὡς καὶ ἐν τῇ ὀργανικῇ πτώσει ρᾶφι(r). Τὸ κτητικὸν ἐπιθετον εἶναι ρῆος (= ναυτικός).

γ') Ὀνόματα εἰς -ες καὶ ν.

§ 295. Θέμα μετὰ χαρακτήρος F ἔχουσι καὶ τὰ εἰς -ες καὶ -ν οὐσιαστικά καὶ τὰ εἰς -ες καὶ -ν ἐπίθετα.

§ 296. Τὰ εἰς -ες οὐσιαστικά σχηματίζουσι τὴν αἰτιατικὴν πληθυντικὴν εἰς -υς, ὡς καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, σπανίως δὲ εἰς -ῶς, τὴν δὲ ἐνικ. δοτικὴν πάντοτε συναυροῦσιν εἰς υἱ, ὡς ὀρηστές, δοτ. ὀρηστέυ (Ὀδ. Θ. 253. Ρ. 605). Ἐξαιρεῖται μόνον τὸ δρυῖ (Ίλ. Σ. 558+) καὶ σὺν (Ίλ. Δ. 253. Α. 293. Ρ. 284).

§ 297. Οὕτω κλίνονται καὶ τινὰ θηλυκὰ ῥηματικά εἰς -τές, τὴν διάθεσιν τοῦ ῥήματος σημαίνοντα, ὡς ἀγορητές, ἀκομιστές, ἀλωτές, βοηθές, βρωτές, γραπτές, ἐδητές, ἐλεητές, ἐπητές, κιθαριστές, κλιτές, μεμηστές, ὀαριστές, ὀρηστές, ὀρτυγνές, ρυστακτές καὶ ταυροστές.

ΣΗΜ. Ἡ κατάληξις αὕτη ἐν ὑστέροις χρόνοις δὲν εὐρίσκεται. Ἐξαιρεῖται τὸ κ λ ι τ ὺ ς, ὅπερ = τόπος κατωφερῆς, τὰ πλάγια ὕρους, λόφος, λατ. clivus.

§ 298. Τὰ ἐπόμενα οὐσιαστικὰ εἶναι ἑλλειπτικὰ.

1. γῆρας (φωνή, κραυγή) μόνον ὄνομ. (Ίλ. Δ, 437+).

2. θρηνηρ (θρανίον, ὑποπόδιον), δοτ. θρήνει (δισύλλαβον. Ὁδ. Ρ, 504+) καὶ αἰτ. θρήνεν μόνον.

3. ἰλ'υρ (βόρβορος), μόνον γεν. τῆς ἰλ'υρ (Ίλ. Φ, 318+).

4. ἱξίρ (λαγών), μόνον ἢ δοτ. ἱξεῖ (Ὁδ. Ε, 231. Κ, 544).

5. ἱρ'υρ (ἱρ'υρ), ἱρ'υρ (Ίλ. Π, 407+), πληθ. ἱρ'υρ'ες, δοτ. ἱρ'υρ'σι(ν), ἱρ'υρ'ας (Ὁδ. Χ, 384+) καὶ ἱρ'υρ.

6. κίρυρ (δύναμις) μόνον (Ὁδ. Α, 393+).

7. κίρ'υρ (§ 297) μόνον τὴν κίρ'υρ (Ὁδ. Ε, 470+) καὶ τὰς κίρ'υρ (Ίλ. Π, 390+).

8. κέκ'υρ (νεκρός), κέκ'υρ, κέκ'υρ (δισύλλαβον. Ίλ. Π, 526. 565. Ω, 108), κέκ'υρ, κέκ'υρ (Ίλ. Φ, 302+), κέκ'υρ'ων, κέκ'υρ'εσσιν(ν) καὶ κέκ'υρ'εσσιν (Ὁδ. Χ, 401. Ψ, 45), κέκ'υρ'ας καὶ κέκ'υρ (Ὁδ. Ω, 446+) μόνον.

9. σάκ'υρ (ὁ σάκ'υρ), μόνον δοτ. πληθ. σάκ'υρ'εσσιν (Ίλ. Ψ, 598+).

§ 299. Τὸ ἄστ'υρ (=Ἔστυ) κλίνεται παρ' Ὀμήρῳ ἄστεος, ἄστει (Ὁδ. Θ, 525+) καὶ αἰτ. πληθ. ἄστεα μόνον.

Τὸ δὲ μέθυ (ποτόν ἢ δὴ καὶ μεθυστικόν, οἶνος) μόνον ὡς ὄνομ. καὶ αἰτίζεται παρ' Ὀμήρῳ εἶναι.

Τὸ δὲ πῶ'υρ (ποιμνιον) καὶ ὄνομ. πληθ. πῶ'εα καὶ δοτικ. πῶ'εσιν (Ὁδ. Δ, 443+) μόνον.

Τὸ δὲ μῶ'υρ (φυτόν μυθῶδες) μόνον κατ' αἰτ. (Ὁδ. Κ, 395+).

§ 300. Τὰ θέματα τοῦ γόνυ καὶ δόρυ εἶναι γον'F(ἄτ) καὶ δορ'F(ἄτ). Εἰς τὰς ἄλλας πτώσεις πλὴν τῆς ἐνικῆς ὀνομαστικῆς τὸ οὐ ἐκτείνεται εἰς οὐ ἀναπληρωτικῶς διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ F. Κλίνονται δὲ οὕτως.

1. γόνυ, γεν. γονύος καὶ σπανίως γονύ'ατος (Ίλ. Φ, 571+), πληθ. γονύα καὶ γονύατα, γεν. γονύ'ων, δοτ. γονύ'εσσιν(ν) (σπανίως. Ίλ. Ι, 488. Ρ, 451. 569) καὶ συνήθως γονύασι(ν).

2. δόρυ, γεν. δουρός καὶ σπανίως δούρ'ατος (Ίλ. Α, 357+), δοτ. δουρὶ καὶ σπανίως δούρατι (Ίλ. Ν, 77. Ὁδ. Ε, 371), δυεῖ. δούρε, πληθ. δούρα καὶ δούρατα, γεν. δούρ'ων (Ίλ. Χ, 243. Ὁδ. Ρ, 384), δοτ. δούρ'εσσιν (Ίλ. Μ, 303. Ὁδ. Θ, 528) καὶ σπανίως δούρασιν (Ίλ. Φ, 462+).

Τὸ οὐ ὑπάρχει καὶ εἰς τὰ παράγωγα, ὡς γονυάρομαι καὶ γονυῖναι (=ἱκετεύω τινὰ ἀπτόμενος τῶν γονάτων αὐτοῦ) καὶ σύν-

θετα δουροδόκη (=δορατοθήκη. 'Οδ. Α, 128+), δουρ-ηγεκῆς (ὁ φθάνων μέχρι ἀκοντίου βολῆς. 'Ιλ. Κ, 357+).

§ 301. Τὰ εἰς -υς ἐπιθετα κλίνονται ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, οὐδέποτε δὲ συνηρημένα, ὡς

ὁ ταρῆς τοῦ ταρέος, τῷ ταρέϊ, τὸν ταρήν· οἱ ταρήες, τῶν ταρήων, τοῖς ταρήεσσιν, τοὺς ταρέας.

τὸ ταρή, τοῦ ταρέος, τῷ ταρέϊ, τὸ ταρήν· τὰ ταρέα, τῶν ταρήων, τοῖς ταρήεσσιν, τὰ ταρέα.

ΣΗΜ. Ἐν δύο χωρίοις ('Ιλ. Η, 86 καὶ 'Οδ. Ω, 82) ἀντὶ τῆς συνηρημένης δοτικῆς «ἐπὶ π λ α τ ε ῖ Ἑ λ λ η σ π ὄ ν τ ω» ἀναγνωστέον ἄνευ συναιρέσεως μετ' ἐκθλίψεως, «ἐπὶ π λ α τ εῖ Ἑ λ λ η σ π ὄ ν τ ω».

302. Ἐκ τοῦ εὐρύς πλήν τῆς αἰτ. εὐρὺν ὑπάρχει παρ' Ὀμήρῳ καὶ αἰτιατ. εὐρέα κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ης ἐπιθετων, ὡς εὐρέα πόρτον ('Ιλ. Ζ, 291. Ι, 72) καὶ εὐρέα κόλπον ('Ιλ. Σ, 140. Φ, 125. 'Οδ. Δ, 435).

§ 303. Ἐκ τοῦ αἰπὺς εὐρίσκεται οὐδέτερον πληθ. αἰπὰ ('Ιλ. Θ, 369 καὶ Φ, 9) ἀνωμάλως.

§ 304. Τὸ ἡμισυς παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκεται μόνον κατὰ τοὺς τύπους ἡμίσεες, ἡμισέων ('Οδ. Ω, 463) καὶ τὸ ἡμισυ ἄνευ θηλυκοῦ.

§ 305. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ Ὀμηρικὸν ἐπιθετον ἡὺς ἢ εἰς (=ἀγαθός), αἰτιατ. ἡὺν ἢ εἰς. Οὐδέτερον ἡῦ, γενικ. εἡος καὶ γεν. πληθ. εἶα'ων ('Ιλ. Ω, 528. 'Οδ. Θ, 325. 335).

§ 306. Τὸ οὐδέτερον ἐνικὸν εἶ λαμβάνεται ὡς ἐπίρρ. = Ἀττικ. εἶ. Παρ' Ὀμήρῳ δὲ τοῦτο δυσύλλαβον ὀρεῖται νὰ προσφέρηται εἶ. Εἰς τινα δὲ σύνθετα λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ εἶ τὸ ἡῦ, ὡς ἡῦκομος καὶ ἡῦ (ἢ λέων) ἡῦγένειος.

δ') Ἀρσενικά εἰς -ως

§ 307. Θέμα εἰς -ωF ἔχουσι καὶ τινα ἀρσενικά εἰς -ως (= -ωνος ἢ -ωFος), ὡς ἥρωας, μήτρωας, Μίτρωας, κλινόμενα ὡς ἐξῆς.

1. ἥρωας, γεν. ἥρωος ('Οδ. Χ, 185., ἐν δὲ 'Οδ. Ζ, 303 τὸ ω λαμβάνεται ὡς βραχὺ ἢ γίνεται συνίζησις), δοτ. ἥρωϊ (ὡς βραχὺ δὲ τὸ ω ἢ ὑπ' ἄλλων γράφεται ἥρω ἐν 'Ιλ. Η, 453. 'Οδ. Θ, 483), αἰτ. ἥρωα (καὶ ἥρω' πρὸ φωνήεντος)· πληθ. ἥρωες, γενικ. ἥρώων, δοτ. ἥρώεσσι(ν), αἰτιατ. ἥρωας.

2. μήτρωας (ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἀδελφὸς τῆς μητρὸς. 'Ιλ. Π, 717+) καὶ αἰτ. μήτρωα ('Ιλ. Β, 662+) μόνον.

3. *Μίνως* (βασιλεύς τῆς Κρήτης), γεν. *Μίνως* (Ὁδ. Α, 321. Ρ, 523), αἰτίατ. *Μίνωα* (Ἰλ. Ν, 450. Ξ, 322. Ὁδ. Α, 567) μόνον.

ΣΗΜ. Ἐν Ἰλ. Ξ, 322 ὅπ' ἄλλων γράφεται ἀντὶ τοῦ «Μίνωα» τὸ «Μίνωτε» ἢ «Μίνωντε».

Τριτόκλητα μετὰ χαρακτηρισμοῦ j

α) Ὀνόματα εἰς -ις

§ 308. Αἱ λέξεις εἰς -ις, αἰτινὲς ἔχουσι θέμα λήγον ἐν j, κλίνονται ἄνευ τοῦ ε καὶ ἐν τῇ ἐνικῇ δοτικῇ συναϊροῦνται πάντοτε εἰς ι, τὴν δὲ αἰτίατ. πληθ. ἔχουσι συνήθως μὲν εἰς -ις, σπανίως δὲ εἰς ἱὰς, ὡς

Ὀνομ. *μάντις* (Ἰλ. Α, 92). πληθ. *μάντις* (Ἰλ. Ω, 221).
Γεν. *μάντιος* (Ἰλ. Ν, 663). *μαντίων* (Ὁδ. Ι, 441).
Δοτ. *μάντι* (Ἰλ. Ν, 69). *μαντῖ'εσσαν* (Ὁδ. Α, 132).
Αἰτ. *μάντιν* (Ἰλ. Α, 62). *μάντις* (Ὁδ. Ρ, 180).
Κλητ. *μάντι* (Ἰλ. Α, 106).

ΣΗΜ. 1. Ἡ ἄνευ τοῦ Ε κλίσις εἶναι καὶ ἐν τῇ νέᾳ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ εἶναι συνήθως αὕτη εὐχρηστος εἰς τινα κύρια ὀνόματα, ὡς *Συέννεσις*, *Συέννεσις*, κτλ. ὅρα Ἡμετέρ. Διδάκτ. Γραμμ. Ἀττ. Διαλέκτ. § 364.

ΣΗΜ. 2. Ἡ ἐνικῇ δοτικῇ τῶν εἰς -ις συνήθως γράφεται πλημμελῶς εἰς -ει, ὡς καὶ ἡ αἰτίατ. πληθ. εἰς -εις.

ΣΗΜ. 3 Ὀλιγαὶς μόνον ἡ ἐνικῇ δοτικῇ εἶναι ἀσυναίρετος, ὡς *πτόλις* (Ἰλ. Ρ, 152. Ω, 707., ὅπερ ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ *πτόλι*) καὶ *πόσει* (Ἰλ. Ε, 71., ὅπερ ἴσως δεόν νὰ γραφῇ *πόσι*), ἄλλως δὲ πάντοτε πόσι (Ὁδ. Α, 430. Ρ, 555. Τ, 95), μάντις (Ἰλ. Ν, 69., ὅπερ ἴσως γραπτέον «μάντι»).

§ 309. Τὸ *οἶα* (ὁ καὶ ἡ—πρόβατον) εὐρίσκεται καὶ μετὰ βραχυτέρων συνακκλημιμένων τύπων, ὡς *οἶα* καὶ *οἶας*, αἰτίατ. *οἶα*, πληθ. *οἶα*, *οἶων* καὶ *οἶων* καὶ δοτ. πληθ. *οἶα* (Ὁδ. Ο, 385+), *οἶεσσι* (Ἰλ. Ε, 137. Ζ, 424. Κ, 486. Ὁδ. Ζ, 132. Ρ, 472) καὶ *οἶεσι* (Ἰλ. Ζ, 25. Α, 106. Ὁδ. Ι, 418).

§ 310. Τὸ *πόλις* κλίνεται εἰς ὅλας τὰς πτώσεις ὡς τὸ *μάντις* (§ 308), ἀλλ' ἐνίοτε πτώσεις τινὲς σχηματίζονται καὶ μετὰ τοῦ Η, ὡς γεν. *πόληος* (Ἰλ. Χ, 110, κτλ.), δοτικ. *πόληι* (Ἰλ. Γ, 50+), πληθ. *πόληες* (Ἰλ. Δ, 45. 51. κτλ.) καὶ *πόληας* (Ὁδ. Ρ, 486+).

Πλὴν τοῦ *πόλις πόλιος, πόλην*, κτλ. ὑπάρχει καὶ *πόλις, πτό-*

Λιος, δοτ. *πτόλει* ('Ιλ. P, 152. Ω, 707., ὅπερ ἴσως γραπτέον *πτόλι*. § 308, 3) καὶ αἰτ. *πτόλι*. Αἱ δὲ λέξεις *πτολίεθρον* (= πόλις) καὶ *πτολίπορθος* (= πορθητὴς πόλεως) οὐδέποτε παρ' Ὀμήρῳ λέγονται ἄνευ τοῦ T (§ 105).

ΣΗΜ. Φέρεται καὶ δοτικὴ *πόλει* ('Ιλ. E, 686. Z, 88. 297. 317. H, 345. X, 172. Ω, 706. Ὀδ. Z, 9. Θ, 569. N, 152. 158. 177. 183), καὶ ἄγούρει ('Ιλ. H, 661. Ω, 141), ἣτις ὀφείλει νὰ μεταγραφῇ εἰς τὸ «πόλει», «ἀγούρει», καὶ δοτ. πληθ. ἐπ' ἀλξείων ('Ιλ. X, 3., ἀνθ' οὗ γραπτέον «ἐπ' ἀλξείων») καὶ αἰτ. πληθ. ἐπ' ἀλξείας ('Ιλ. M, 258. 263. 308. 375), ἀνθ' οὗ γραπτέον ἐπ' ἀλξείας.

§ 311. Καὶ δύο ἐπιθέτα ὑπάρχουσι παρ' Ὀμήρῳ μετὰ θέματος:] τὸ *ρήσις* καὶ *ῥῥιδρις* (ἐμπειρος) μετὰ τῶν συνθέτων ἄ*ῥῥιδρις* (ἄπειρος), *πολύῥῥιδρις* (πολύπειρος) καὶ *ῥῥῖFα* (ἄπειρος). ἅτινα κλίνονται ὡς ἐξῆς.

ρήσις (νῆ- ἐδ- τις). μόνον *ρήσις* ('Οδ. Σ, 369) καὶ *ρήσις* ('Ιλ. T, 156. 207).

ῥῥιδρις (ἐμπειρος. Ὀδ. Z, 333. Ψ, 460) καὶ *ῥῥιδρις* ('Οδ. H, 108+) ἐκ ῥίζης *Fιδ-*, ῥῥ-μεναι (§ 99).

ἄῥῥιδρις (ἄπειρος. Ὀδ. K, 282+) καὶ δοτ. *ἄῥῥιδρι* ('Ιλ. Γ, 219+, ἀνθ' οὗ ἴσως ὀφείλει νὰ γραφῇ «*αἰῥῥιδρι*»).

πολύῥῥιδρις (πολύπειρος. Ὀδ. O, 458+) καὶ αἰτιατ. μόνον *πολύῥῥιδρι* ('Οδ. Ψ, 82+).

ῥῥῖFα (ἄπειρος ἀδαής. Ὀδ. Θ, 179+) καὶ αἰτιατ. μόνον *ῥῥῖFα* ('Ιλ. H, 198+).

Ἐκ τούτων γίνονται καὶ ἀφρημένα *Fιδρι* ἢ (γινῶσις, ἐμπειρία, ἐκ τοῦ *Fιδρι*-ει), *ἄFιδρι* ἢ (ἄγνοια, ἀπειρία) καὶ *πολύFιδρι* ἢ (πολύπειρία), ἅτινα κακῶς ἐν τῇ παραληγοῦσῃ γράφονται διὰ τῆς EI διφθογγου. § 99.

§ 312. Οὐδέτερον ἐπιθέτον ἐκ τῶν εἰς -ις εἶναι μόνον τὸ *τρόφι* *κύμα* (= μέγα καὶ ἰσχυρόν κύμα). μόνον κατ' ὀνομαστικὴν ('Ιλ. A, 307+).

§ 313. Δυὸς ἀριθμοὶ ἐκ τῶν εἰς -ις δὲν ὑπάρχει παρ' Ὀμήρῳ εὐχρηστος.

§ 314. Ἐκ τῶν εἰς -ις ἀνώμαλα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ταῦτα.

1. ἄκρως (ἀκρώρεα), μόνον αἰτιατ. πληθ. «*ἀδ' ἄκραις*» καὶ «*ἐπ' ἄκραις*».

2. *κρήσις* (ῥ) = ἑύστης, οὐ μόνον ῥ δοτ. *κρήσι* ('Ιλ. A, 640+).

3. *κόρις*, *κόριος*, δοτ. *κόρι* καὶ *κόριν* μόνον. Ἐν τῷ πληθυντικῷ παραλαμβάνεται ῥ δοτ. *κορίησι* (ἐκ τοῦ *θηλ. κορίη*).

4. μήνις (ὀργή), μήνιος ('Οδ. Γ, 135+) καὶ αἰτ. μήνιν μόνον.
 5. μήτις (φρόνησις, βουλή, γνώμη), δοτ. μήτι ('Ιλ. Φ', 316, 318) καὶ αἰτίατ. μήτιν μόνον. Ἐνταῦθα ἀνήκουν καὶ τὰ σύνθετα δολέμηντις, δολέμηντιν, κλητ. δολέμηντι (§ 208, σημ. 1), ποικιλόμηντι καὶ κλητ. ποικιλόμηντι (§ 208, σημ. 2) καὶ πολέμηντις καὶ πολέμηντιος ('Ιλ. Φ, 353+).
 6. ρέμεις (δικαία ἀγανάκτησις), δοτ. ρεμέσσι ('Ιλ. Ζ, 335+) καὶ αἰτίατ. ρέμειν μόνον.
 7. ὀμήγυρις (συνάθροισις) μόνον ἢ αἰτίατ. ὀμήγυριν ('Ιλ. Υ', 142+).
 8. ὄφις ("ὄφρις=ὄφρις) μόνον αἰτίατ. ὄφιν ('Ιλ. Μ, 208+).
 9. παράκοιτις (ἢ σύζυγος), δοτ. παρακοίτι ('Οδ. Γ, 381+), αἰτίατ. παρακοίτην.
 10. πόσις (ὁ σύζυγος), γεν. πόσιος, δοτ. πόσει ('Ιλ. Ε, 71+, ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον πόσι) καὶ πόσι ('Οδ. Α, 429, Ρ, 555, Τ, 95., ἀνθ' οὗ γραπτέον πόσι), πόσιν καὶ αἰτίατ. πληθ. πόσιος ('Ιλ. Ζ, 240+) (πρβλ. δεσ-πότ-ης, λατ. polens καὶ πότ-ρια).
 11. πόρις (δάμαλις) πόριος μόνον ('Οδ. Κ, 440+) καὶ (πόριος) πόριος μόνον ('Ιλ. Ε, 462+).
 12. τρόπις (τὸ κατώτατον μέρος τῆς νεώς, ἐφ' οὗ στηρίζονται τὰ πλευρά), τρόπιος μόνον καὶ αἰτίατ. τρόπιν.
 13. γάτις (φῆμη, λόγος, 'Οδ. Φ', 362, Ζ, 29) καὶ αἰτίατ. γάτιν ('Οδ. Φ, 323) μόνον.

Β') Θηλυκὰ ὀνόματα εἰς -ω

§ 315. Τὰ εἰς -ω θηλυκὰ ὀνόματα παρ' Ὀμήρῳ κλίνονται ὡς παρ' Ἀττικαῖς, ὡς

Ὄνομα. ἡ Αἰτω ('Ιλ. Α, 36, 'Οδ. Α, 318).

Γεν. τῆς Αἰτωίδος ('Ιλ. Α, 9).

Δοτ. τῇ Αἰτωί ('Ιλ. Ω, 607).

Αἰτ. τὴν Αἰτωί ('Ιλ. Φ, 497).

Κλητ. ὦ Αἰτωί ('Ιλ. Φ, 498).

ΣΗΜ. Αὕτη εἶναι ἡ παράδοσις τῶν ἀρχαίων. Δύναται τις ὅμως ἐν πλείστοις χωρίοις νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς ἀσυναιρέτους ἀρχαιότερους τύπους, ὡς Αἰτωίς ('Οδ. Α, 580), Αἰτωίς ('Ιλ. Π, 849), Αἰτωί ('Ιλ. Υ, 72), Ὀλίγοι στίχοι, ἐν οἷς τοῦτο εἶναι ἀδόνατον, εἶναι πιθανῶς διεφθαρμένοι, ὡς ἐν τῷ 'Ιλιάδ. Α, 9. « Αἰτωῖς καὶ Διὶ οὐδὲς » ἀναγνωστέον κατ' Ἀριστόξενον « Αἰτωῖς ἀγλαῶς οὐδὲς ».

§ 316. Τὸ Πυθώ (ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, ἐν ἣ τὸ μαντεῖον τοῦ

Πυθίου Ἀπολλωνος) ἔχει δοτ. Πυθαῖ ('Ιλ. I, 405. 'Οδ. Θ, 80), αἰτ. δὲ κατὰ μεταπλασμὸν Πυθῶνα ('Ιλ. B, 519+).

Ἀνώμαλα ὀνόματα.

§ 317. Τὰ ἐπόμενα ὀνόματα εἶναι ἀνώμαλα.

1. δαῖ (θηλυκ. — ἐν τῇ μάχῃ, σφαγῇ. 'Ιλ. N, 286. E, 387. Φ, 146 καὶ 304 (1). Ω, 739). Ἐν συνθέσει δὲ δαῖφρων (= γενναῖος, ἀνδρεῖος ἐν τῇ 'Ιλιάδι, ἐμφρων δὲ καὶ συνετός ἐν τῇ 'Οδυσσεΐᾳ), ἀλλὰ τοῦτο ὀρθότερον ἴσως εἶναι νὰ γίνηται ἐκ τοῦ δαῖναι ἄρ. καὶ φρῆν καὶ νὰ σημαίνῃ καθόλου τὸν περιέφρωντα, εἰτά καὶ τὸν ἐμπεριπαλάμενον.

2. δάκρον (τὸ) καὶ τὸ δάκρυον καὶ πληθ. δάκρυα, δάκρυσιν) καὶ ἅπαξ δακρύοισι ('Οδ. Σ, 173+), ἐνθα. ὁμῶς ὑπὸ τοῦ Kayser καὶ Nauck γράφεται «δάκρυσσιν». Ἄλλοι τύποι δὲν ἵπταν- τῶσι παρ' Ὀμήρων.

3. δῶ (αἰκος. 'Ιλ. A, 426. B, 262. κτλ.), πάντοτε ὡς τελευταία λέξις τοῦ στίχου, ἀντ' αὐτοῦ δὲ συνήθως λέγεται δῶμα (δωματοῦ, δώματα, δώμασιν).

4. κᾶ'ρη (τὸ=κεφαλή), γεν. κρᾶτός, δοτ. κρατί. Πληθ. κᾶ'ρηνα, κᾶ'ρήνων.

Οἱ εἰρημένιοι τύποι εἶναι λίαν συγχοί. Ἐκτὸς δὲ τούτων εὕρισκον- ται καὶ οἱ ἐπόμενοι τύποι.

Γεν. κᾶ'ρητος ('Οδ. Z, 230 καὶ Ψ, 157) καὶ κᾶ'ρήατος ('Ιλ. Ψ, 44+) καὶ κρᾶ'άτος ('Ιλ. E, 177+), δοτ. κᾶ'ρητι ('Ιλ. O, 75+) καὶ κᾶ'ρηατι ('Ιλ. T, 405 καὶ X, 205) καὶ κρᾶ'ατι ('Οδ. X, 218+), πληθ. ὄνομ. κᾶ'ρήατα ('Ιλ. A, 309), γεν. κρᾶ'ων ('Οδ. X, 309. Ω, 185), δοτ. κρᾶων ('Ιλ. K, 152+), αἰτιατ. κᾶ'ρήατα ('Ιλ. P, 437) καὶ κρᾶ'άτα ('Ιλ. T, 93+) καὶ κρᾶ'ᾶ ('Οδ. Θ, 92+), ὄργαν. πτώσις ὑπὸ κρᾶ'ασι ('Ιλ. K, 156+), ἐπί κᾶρ (κατὰ κεφαλῆς. 'Ιλ. Π, 392+).

ΣΗΜ. 1. Ἡ γενική κρᾶ'τος δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ οὐδέτ. κρᾶ'τος (=δύναμις, ἐξουσία).

ΣΗΜ. 2. Ἀντὶ τοῦ «κατὰ κρῆθευ» ('Ιλ. Π, 548 καὶ 'Οδ. Δ, 588) γραπτέον «κατ' ἄκρῆθευ» (=ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κατω, λατιν. a vertice, ἐντελῶς, ὡς

ὡς ἔφατο, Τρῶας δὲ κατ' ἄκρῆθευ λάβε πένθος ('Ιλ. Π, 548).

(1) Ἐνθα κακῶς γράφεται «δαῖκταμῖνοι».

δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατ' ἄκρηθεν χεῖς κάρπων ('Οδ. Α, 588).
Παράβηκε τὰ «κατ' ἄκρης» 'Ιλίου ἀπίσειν ἤν' ἐλέεινον ('Ιλ. Ο, 557. 'Ορα καὶ 'Ιλ. Ν, 772. Χ, 444. Ω, 728).

5. *κρῖ λευκόν* (οὐδέτ.—*κριθή*. 'Ιλ. Ε, 196. *κτλ.*), *πληθ. δὲ κριθαί* ('Οδ. Ι, 110+), *κριθέων* ('Οδ. Α, 69+), *κριθάς* ('Οδ. Τ, 112+).

6. *ἰῶας* (ῖ=λίθος), *γενικ. ἰῶος*, *δοτ. ἰῶν* ('Ιλ. ΙΙ, 739+), *αἰτιατ. ἰῶαν*, *Δουκ. ἰῶς* ('Ιλ. Ψ, 329+). *Πληθ. γεν. ἰῶων*, *δοτ. ἰῶ'εσσι(ν)*.

Διὰ τοῦ τόνου ἡ γεν. ἰῶος διακρίνεται τοῦ οὐσιαστικοῦ ὁ ἰῶος. 'Επίθετον μετουσιαστικὸν εἶναι τὸ ἰῶ'υρος ('Ιλ. Ρ, 57. Ι, 404. Μ, 178) καὶ ἰῶ'ηκος ('Ιλ. Χ, 154+) καὶ ὑποχριστικὸν ἰῶ'υργες ('Οδ. Ε, 433. Ζ, 95)=μικροὶ λίθοι, *χάλικες*.

7. *ἱε* (λίεων. 'Ιλ. Α, 289. Ο, 275. Ρ, 109. Σ, 318), *αἰτ. ἱῖν* ('Ιλ. Α, 480+), *πιθανῶς καὶ δοτ. πληθ. ἱ'εσσι* (ἀντὶ τοῦ *λεῖοναι*. 'Ιλ. Η, 256. Ο, 592. Ε, 782). Εἶναι *παρασχηματισμὸς τοῦ ἰῶων*.

8. *ὄσσε* (τῷ=ὀφθαλμῷ. 'Ιλ. Α, 104. Γ, 427. Ε, 82. *κτλ.*) ὡς *δυνάμεις τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ὄμματα*.

ΣΗΜ. 'Εκ θέματος ὁ *κ-* (ὀπ-)—*ὄκ-je*=ὄσσε, *λατ. oculus*.

9. *οὄς* (αὐτίον), *γενικ. οὄατος* ('Ιλ. Σ, 272. Χ, 454), *οὄατα* ('Ιλ. Κ, 535. Α, 633. Σ, 378. *κτλ.*), *οὄασιν* ('Ιλ. Α, 109 καὶ Υ, 473). 'Αντὶ τοῦ *ὠσῖν* ('Οδ. Μ, 200) *ἀναγνωστέον οὄασ'*. 'Ομοίως ἀντὶ τοῦ *ὠτάσιντα* ('Ιλ. Ψ, 264 καὶ 513) *ἀναγνωστέον αὐτάσιντα*.

Ἐπίθετα.

§ 318. Σύνθετά τινα ἐπίθετα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι *τρικατάληκτα*: ὡς *ἀδμήτη* ('Οδ. Γ, 383. 'Ιλ. Κ, 293. Ψ, 266), *ἀθανάτη* ('Ιλ. Κ, 404. Σ, 86. 'Οδ. Ω, 47. 55), *αὐτομάτη* ('Ιλ. Ε, 749. Θ, 393), *ἀμαιμακῆτη* ('Ιλ. Ζ, 179. Η, 328), *ἀπριότη* ('Ιλ. Α, 99. 'Οδ. Ξ, 317), *δορυκῆτη* ('Ιλ. Ι, 343+), *πολυμήστη* ('Οδ. Δ, 770. Ξ, 64), *πολυφρόνη* ('Ιλ. Ι, 568+), *ἀργυρώτη* ('Οδ. Ζ, 108+), *ἀριζήλη* ('Ιλ. Σ, 249. 221), *ἀμφιρότη* ('Ιλ. Μ, 402. Β, 389. Α, 32. Υ, 281), *ἀβρότη* ('Ιλ. Ξ, 78+), *ἀντιθέη* ('Οδ. Ν, 378. Α, 416), *ἀμφιρότη* ('Οδ. Α, 50. 198. Α, 324. Μ, 283), *ἐμπλείη* ('Οδ. Σ, 118. Υ, 26. Χ, 3), *εἰραλίη* ('Οδ. Ε, 67. Ο, 479), *ἐρνεργή* ('Οδ. Γ, 178+), *κτλ.* Τινὰ δὲ διαφο-

ρουνται, ὡς ἀσθεατος ρῶη ('Ιλ. Α. 50, 500, II, 267) καὶ ἀσθε-
στη γλῶξ ('Ιλ. II, 123), ἡ ἐρξαστος ('Ιλ. Σ, 276, 'Οδ. O, 333)
καὶ ἡ ἐρξαστη ('Ιλ. Ω, 280, 590, Φ, 137, 164, κτλ.), κτλ.

§ 319. Τούναντιόν ἄλλα ἅπλῃ ὄντα ἢ εἰς -τος ῥηματικῶν ἐπι-
θετα εἶναι διακρίνονται, ὡς ἡ πικρός ('Οδ. Δ, 406, συνήθως δὲ
ἡ πικρή), ἡ ἀγροῖα ('Οδ. I, 119) καὶ ἡ ἀγροῖα αἶτη ('Ιλ. T, 88),
ἡ ἀνεκτός ('Ιλ. K, 118), ἡ κλυτός ('Ιλ. B, 742, 'Οδ. E, 422),
ἡ λὺς πολυλὺς ('Ιλ. Γ* 229) καὶ πολυλὺν ἄλῃ ('Οδ. I, 104), αἰ-
γανήης ταρααῖο ('Ιλ. II, 589+).

§ 320. Τὰ εἰς -ος ἐπιθετα ἐνίοτε εἶναι καὶ διακρίνονται, ὡς
ἡδὲς αἰτητή ('Οδ. M, 369), πολυτέρ ἐφ' ἑργῶν ('Ιλ. K, 27, 'Οδ.
Δ, 709), ἡέρα πολυτέρ ('Ιλ. E, 776, Θ, 50), ἡ θηλυς ('Ιλ. B,
269, K, 246, T, 97, Φ, 409, 'Οδ. E, 467, Z, 122, K,
527, 572).

§ 321. Τὸ θελγλόν τοῦ ὠκός καὶ βαθὺς σχηματίζεται ὡς ὠκέα,
ὡς ὠκέα Γῆρας ('Ιλ. B, 786, 'Οδ. M, 374), βαθὺς ('Ιλ. E, 142,
O, 606, II, 766, Φ, 213, ἄλλῃ καὶ βαθύς). Ὡς θελγλόν δὲ
τοῦ αἰπὺς εἶναι καὶ τὸ (I) αἰπὺ ('Ιλ. N, 625, 'Οδ. Γ, 130), ἐκτὸς
τοῦ αἰπεία (ὅρα καὶ § 303). Ἐκ δὲ τοῦ (πρόσθετος) ὡς θελγλόν
εἶναι τὸ πρόσθεα ('Ιλ. E, 724, Θ, 383, Ξ, 194, 243, κτλ.).

§ 322. Ἐνίοτε εἰς θελγλόν οὐσιαστικὸν ἀποδίδονται ἐπιθετον
ἄρσενιζόν θεωρούμενον ὡς κοινοῦ γένους, ὡς ἐλθέτω Ζακύνθος ('Οδ.
A, 246, II, 123), ἄλλῃ καὶ ἐλθέσσα Ζακύνθος ('Οδ. I, 24),
ἡμαθόεντος Πύλου ('Ιλ. B, 77, I, 453, 295, A, 742, 'Οδ. B,
326, Δ, 633, Ω, 451), Πύλω ἡμαθόεντι ('Οδ. A, 256, 458),
Πύλου ἡμαθόεντα ('Οδ. A, 93 B, 244, 359), ἀμπελόεντ' Ἐπί-
δαυρον ('Ιλ. B, 564), ποιήενθ' Ἀλκάρτων ('Ιλ. B, 503), ἄλλῃ
καὶ Πήδαςος ἀμπελόεσσα ('Ιλ. I, 452, 294, ὅρα καὶ Γ, 184), Ἰρή
ποιήεσσα ('Ιλ. I, 150, 292).

§ 323. Ὡς θελγλόν τοῦ πρόφρων εἶναι πρόφρωνται (=πρά-
φρον-ται), πρῶν, καὶ τὸ Περσφόρη, -εια καὶ Ἀττικ. φερσφράττι
=Φερσφρον-ται, § 87).

Ἀνώμαλα ἐπιθετα.

§ 324. Ἀνώμαλα ἐπιθετα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι τὸ μέγας καὶ
πολύς, ἅτινα κλίνονται οὕτω.

(I) καὶ κλίπυν ('Ιλ. σ' ν κατὰ Nauck 'Ιλ. O, 71) ὡς θελγλόν (§ 320).

Ἄρσεν. μέγας, γεν. μεγάλου καὶ μεγάλου, δοτ. μεγάλῳ, αἰτ. μέγαν. Δούκ. μεγάλῳ (Ἰλ. Σ, 518+). Πληθ. μεγάλοι, γεννiz. μεγάλων (Ἰλ. Δ, 454), δοτ. μεγάλουσι (Ἰλ. Ω, 798), αἰτιατ. μεγάλους.

Θηλυκ. μεγάλη, γεννiz. μεγάλης, δοτ. μεγάλη, αἰτ. μεγάλην. Πληθ. δοτ. μεγάλῃσι, καὶ αἰτιατ. μεγάλας.

Οὐδέτ. μέγα, γεν. μεγάλου καὶ μεγάλου, δοτ. μεγάλῳ, αἰτ. μέγα. Πληθ. μεγάλα, γεν. μεγάλων (Ἰλ. Κ, 401. Ὀδ. Φ, 26). δοτ. μεγάλουσι (Ἰλ. Α, 265. 541. Ν, 323. Ο, 712), αἰτιατ. μεγάλα.

Τὸ μέγας γίνεται ἐκ δύο θεμάτων μεγα- καὶ μεγαλο-. Ἐξ αὐτοῦ γίνεται τὸ ῥῆμα μεγαίρω (φθονῶ, ἀρνούμαι) καὶ μεγαλύνωμαι (μεγαλύνωμαι, ἐπαίρωμαι), σύνθετα δὲ μεγα-κῆτης καὶ μεγαλο-ήτωρ (μεγαλόψυχος).

§ 325. Τὸ πολὺς, ὅπερ γίνεται ἐκ δύο θεμάτων πολῦ (πολυF-) καὶ πολλο- (πολυFο) κλίνεται ὡς ἑξῆς.

Ἄρσεν. πολὺς καὶ πολὺς καὶ πολλός, γεννiz. πολέος, δοτικ. πολλῷ, αἰτ. πολὺν καὶ πολὺν καὶ πολλόν. Πληθ. πολέες καὶ πολλοί, γεν. πολέων καὶ πολλῶν, δοτ. πολέεσσ(ν) καὶ πολέουσ(ν) καὶ πολέουσ(ν) καὶ πολλοῖσ(ν), αἰτιατ. πολέας καὶ πολλούς.

Θηλυκ. πολλή, γεν. πολλῆς, δοτικ. πολλῇ, αἰτ. πολλήν καὶ πολὺν (§ 320). Πληθ. πολλαί, γεν. πολλῶν καὶ πολλῶν, δοτ. πολλῇσ(ν), αἰτ. πολλᾶς.

Οὐδέτ. πολὺ καὶ πολλόν, γεννiz. πολέος, δοτ. πολλῷ, αἰτιατ. πολὺ, πολὺν καὶ πολλόν. Πληθ. πολλά, γεννiz. πολλῶν, δοτικ. πολέεσσιν (Ὀδ. Ε, 54. Θ, 137. Σ, 123) καὶ πολλοῖσ(ν), αἰτ. πολλά.

Ἡ φερόμενη ὀνομαστικὴ πολὺς (Ὀδ. Θ, 109+), ἣ αἰτιατ. ἄρσεν. καὶ θηλ. πολὺν (Ἰλ. Ε, 776. Θ, 50. 372. Κ, 517. Ὀδ. Δ, 709 καὶ Ρ, 67) καὶ τὸ οὐδέτερον πολὺν (Ὀδ. Τ, 387+) νόμιζοντα ὡς πλημμελεῖς παρδείσαντο τύποι ἐκ γραφικοῦ ἀμαρτήματος προελθόντες, ἀντ' αὐτῶν δὲ προτιμᾶται νῦν γραφῇ τὸ πολὺς καὶ πολλόν.

Φέρεται καὶ ὀνομαστικὴ πληθ. πολεῖς (Ἰλ. Α, 708+, ἥτις εἶναι ὑποπτὸς) καὶ δοτ. πληθ. πολέουσιν (Ἰλ. Ρ, 236+), πολέουσ (Ἰλ. Ν, 452 καὶ Ρ, 308). Ἀντὶ δὲ τῆς δοτικῆς πολλῆς φημι (Ὀδ. Ρ, 221) γραπτέον ἀπολλῆσαι θύρησαι.

Ἡ γενική πληθ. *πολείων* ἐν Ἰλ.Π, 655 προφέρεται κατὰ συνίζησιν ὡς δισύλλαβος, ὡς

ὥσαιτο *ποτί* Γάστῳ, *πολεῶν* δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.

§ 326. Ἐν τοῖς ἐκ τοῦ *πολὺς* πολυαριθμοῖς συνθετοῖς εὐρίσκεται ὡς πρῶτον συνθετικὸν πάντοτε τὸ *πολυ-*, εἰς τρία δὲ σύνθετα, ἅτινα ἄλλως δὲν θὰ ἤρμοζον εἰς τὸν στίχον διὰ τὰς πολλὰς βραχέας συλλαβὰς, ὑπάρχει τὸ *πολυ-*, ὡς *πολυτεθέμενα* γῆθ' (ἢ πολλοὺς τρέφουσα, Ἰλ. Γ, 89, Λ, 770, κτλ.), *Πολυδάμας* καὶ ἡ γενική *πολυδάμοδος* (Ὀδ. Ε, 432+).

§ 327. Τὸ παρ' Ἀττικαῖς ἐπίθετον *σῶς* (σῶος) παρ' Ὁμήρῳ κλίνεται οὕτως.

Ἄρσεν. *σῶος ἢ σάος* (Ὀδ. Γ, 300, Χ, 28), κίτ. *σῶον ἢ σάον*, πληθ. *σῶοι ἢ σάοι*.

Θηλυκ. *σάη* (Ἰλ. Ο, 497+) ἢ *σάη* (κατ' ἑλλους).

Οὐδέτ. μόνον πληθ. *σάα ἢ σάα* (Ἰλ.Ω, 382 καὶ Ὀδ.Ν, 364).

Ἐκ τοῦ *σῶ* ὅς ἐγενε καὶ τὸ συγκριτ. *σῶώτερος* (Ἰλ. Α, 32+).

Παραθετικά ἐπίθετα.

§ 328. Τρία θετικά εἰς *-ος* ἐπίθετα, ἃν καὶ ἔχουσι τὴν προηγούμενην συλλαβὴν μακράν, ἔχουσιν ὅμως τὰ παραθετικά διὰ τοῦ Ω. Τοιαῦτα δὲ εἶναι ταῦτα.

οἰκονόμωτερος (Ἰλ. Ρ, 446+), *οἰκονόμωτατος* (Ὀδ. Ε, 105+).

λαρσώτερος (Ὀδ. Β, 350+).

κακοξενώτερος (Ὀδ. Γ, 376+).

ΣΗΜ. Τὸ ὁλοώτατος ὁ δὲ μὴ (Ὀδ. Δ, 442) εἶναι δικατελέκτων. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀνιηρέστερον (Ὀδ. Β, 190+) ἴσως γραπτέον ἀνιηρώτερον κατὰ τὰ προηγούμενα.

§ 329. Παρ' Ὁμήρῳ τὸ *παλαιός* ἔχει συγκριτικὸν *παλαιώτερος* (Ἰλ. Ψ, 788+), τὸ δὲ γεραιός ὡς παρ' Ἀττικοῖς γεραιέρος (Ἰλ. Ι, 60, Ω, 149, 178, Ὀδ. Γ, 24, 362).

§ 330. Εἰς τὰ εἰς *-ίω* καὶ *-ιον* συγκριτικά τὸ Ι παρ' Ὁμήρῳ εἶναι πάντοτε βραχύ. Τὰ δὲ εἰς *-ίω* συγκριτικά παρ' Ὁμήρῳ ἔχουσι μᾶλλον τοὺς εἰς *-οιά*, *-οιες*, *-οιάς* τύπους ἢ τοὺς εἰς *-ω* καὶ *-ους* (ὄρα § 288).

§ 331. Παρ' Ὁμήρῳ ὑπάρχουσι καὶ παραθετικά ὅπως ἄλλότρια τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

βᾶθος

βᾶθιστος (Ἰλ. Θ, 14+).

βράδύς

βράδιστος (Ἰλ. Ψ, 310, 530).

βραχύς	βράσσων ('Ιλ.Κ, 226+).	
γλυκύς	γλυκίων	
κυδρός		κυ'διστος.
μακρός	{μάσσων ('Οδ.Θ, 203+)	{μήκιστος.
	{μακρότερος ('Οδ.Θ.20.	{μακρότατος ('Ιλ. Ξ, 288.
	Σ, 195)	373).
μικρός (και σμικρός	μείων	
'Ιλ.Ρ, 757+)		
οικτρός	οικτρότερος ('Οδ.Α, 381+)	οϊκτιστος
		οϊκτρότατος ('Οδ.Α, 424+)
ὀλι'γος	{ὀλι'ζων ('Ιλ.Σ, 549+)	{ὀλι'γιστος ('Ιλ.Τ, 223+).
	{ήσσων	{ήκιστος ('Ιλ.Ψ, 531+).
πᾶχύς	πάσσων	πᾶ'χιστος ('Ιλ.Π, 344+).
τᾶχύς	θα'σσων (ἐκ τοῦ θαγγίων)	τᾶ'χιστα.
φι'λος	{φι'λι'ων	φίλτατος.
	{φίλτερος	
ὠκύς		ὠκιστος
		ὠκύτατος ('Οδ.Θ, 334+).

§. 332. Παραθετικά τινα γίνονται ἐξ οὐδετέρων οὐσιαστικῶν εἰς -ος, τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἐξῆς.

τὸ ἄλγος	ἀλγί'ων	ἄλγιστος ('Ιλ. Ψ, 655+).
τὸ ἔλεγχος (1)		ἐλέγγιστος ('Ιλ. Β, 285. κτ.).
τὸ κέρδος		κέρδιστος ('Ιλ. Ζ, 453+).
τὸ κήδος		κήδιστος.
τὸ ῥίγος	ῥιγί'ων (οὐδέτ. μόνον)	ῥί'γιστα ('Ιλ. Ε, 873+).

ΣΗΜ. Τὸ ῥιγί'ων (φρικωδέστερος, φοβερώτερος, λατ. frigidus) ἔχει θέμα ῥιγί'γ (λατ. frigus) καὶ συγγενεῦει πρὸς τὸ φρί'ττω (θέμα φρίκ, φρί'κην).

§. 333. Τοῦ ἀγαθός, ἡὺς καὶ ἐσθλός ὑπάρχουσι παρ' Ὀμήρῳ τὰ ἐξῆς παραθετικά.

ἀγαθός, ἡὺς, ἐσθλός	{ ἀρείων	ἄριστος.
	{ ἀμείνων	—
	{ κρείσσων	κράτιστος.
	{ βέλτερος	—
	{ λωίτερος ἢ λωί'ων	—

(1) Ὑπάρχει καὶ ἐπιθετον ἐλεγγέες ('Ιλ. Δ, 242. Ω, 239), ἐξ οὗ τινες νομίζουσιν ὅτι ἔγινε τὸ ὑπερθετικόν, ἀλλ' ἦδη ὑπὸ τοῦ Nauck γράφεται τὸ οὐδέτ. οὐσιαστ. «ἐλέγγεα» ἀντ' αὐτοῦ.

§ 334. Τὸ κακός, καλός (= Ἀττικ. κάλος), πολὺς καὶ ῥηϊδός (= Ἀττικ. ῥήδιος) ἔχουσι τὰ ἐξῆς παραθετικά.

κακός	κακίων ἢ κακώτερος	κακίστος.
	χερείων ἢ χεριώτερος	
καλός	καλλίων (= καλῆϊών)	καλλίστος.
πολύς	πλείων, πλείον } (1)	πλείστος.
ῥηϊδός	ῥηϊτερος	ῥηϊτάτος ('Οδ. T, 577. Φ. 75).
(ἐπίρρ. βεῖα καὶ βέ, α)		ῥηϊστός ('Οδ. Δ, 565+).

Εἰς τὸ συγκριτικὸν χερείων ἢ χερίων ἀνήκει ἡ αἰτιατ. χέρεα ('Ιλ. Δ, 400+) καὶ ἡ δοτ. χέρεϊ ('Ιλ. Α, 80+). Πληθ. χέρεα ('Οδ. Ο, 324+). Πληθ. οὐδ. χέρεα ('Ιλ. Ε, 382. 'Οδ. Σ, 229. Γ, 310). Ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ συγκριτικοῦ πλείων εὐρίσκεται πληθ. ὄνομ. πλείες ('Ιλ. Α, 395+) καὶ αἰτ. πλείας ('Ιλ. Β, 129+).

§ 335. Ἀξία μνείας εἶναι καὶ τὰ ἐπόμενα παραθετικά, ὧν τινὰ γίνονται ἐξ οὐσιαστικῶν.

βασιλεύς	βασιλεύτερος	βασιλεύτατος ('Ιλ. I, 69+).
κύων (κύν-)	κύν-τερος	κύντατος ('Ιλ. K, 503+).
μέσ(σ)ος	—	μέσσατος ('Ιλ. Θ, 223+).
νέος (νέφ'ος, λατ. novus)	—	νείατος (= ἔσχατος).
—	ὀπλότερος (νεώτερος)	ὀπλότατος.
(πρέσβυς § 321)	πρεσβύτερος	πρεσβύτατος.
—	προγενέστερος ('Ιλ. Β, 555. κτλ.).	
—	—	πύ'ματος (τελευταῖος, λατ. postumus).

ὑπέρ. ὑπέρτερος ὑπέρτατος.
(θέμα ὑπ-, λατ. sup-) — ὕπατος (λατ. summus ἀντὶ τοῦ sup-mus).

§ 336. Τὰ ἐπόμενα παραθετικά εἶναι σπανιώτατα καὶ σχεδὸν μοναδικὰ παρ' Ὀμήρῳ.

ἄφαρ ἀφάρτερος (ταχύτερος, 'Ιλ. Ψ, 314+).

[ἄχαρις] ἀχαρίστερον ('Οδ. Γ, 392+).

ἐνερὶ (οἱ) ἐνέρτερος (κατώτερος, 'Ιλ. Ε, 898. Ο, 225).

(1) Τὸ δὲ Ὀμηρικὸν πλείότερος εἶναι συγκριτικὸν τοῦ πλείος (= Ἀττ. πλείως).

— ἰθύντατος (δικαιότατος. 'Ιλ. Σ, 508+).
 μάκαρ μακάρτερος ('Οδ. Α, 483+) μακίχρτατος ('Οδ. Ζ, 158+).
 κούρος (ὁ) κουρότερος (νεώτερος, ἀκμαϊότερος. 'Ιλ. Δ, 316 καὶ
 'Οδ. Φ, 310).

(μυχοὶ τοπ. πτώσις) μυχοίτατος (=μυχαίτατος. 'Οδ. Φ, 146+).
 (παροί, πάροι-θεν) παροίτερος (πρότερος. 'Ιλ. Ψ, 459 καὶ 480).
 ὀπίσ(σ)ω ὀπίστατος ('Ιλ. Θ, 342. Α, 178).
 σάος (§ 327) σαώτερος ('Ιλ. Α, 32+).

— φαέντατος (=φάνότατος. 'Οδ. Ν, 93+) (1).
 [φιλοκτέανος] φιλοκτεανώτατος. 'Ιλ. Α, 122+).

§ 337. Ἐνίοτε ἡ συγκριτικὴ κατάληξις -τερος καίται ἄνευ συγκριτικῆς σημασίας. χρῆσιμεύει δὲ μόνον νὰ δεικνύῃ τὴν ιδιότητά τινος ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλο πρόσωπον ἢ πρᾶγμα στερούμενον ταύτης. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἑξῆς.

δεξιτερός (δεξιὰ χεὶρ) κατ' ἀντιθέσιν τοῦ ἀριστερός.

θηλυτέρη (=θήλεια).

ἀγρότερος (=ἀγροδίατος).

ὀρέσ-τερος (ὀρεινός).

Ὅμοιος καὶ τὸ ἡμέτερος, ἡμέτερος, σφέτερος, ἑτερος, ἐκάτερος, πότερος, ἀμφότεροι, κτλ.

ΣΗΜ. Ἐνταῦθα ἀνέγεται ὑπὸ τινων καὶ τὸ θύραϊ θεώτεροι ('Οδ. Ν, 111+) = δι' ὧν μόνοι θεοὶ εἰσέρχονται (Σχολ.).

§ 338. Ἐπιρρηματὰ μετὰ βαθμῶν παρθεσεως εἶναι τὰ ἐπόμενα.

ἄγχι, ἀγγόθι (ἢ ἀγγιστὶ) ἥσσον ἢ ἥσσύτερῳ ἄγγιστα.

ἐκάς (ἢ ἐκάς) ἐκαστέρῳ ('Οδ. Η, 321+) ἐκαστάτῳ ('Ιλ. Κ, 113+).

πρὸ προτέρῳ (περαιτέρῳ).

τῆλε, τηλόθι ἢ τηλοῦ — τηλοτάτῳ ('Οδ. Η, 322+).

ΣΗΜ. 1. Πρὸς τὸ ἥσσον ἥσσον ἐπὶ τὸ ἐπιθετον ἐπ' α-σούτερος (ἀλλεπάλληλος) § 30.

ΣΗΜ. 2. Τὸ ἀγγόθι ὑπάρχει μόνον ἐν Ἰλιάδι (Ξ, 412. Ψ, 762., ἐνθα ἀναγνωστέον «ἀγγι ὅθι» ἢ «ἢ») καὶ ἐν Ὀδυσείᾳ (Ν, 103, 347., ἐνθα καὶ γραφῇ «ἐγγύθι» κατὰ Μ. Ἑτομ. σ. 145, 1). Τὸ δὲ ἀγγιστὶ ὑπάρχει μόνον ὡς πρώτη λέξις τοῦ στίχου καὶ μετ' αὐτὸ ἐπεται τὸ «ὅ» ἢ «ὅδ' ἰσταμένους» ἢ «ὅδ' ἰσταμένῃ» ('Ιλ. Β, 172. 790. Γ, 129. Δ, 92).

(1) Ἐκ τοῦ φαένος. Λιόλ. φαένος, φαέντατος κατ' ἀφομοίωσιν ἀντὶ τοῦ φαέντατος, πρὸλ. καὶ φαένθη ἐκ τοῦ φαένω.

203. E, 123. A, 199. N, 462. 768. *Ξ, 356. O, 173. H, 537. P, 684. Σ, 169. X, 215. 228. Ω, 87. 709. 'Οδ. Δ, 25. E, 159. Z, 2. O, 9. P, 349. 526. 552. T, 271. X, 180. ἀνθ' οὗ ὥσως γραπτέον » α γ χ ι δ ε F' (=Foi) ἱ σ τ α μ ε ν ο ς ἢ ἱ σ τ α μ ε ν η (ὄρα § 482), ὁ δὲ Nauck ἐν τοῖς ἄνω χωρίοις γράφει πανταχοῦ » α γ χ ο θ ι δ' ἱ σ τ α μ ε ν ο ς ἢ ἱ σ τ α μ ε ν η ».

§ 339. Τὸν ὑπερθετικὸν βαθμὸν δύνανται νὰ ἀναπληρῶσι τὰ ἐπιθετὰ συντιθέμενα μετὰ τῶν ἀχωρίστων μορίων ἀρι- (συγγενοῦς πρὸς τὸ ἀρετὴ, ἀρεῶν, ἀριστος) ἢ ξρι-, ζα- (=δ]α Αἰολικῶς ἐκ τῆς διὰ), δα- καὶ ἀγ-α- (ὅπερ εἶναι ἴσον τῷ μὴ 'Ομηρικῷ ἀγ-α), ὡς

ἀρίγνωτος (πολὺ γνωστός, γνωστότατος).
ἀριπρεπής (εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής).
ἀριδείκετος (περιφανέστατος).
ἀρισθαλής (λίαν ὀλισθηρός, ὀλισθηρότατος).
ἀριφραδής (λίαν γνωστός, εὐδιάκριτος).
ἐριαίγην (ὁ μέγαν ἀνέχοντα ἔχων).
ἐρίβρομος (ὁ λίαν βρέμων).
ἐρίβωλαξ καὶ ἐρίβωλος (εὐφορώτατος, μέγας βώλους ἔχων).
ἐρίγδοντος καὶ ἐρίδοντος (ὁ μέγας δονῶν).
ζατρεφής (πολὺ τεθραμμένος, εὐτραφέστατος).
ἐπι-ζα-μελος (μελ-—όγκουν, —όγκωδέστατος, ἄγαν κήζημέ-
νος, σφοδρότατος).
ζα-φλεγής (φλογερώτατος).
δάσκιος (πολὺ σκιερὸς, σκιερώτατος).
θα-φροῖος (πολὺ ἐρυθρός, ἐρυθρότατος).
ἀγακλής (περικλής, κλεινότατος).
ἀγακλειός (εὐκλειέστατος).
ἀγακλύτος (περιπυστός, τὰ μάλιστα ἀκυστός).

Καὶ ἐκ τοῦ παν- δὲ σύνθετα ἀναπληροῦσι τὰ ὑπερθετικά, ὡς πά-
ραιθος, παμπόικιλος, παραιοῖλος, πανάπαλος, πανάποτος, παρα-
φῆλιξ, παραφροῖος. Πλεοναστικὴ δὲ ὑπέρθεσις ὑπάρχει ἐν τῷ παν-
πέρτατος ('Οδ. I, 25+) καὶ πανένστατος ('Οδ. Ψ, 532. 547.
'Οδ. I, 452).

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΑ.

§ 340. Ἐκ τῶν ἀριθμητικῶν ἄξια μνείας εἶναι τὰ ἐπόμενα.

Ἀπόλυτα ἀριθμητικά

Τακτικά ἀριθμητικά

1 εἰς, μιᾶ, μιῆς, μιᾶν ἢ ἰᾶ, ἰῆς, ἰῆν, ἰᾶν 1. πρῶτος ἢ πρῶτιστος.

- οὐδέτ. δοτικ. ἰψ ('Ιλ. Ζ, 422+).
2. δὴ ὦ (1), δὴ ὦ, ἐνίοτε δοῖω ἢ πληθ. 2. δεύτερος καὶ ὡς ὑπερ-
δοιοί, δοιαί, δοιά καὶ θηλ. ἐν δοιῇ θητικ. δεύτερος.
(‘Ιλ. Ι, 230+).
3. τρεῖς, τριῖς (καὶ τρεῖ). 3. τριτάτος ἢ τρίτος.
4. τέσσαρες, τέσσαρᾶς, τέσσαρά 4. τέταρτος ἢ τέτατος.
(τέσσαρ), Αἰολ. πῖ σύρες, πῖ σύρας.
12. δώδεκα, δυνώδεκα ἢ δυοκαίδεκα. 8. ὀγδόατος ἢ ὀγδους.
20. εἰκοσι(ν) ἢ Εἰκοσι(ν). 8. εἰνάτος ἢ ἐνάτος.
30. τριήκοντα (= Ἀττ. τριᾶκοντα). 12. δωδέκατος ἢ δυωδέ-
κατος.
40. τεσσαράκοντα.
80. ὀγδώκοντα (= Ἀττ. ὀγδυήκοντα). 20. εἰκοστός ἢ Εἰ-
κοστός.
90. ἐννῆκοντα ('Ιλ. Β, 602+) ἢ 90. ἐννῆκοντα ('Οδ. Τ, 174+).
200. διηκόσιοι (= Ἀττ. διακόσιοι).
300. τριηκόσιοι ('Αττ. τριᾶκόσιοι).
500. πεντηκόσιοι ('Αττ. πεντάκοσιοι).
9000. ἐννεᾶχιλίοι (ἀλλ' ὅμως ριῖλια).
10000. δεκάχιλίοι (δεκακισ-χιλίοι), ἀλλ' ὅμως καὶ
τρισχιλίοι ('Ιλ. Γ, 221+).

ΣΗΜ. Τὸ ἀριθμητικὸν ἐπίθετον μυρίοι (=δεκακισχιλιοί) παρ' Ὁ-
μήρῳ δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ παρ' αὐτοῖς εἶναι μόνον τὸ μυρίος, μυρίοι,
μυρίαί, μυρία (=ἄπειρος, ἄπειροι, ἄπειρά).

§ 341. Οἱ ἐξ ἀπλῶν πολλῶν συγκείμενοι ἀριθμοὶ ἐκφέροντα
ὡς παρ' Ἀττικοῖς, ὡς εἰκοσι, ἐνδέκατος, τρεῖς καὶ δέκα ('Ιλ. Ε,
387), τρισκαίδεκατος ('Ιλ. Κ, 495), ἑπτὰ καὶ δέκα ('Οδ. Ε, 278.
II, 267), ὀκτωκαίδεκάτη ('Οδ. Ε, 279. II, 268. Ω, 65), ἐννεα-
καίδεκα ('Ιλ. Ω, 496+).

§ 342. Τὰ ἀριθμητικὰ ἐπιρρήματα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ὡς καὶ
παρ' Ἀττικοῖς, ὡς ἑπταξ, δία, τρία, τετράκις, κτλ. ἐξαίρεται μόνον
τὸ εἰνάκις (=ἐνFάκις, λατ. novem=ἐννέα=envan, ὅθεν
ἐννῆκοντα, ἐννῆμαρ, εἵνατος).

§ 343. Ὡς ἐπιρρήματα διανεμητικὰ εἶναι τὸ δίχᾶ, ἀνδρα
(ἀνὰ δίχα), διάνδιχᾶ ἢ διγθα (ὅθεν καὶ διγθαδῶς), τρίχᾶ ἢ τρι-
γθα', τετραγθα', πενταγθα', ὡς 'Οδ. Ι, 71 :

τριγθα' τε καὶ τετραγθα' διέσχισε Φίς ἀνέμοιο.
ἑπταγα ('Οδ. Ξ, 434+).

(1) Διὰ τοῦ Ω μόνον γάρ ἐστιν τοῦ μέτρου.

§ 344. Τὰ ἀπόλυτα ἀριθμητικά ὡς πρῶτα συνθετικά σχηματίζονται παρ' Ὀμήρῳ ὡς ἑξῆς.

οἰο-πόλος (=μόνος ἀναστρεφόμενος), οἰογί-τιων (=μονογίτων).

δί-πτερος, δί-πλαξ, ἀλλὰ καὶ δια-θιγέες.

τρί-ετες, τρί-πτερος, τρί-γληρος, ἀλλὰ καὶ τρισ-καίδεκα, τρισ-χίλια.

τεσσαρά-βοιον καὶ τετρά-κνκλον, τετρά-φαλος καὶ τρά-πεζα, (=τετράπεζα) καὶ τρῦ-γάλεια (= (τ^ε)τρυ-φάλεια=λατ. quadri-).

Τὰ δὲ λαπὰ γίνονται παρ' Ὀμήρῳ ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ.

ΣΗΜ. Τὸ μόνος παρ' Ὀμήρῳ ἢ μόνος (=μόνος) δὲν συντίθεται, παρ' αὐτῷ δὲ γίνεται μόνον τὸ παράγωγον μόνως καὶ μωνώεις.

ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΙ.

α) Προσωπικαί.

§ 345. Προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι παρ' Ὀμήρῳ εἶναι αἱ ἐπόμεναι.

α' πρόσωπον		β' πρόσωπον		γ' πρόσωπον
Ὀν.	ἐγώ(ν)	σύ, ἐνίοτε τῷ ῥη	—	
Γεν.	ἐμεῖο, ἐμεο, ἐγκλιτ. με' (ἐμεῦ, μεῦ)	σεῖο, σεό καὶ (σεῦ) ἐγκλιτικῶς	Feio, Féo (καὶ ἐγκλιτικῶς), (Feū)	
Δοτ.	ἐμοί, ἐγκλιτ. μοι	σοὶ ὀρθότον., ἐγκλ. τοι, τεῖν ὀρθότον.	Foi καὶ ἐγκλιτικῶς	
Αἰτ.	ἐμέ, ἐγκλιτ. με	σέ καὶ ἐγκλ. ἐνίοτε	Fé καὶ μ' ἢ καὶ ἐγκλιτ. ἀμφοτέρα.	
Ἀφ.	ἐμέθεν.	σεθεν.	Féθεν ἐγκλιτ.	
Ὀν. Αἰτ. Γεν. Δοτ.		Δυϊκός		
εὐὶ καὶ εῷ		σφῶϊ καὶ σφῷ	σφῶϊ ἐγκλιτ.	
εὐῶν		σφῶϊν καὶ σφῶν	σφῶϊν ἐγκλιτ.	
Ὀν. Γεν. Δοτ.		Πληθυντικὰς		
ἡμεῖς ἢ ἄμμες		ὑμεῖς ἢ ὄμμες	—	
ἡμεῶν ἢ ἡμέων		ὑμεῶν ἢ ὑμέων	σφεῶν ἢ σφέων	
ἡμῖν ἢ ἄμμι(ν)		ὑμῖν ἢ ὄμμι(ν)	σφῖσιν ἢ σφῖν(ν)	
Αἰτ.		ἡμεᾶς ἢ ἄμμε.	ἐγκλιτ. ἄμφω	
		ὑμεᾶς ἢ ὄμμε.	σφεᾶς ἢ σφέ	
			ἐγκλιτ. ἄμφω	

§ 346. Ἡ ἐνική γενική τῶν 3 προσώπων σχηματίζεται ὡς ἡ ἐνική γενική τῶν ἀρσενικῶν τῆς πρώτης καὶ δευτέρας κλίσεως διὰ τοῦ προσφύματος *σῆ*, ὡς *ἐμέ-σῆ*, *σέ-σῆ*, *φέ-σῆ*. Διὰ δὲ τῆς μεταβολῆς τοῦ *ῖ* εἰς *ι* γίνονται οἱ τύποι *ἐμεῖο* (51 φορές φερομένου), *σεῖο* (28 φορές) καὶ *φεῖο* (μόνον δις. Ἰλ. Δ, 400. Ὀδ. X, 19), διὰ δὲ τῆς ἀποβολῆς τοῦ *ῖ* οἱ τύποι *ἐμέο* (μόνον Ἰλ. K, 124+), *σεό* (23 φορές), *φέο* (12 φορές), τὸ δὲ *Ο* τῆς ληγούσης τῶν τύπων τούτων ἐκθλίβεται.

§ 347. Ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς κειμένοις φέρεται καὶ ἡ γενική *ἐμεῦ* (τριακοντάκις περίπου), *μεῦ* (ἐξηκοντάκις περίπου), *σεῦ* (34 φορές), *φεῦ* (7 φορές. Ὁρα § 66) ἀντὶ τοῦ *ἐμεῖ*, *μεῖ*, *σεῖ*, *φεῖ*.

§ 348. Ἡ γενική τοῦ *σὺ* ἐν δύο χωρίοις (Ἰλ. Θ, 37, 468) φέρεται *τεοῖο*, πιθανῶς δὲ ὁρθότερον *τεῖο* (τεῖεο).

§ 349. Ἡ δοτική *τέν* ὑπάρχει μόνον ἐν πέντε χωρίοις (Ἰλ. Α, 201. Ὀδ. Δ, 619. 829. Α, 560. Ο, 119).

§ 350. Τὸ δυϊκὸν *ῥῶϊ* φέρεται 51 φορές, 33 μὲν ὡς ὀνομαστική καὶ 18 ὡς αἰτιατική. Φέρεται δὲ δις καὶ *ῥῶ* (Ἰλ. Ε, 219 καὶ Ὀδ. Ο, 475).

§ 351. Τὸ δυϊκὸν *ῥῶϊν* ὑπάρχει 22 φορές ὡς δοτική καὶ ἅπαξ ὡς γενική (Ἰλ. X, 88+).

§ 352. Τὸ δυϊκὸν *σφῶϊ* φέρεται πεντάκις μὲν ὡς ὀνομαστική καὶ ἐξάκις ὡς αἰτιατική, εἰς 4 δὲ χωρία συναιρεῖται εἰς *σφῶ* (Ἰλ. Α, 574. Α, 782. Ν, 47. Ο, 146).

§ 353. Τὸ δυϊκὸν *σφῶϊν* ἅπαντ' ἐνδεκάκις μὲν ὡς δοτική, τρίς δὲ ὡς γενική, ἅπαξ δὲ συναιρεῖται εἰς *σφῶν* (Ὀδ. Δ, 62+).

§ 354. Τὸ δυϊκὸν *σφῶε* φέρεται πεντάκις μόνον ὡς αἰτιατική, τὸ δὲ *σφῶϊν* ὀκτάκις μόνον ὡς δοτική.

§ 355. Ἡ ἀφαιρετική συμφωνεῖ ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῇ γενικῇ. § 174.

§ 356. Οἱ τύποι *ἄμμε* (τετράκις μόνον), *ἄμμε* (τρισκαίδεκάκις), *ἄμμεν* (21 φορές), *ἄμμε* (ἐξάκις), *ἄμμε* (τετράκις), καὶ *ἄμμιν* (17 φορές) εὐρίσκονται σπανιώτερον καὶ εἶναι Αἰολικοὶ σχηματισμοί.

ΣΗΜ. Θέματα εἶναι *ἀ σ μ ε -*, *ἐξ οὗ ἀ μ μ ε -*, *ἄ μ ε -*, καὶ *yusma*, *ἐξ οὗ ἄ μ μ ε* καὶ *ὑ μ ε -*.

§ 357. Ὅταν ἡ τελευταία συλλαβὴ τῶν τύπων *ἡμέας*, *ὕμεας*, *σφῆας* καθίσταται θέσει μακρά, προφέρονται οὗτοι μετὰ συνίζησης. Ὁρθότερον ἢ *ἡτο*, *ἂν* ἀντικαθίσταντο διὰ τῶν δυσυλλάβων *ἡμέας*, *ὕμεας*, *σφῆας*, ἐξ ὧν ἤδη φέρονται ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς κει-

μένους παραδείγματα τινά. ὡς ἡμᾶς ('Οδ.Π.372) καὶ σφῆς ('Ιλ. Ε, 567).

§ 358. Οἱ τύποι ἄμμε, ἔμμε καὶ σφε εἶναι κυρίως σχηματισμοὶ παλαιοῦ δοῦκου, ὡς καὶ ἡ κατάληξις -ε δεικνύει. Καὶ εὐρηται μετὰ σημασίας δοῦκου ἐν τισι χωρίοις τὸ ἄμμε (= ἡμεῖς οἱ δύο, 'Ιλ. Π, 292, 378, 397, Κ, 346, Ξ, 62, Χ, 219, Ω, 355) καὶ τὸ ἔμμε (= ὑμεῖς οἱ δύο, 'Ιλ. Ψ, 412) καὶ τὸ σφε (= αὐτοὶ οἱ δύο, 'Ιλ. Α, 111, 'Οδ. Θ, 271, Φ, 206).

Ἀντιστρόφως τὸ ἄμμε εἶναι πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ ἐν τισι χωρίοις ('Ιλ. Α, 58, Σ, 268, 'Οδ. Ι, 404, Κ, 209, Μ, 221, Χ, 73) καὶ τὸ ἔμμε ('Οδ. Ν, 357, Σ, 407, Ω, 109) καὶ τὸ σφε ('Ιλ. Τ, 265).

Ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ ἄμμε καὶ ἔμμε σχεδὸν πάντοτε ἔχουσι δοῦκου σημασίαν, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (ἥτις εἶναι πρωτοτέρα περὶ τὸν δοῦκὸν ἀριθμὸν) πληθυντικοῦ. Ἐν δὲ τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ στερουμένη δοῦκου τὸ ἄμμε καὶ ἔμμε εἶναι ὡς πληθυντικὰ.

§ 359. Τὸ ἡμέας φέρεται 27 φορές, τὸ δὲ ἱμέας πεντάκις, τὸ δὲ σφέας 32 καὶ τὸ σφε τετράκις.

§ 360. Ἐν τισι χωρίοις φέρεται ἡμῖν ('Ιλ. Ρ, 415, 417, 'Οδ. Θ, 569, Κ, 563, Α, 344, Ν, 177, Ρ, 376, Υ, 272). ὅρα § 357.

§ 361. Ἡ δοτικὴ σφί'σιν (55 φορές) καὶ σφί(ν) (173 φορές) εἶναι μυριόλεκτος παρ' Ὀμήρῳ.

§ 362. Οἱ τύποι ἡμεῖς, ὑμεῖς, ἡμῖν, ὑμῖν εἶναι ἀλλότροι τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου. Πανταχοῦ δέ, ὅπου ἀπαντῶσι, δέον νὰ μεταγράφωνται εἰς τοὺς βραχυκαταλήκτους τύπους (εἰς -εσ καὶ εἰς ἱν), ὅπερ ἐπιτρέπει σχεδὸν πανταχοῦ τὸ μέτρον.

§ 363. Ἐκ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν ἐκθλίβεται ἡ ἐνικὴ δοτικὴ, ὡς μ' (=μοι), σ' (=σοι), F' (=Fοι). Τὸ δὲ F' τοῦτο ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς κειμένοις ὅλως ἐξηφανίσθη, ὀφείλει δὲ νὰ ἀντικατασταθῇ.

§ 364. Χωρὶς Ὀμηρικῶν, εἰς ᾗ τὸ F' (=Fοι) ὀφείλει νὰ ἀντικατασταθῇ, εἶναι τὰ ἑξῆς ('Ιλ. Ε, 4, 310, 320, 622, Θ, 422, Ζ, 25, 289, Ι, 306, Κ, 72, Α, 356, 417, Ν, 325, 511, 619, 651, Ξ, 237, 412, Π, 404, 509, 545, 560, Σ, 445, Υ, 98, 466, Φ, 490, Ψ, 762, 797, Ω, 53, 709, 'Οδ. Ζ, 5, Ν, 103, 271, 389, Ο, 105, 470, Ρ, 526, Ω, 200, 520). ὅρα καὶ § 62, 338, σημ. 2.

§ 365. Καὶ ἡ αἰτιατικὴ F'ε δι' ἐκθλίψεως γίνεται F' ὅπερ ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν κειμένων ἀφῆρέθη ὀφείλον νὰ ἀντικατασταθῇ.

§ 366. Χωρίς, εἰς ἃ δέον νὰ ἀντικαταστήθῃ τὸ F' (=Fε), εἶναι τὰδε.
 ἀλλὰ κακῶς F' ἀφίει ('Ιλ. Α. 25 καὶ 379).
 ἀλλὰ καὶ ὡς F' ἐθέλω δόμεναι ('Ιλ. Α. 116).
 πρὸ δὲ F' ἤκε θεῶ ('Ιλ. Α. 195 καὶ 208).
 οὐτ' ἄρα F' ἔρκεα ἴσχει ('Ιλ. Ε. 90).
 ἄψ ἐθέλω F' ἄρῃσαι ('Ιλ. Ι. 120).
 ὤμοι'ν F' ἀφελέσθαι ('Ιλ. Ν. 511).
 ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ F' ἐσάωσεν ('Ιλ. Ο. 290).
 ὅς F' ἄξει ('Ιλ. Ω. 155), καὶ F' ἐσσυμένην ('Ιλ. Η. 9).

Καὶ εἰς πολλὰ ἔτι ἄλλα χωρίς ('Ιλ. Γ. 385. Δ. 12. 315. 524. Ε. 139. 334. 871. Ζ. 158. 166. 179. Α. 246. 434. 437. 690. Ν. 182. Ξ. 240. Η. 178. Ρ. 43. 58. 478. 537. 600. Σ. 72. 388. Υ. 340. 346. Φ. 479. 183. 409. 590. Ψ. 695. 725. 730. 743. Ω. 102. 154. 183. 'Οδ. Δ. 732. Ε. 146. 321. 322. 349. Α. 339. 472. Ξ. 49. Η. 22. Ρ. 40. 576. Φ. 224).

§ 367. Καὶ τὸ ἄμμι καὶ ἔμμι καὶ σφι δι' ἐκθλίψεως γίνονται ἄμμι' ('Ιλ. Η. 76+), ἔμμι' ('Ιλ. Κ. 551. Α. 781. Ψ. 787. 'Οδ. Ρ. 241. Χ. 62), σφ' (συχνάκις). Τὸ δὲ σφ' ἀντὶ τοῦ σφῆ εἶναι μόνον ἐν 'Ιλ. Τ. 265 καὶ 'Οδ. Θ. 271.

6') Ἀντωνυμία αὐτὸς

§ 368. Ἡ ὀριστικὴ αὐτός σημαίνει παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἴδιος ἢ μόνος. Ὡς ἐπίρρημα αὐτῆς εἶναι τὸ αὐτως (=οὕτως), ὅθεν καὶ τὸ ὥς (ἢ ὡς) δ' αὐτως (=ὡσαύτως, ὁμοίως. 'Ιλ. Γ. 339. 'Οδ. Ι. 64. κτλ.).

ΣΗΜ. Καὶ παρ' Ἀττικοῖς σπανιώτατα φέρεται τὸ ὥς δ' αὐτως (Πλάτ. Φαίδων 102, ε'. Πρωτ. 313, ε').

§ 369. Ἡ αἰτιατικὴ αὐτὸν σπανίως παρ' Ὀμήρῳ κεῖται μετὰ σημασίας προσωπικῆς ἀντωνυμίας ἄνευ τινὸς ἐμφάσεως, ὡς 'Ιλ. Α. 463 :

νεοὶ δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.

γ') Ἀντωνυμία αὐτοπαθεῖς.

§ 370. Αἱ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ εὐχρηστοὶ αὐτοπαθεῖς ἀντωνυμίαι δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ὀμήρῳ, ὅστις ἀντ' αὐτῶν μεταχειρίζεται τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας μετὰ τῆς αὐτός, ὡς ἔμ' αὐτόν (=ἐμαυτόν. 'Ιλ. Α. 271), αὐτόν μὲν σε πρῶτα σάου (=σε-αυτόν. 'Οδ. Ρ. 595), ἐντόνασαι δ' αὐτὴν (=ἐαυτήν. 'Ιλ. Ξ. 162), ἐε δ' αὐτόν ἐποτρύνει μαρξέσασθαι (=ἐαυτόν. 'Ιλ. Υ. 171).

ἐμοὶ αὐτῷ ('Οδ. I, 424), σὺ αὐτῷ ('Ιλ. Γ, 54), αὖ αὐτῷ ('Ιλ. II, 47), ἔο αὐτοῦ ('Ιλ. Τ, 384), κτλ.

§ 371. Ἐνίοτε καὶ μόνῃ ἢ τριτοπρόσωπος κεῖται ἀντὶ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ὥς 'Ιλ. Ε, 343 :

ἦ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ Γῆο κάθθαλεν υἱόν.

υἱὸν γείνατο Γῆιο χέρηρα μάχη ('Ιλ. Δ, 400).

πρβλ. δὲ καὶ ἐδ (=σεΓῆ=λατ. se. 'Ιλ. Ω, 134).

§ 372. Καὶ ἡ αὐτός κεῖται ἐνίοτε παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ὥς 'Ιλ. Η, 338 :

εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν (=ἡμῶν αὐτῶν).

ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων

τὴν αὐτοῦ φιλέει ('Ιλ. I, 344—342).

ἀλλ' αἰδεῖτο θεοὺς, Ἀχιλλεῦ, αὐτὸν τ' ἐλέησον ('Ιλ. Ω, 503).

ἥλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤισκεν ('Οδ. Δ, 247).

ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτῶν καὶ περὶ πάντων ('Οδ. Φ, 249).

§ 373. Ὅταν ὑπάρχῃ καὶ ὄνομα, ὃ Ὀμηρὸς μεταχειρίζεται τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν μετὰ τῆς γενικῆς τῆς αὐτός, ὥς

τὲ αὐτῆς ἔργα κόμει ('Ιλ. Ζ, 490. 'Οδ. Α, 356. Φ, 350).

ἀρνόμενος πατρός τε μέγα κλέος ἦδ' ἐμὸν αὐτοῦ ('Ιλ. Ζ, 446).

ἐφ' αὐτοῦ θυμῷ ('Ιλ. Κ, 204).

σὴς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς ('Οδ. Ο, 262).

δ') Κτητικαὶ ἀντωνυμίαι.

§ 374. Αἱ παρ' Ὀμήρῳ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι εἶναι αἱ ἐπόμεναι.

Α' πρόσωπον	Β' πρόσωπον	Γ' πρόσωπον
εἰς κτήτωρ	ἐμὸς	σὸς ἢ τοὸς Γῶς ἢ (σ)εΓῶς
δύο κτήτορες	νοῦτερος	σφωῖτερος
πολλοὶ κτήτορες	(ἡμέτερος καὶ (πεντάκις) ἡμὸς. (πεντ.) ὅμιλος. (17 φορές) σφῶδες.	(ὁμέτερος καὶ (σφῶδες καὶ

§ 375. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ τὸ ἐπίθετον γῆλος κεῖται ἀντὶ κτητικῆς ἀντωνυμίας, ὅπερ ἐν τῇ Ἀρτικῇ διαλέκτῳ ἀναπληροῖ καὶ μόνον τὸ ἄρθρον, ὥς

κατεπλήγη γῆλον ἦτορ (=έόν ἦτορ. 'Ιλ. Ζ, 34).

ὦμωξεν δ' ἐλκεῖν πατὴρ γῆλος ('Ιλ. Χ, 408) (1).

(1) Μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας εἶναι τὸ φίλος καὶ ἐν τῇ φράσει αὐτὸς φίλος αὐτὸς ἀριστὰς (Αἰσώπ. Μ50, 154, ἔκδοσ. Carol. Halmii).

§ 376. Ὁ τύπος *εἶδος* καὶ πολλῶ μᾶλλον ὁ τύπος *ῥός* καίται μετ' ἀνακλυστικῆς ἐννοίας (= λατ. *suus*). Ἡ ἀρχικὴ μορφή αὐτοῦ ἦτο *σεῖδος* καὶ *σῥός*. Τοῦ δὲ *σεῖδος* τὸ σ ἀντικατεστάθη διὰ τῆς δασείας (Ἰλ. II, 753. Ὀδ. N, 52). Εἰς τινα δὲ χωρία τὸ σ ὀφείλει νὰ πρόσferηται, ὡς

Ζεὺς δὲ *σεῖδον* πρὸς δῶμα (Ἰλ. A, 533).

χεῖρα *σεῖδον* ὑπερέσχε (Ἰλ. I, 420).

οἱ μὲν ἄρ' ἐσκήδναντο *σεῖδ'α* πρὸς δώματα (Ὀδ. B, 258).

§ 377. Ἡ πρὸ τοῦ *ῥός* (= *σῥός*) προηγούμενη βραχεία συλλαβὴ γίνεται θέσει μακρά, ὡς θυγατέρᾳ *ῥήν* (Ἰλ. E, 371. Z, 192. A, 226. N, 376). πατέρῃ *ῥῶ* (Ὀδ. F, 39), πόσι *ῥῶ* (Ἰλ. E, 74), τέκε *ῥῶ* (Ἰλ. Ω, 36), ὅ δ' ἄρ' *ῥῶ* παιδὶ ὅπασσε (Ἰλ. P, 196).

§ 378. Τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ἀχρηστούς κτητικὰς ἀντωνυμίας *ρωῖτερος* καὶ *σρωῖτερος* ὁ Ὀμηρὸς μεταχειρίζεται σπανιώτατα, ὡς *ρωῖτερος* (Ἰλ. O, 39 καὶ Ὀδ. M, 181) καὶ *σρωῖτερος* (Ἰλ. A, 246+).

ε) Δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι.

§ 379. Τὸ ἄρθρον ἔχει παρ' Ὀμήρῳ τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ δεικτικὴν σημασίαν. Κλίνεται δὲ ὡς ἐξῆς.

	Ἀρσενικόν	Θηλυκόν	Οὐδέτερον
Ὀν.	ὁς ἢ ὁ	ἡ	τό. σπανίως ὁ
Γεν.	τοῦ ἢ τοῦ	τῆς	τοῦ ἢ τοῦ
Δοτ.	τῷ	τῇ	τῷ
Αἰτ.	τόν	τήν	τό
Ὀν. Αἰτ.	τῷ		
Γεν. Δοτ.	τοῦν		
Ὀν.	ταὶ ἢ οἱ	ταὶ ἢ αἱ	τά
Γεν.	τῶν	τῶν, σπανίως τῶν (§ 211)	τῶν
Δοτ.	τοῖσι(ν)	τῇσι(ν)	* τοῖσι(ν)
Αἰτ.	τούς	τάς	τά

§ 380. Σπανίως, καὶ τότε μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον, συμφωνεῖ ἡ σημασία τῆς ἀντωνυμίας ταύτης πρὸς τὸ παρ' Ἀττικοῖς ἔρθρον, ὅτε γράφονται τὰ προκλιτικά ὁ, ἡ, οἱ, αἱ.

§ 381. Τὸ οὐδέτερον θ' ὑπάρχει μόνον ἐν τισι χωρίοις (Ἰλ. Μ. 344. 357. Ψ. 9. Ὀδ. Ω, 190).

§ 382. Εἰς τὴν ἀντωνυμίαν ὁ, ἡ, τὸ ἀνήκει τὸ ἐπίρρημα τῶς ἢ ὥς (ἀς δὲ κατ' ἄλλους). Ἀξίον δὲ μνείας εἶναι καὶ τὸ σχηματικὸν ἀπαντῶν οὐδέτερον κατὰ δοτικὴν τῶ ὡς σύνδεσμος μετὰ τῆς σημασίας οὗν, ὡς Ἰλ. Δ, 410 :

τῶ μὴ μοι πατέρασ ποθ' ὁμοῖη ἐνθεο τιμῇ.
Πρβλ. καὶ Ἰλ. Ε, 128. 209. 283. 410. 676. 846. 894. Ζ, 224. 353.

ΣΗΜ. Τὸ τ ὡς ὑπάρχει μόνον δις (Ἰλ. Γ, 445 καὶ Ὀδ. Τ, 234). Ἡ δεικτικὴ σημασία τοῦ ὡς (ἢ ὥς) ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ὑπάρχει εἰς ὁρισμένους φράσεις, ὡς οὐ ν, καὶ ὡς, οὐδ' ὡς, μὴ δ' ὡς (ὅρα Ἡμετ. Διδασκ. Γραμμ. τῆς Ἀττικ. Διαλέκτ. § 85).

§ 383. Παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται καὶ αἱ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι ὅδε καὶ οὗτος μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ σημασίας καὶ μετὰ τῶν ἐπίρρημ. ὅδε καὶ οὕτω(ς).

Ἡ δοτ. πληθ. τοῦ ἄρσεν. καὶ οὐδέτ. τῆς ὅδε ἔχει καὶ παράδοξον σχηματισμόν, τοῖσδε(σ)σι(ν). Ὁ τύπος δ' οὗτος εὐρήται παρ' Ὀμήρῳ ἐξάκις (Ἰλ. Κ, 462. Ὀδ. Β, 47. 165. Κ, 268. Ν, 258 καὶ Φ, 93), ὅστις ἴσως δέον νὰ μεταγραφῇ εἰς τὸν τύπον αὐτοῖσ(ν)δε».

§ 384. Ἡ ὅδε ἀντωνυμία μεταπίπτει πολλάκις εἰς τοπικὴν σημασίαν (=ἐνταῦθα), ὡς Ἰλ. Ε, 175 καὶ Π, 424 :

ὅς τις ὅδε κρατεῖ καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔργων.

νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ (Ὀδ. Α, 185).

Ὅρα καὶ Ἰλ. Ζ, 460. Φ, 533. Ὀδ. Α, 226. Σ, 44. κτλ.

Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἀντωνυμία οἷσος λαμβάνει τοπικὴν σημασίαν (=οὗτος ἐνταῦθα, κοινῶς αὐτὸς ἐδῶ), ὡς Ἰλ. Κ, 82 :

τίς δ' οὔτος κατὰ νῆας στρατὸν ἔρχεται οἷος :

ὦ γέρον, οὐ Γεῆξος οὔτος ἀνὴρ (Ὀδ. Β, 80).

Ὅρα καὶ Ἰλ. Κ, 341. Α, 612. Ὀδ. Υ, 377. κτλ.

Καὶ τὸ ἐπίρρημα οὕτω λαμβάνεται μετὰ τοιαύτης ἐννοίας, ὡς Ὀδ. Π, 99 :

αἱ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῶδ' ἐπὶ θυμῷ.

§ 385. Καὶ ἡ ποιότητος δεικτικὴ ἀντωνυμία τοιοῦτος καίεται

παρ' Ὀμήρῳ μετὰ τοιαύτης σημασίας, ἣν ἔχει ἡ ὕδα καὶ ἡ οὐτος, ὡς Ἰλ. II, 847 :

τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι ἐβείκοσιν ἀντεβόλησαν.

Καὶ τὸ ἐπιρρημα ἐνταυθοῖ, ὡς Ἰλ. Φ, 122 :

ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ «ἡ τοιοῦτο δὲ ὦν» (Ἰλ. Γ, 46) ἀναγνωστέον «ἡ τοιοῦτος δὲ ὦν».

§ 386. Ἀντὶ τοῦ ἐκείνος ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται ἐν γένει σχεδὸν πανταχοῦ τὸν τύπον κείνος (1) καὶ τὰ ἐπιρρήματα κείσε, κείθι, κείθεν.

ΣΗΜ. Ἀπαξ παρ' Ὀμήρῳ φέρεται ἐκείθι, ὡς «ἐκείθι» ἄν ἐκείθι (Ὀδ. P, 10), ὅπερ διορθοῦται εἰς «ἐκείθι». Ὀλίγα δὲ χωρία, ἐν οἷς ἔτι τὸ ἐκείνος φέρεται, διορθοῦνται πάντα (1).

Ε') Ἑρωτηματικὰ καὶ ἀόριστοι ἀντωνυμῖαι.

§ 387. Ἡ ἐρωτηματικὴ καὶ ἀόριστος ἀντωνυμία τίς κλίνεται παρ' Ὀμήρῳ οὕτω.

Ἑνικός		Πληθυντικός	
Ἑρωτηματικὴ	Ἀόριστος	Ἑρωτηματικὴ	Ἀόριστος
Ὀν. τίς :	τίς	τίνες :	τίνες
Γεν. τέο : τεῦ :	τέο, τεῦ	τέων : (2)	—
Δοτ. —	τέω, τῷ, τινὶ	—	—
Αἰτ. τίνα :	τινὰ	—	τινάς.

Δουκὸς ὑπάρχει μόνον τὸ «ξέρω δὴ τίγε τώδε» (Ὀδ. Δ, 26+). Οὐδέτερον μόνον τὸ ἐρωτηματ. τί : καὶ τίνα (Ἰλ. X, 450) καὶ ἀόριστον τί καὶ πληθ. ἄσσα ἀπότ' ἄσσα» (Ὀδ. T, 248+).

ΣΗΜ. Ἡ γενικὴ τέο (καὶ ἐγκλιτικῶς τέο μόνον Ὀδ. II, 305+) ἔχει τὸ πρόσημα σῆ, ὡς τὸ ἐμείο, σείο, φείο. Διὰ τῆς συναιρέσεως ἔγινε παρ' Ὀμήρῳ μὲν τεῦ καὶ ἐγκλιτικῶς τέυ, παρ' Ἀττικοῖς δὲ τοῦ καὶ ἐγκλιτικῶς τοῦ.

§ 388. Ἡ ἀόριστος ἐνικὴ δοτικὴ τῷ ἐνίοτε ἀπαντᾷ (Ἰλ. A, 299. M, 328. N, 327. Ὀδ. K, 32).

§ 389. Τὸ οὐδέτερον τί συνδέεται μετὰ τοῦ ἢ καὶ ποτὲ συγχέει, ὡς τίη καὶ τίπτε (καὶ κατ' ἐκκλησίαν πρὸ δασυνομένου φωνήεντος τίφθ') καὶ = διὰ τί λοιπόν :

§ 390. Παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ οὐδαίς καὶ οὐδέν εἶναι τὸ οὐ τίς

(1) Ὁρα Mnemos. 1886 σ. 90—91.

(2) Ἐν Ὀδ. Z, 119 καὶ N, 200 κεῖται κατὰ συνήθειαν ὡς μονοσύλλαβον.

(καὶ οὐ τίνα, οὐ τίνα, οὐ τίνας μόνον) καὶ οὐ τι καὶ ἀπαγορευτικῶς μὴ τα, μὴ τι. Τὸ δὲ οὐδέτερον οὐτε καίται ἐπιρρηματικῶς ὡς καὶ τὸ οὐδέν (=οὐδόλως. 'Πλ. Α, 153. Ε, 689. κτλ.) καὶ τὸ μὴ τι (=μηδόλως. 'Πλ. Α, 550. Δ, 42. Ε, 130. κτλ.).

§ 391. Τὸ οὐδεὶς παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχει μόνον ἐν τῇ ἐνικῇ δοτικῇ τοῦ ἀρσενικοῦ οὐδενί, ὡς ('Πλ. Χ, 459. 'Οδ. Α, 515):

πολὺ προθέεσκεν ἔον μένος οὐδενί εἴκων.

Καὶ τοῦ οὐδέτερου τὸ οὐδέν καὶ τοῦτο μόνον ἐν τισι χωρίοις ὡς ἐπιρρημα (=οὐδόλως), ὡς 'Πλ. Α, 244. 412:

ὁ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδέν ἔτισας.

Περὶ καὶ 'Πλ. Κ, 216. Π, 274. Χ, 332. 513. Ω, 370. 'Οδ. Δ, 195. 248. 350. Ε, 347. Ι, 34. 287. κτλ.

ζ'). Ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι.

§ 392. Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία εἶναι ἡ ὅς, ἥ, ὅ, ἥτις κλίνεται ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ. Αὕτη δὲ συχνάκις ἐπιρρωννύεται διὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ τε.

§ 393. Ἡ ἐνικὴ γενικὴ τοῦ ἀρσενικοῦ ὅ, οὗ ('Πλ. Β, 325 καὶ 'Οδ. Α, 70) δέον νὰ ἀναγνώσθῃ ὅ οὗ (§ 224).

§ 394. Ὡς ἐνικὴ γενικὴ τοῦ θηλυκοῦ ὑπάρχει ὑποπτος τύπος ἑ ἡς ('Πλ. Π, 208+):

φυλόπιδος μέγα Πέργον, ἑ ἡς τὸ πρὶν γ' ἐράσθη.

Ἰσως δὲ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα ἔγραψεν ὥδε:

φυλόπιδος Πέργ' ἀγαλέης, τὼν πρὶν περ ἔρασθη (1).

§ 395. Συχνάκις τὸ ἄρθρον παρ' Ὀμήρῳ καίται καὶ μετ' ἀναφορικῆς σημασίας, ὡς 'Πλ. Ε, 481:

κτῆματα πολλὰ, τὰ Γ'ἔλδεται ὅς κ' ἐπίδευῃς.

Ἐπιρρωννύεται δὲ διὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ τε, ὡς 'Πλ. Ε, 52:

βαλλέμεν ἄγρια πάντα, τὰ τε τρέφει οὐρεσιν ὄλη.

Καὶ 'Πλ. Ε, 59—60: «εἰς ὃ καὶ γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος, τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται».

§ 396. Εἰς τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν ἀνήκει καὶ τὸ ἐπιρρημα ὡς (προζητικὸν ἢ ἄτονον), ὅπερ ἐπιρρωννύεται διὰ τοῦ τε καὶ δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸν Ἀττικὸν σύνδεσμον ὥστε, ὡς 'Πλ. Γ, 21—22:

(1) Ἰσως δὲ καὶ ὥδε γραπτέον ὡς ἡς τὸ πρὶν γ' ἐράσθη. Ὁ δὲ Nauck εἰκάζει νὰ γράψῃ ὥδε: «ὅ οὗ πρὶν γ' ἡγάσασθαι».

τόν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρήϊ φίλος Μενέλαος,
ὡς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.

ὅρα καὶ Ἰλ. I, 14. II, 3. κτλ.

§ 397. Τὸ ὥς συχνάκις κεῖται μετὰ τὸ οὐσιαστικόν, ὅτε καὶ ὀξύνεται, ὡς ὄρνιθες ὥς (= ὡς ὄρνιθες. Ἰλ. Γ, 2), θεός ὥς (= ὡς θεός. Ἰλ. Γ, 230), κτλ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τοῦτο εἶναι Fῶς (§ 99) διότι, ὅταν ἡ προηγουμένη λέξις τελευτᾷ εἰς μακρόν φωνῆν ἢ εἰς δίφθογγον, οὐδέποτε ταῦτα βραχύνονται πρὸ τοῦ ὥς (Ἰλ. Α, 72. Ν, 178. 292. κτλ.) ὅταν δὲ ἡ προηγουμένη συλλαβὴ εἶναι βραχεῖα, γίνεται αὕτη πρὸ τοῦ ὥς θέσει μακρά, ὡς Ὀδ. Α, 413 :

νωλεμέως κτείνοντο, σῦες Fῶς ἀργυρόδοντες.

γναθμῶν ἐξέλσασιμι συ' ὅς Fῶς ληϊδοτείρης (Ὀδ. Σ, 29).

Ἐξαιροῦνται ὁμως καὶ τινα χωρία, ἐν οἷς δὲν γίνεται αὕτη θέσει μακρά. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰςδε (Ἰλ. Γ, 196. Ε, 78. Θ, 271. Κ, 33. Ν, 137. Ὀδ. Χ, 299).

ΣΗΜ. Τὸ προστιθέμενον εἰς τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας καὶ εἰς τὰ ἀναφορικά ἐπιρρήματα τε (συγγενές τῷ λατ. que) ἐπαυξάνει καὶ γενικεύει τὴν ἔννοιαν. Τοῦτο δ' εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰ ἀναφορικά ὅσος τε, ἔνθα τε (πρὸλ. καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ εὐχρηστα οἷος τ' εἰμί, ἐφ' ᾧ τε, ἔς τε, ὅτε, ἄτε), ἐπὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς συνδέσμους μέν τε, δέ τε, καί τε, γάρ τε, ἀλλά τε, τίς τε, ἴνα τε (ἄρα § 160).

§ 398. Τῆς ἀντωνυμίας ὅστις ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ εὐχρηστων τύπων εὐρίσκονται προσέτι καὶ οἱ ἐπόμενοι ἀνώμαλοι τύποι.

Ἄρσεν. ὅτις, γεν. ὅτεν, δοτ. ὅτεφ, αἰτ. ὅτινα.

Πληθ. γεν. ὅτεων, δοτ. ὀτέοισιν, αἰτ. ὅτινας.

Οὐδέτ. ἐνία. ὄνομ. καὶ αἰτιατ. ὅτι (καὶ ὡς σύνδεσμος).

Πληθ. οὐδ. αἰτιατ. ἄσσα.

§ 399. Ὁ τύπος ὅ τ τ εἰ γίνεται ἐξ ἀφομοιώσεως τοῦ δ (ὅ δ τ εἰ. πρὸλ. τὰ λατ. οὐδέτερον illud, aliud, istud, id, Ὅρα Ἡμετ. Διδασκτ. Γραμμ. Ἀττικ. Διελέκτ. § 543).

§ 400. Ἡ ἐνικὴ γενικὴ εἰς τρία χωρία εὐρίσκεται μετὰ διπλοῦ Τ ὅτεο (Ὀδ. Α, 124. Ρ, 121. Χ, 377), ἐνθα τὸ διπλοῦν Τ δὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ δεόν νὰ ἀναγνωσθῇ ὁ τ εο.

§ 401. Ὁ τύπος ἄσσα εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ δις (Ἰλ. Α, 554 καὶ Ὀδ. Ο, 317), γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄ-τια.

ΣΗΜ. Οἱ Αἰολεῖς ἔλεγον (ἀντὶ τοῦ τίς) τίος, ἐξ οὗ δοτ. πληθ. τίοις (= τισίν), ὅθεν ἢ καὶ τ ι α (ἄ-τια, ἄσσα).

§ 402. Ἐκ τῆς ἀναφορικῆς ὃ ἀκλίτου μεναύσης προέκυψαν τὸ

ὅτις, γεν. ὅτεων κτλ., ἐξ ὧν τὰ Ἀττικὰ ὄντων (= ὅτεω), ὅτω, ὅτων, ὅτοιαι(ν).

§ 403. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ οὐδέτερον ὃ ἢ ὅ τε ἐνίοτε ὡς σύνδεσμον εἰδικὸν καὶ ἀντιστολογικὸν (= ὅτι), ὡς Ἰλ. Α, 120 :

λεῦσσετε γὰρ τὸ γε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται.

χωόμενος ὃ τ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας (Ἰλ. Α, 244).

§ 404. Οὕτως ὑπάρχει ἐνίοτε καὶ τὸ τὸ = δι' ὃ, ἐνεκα τούτου.

ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ ἐγένοντο τὰ καὶ καλίουσα τέτηκα

(Ἰλ. Γ, 176, πρὸβλ. καὶ Ἰλ. Μ, 9. Ρ, 404. Ψ, 547. Ὀδ. Θ, 332).

Ἀναποδοτικά καὶ ἀνωτρογίαι.

[Ἑρωτημ.]		Ἀόριστοι	Δεικτικά		Αναφορικά	
			ὁριστικ.	ἀόριστοι		
οὐσίας ἐκ δύο		πότερος (Ἰλ. Ε, 85+), ἕτερος, ἄμφω, ἀμφοτέρω.			ὁππότερος	
οὐσίας ἐκ πολλῶν	τίς :	τις, πᾶς, οὐδεὶς, μηδὲν, ἕκαστος, ἄλλος, οὐτις, μήτις.	οὗτος, ὅδε, ἐκεῖνος.	ὅς	ὅστις, ὅτις, ὅς ἂν, ὅς κεν, ὅ, τε, ὅς τε.	
ποιότητος	ποιός :	ἄλλοιός, παντοίος.	τοῖος, τοιόσδε, τοιούτος.	οἷος	ὅπ(π)οῖος, οἷος ἂν, οἷός κεν.	
ποσότητος			τόσ(σ)ος, τος(σ)όςδε, τος(σ)οὔτος.	ὅσ(σ)ος	ὁπόςος, ὅσ(σ)ος ἂν	
μεγέθους			τηλίκος			
τοπιότητος καὶ			ἄλλοδαπός, τηλεδαπός			

§ 405. Τὸ ἄμφω εὐρίσκεται μόνον κατ' ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν. Τὸ δὲ ἀμφοτέρω μόνον κατὰ πληθυντικὸν καὶ δοικὸν (μόνον ἀμφοτέρω (ἐνίοτε) καὶ σπανιώτατα ἀμφοτέρω) Ἰλ. Ε, 207. Ὀδ. Υ, 327), καθ' ἐνικὸν δ' εὐρίσκεται τὸ οὐδέτερον ἀμφοτέρω ἐπιρρηματικῶς, ὡς Ἰλ. Α, 179 :

ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' ἀρχηγτής.
Πρβλ. καὶ Ἰλ. Δ, 60, 145, Η, 418, Ν, 166, Ο, 78, Σ, 365,
Ὀδ. Ξ, 505.

Ἀνταποδοτικὰ ἐπιρροήματα.

	Ἑρωτημ.	ἀόριστα	δεικτικά	ἀναφορικά	
				ὀριστικά	ἀόριστα
τοπιχ	πόθεν ;	ποθεν	ἐνθεν, ἐνθενδε, ἐν- τεῦθεν, αὐτόθεν, κειθεν.	ἔθεν, ἐνθεν	ὅπ(π)όθεν
	ποῦ ; πόθι ;	πού πόθι	ἐνθα, ἐνθαδε, ἐνταυ- θοῦ, ἐνταυθα, τῇ, τόθι, κειθι, αὐθι, αὐτόθι, αὐτοῦ.	ἤ, τῇ, ἐνθα, ὄθι.	ὅπου, ὅπ(π)όθι.
	πόσε ;		δεῦρο, ἐνθαδε, κεισε, οὐδετέρωσε.		τῇ, ὅπποσε.
τροπιχ	πῇ ;	πῇ	τῇδε, κεινῇ.		
	πῶς ;	πῶς	ὡδε, ὡς (ὡς), τῇ, τῶς, οὕτω(ς).	ῆ, ὡς, ὥσπερ.	ὅπ(π)ως, ὡς ἄν, ὥς κεν.
χρονιχ	πότε ;	ποτε	τότε, ἐνθα, τόφρα, τῇμος.	ὅτε, ὅφρα, ἡμος.	ὅπ(π)ότε, ὅτ' ἄν, ὅτε κεν.
			αὐτίκα	ἡνίκα	
			τοσσάκι	ὅσσάκι	
ποσότητος	ποσσημαρ ;		αὐτήμαρ, ἐξῆμαρ, ἐννήμαρ.		

ΣΗΜ. Ἐκ τῶν ἀναφορικῶν φιλοῦται τὸ ὄφρα, ἡμος, προσέτι δὲ καὶ
τὸ ἐνθα καὶ ἐνθεν, ἅτινα εἶναι καὶ ὡς δεικτικά.

ΡΗΜΑΤΑ.

§ 406. Παρ' Ὀμήρῳ αἱ φωναὶ τῶν ῥημάτων δὲν διακρίνον-
ται πολλάκις ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὴν διάθεσιν ἀκριβῶς, ὥς τοῦτο
συμβαίνει ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ. Γίνεται δὲ τοῦτο εἰς τὰς ἐξῆς
περιστρώσεις.

1) Τὸ μέσον ἔχει ἐν τισι ῥήμασι τὴν αὐτὴν καὶ τὸ ἐνεργητικὸν διχθεσιν, ὡς τὸ μέσον ὀρώμαι ('Ιλ. Ν, 99. Ο, 286. Υ', 344. κτλ.) = ὀρώ, πέλω καὶ πέλομαι (=πέλω. ὄρα § 519, 39), κύρομαι (=κύρω ἢ κυρέω. 'Ιλ. Ω, 530), μέλομαι (=μέλω. 'Ιλ. Η, 240. Π, 182. Σ, 604. κτλ.), κτλ.

2) Ὁ μέσος ἀρίστος καὶ μάλιστα ὁ 6' ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος (§ 486) κεῖται συχνάκις ἀντὶ παθῆτ. ἀρίστου, ὡς βλήτο (=ἐβλήθη. 'Ιλ. Δ, 518), ἀπο-κτά-μενος ('Ιλ. Δ, 494), ἀπέ-κτατο ('Ιλ. Ο, 437. Ρ, 472), κατακτάμενος ('Οδ. Π, 106), κτλ. ὄρα § 486—487.

3) Ῥήματα, ἅτινα παρ' Ἀττικοῖς εἶναι παθητικά ἀποθετικά, παρ' Ὀμήρῳ εἶναι μέσα ἀποθετικά, ὡς

ἄγ'αμαι, ἡγασ(σ)άμην (=Ἀττικ. ἡγάσθην).

ἔρ'αμαι, ἡρασ(σ)άμην (=Ἀττικ. ἡράσθην).

ἡδομαι (=Ἔηδομαι), ἔφησάμην (=Ἀττικ. ἤσθην).

ἢ ἔχουσι ἀμφοτέρους τοὺς ἀρίστους, ὡς

ἐδναίμαι, ἐδνησάμην καὶ ἐδνέσθην (=Ἀττικ. ἐδνρήσθην καὶ μόνον παρὰ Ξενοφῶντι ἐδνέσθην).

αἰδέομαι, ἡδέσάμην καὶ ἡδέσθην (καὶ παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ μετὰ διαφορὰς. ὄρα ἡμέτ. Λεξικ. τῶν Ἀττ. Ῥημάτων. σ. 10. 6').

μνησέσσομαι, ἐμνησάμην καὶ ἐμνήσθην (=Ἀττ. ἐμνήσθην).

οἶ'ω ἢ οἶ'ομαι (=Ἀττικ. οἶσμαι), οἶσάμην καὶ οἶσθην (=Ἀττικ. οἶήσθην). ὄρα § 568.

4) Παθητ. μέλλοντα ὁ Ὀμηρὸς δὲν ἔχει. ἀντ' αὐτοῦ δὲ μεταχειρίζεται

α) τὸν μέσον μέλλοντα μετὰ παθῆτ. διαθέσεως, ὡς τελεέσθαι ('Ιλ. Α, 204. Ὀδ. Α, 201. Χ, 215. =Ἀττικ. τελεσθήσεσθαι), κτλ. ὄρα § 569.

β) τὸν τετελεσμένον μέλλοντα, ὡς εἰρήσεται ('Ιλ. Ψ, 795), κεκλήσθαι ('Ιλ. Γ, 138), λεκλήσεται ('Ιλ. Ω, 742), πεφρίσεται (=φρονεuthήσεται. 'Ιλ. Ν, 829. Ὀδ. Χ, 217. ἐκ θέματ. φερ-, ἐ-περ-νον. [πε-φρην-σαι], κακῶς δὲ γράφεται πεφρήσεται διὰ τοῦ Η), πεφρίσεται (=φρονεuthήσεται. 'Ιλ. Ο, 440), πεφρήσεται (=φρανθήσεται. 'Ιλ. Ρ, 155+), τετελέξεται ('Ιλ. Μ, 358. κτλ.), καὶ συνήθως διὰ περιφράσεως, ὡς τετελεσμένον ἔσται (=τελεσθήσεται. 'Ιλ. Α, 212. Β, 257. Θ, 286. 401. 454. Ι, 410. κτλ. Ὀδ. Β, 187. Π, 440. κτλ.), κτλ.

Παθητικὰς μέλων παρ' Ὀμήρῳ εὐχρηστος εἶναι μόνον ὁ μνη-

σονται (= μίζονται. αἰμαλλή μινύσσεσθαι γενεάσσειν 'Ιλ.Κ, 365+), ἀμερ-θήσεσθαι (ἀπωγήε — στερηθήσεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀμαρτήσεσθαι κατὰ διόρθωσιν Naber καὶ Nauck. 'Οδ. I, 502+) καὶ δαή-σαι (ἐκ θέματος δα-, διδάσκω. 'Οδ. Γ, 187 καὶ Τ, 325), ἀλλ' οὗτος θεωρητέος μᾶλλον ὥς μέσος μέλλων (δαή-σαι, πρὸς, καὶ παρὰ. δεδάη-κα).

§ 407. Παρ' Ὀμήρῳ ἄξιαι μνείας εἰναι ἡ γρήσις τῆς ὀρι-
κῆς τοῦ ἀορίστου εἰς παροιμίας, παραβολὰς καὶ γινώμια, ὅστις
λέγεται γινώμιας ἀόριστος καὶ ἰσοδυναμεῖ ἐναστώτι, ὥς

ὅς κε θεοὶς ἐπιπεσθήσεται, μᾶλλον τ' ἐκλυοῖ αὐτοῦ ('Ιλ.Α, 218).

Ζεὺς δὲ καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φροεῖ καὶ ἀφελέστον νίκην (*'Ιλ.Ρ, 177).

ἤριπε δὲ ὥς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ('Ιλ.Π, 482, πρὸς, καὶ 487-89).

§ 408. Τῆς εὐκτικῆς ἄξιαι σημειώσεως εἶναι παρ' Ὀμήρῳ αἱ
ἐξῆς περιπτώσεις: 1) ἡ ἐν εὐθείᾳ λόγῳ εὐκτική ἢ σημαίνουσα τὸ
νοητὸν καὶ ὑποτιθέμενον ὥς ὑπάρχον (= ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι, ἄς
εἰπομεν ὅτι εἰχομεν, κτλ.), ὥς 'Οδ. Ξ, 191 :

τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μᾶλλον ἀτρεκέως ἀγορεύσω.

εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμῖν ἐδωδῆ

ἡδὲ μέθυ γλυκερόν κτλ.

2) ἡ ἐν πλαγίῳ λόγῳ εὐκτική ἢ κατ' ἀφομοίωσιν πρὸς προήγου-
μενων εὐκτικὴν τιθεμένη, ὅπερ γίνεται καὶ παρ' Ἀττικοῖς, ὥς 'Ιλ.
Ν, 321—322 :

ἄνδρ' ἰδὲ καὶ οὐ βεῖξε μεγας Τελαμωνίης Αἴας,

ὅς θνήσκει τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν.

Καὶ 'Ιλ. Ω, 226—227 :

εὐκτικὰ γὰρ με κατακτείνειεν Ἀχαιεύς

ἀγκασ' ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὶ γόου ἐξ ἔρον εἴην.

πρὸς, καὶ 'Ιλ. Ξ, 9, 107, κτλ.

3) εὐκτική τοῦ μέλλοντος παρ' Ὀμήρῳ οὐδεμίαν εὐρίσκεται.

§ 409. Ἡ ὑποτακτικὴ παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ἐν πλείονι χρήσει ἢ
παρὰ τοῖς ὕστερον. Ἀξίαι δὲ μνείας εἶναι δύο περιστάσεις, ἐν αἷς ὁ
Ὀμηρὸς μεταχειρίζεται τὴν ὑποτακτικὴν κατὰ τρόπον ἀλλότριον
τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

α') Ἑποτακτικὴ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει.

§ 410. Ἡ ὑποτακτικὴ μετὰ τοῦ κέν, ἂν ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὀρι-
στικὴν μέλλοντος ἢ πρὸς εὐκτικὴν βεληντικὴν, ὥς

τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς' ἐτάροισι
πέμψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηον ('Ιλ. Α, 183-4).
σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξασαι Ἰππασίδην.

ἢ κεν' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ἀλέσσης ('Ιλ. Α, 431).

ἢ σ' ὑπεροπλήσει τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ἀλέσσω ('Ιλ. Α, 205).

πληθὺν δ' οὐ κεν' ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω ('Ιλ. Β, 488).

Ὅρα καὶ 'Ιλ. Α, 137. Γ, 417. Ε, 235. Π, 129. Ὀδ. Α, 396.
Δ, 240. 389. Α, 328. 517. Κ, 507. Ρ, 418. κτλ.

§ 411. Ἡ ὑποτακτικὴ τῆς ἀμφιβολίας ἢ τῆς ἐρωτήσεως ὑ-
πάρχει παρ' Ὀμήρῳ οὐ μόνον ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ, ἀλλὰ καὶ
ἐν τῷ τρίτῳ, ὡς Ὀδ. Ε, 465 :

ὦ μοι ἐγὼ τί πάθω : τί νύ μοι μῆκιστα γένηται :

πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπessin πείθεται Ἀχαιῶν

ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι ἢ ἀνδράσι Εἴφι μάχεσθαι : ('Ιλ. Α, 151).

Καὶ ἡ ὑποτακτικὴ αὕτη περιέχει ἔννοιαν μελλοντος ὡς 'Ιλ. Ζ,
459 : καὶ ποτέ τις εἴπῃσι (πρβλ. 'Ιλ. Η, 87) = ἐρεῖ.

Συνδέεται δ' αὕτη συχνάκις καὶ μετὰ τοῦ οὐ, ὡς 'Ιλ. Α, 262 :

οὐ γάρ πω τοίους Εἶδον ἀνέρας οὐδὲ Εἶδωμαι

= οὐδὲ ὄψομαι. Καὶ Ὀδ. Ζ, 204 :

οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερός βρότός, οὐδὲ γένηται

ὅς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν εἰς γαίαν ἵκηται

δηιοτήτα φέρων.

Πρβλ. καὶ 'Ιλ. Η, 197. Θ, 349. Ὀδ. Η, 437. κτλ.

Συχνότατῃ δ' εἶναι, ὅταν καὶ ὁ κεν' (ἢ ὁ ἄν) προστιθῇται, ὡς
'Ιλ. Β, 488 :

πληθὺν δ' οὐ κεν' ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ οὐ κ' ἂν πρέπει πανταχοῦ νὰ γράφηται οὐ κ' ε ν
(ὅρα § 152).

β') Ἰποτακτικὴ ἐν ὑποταγῇ προτάσει.

§ 412. Εἰς παραβολὰς καὶ ὑποταγὰς προτάσεις, αἵτινες ση-
μαίνουσι γενικὴν τινὰ ἔννοιαν οὐχὶ ὡς πραγματικὴν περίπτωσιν
ἀλλ' ὡς ἀπλὴν ὑπόθεσιν, τίθεται ὑποτακτικὴ συχνάκις ἔνευ τοῦ κεν'
(ἢ ἄν) μετὰ τοῦ εἰ, ὅτε, ὡς ὅτε, ὅπότε, ὡς ὅποτε, ὡς, ὡς τε,
δε καὶ τοῦ ὅς τε ἢ ὅστις, ὡς

οὐ τοι ἔτι δὲ Φηρόν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης

ἔσσεται οὐδ' εἴπερ Γε σιδήρεα δέσματ' ἔρῃσι ('Ὀδ. Α, 203).

ἑσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἶσιμα Γευδῇ ('Ιλ. Ο, 207).

ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζεφυρος βαθυ λήιον ἐλθὼν ('Ιλ. B, 147).
 ὡς δὲ λέων ἐν βουσί θορῶν ἐξ αὐχένα Fάξι ('Ιλ. E, 161).
 βῆ ῥ' ἔμεν ὡς τε λέων ὀρεσίτροφος, ὅς τε ἐπιδευῆς
 δFήρόν ἔη κρεάων ('Ιλ. M, 299).
 τὴν γὰρ αἰοδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
 ἣτις ἀκούοντεςσι νεωπᾶτη ἀμφιπέληται ('Οδ. A, 351).
 ΣΗΜ. Φέρεται καὶ «ὡς δ' ὅτ' ἔν» ('Ιλ. A, 269. K, 5. O, 80. 'Οδ.
 E, 394. X, 468. κτλ.). ἀλλ' ἴσως γραπτὰ τὰ τοιαῦτα χωρὶς «ὡς δ'
 ὅτ' ὅτ'» (πρβλ. 'Ιλ. A, 305. 'Οδ. Δ, 235. κτλ.).

Ἀπαρέμματα.

§ 413. Τὸ ἀπαρέμματον παρ' Ὀμήρῳ συχνάκις σημαίνει ἀ-
 ληθῆ ἢ σκοπομένην ἀκολουθίαν (infinitivus consecutivus ἢ
 finalis) καὶ ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἵνα, ὡς

πῶς τίς τοι πρόφρων Fέπεισιν πειθῆται Ἀχαιῶν
 ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι ἢ ἀνδράσι Fῖσι μαχεσθαι : ('Ιλ. A, 150).
 Ἀξιοσημεῖωτον εἶναι τὸ βῆ ἔμεναι ἢ θέειν, ὥστα ἔμεναι=ἔρ-
 ἕατο, ὥρμήθη πορεύεσθαι, ὡς 'Οδ. Z, 130 :

βῆ δ' ἔμεν ὡς τε λέων ὀρεσίτροφος ἀλλὰ πεποσθῶς.
 Οὕτω δὲ τίθεται καὶ τὸ μάστιξεν δ' ἐλάαν. ('Ιλ. E, 366. Θ, 45.
 X, 400. 'Οδ. Γ, 484. 494. κτλ.)=βῆ δ' ἐλάαν ('Ιλ. N, 27).

§ 414. Τὸ ἀπαρέμματον καίτοι συχνάκις ἀντὶ προστακτικῆς
 παρ' Ὀμήρῳ, ὡς 'Οδ. A, 290 :

νοστήσας δὲ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 σῆμα τέ Fοιμεθαὶ καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖσθαι
 πολλὰ μάλ', ὅσα FεFοικε καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 πρβλ. καὶ 'Ιλ. A, 582. B, 75. E, 124. K, 347. P, 501. κτλ.
 Ἐπὶ τρίτων δὲ προσώπων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τίθεται τὸ ἀπα-
 ρέμματον μετ' αἰτιατικῆς. Παραδείγματα τοιαύτης χρήσεως εἶναι
 σπάνια, ὡς 'Ιλ. Γ, 285 :

Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,
 τιτὴν δ' Ἀργείοισ' ἀποτιρέμεν ἣν τε FεFοικε (1).
 Πρβλ. καὶ 'Ιλ. B, 413. H, 179. 'Οδ. P, 354.

Ρηματικά ἐπίθετα.

§ 415. Ρηματικά ἐπίθετα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι μόνον τὰ εἰς

(1) Ὁρᾶ Ἀσωπ. Εἰσαγ. εἰς Σύνταξ. σελ. 474, § 71—73. Περίοδ. B' 445,
 § 78—79, καὶ Kühner Σύνταξ. § 474.

-τός ἰσοδυναμοῦντα μετοχῇ τοῦ παθητ. παρακειμένου ὡς ἀκινή
 ῥινοῦ ποιητῇ» (Ψ. K, 262), τάλαντοι πλεκοί (Ψ. Σ, 568.
 'Οδ. I, 247), κτλ.

Ῥηματικά ἐπιθετα εἰς -τός παρ' Ὀμήρῳ δὲν ὑπάρχουσι.

ΣΗΜ. Ὡς τοιοῦτον νομίζεται ὑπὸ τινων παρ' Ὀμήρῳ τὸ νη γά-
 τ ε ο ς (ἐκ τοῦ ν ε ῖ γ α τ ο ς = νευοστὶ πεποιημένος, καινουργής. Ψ. B,
 43, Ξ, 185), ἀλλὰ μόνον μετὰ κ α τ α λ ῆ ξ ε ω ς, οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ
 σημασίας.

§ 416. Ἡ μετοχῇ τοῦ ἁορίστου δὲν ἔχει γενικῶς τὴν σημασίαν
 τοῦ παρῳημένου.

§ 417. Ὑποκείμενον πληθυντικὸν κανονικῶς παρ' Ὀμήρῳ
 συντάσσεται πρὸς πληθυντικὸν ῥῆμα, ἐνίοτε δὲ καὶ πρὸς ἐνικὸν
 κατὰ τὴν λεγομένην Ἀττικὴν ὑντάξιν (ὡς παρ' Ἀττικοῖς). Ἐν
 τῷ ἐπομένῳ χωρίῳ κεῖνται ἀμφότερα καὶ συντάξεις. Ψ. B, 135:
 καὶ δὴ θαύρα σέσηπε γέωρ καὶ σπάρτα λείπονται.

Προσωπικαὶ καταλήξεις

α) ἐνεργητικῆς φωνῆς.

§ 418. Τὸ πρῶτον καὶ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον τῆς ἐνεργ. ὑπο-
 τακτικῆς ἐνίοτε ἔχει προσωπικὴν καταλήξιν -μι, -σι, καταλήγον εἰς
 -ωμι καὶ εἰς -ησι(ν), ὡς ἐθέλωμι, ἐθέλῃσι (= ἐθέλω, ἐθέλῃ).

εὐδιδίαις ἀνέγρησι, γέγρησι δὲ γαῖα μέλαινα

πυρούς καὶ κριθάς, ῥοίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ ('Οδ. T, 144).

ΣΗΜ. Τὸ γ' ἐνικ. τῆς ἐνεργ. ὑποτακτικῆς εἰς -ησι νομίζομεν ὅτι
 πλημμελῶς ὑπογράφεται.

§ 419. Τὸ -ωμι τοῦ πρῶτου προσώπου τῆς ὑποτακτικῆς ὑπάρ-
 χει καὶ κατ' ἐνεστῶτα καὶ κατ' ἁορίστον δεύτερον. Ἐξ ἐνεστῶτος
 μὲν εἶναι τὸ ἐθέλωμι (Ψ. A, 549. Θ, 23 (κοινῶς ἐθέλωμι). I,
 397. 'Οδ. Φ, 348), ἰκωμι (ἰωμι? Ψ. I, 444), κτείνωμι ('Οδ.
 T, 490), τεύρωμι (Ψ. O, 70. κοινῶς τεύρωμι). Ἐξ ἁορίστου
 δ' εἶναι τὸ ἀγάγωμι (Ψ. Ω, 747), φέλωμι ('Οδ. X, 392), φέ-
 δωμι (Ψ. Σ, 63), τέρωμι (Ψ. E, 279. H, 243. 'Οδ. X, 7).

ΣΗΜ. Καὶ ἀντὶ τοῦ κεάσαιμι ('Οδ. M, 388) γραπτέον ὑποτακτ.
 κεάσωμι (§ 440), ὡς

τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ

τυτθα θαλῶν κεάσωμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοσι πόντῳ.

§ 420. Τὸ πρῶτον ἐνικὸν τῆς ὁριστικῆς τοῦ ἐνεργητ. ὑπερ-
 συντελείου καταλήγει εἰς -εἶ, τὸ δὲ τρίτον εἰς -εειν (ῆ εειν). τὸ
 δὲ δεύτερον ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ οἶδα, ὡς

Ῥεῖδεν ('Ιλ. Θ, 366.Ξ, 74), *Ῥεῖδῃσθαι* ('Οδ. Τ, 93), *Ῥεῖδεν* ('Οδ. Ψ, 29) ἢ *Ῥεῖδει* ('Ιλ. Α, 70). ὅρα καὶ § 40.

§ 421. Τὸ δεύτερον ἐνικὸν πρόσωπον ἔχει τὴν ἀρχικὴν καταλήξιν -αι, ἥτις ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ δὲν διεσώθη, παρ' Ὁμήρῳ δὲ ὑπάρχει ἐν τῷ ἔσ-σι ('Ιλ. Α, 176, 178, Γ, 164, 172, Δ, 56, Ε, 645, 813, 890, 896, κτλ.) = Ἀττικ. εἶ (ἐκ τοῦ ἔ(σ)ι, ὃ ἐκ τοῦ ἔσ-σι).

§ 422. Ἡ κατάληξις τοῦ δευτέρου ἐνικοῦ -σθα, ἥτις ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ ὑπάρχει μόνον εἰς τὸ ἦσθα (παρὰ τ. τοῦ εἶμι), οἶσθα, ἦεισθα (τοῦ εἶμι), ἦδεισθα καὶ ἔφησθα. παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλας ἐγγλάσεις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἰς τὴν ὑποτακτικὴν, ὡς ἂ) ὀρίστικ. ἐνεστώτος διδοῖσθα ('Ιλ. Τ, 270+), εἶσθα (τοῦ εἶμι. Ἰλ.Κ, 450. Ὀδ.Π, 313 (:): Τ, 69, Υ, 179), τιθεῖσθα ('Οδ. Ι, 404, Ω, 476), φῆσθαι ('Ιλ. Φ, 186. Ὀδ. Ξ, 149).

β) ὑποτακτ. ἐνεστώτος βουλευσθα ('Ιλ. Ι, 99+), δηθόνυσθα ('Οδ. Μ, 121+), ἐθέλυσθα ('Ιλ. Γ, 288. κτλ.), εὖδυσθα ('Οδ. Θ, 445+), ἐργυσθα ('Ιλ. Τ, 180+), ἱγυσθα ('Ιλ.Κ, 67+), σπένδυσθα ('Οδ. Δ, 591+). Ἀδρ. ὑποτακτ. ἐλύσθαι ('Ιλ. Ψ, 344+), πίνυσθα ('Ιλ. Ζ, 260+).

γ) Εὐκτικ. ἐνεστώτος κλυΐσθαι ('Ιλ. Ω, 619+). Εὐκτικ. ἄορίστου δευτέρου βάλισθαι ('Ιλ. Ο, 571+), προφύγυσθαι ('Οδ. Χ, 325+).

§ 423. Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἐνικὸν τοῦ ἐνεργ. πρώτου ἄορίστου ἀντὶ τῶν τυπικῶν καταλήξεων -αις καὶ -ει(ν) ἐν τισὶ χωρίοις καταλήγει εἰς -αις καὶ -αι, ὡς ὀρίναις ('Ιλ. Α, 792), γηθήναι ('Ιλ. Α, 255).

ΣΗΜ. Ἡ κατάληξις -αις ὑπάρχει ἐν τοῖσδε, ὀρίναις ('Ιλ. Α, 792+), ἐπαχούσαις ('Ιλ. Υ, 250+), ἀντιβόλῃσαις ('Οδ. Δ, 547, Ν, 229., ἐνθα ὁ Nauck «ἀντιβόλῃσῃς»), Ἡ δὲ κατάληξις -αι ἐν τοῖσδε, γηθήσαι ('Ιλ. Α, 255+), ὀλέσαι ('Ιλ. Β, 4., ἐνθα νῦν διορθοῦται εἰς «ὀλέσῃ»), καλύψαι ('Ιλ. Ζ 464., ἐνθα ὑπὸ Nauck γράφεται «καλύπτει»), ἀκούσαι ('Ιλ. Η, 129, Τ, 81., ἐνθα ἴσως γράπτεται «ἀκούσει»), ἀείρει ('Ιλ. Η, 430+), ἀμύναι ('Ιλ. Μ, 334+, ὅπερ ἴσως γράπτεται ἀμύνει), χεύει ('Ιλ. Ξ, 165+, ἐνθα κοινῶς γράφεται «χεύῃ»), ὁ δὲ Nauck προτείνει νὰ γραφῇ «χεύει»), ἐνείκει ('Ιλ. Σ, 147+, ὁ δὲ Nauck γράφει «ἐνείκει»), σκώσαι ('Οδ. Γ, 231., ὁ δὲ Nauck γράφει «σκώσει»). Δ, 753).

§ 424. Ὡς τρίτον πληθ. πρόσωπον εἶναι τὸ κήαιεν ('Ιλ. Ω,

38) και *περίσαιεν* ('Ιλ. Ω, 38), ἀλλ' ἐνταῦθα ἀναγνωστότερον ἴσως τὸν στίχον ὥδε·

ἐν πυρὶ κήϊαυ και ἐπὶ κτέρεα *περίσαιεν*.

Μοναδικὸν εἶναι τὸ *σταίειν* ('Ιλ. Ρ. 733+) ἀντὶ τοῦ *σταίειν*.

§ 425. Τὰ πληθ. τρίτα πρόσωπα τοῦ ἁορίστου και παρατα-
τικοῦ τῆς εἰς -μι συζυγίας ἢ ῥημάτων κατ' αὐτὴν κλινομένων
ἀνευ θεματικοῦ φωνήεντος ἔχουσι συχνὰ τὸν βραχυτέρον τύπον εἰς
ᾱν, εν και ὡν ἀντὶ τοῦ -ησαν (-ᾱσαν -εσαν) και ὡσαν, ὡς *ἔβᾱν*
(‘Ιλ. Α, 391), *ἔσᾱν* ('Ιλ. Α, 535), *ἔπᾱν* ('Ιλ. Φ, 608),
ἔφᾱν ('Ιλ. Ζ, 108), *ἔφθᾱν* ('Ιλ. Α, 51), *β' ᾱν* (= *ἔβαν*, 'Ιλ.
Μ, 106. Π, 552. κτλ.), *ἔκᾱν* ('Ιλ. Κ, 526. 'Οδ. Α, 30. κτλ.),
ἔεν ('Ιλ. Α, 273), *πρότιθεν* ('Οδ. Α, 112), *ἔδυν* ('Ιλ. Α, 222),
ἔφυν ('Οδ. Ε, 481), *ἔδων* ('Οδ. Ψ, 9), *ἔγνω* ('Οδ. Ο, 531. Τ.
475. κτλ.).

§ 426. Τὸ τρίτον πληθ. πρόσωπον τοῦ παθητικ. ἁορίστου κα-
νονικῶς σχηματίζεται εἰς -εν ἀντὶ τοῦ εἰς -ησαν, ὡς *ἤγερθεν* ('Ιλ.
Α, 57 = *ἤγερθησαν*), *κόσμηθεν* ('Ιλ. Γ, 1+), *ἐμυρθεν* ('Ιλ. Γ,
209. Ψ, 687). κτλ.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ ἐτ ἐρ φ θ η σ α ν ('Ιλ. Θ, 131) ἀναγνωστότερον ἔτ ἐρ-
φ θ εν.

§ 427. Μοναδικοὶ εἶναι οἱ ἐπόμενοι ἀνώμαλοι τύποι, οἵτινες πιθανῶς
ἀποδεικνύουσιν ὅτι οἱ στίχοι, ἐν οἷς φέρονται, εἶναι διεφθαρμένοι. Εἶναι
δὲ οὗτοι.

1) τὸ -ᾱ σιν ἀντὶ τοῦ ᾱ σιν εἰς τὸ τρίτον πληθ. τῆς ὀριστικῆς τοῦ
παρακειμ. πε φ ὀ κ ᾱ σιν ('Οδ. Η, 144+, ἐνθα και γραφὴ πε φ ὀ κ ε ι)
και λε λ ὀ γ γ ᾱ σι ('Οδ. Α, 304+).

2) τὸ -θ η ν ἐντὼ τοῖσιν πληθ. προσώπων τῆς ὀριστ. τοῦ παθ. ἁορίστου
ἀντὶ τοῦ -θ εν, ὡς *μειάνθη ν* ('Ιλ. Δ, 146+) (1).

§ 428. Τὸ τρίτον δυϊκὸν πρόσωπον τῆς προστακτικῆς καθ' ὅλην
τὴν ἐνεργητικὴν φωνὴν ἐλλεῖπει. Ὑπάρχει δὲ μόνον παρ' 'Ο-
μήρῳ ὡς τοιοῦτον τὸ *κομείτωρ* ('Ιλ. Θ, 109+), τὸ δὲ «τῶ αὐτῶ
μάγιστροι ἔστωρ» ('Ιλ. Α, 338) δύναται νὰ εἶναι και τρίτον πληθ.
πρόσωπον.

ΣΗΜ. Τὸ κομείτω ν οὐχ ὁρθῶς ὑπολαμβάνεται ὑπὸ τινων ὅτι εἶναι
τρίτον πληθ. τῆς προστακτικῆς ἀνωμάλως καταλήγον εἰς -είτω ν ἀντὶ
τῆς καταλήξεως εἰς -εόντω ν. Ἰσως δὲ γραπτέον κομείων τω ν
(= κομούντων) κατ' εἰκασίαν τοῦ Nauck.

(1) Ἀλλ' ἴσως γραπτέον «μειάνθεντ'» = μινθέντε = τοῖσιν οἱ μισοί
μινθέντες αἰματὶ εἰσιν. Ὁ δὲ Nauck προτείνει νὰ γραφῇ «μειάνθεναν».

6') Προσωπικαὶ καταλήξεις τῆς μέσης
καὶ παθητικῆς φωνῆς.

§ 429. Τῶν προσωπικῶν καταλήξεων -σαι καὶ -αυ τοῦ δευτέρου ἐνικοῦ τὸ Σ ἀποβάλλεται καὶ οὐδεμία γίνεται συναίρεσις, ὡς βούλει ('Οδ. Ρ, 104), πύθηναι ('Ιλ. Ε, 351), μάρνασθαι ('Ιλ. ΙΙ, 497), φά'ο ('Οδ. ΙΙ, 168), ἔλεπτο ('Ιλ. Υ, 201), θεῶ ('Οδ. Κ, 333), κτλ.

ΣΗΜ. 1. Συναίρεσις συμβαίνει ἐν τῷ ἐνικῷ δευτέρῳ προσώπῳ τοῦ μέσου ἀορίστου μόνον ἐν τῷ ἐπεφράσω ('Ιλ. Φ, 410+) καὶ ἐκτίσω ('Οδ. Ω, 193+). Εἰς τινὰ δὲ χωρὶς συμβαίνει συναίρεσις καὶ ἐκ τοῦ -ε αἰ εἰς η (ῆ -ει) καὶ ἐκ τοῦ -ε ο εἰς ου (§ 66), ὡς μετὰ τρεπερη ('Ιλ. Α, 160), πετρῆ ('Ιλ. Φ, 459), βάλλεω ('Οδ. Μ, 218), ἔπειω ('Ιλ. Κ, 146), ἔπειω ('Ιλ. ΙΙ, 29), κτλ.

ΣΗΜ. 2. Εἰς τοὺς τοιοῦτους συνηρημένους τύπους ἔπεται σχεδὸν πάντοτε λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη. Ὅθεν φαίνεται πιθανόν ὅτι οἱ τύποι οὗτοι ἴσως ὀφείλουσι νὰ γραφῶσι μᾶλλον κατ' ἐκθλήψιν, ἐπεφράσα', ἐκτίσα', μετὰ τρεπέε', πετρέε', βάλλεε', ἐπέε', ἐπλεε', κτλ. Τοιοῦτοι δὲ μετ' ἐκθλήψεως τύποι εὐρηγνται παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἄλλοις, ὡς 'Οδ. Δ, 811:

οὔτε πάρος γε

πολέ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπάπροθι δώματα νείεις.
καὶ 'Οδυσ. Ω, 33 :

ἦ δέ κε καὶ σὺ παιδὶ μέγα κλέος ἦρε' ὀπίσσω (1).

ΣΗΜ. 3. Ἐν τισὶ χωρίοις τὸ Σ καὶ ἐν τῷ παρακειμ. τῷ μέσῳ ἀποβάλλεται καὶ γίνεται συναίρεσις, ὡς μεμνη ('Ιλ. Ο, 18, Υ, 188, Φ, 396 καὶ 'Οδ. Ω, 115) καὶ βέβλη (βέβλησα. 'Ιλ. Α, 380+). Καὶ ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς ἐπεται λέξις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη, ὅθεν ὀφείλουσι νὰ ἀναγνωσθῶσι τὰ χωρία ὡδε: μεμνησ', βέβλησ'.

§ 430. Ὁ παθητ. ἡ μέσος παρακείμενος δὲν συγκόπτει παρ' Ὁμήρῳ τὸ Σ τῆς καταλήξεως ΣΑΙ, ὡς μέμνησαι ('Ιλ. Υ, 648), ἀλάτνησαι ('Οδ. Ο, 10+), κτλ. οὕτω καὶ τῆς προστακτικῆς τοῦ παρακείμενου, ὡς ἀλάτνησο ('Οδ. Γ, 313+), κτλ.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ πλημμελῶς φερομένου κατὰ συγκοπὴν τοῦ σ τύπου τοῦ παρακείμενου βέβλησαι ('Ιλ. Ε, 284, Α, 380, Ν, 251) γραπτέον βέβλησαι. Τὸ βέβλησαι καὶ μετρικῶς εἶναι πλημμελές (ὅρα § 51, 2. § 52. 32).

§ 431. Τὸ μετὰ τὴν συγκοπὴν τοῦ Σ γινόμενον -εαι προφέρεται ἐνίοτε κατὰ συνίζησιν, ὡς κέλεαι ('Ιλ. Ω, 434, 'Οδ. Ε, 174, Κ, 337., ἔνθα ὁμοῦς ὁ Nauck γράφει «κέλη»), ἔπασαι

(1) Καθὼς γράφεται ἐν τοῖς κειμένοις ἦρα' = ἦραο διότι ὁ ἀορίστος δὲν εἶναι ἦράμην παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ἦράμην ὅρα § 519, 2. 4.

(Ὁδ. Ζ. 33., ὁ δὲ Nauck ἔσση), ἐπιτόνεται (ὑποτακτ. μέσ. ἄορ. Ὁδ. Ζ. 33., ὁ δὲ Naber γράφει ἐπιτονεῖται ὡς μέλλ., ὁρθότερον δὲ γραπτέον «ἐπιτόνῃ», § 456), γνώσεται δ' εἰ (Ἰλ. Β. 367., ὁ δὲ Nauck γράφει «γνώσῃ δ' εἰ», ἀλλ' ὁρθότερον γραπτέον «γνώσεται εἰ», ὅτε καὶ ἡ συνίζησις ἐλλείπει).

§ 432. Τὸ πρῶτον πληθ. πρόσωπον ἔχει ἐνίοτε τὴν κατὰ ληξιν -μεσθα ἀντὶ τῆς -μεθα, ὡς ἐσόμεσθα (Ὁδ. Β. 61), δεδωμέσθα (Ἰλ. Ε. 878), ἐπισταίμεσθα (Ἰλ. Ν. 238).

§ 433. Τὰ τρίτα πληθ. πρόσωπα τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελείκου ἔχουσι συχνάκις κατὰ ληξιν -ᾶται καὶ -ᾶτο ἀντὶ τοῦ -νται καὶ -ντο. Ὀμοίως δὲ καὶ τῆς εὐκτικῆς τοῦ ἐνεστώτος (καὶ παρτατ.) καὶ ἀορίστου εἶναι πάντοτε εἰς -ᾶτο, ὡς βεβλήᾶται (Ἰλ. Α. 657), βεβλήᾶτο (Ἰλ. Ε. 28), πευθοῖᾶτο (Ὁδ. Α. 157), ἐλασαῖᾶτο (Ἰλ. Κ. 537), ἐποίᾶτο (τοῦ ἐποιμαί. Ὁδ. Ζ. 349). ὅρα § 87.

ΣΗΜ. Εἰς δύο χωρία (ἀναμφιβόλως διεφθαρμένα) φέρονται τῆς εὐκτικῆς τρίτα πληθ. πρόσωπα εἰς -ντο, ὡς μάχεσιντο (Ἰλ. Α. 344., ἔνθα γραπτέον μάχεοντα, ὡς ὁ Cobet (Miscel. crit. 1876, σ. 306) καὶ ὁ Nauck καὶ ἄλλοι γράφουσι) καὶ ἐκλελάθσιντο (Ὁδ. Χ. 444., ἔνθα γραπτέον μεταβάτ. ἐκλελάθοντο καὶ ὑποτακτικῇν, ὁ δὲ Nauck γράφει «ἐκλελάθοντ»).

§ 434. Θέματα ἔχοντα χαρακτῆρα οὐρανισκόφωνον καὶ χειλεόφωνον μεταβάλλουσιν αὐτὸν εἰς τὸ ὁμόφωνον δασὺ πρὸ τοῦ -ᾶται καὶ -ᾶτο, ὡς ὀρωρέῃται (θέμα ὀρεγ-). Ἰλ. ΙΙ. 834 καὶ ὀρωρέᾶτο (Ἰλ. Α. 26), ἐπιτετράῃται (Ἰλ. Β. 25 ἐκ τοῦ επιτρέπω).

ΣΗΜ. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ κέεται, κείται, κείατο (κείμεναι), κεκλήεται, εἰρήεται, εἰρήατο, τετεύχεται, ἀγηγέρατο (Ἰλ. Δ. 211, Ὁδ. Α. 387, Ω. 21), ἐρράδαται (Ὁδ. Υ. 354. ἐκ θέμ. ῥαδ-, ἐξ οὗ ῥαίνω=ῥάδνῃω), ἐρράδατο (Ἰλ. Μ. 434) ἢ ᾶται (=ἡσ-ναι), ἢ ᾶτο, κτλ. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τούτων ἔγινε καὶ εἰς τὰ φωνηεντόληχτα βεβλήᾶται, βεβλήᾶτο, κτλ.

Ἀπαρεμφατικά κατὰ λήξεις.

§ 435. Τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαρεμφατον ἔχει συχνὰ παρ' Ὀμήρῳ τὰς παλαιὰς ἀπαρεμφατικὰς καταλήξεις -έμεναι, -έμεν (ἢ -έμεν) ἀντὶ τῆς -ειν, ὡς

(ἐνεστώς) ἀμύνῃ, ἀμύνειν (Ἰλ. Ζ. 463), ἀμυνέμεναι (Ἰλ. Ε. 486), ἀμυνέμεν (ἢ ἀμυνέμεν. Ἰλ. Ν. 109).

(μέλλον) ἄγω, ἄξειν (Ἰλ. ΙΙ. 832), ἀξέμεναι (Ἰλ. Ψ. 50), ἀξέμεν (ἢ ἀξέμεν. Ἰλ. Ψ. 114).

(ἀόριστος ἑ') *ἔφειπον*, *Ῥειπεῖν* ('Ιλ. Α, 543), *Ῥειπέμεναι* ('Ιλ. Η, 375), *Ῥειπέμεν* (ἢ *Ῥειπέμεν*), 'Ιλ. Η, 373).

§ 436. Καὶ ἐν τῇ εἰς -ΜΙ συζυγίᾳ τῇ ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος σχηματιζομένη ὑπάρχει ἡ ἀπαρεμφατική κατάληξις -μεναι ἢ -μεν, μόνον δὲ μετὰ διφθογγῶν ἢ μακρὸν φωνῆεν ὑπάρχει ἡ κατάληξις -ραι (ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ, διαλέκτῳ), οἷον

(ἐνεστώζ) *ἴστημι*, *ἰστάμεναι* ('Ιλ. Σ, 496), οὐδέποτε δὲ λέγεται *ἰστιά-ραι*.

(ἀόριστος ἑ') *ἔδομεν*, *δόμεναι* ('Ιλ. Α, 98), *δόμεν* (ἢ *δόμεν*), 'Ιλ. Σ, 458), *δοῦναι* ('Οδ. Α, 292) (=δο-ῖναι).

(παρκαείμενος) *Ῥοῖδα*, *Ῥίδμεναι* ('Ιλ. Ν, 273), *Ῥίδμεν* ('Ιλ. Α, 719), οὐδέποτε δὲ *Ῥιδέαι*.

Εἰς δὲ τὸν παθητ. ἀόριστον ὑπάρχει -ῆμεναι (οὐδέποτε δὲ -ῆμεν) καὶ -ῆναι, ὡς

**ἔμειγην*, *μειγήμεναι* ('Ιλ. Ν, 286), *μειγῆναι* ('Ιλ. Ξ, 386).

ΣΗΜ. 1. Ἡ ἀπαρεμφατική κατάληξις -μεν νομίζεται ὅτι ἔγινε κατ' ἐκθλίψιν ἐκ τῆς -μεναι καὶ διὰ τοῦτο αὕτη γράφεται πάντοτε -μεν' ὑπὸ τινων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κατάληξις αὕτη ὑπάρχει καὶ πρὸ συμφώνου, ὡς ('Ιλ. Α, 323):

χειρὸς ἐλόντ' ἄγεμεν Βρισηίδα καλλιπάρηον

(πρὸς καὶ 'Ιλ. Α, 383, 1, 571, 'Οδ. Κ, 155, κτλ.), διὰ τοῦτο ὀρθότερον εἶναι νὰ γράφηται αὕτη καθόλου ἄνευ ἀποστρόφου ἢ τοῦλάχιστον μετ' ἀποστρόφου μόνον πρὸ φωνήεντος.

ΣΗΜ. 2. Αἱ ἀπαρεμφατικαὶ κατάληξεις -α' ν' α', -ε' ναι, -ό ναι καὶ -ὦ' ναι δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ὀμήρῳ, ὅθεν τὸ μοναδικὸν φερόμενον ἀπαρέμφατον ἰε' ναι ('Ιλ. Α, 227, Β, 94, 348, 451, 477, Γ, 149, Δ, 199, 209, Ζ, 296 Θ, 220, 1, 596, Κ, 73, 136, 179, 273, 336, 356, Ν, 101, 167, 208, κτλ.) ὀφείλει νὰ μεταγραφῇ εἰς τὸν εὐχρηστον τύπον ἰμε' ναι.

§ 437. Τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ἀορίστου δευτέρου ἐνεργητικοῦ τελευτᾷ πολλὰκις εἰς -έειν, ὡς

ἔβλεον, *βαλέειν* ('Ιλ. Η, 242 Θ, 299, 301, 310, 322, κτλ.), *θαρέειν* ('Οδ. Α, 29, κτλ.), *ιδέειν* ('Οδ. Α, 567, 'Ιλ. Ε, 475, Ω, 36, κτλ.), *τεκέειν* ('Ιλ. Ω, 608+), *δακέειν* ('Ιλ. Ρ, 572, Σ, 585), *γαδέειν* ('Ιλ. Ξ, 34), *πίθειν* ('Οδ. Α, 585, κτλ.), κτλ.

ΣΗΜ. Ἐπειδὴ τὸ Ε τῆς καταλήξεως ταύτης εἶναι ἀνεργησυντον, ὑπάρχει δὲ τὸ ἀπαρέμφατον τοῦτο σχεδὸν πρὸ ἐνὸς συμφώνου (ὑπερ μετὰ τοῦ τελικοῦ συμφώνου ἀποτελεῖ θέσει μακρὴν συλλαβὴν), διὰ τοῦτο γραπτέον ταῦτα εἰς -έμεν (ἑαλέμεν, θάναέμεν, τεκέέμεν, κτλ.).

Αὔξησις καὶ ἀναδίπλωσις.

§ 438. Παρ' Ὀμήρῳ ἡ τε συλλαβικὴ καὶ ἡ χρονικὴ αὔξησις συχνάκις παραλείπεται, δι' ὃ σταθεροὶ κανόνες δὲν ὑπάρχουσιν, ἐξαρτῶνται δὲ τοῦτο ἐκ τῆς μετρικῆς ἀνάγκης.

§ 439. Ἡ παράλειψις τῆς αὔξήσεως συμβαίνει παρ' Ὀμήρῳ εἰς τὰς ἐξῆς περιστάσεις.

α) ἐν ἀρχῇ τῶν στίχων.

β) μετὰ τὴν τομὴν ἢ τὴν βουκολικὴν διαίρεσιν.

γ) εἰς λέξεις, αἵτινες μετὰ τῆς αὔξήσεως δὲν εὐαρμωστοῦσιν εἰς τὸ μέτρον.

ΣΗΜ. Τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν νομίζουσι τινες ὡς ἀφάσεις παρ' Ὀμήρῳ καὶ γράφουσι μετ' ἀποστροφῆς, ὅπερ καθ' ἡμᾶς δὲν εἶναι ὀρθόν, διότι ἡ παράλειψις τῆς αὔξήσεως συμβαίνει καὶ μετὰ σύμφωνον, οὐχὶ δὲ πάντοτε μετὰ φωνῆς, ὅτε δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἡ ἀφάσεις. Τὴν γνῶμην ἡμῶν ἐπικυροῦ καὶ ἡ παράλειψις τῆς χρονικῆς αὔξήσεως, ἥτις δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀφάσεις.

§ 440. Τὰ ἀπὸ τοῦ F ἀρχόμενα ῥήματα παρ' Ὀμήρῳ λαμβάνουσι τὴν συλλαβικὴν αὔξησιν, ὡς *Fαιθά'ρω*, *ἑFάνδατον* (§ 99), *ἀνέFοιγεν* ('Ιλ. II, 521. Ω, 228), *ἀνέFοίξε* ('Οδ. K, 389), *ἑFάγην*, *ἑFάλην*, *ἑFάλωρ*, *ἑFάρασσε*, *ἑFεῖξε*, *ἑFεῖπον*, *ἑFέσασατο*, *ἑFώθουν*, *ἑFωρούμην*, *ἑFουροῖ* ('Ιλ. Δ, 3. 'Οδ. Y, 255., ὅπερ κακῶς γράφεται *ἀεφωροῖ*), *ἑFεFόργει* ('Οδ. Ξ, 289), *ἑFάφθη* (=κατεφρίφθη, κατέπεσεν ἐπάνω, ἐκ θέματος *Fαπ*-. 'Ιλ. N, 543. Ξ, 419) καὶ *ἑFί'σατο* (=ἔπεισε, προυθυμήθη. 'Ιλ. O, 415. Δ, 138), *ἑFισάσθη* ('Ιλ. O, 544). ὅρα § 99 καὶ § 557, 7.

§ 441. Τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ F ἀρχομένων ῥημάτων παρ' Ὀμήρῳ δὲν λαμβάνουσιν αὔξησιν, ὡς *Fουροῖ* ('Ιλ. A, 598), *FεFάλει* ('Οδ. Φ, 96), *FεFοίχει* ('Ιλ. Ξ, 474), *FεFόργει* ('Οδ. Δ, 693), *Fέλωσε* ('Οδ. Λ, 580), κτλ.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ φερομένου ἡ *ῖ κ τ ο* (=ἡFικτο. 'Οδ. Δ, 796. N, 288. II, 157. Y, 31) γραπτέον ἐFέFεκτo καὶ ἀντὶ τοῦ ἡεῖδης ('Ιλ. X, 280+) καὶ ἡεῖδε ('Οδ. I, 206+) γραπτέον ἐύεῖδεης (=ἑFεῖδης) καὶ ἐύεῖδε ('=ἑFἑῖδε). ὅρα § 40.

§ 442 Αὐξάνουσι παρ' Ὀμήρῳ τὰ ἀπὸ σ ἀρχόμενα ῥήματα, ὡς (θέμα *σεπ*-, λατ. *sequor*) *εἶπον*, *εἰπόμην*, (θέμα *σερπ*-, λατ. *serpo*) *εἶπον*, (σεχ-, ἔχω) *εἶρον*, *εἰρόμην*, (σε-, λατ. *sero*, ἔημι) = *σί-ση-μι*) *παρεῖθην* ('Ιλ. Ψ, 868), (σεδ-, λατ. *sedeo*) *εἶσα*, (σεFα-, λατ. *de-sivare* = *de-sinere*, ἑFάω) *εἶωρ*, *εἶσα*, ἄλλ'

ἐσθήκειν μόνον παρ' Ὀμήρῳ. Λέγεται δὲ καὶ σύνεργον ('Ιλ. Δ, 133) καὶ ὑπέρεργον (=ὑπέρσεχον. 'Ιλ. Β, 426+) καὶ ὑπέρεργεν (=ὑπέρσεχεν. 'Ιλ. Γ, 240 καὶ Ε, 433). ὅρα § 102.

§ 443. Τὸ λ, μ, ν, F καὶ σ ἐν τισι περιστάσεσι (§ 40) μετὰ τὴν αὔξησιν διπλασιάζονται, ὡς ἐλ.λαβε, ἐλ.λίσσετο, ἐλ.λίσσανε, ἐμμάθε, ἐμμορε, ἀπεινίζοτο, ἐFFαδε (=εὔαδε), ἐσσείοτο, ἐσσεότο. ὅρα § 40.

§ 444. Τὸ ρ μετὰ τὴν αὔξησιν διπλασιάζεται ὡς παρ' Ἀττικοῖς. Δὲν διπλασιάζεται δὲ τὸ ρ εἰς τὸ ἐράπτομεν ('Οδ. Π, 379+) καὶ εἰς τοὺς παρωχημένους τοῦ ῥόομαι, ἐρόετο, ἐρύτο, ἀλλὰ διωρεῖται ἐρρόσατο καὶ ἐρόσατο καὶ ἐρρεῖον, ἐρρεῖα καὶ ἐρεῖον, ἐρεῖα. ὅρα § 41.

§ 445. Ἡ ἀναδίπλωσις τοῦ παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελείου δὲν παραλείπεται παρ' Ὀμήρῳ.

§ 446. "Αἷοι μνείας εἶναι οἱ ἐξῆς παρ' Ὀμήρῳ παρακείμενοι. κτάομαι, ἔκτημαι ('Ιλ. Ι, 402+).

ῥυπόομαι, ῥερόπωμαι ('Οδ. Ζ, 59+).

βλάπτω βέβλημαι ('Ιλ. ΙΙ, 660+).

Ἀττικὴ ἀναδίπλωσις.

§ 447. Ἡ λεγομένη Ἀττικὴ ἀναδίπλωσις εἶναι καὶ παρ' Ὀμήρῳ εὐχρηστος ὡς καὶ παρ' Ἀττικοῖς. Ἀπαντᾷ δ' αὕτη παρ' αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐξῆς ῥήμασιν.

1. (ἀγερ-) ἀγείρω (=συναθροίζω), ἀγήγεμαι (§ 519, 1).

2. (ἄκ-) ἀκ-αγ-μένος (=ἠκονημένος, πρὸλ. ἄκωρ, ἀκ-μή, ἀκρη, ἄκ-αρθα, ἀκ-όρη, λατ. acus=βελόνη, acuo=ἠκονῶ).

3. (ἀλα-) ἀλάομαι (=πλανῶμαι), ἀλᾶ'λημαι.

4. (ἀλυκτ-) ἀλᾶλύκτημαι (=τεθορυβήμαι. 'Ιλ. Κ, 94+).

5. (ἄρ-) ἀραρίσκω (=ἀρμόζω), ἀρηρα (§ 517, 1).

6. (ἀρο-) ἀρόω (=ἀροτριῶ), ἀρήρομαι.

7. (ἄρ-) ἀρ-ῥύμα (§ 511, 3), ἀρᾶ'ρρημαι, τρίτον πληθ. ἀκηγᾶται ('Ιλ. Ρ, 637+, ὅπερ κακῶς γράφεται ἀκηγᾶται), ὡς μετοχ. εὐρίσκεται τὸ ἀκηγε-μένος ('Ιλ. Ε, 364 καὶ Σ, 29), ἄλλως δὲ κανονικῶς εἶναι ἀκᾶρρημένος.

8. (ἐγερ-) ἐγείρω, ἐγρήγορα (ἐνθα ἐπαναλαμβάνεται ὅλον τὸ ἀσθενὲς θέμα ἐγρ-) καὶ παρ' Ἀττικοῖς εὐχρηστος.

9. (ἐδ-) ἐσθίω (=τρώγω), ἐδήδοκα καὶ παρ' Ἀττ. εὐχρηστος.

10. (ἐλα-) ἐλαίνω, ἐλήλαμαι καὶ παρ' Ἀττικοῖς εὐχρηστος.

11. (ἐλθ-) ἐλήλυθα (= Ἀττικ. ἐλήλυθα) (496, 4.565.3).
 12. (ἐρεῖδ- καὶ ἀσθενεῖς ἐρεῖδ-, ἐξ οὗ τὸ μεθολήρειον ἀντι-ηρις) ἐρεῖδω (= στήριζω), τρίτ. πλ.πθ. παρ.κ. ἐρηρί' δαται ('Ιλ. Ψ', 284. 329., ἔνθα κακῶς γράφεται ἀερηρέδαται) (1), ὑπερσ. ἐρηρί' δατο ('Οδ. Η, 95+, ἐνθα κακῶς γράφεται ἀερηρέδατο) (1) καὶ ἐρή- ριστο ('Ιλ. Γ, 358. Δ, 136. Η, 252. Α, 436).

13. (ἐριπ-) ἐρείπω (= κρημνίζω, ῥίπτω κατω), ἐρείμμαι.
 14. (ὀδ-) ὀδαδα (= ὄζω ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ).
 15. (ὀδυσ-) ὀδῶδυσμαι, ὄδρ. ὀδυς(σ)ίμην (= ὠργισθῆναι, ἐμι- σήσθαι, λατ. odi (=μισῶ), odium (= μίσος), κτλ.).
 16. (ὀλ-) ὀλώλα (= Ἀττικ. ἀπόλωλα).
 17. (ὀπ-) ὀπωπα τοῦ ὀράω (= βλέπω). § 565, 5.
 18. (ὀρ-) ὀρυνμι (= ἐγείρω, παροξύνω), ὀρωρα καὶ μέσου παρ.κ. τρίτον ἐνικ. ὀρώρεται ('Οδ. Τ, 377 καὶ 524) καὶ τρίτ. ἐνικ. ὑποστ. ὀρώρηται ('Ιλ. Ν, 271+).
 19. (ὀρεγ-) ὀρέγω (= ἐκτείνω), ὀρώρημαι. § 511, 19.
 20. (συνεγ-) συνεγῶ, συνοκωρότε ('Ιλ. Β, 218+ , ἐνθα κακῶς γράφεται συνορωρότε).

§ 448. Καὶ τοῦ ἀορίστου δευτέρου ἡ ἀναδιπλώσις εἶναι παρ' Ὀμήρῳ συχνότερα ἢ παρὰ τοῖς μετέπειτα, ὥς

1. (ἀρ-) ἀραρίσκω, ἡράρον (§ 517, 4).
 2. (ἀρ-) ἀπαρίσκω, ἄδρ. ἑ' ἡπάρρον (§ 463, 485, 6).
 3. (ἐριπ-) ἐρείτω, ἄδρ. ἑ' κατερήριπεν ('Ιλ. Ξ, 55+).
- § 449. Ἐξ ἀορίστων δευτέρων ἀναδεδιπλωμένων ἐγιναν καὶ μέλλοντες ἀναδεδιπλωμένοι. Τοιοῦτοι δ' εἶναι οἱ ἐξῆς.

1. (κεκάδορ) κεκάδήσω ('Οδ. Φ, 153. 170) ἐκ θέματος καδ-.
 2. (κεγαρόμην) κεγάρήσω ('Ιλ. Ο, 98+) ἐκ θέματος γαρ-.
 3. (πέπιδον) πεπίθήσω ('Ιλ. Χ, 223+) ἐκ θέματος πιθ-.
 4. (πεφιδόμην) πεφιδήσομαι ('Ιλ. Ο, 215. Ω, 158. 187) ἐκ θέμ. γιδ-.
- Οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ κήδω γίνεται μέλλ. κεκαδησόμεθα ('Ιλ. Θ, 353+).

§ 450. Ἀναδιπλωσιν λαμβάνει καὶ ὁ ἐνεστώς, μάλιστα δὲ εἰς τὰ ἐναρκτικά ῥήματα, ὥς κί-κλήσκω, μι-μνήσκω, κτλ. ὅρα § 464—464.

(1) Διότι ἐκ θέματος ἐρεῖδ- δὲν δύναται νὰ γίνη παρακείμενος ἐρήρεσμαι (πρὸς, ἐρήρεμμαι καὶ ἀλήλιμμαι ἐκ τοῦ ἐρεῖπω καὶ ἀλέειν), διότι δὲν εἶναι ὡς τὸ ἐγείρω (θέμα ἐγερ-), ὅπερ ἔχει παρ.κ. ἐγήγερεμαι.

Θεματικὸν φωνήεν.

§ 451. Παρ' Ὀμήρῳ πολλοὶ τύποι σχηματίζονται ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος, οὔτινες μετὰ θεματικοῦ φωνήεντος ἐκφέρονται παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμήρου.

Τοιοῦτοι εἶναι οἱ κατὰ τὴν εἰς -ΜΙ συζυγίαν σχηματιζόμενοι χρόνοι, καὶ ἰδίᾳ ὁ ἐνεστώς (ὄρα § 452), ὁ ἀόριστος ἑ' (ὄρα § 487) καὶ ὁ παρακείμενος ὁ ἐνεργητικὸς (ὄρα § 496).

§ 452. Ῥήματά τινα σχηματίζονται καὶ κατὰ τὴν εἰς -ω συζυγίαν μετὰ θεματικοῦ φωνήεντος καὶ κατὰ τὴν εἰς -μι ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος. Τοιοῦτοι εἶναι παρ' Ὀμήρῳ οἱ ἐπόμενοι ἐνεστώτες, ὡς φέρω, ἀλλὰ φέρ-τε ('Ιλ. I, 171+), δέχομαι, ἀλλὰ καὶ δέχ-αται (=δέχ-ν-ται. 'Ιλ. M, 147+), δέρ-μενος ('Ιλ. B, 794. I, 191. Σ, 524. Ὀδ. γ, 385), ποτιδέρμενος ('Ιλ. H, 415. I, 628. K, 123), ὑποδέρμενος (Ὀδ. N, 310. II, 189), ἀπαρεμφ. δέρ-θαι ('Ιλ. A, 23. 377), ἐσθίω (θέμα ἐδ-, λατιν. edere), ἀλλὰ καὶ ἀπαρ. ἐδ-μεναι ('Ιλ. Δ, 345. E, 203. N, 36. X, 347. Ὀδ. I, 476. K, 243. Ξ, 42. II, 84. P, 260. γ, 214), κτλ.

§ 453. Οἱ χρόνοι οἱ ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος σχηματιζόμενοι ἔχουσιν ἐν τῇ ὑποτακτικῇ ἐγκλιτικὸν φωνήεν οὐχὶ ἡ καὶ ω, ἀλλὰ ε καὶ ο πρὸ τῶν προσωπικῶν καταλήξεων. Ἡ ὑποτακτικὴ δὲ μετὰ τῶν ἐγκλιτικῶν φωνηέντων ε καὶ ο εὐρίσκεται εἰς τέσσαρας περιπτώσεις.

1) ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ μέσῳ ἐνεστώτι εἰς -μι, ὡς 'Ιλ. K, 251:

ἀλλ' ἴομεν (1), μᾶλα γὰρ νῦν ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἤως.

ἦν περ γὰρ κέεται γε τέλοςφόρον εἰς ἐνιαυτὸν ('Ιλ. T, 32).

Ἀντὶ τοῦ κέεται (ἦ καὶ κέεται) καὶ ἐνταῦθα (καὶ 'Ιλ. Ω, 554. Ὀδ. B, 102. T, 147) γράφεται πλημμελῶς κῆται (ὄρα § 558).

2) ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορίστῳ δευτέρῳ καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἐκ φωνηεντολήκτου θέματος εἰς ἡ καὶ ω λήγοντος, ὡς θή-ομεν ('Ιλ. A, 143. κτλ.), καταβή-ο-μεν ('Ιλ. K, 97), στή-ο-μεν ('Ιλ. O, 297), παρ-στή-ε-τον (Ὀδ. Σ, 182), γνῶ-ο-μεν (Ὀδ. II, 304), δῶ-ο-μεν ('Ιλ. II, 299. 351), ἀπο-θή-ομαι ('Ιλ. Σ, 409), κατα-θή-ομαι ('Ιλ. X, 111. Ὀδ. T, 17), βλή-ε-ται (Ὀδ. P, 472).

(1) Τὸ ἴομεν φέρεται ὀκτάκις μὲν μετὰ μακροῦ ἢ καὶ εἰκοσι καὶ μίαν φορές μετὰ βραχέος ἢ παρ' Ὀμήρου.

Οὕτω γίνεται καὶ ἐν τῷ παθητ. ἀορίστῳ ὡς Ἰλ. Η, 71:
 εἰς ὃ κεν ἦ ὕμεις Τροίην εὐπυργον ἔλῃτε
 ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμῆτε ποντοπόροισι.
 τραπή-ο-μεν (Ἰλ. Γ, 441, Ξ, 314, Ὀδ. Θ, 292). γεμισση-
 θή-ο-μεν (Ἰλ. Ω, 53).

3) ἐν τῷ ἐνεργ. πρώτῳ ἀορίστῳ καὶ μέσῳ, ὡς Ἰλ. *Α, 144:

νῦν δ' ἄφε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλλα διάν,
 ἐς δ' ἐρέτας ἐπίπληδας ἀγέρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην
 θήσομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσείδῃα καλλιπάρην
 βήσομεν· εἰς δὲ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω.
 ἦ Λίξας ἦ Ἰδομενεὺς ἦ διος Ὀδυσσεύς
 ἧς σὺ, Πηλεΐδῃ, πάντων ἐκπαγλύτατ' ἀνδρῶν,
 ὄφρ' ἡμῖν Φεακέρων ἰλίσσεται ἱερὰ βέελα.

Καὶ ἐν Ὀδυσ. Α, 41:

ὅπποτε γ' ἠβήσῃ καὶ Γῆς ἡμεῖρεται αἴας.

4) ἐν τῷ ἐνεργητικῷ παρακειμένῳ, ὡς Ἰλ. Α, 363, Η, 49:

ἔξαυδα, μὴ κεύθε νόω, ἵνα Ρεῖθ-ο-μεν ἄμρω.

* εἰθ-ε-τε (Ἰλ. Θ, 18, Σ, 53, Ὀδ. Ι, 17), πεποῖθ-ο-μεν (Ὀδ. Κ, 335).

§ 454. Συγχώνις εὐρίσκεται ἡ κατὰλληξις -ομεν καὶ -εται, τὸ
 δὲ -όμεσθαι μόνον ἐν τῷ «ὄφρ' ἰλίσσῃ-όμεσθαι ἄνακτα» (Ἰλ. Α,
 444+) καὶ «ὄφρα γθῇ-όμεσθαι ἕκαστος» (Ἰλ. Ξ, 87+).

§ 455. Εἰς τὰ τρία ἐνικά τῆς ἐνεργητικῆς ὑποτακτικῆς καὶ
 εἰς τὸ πληθ. τρίτον τὸ ἐγκλιτικὸν φωνῆεν ἐμφανίζεται πάντοτε
 η καίω, ὡς εἶω, στή-ω, θή-ω, βή-ω, ἐφή-ω, μεθή-ω, ἀλώ-ω, γνῶ-ω,
 ἔ-με, στή-με, θή-με, γνῶ-με, δαμῆ-με, μιγῆ-με, ἔ-η, στή-η,
 ὑπερβή-η, ἐμβή-η, γή-η, γθῇ-η, γθῇ-ησι, ἀνή-η, ἀφή-η, με-
 θή-η, σασή-η, φανή-η, δώ-ησι, ἔ-ωσι, περιστή-ωσι (Ἰλ. Ρ, 95),
 γνῶ-ωσι, δώ-ωσι (Ἰλ. Α, 137).

§ 456. Εἰς τινὰ χωρὶς ὑπάρχει καὶ ἐκ ῥημάτων εἰς -Ω ὑποτακτικὴ
 μετὰ βραχέος ἐγκλιτικὸν φωνήεντος, ἀλλὰ ταῦτα θεωροῦνται διεφθαρ-
 μένα ὡς τὸ β ο ὕ λ ε τ α ι (Ἰλ. Α, 67), ἀνθ' οὗ γραπτέον διὰ τοῦ Η ὥδε·
 αἱ κέν πως Φαρῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 β ο ὕ λ η τ' ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἄμυναι.

Καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Κ, 361 «ἐ π ε ἰ γ ε τ ο ν», ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον «ἐ π ε ἰ-
 γ ω σ'» (βλ. § 493). Καὶ Ἰλ. *Μ, 40 «σ τ ρ ε φ ε τ α ι», ὅπερ εἶναι ὀρι-
 στική καὶ γραπτέον τὸν στίχον ὥδε·

ὡς δ' ὅπῳτ' ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρητῆρσιν.

κάπριος ἧς λέων σ τ ρ ε φ ε τ α ι σθένει βλεμεαίνων.

Καὶ Ἰλ. Ξ, 484 «κ ε — ε ὕ γ ε τ α ι», ἀνθ' οὗ γραπτέον «κ ε — ε ὕ γ ε-
 τ α ι», ὅτε γίνεται ὀριστική.

Καὶ Ὅδ. Δ, 472 «*ναυτίλλετα*», ὅπερ γραπτέον ὡδε:

ὡς ἄν ἐπισμυγερῶς «*ναυτίλλητ'*» εἴνεκ πατρὸς.

ἢ καὶ κατ' ἀόριστον ὑποτακτ. «*ναυτίλλητ'*».

Ἀντὶ δὲ τοῦ *μίσγεαι* καὶ *κατίσχεαι* (Ἰλ. Β, 232—33):

ἢ ἐ γοναῖκα νέην, ἴνα *μίσγεαι* ἐν φιλότῃ:

ἦν τ' αὐτὸς ἀπονόσφι *κατίσχεαι*:

γραπτέον ἢ *μίσγηαι* καὶ *κατίσχηαι* μετὰ βραχέος Η (§ 32) ἢ κατ' ἐκθλῶσιν *μίσγη'* καὶ *κατίσχη'*, ὁ δὲ Κούρτιος ἔγραψε «*μίσγη*» καὶ «*κατίσχη*».

Τύπος ἀκατάληπτος εἶναι τὸ ἐρεῖομεν (ἢ ἐρῆομεν) (ἐν Ἰλ. Α, 62+), ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον «*εῖρωμεθα*» (πρὸς. Ὅδ. Θ, 133).

§ 457. Παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκονται καὶ ὑποτακτικαὶ ἀορίστων, ἐν οἷς τὸ Η βραχύνεται εἰς Ε, ὡς *μιγέωσαν* (Ἰλ. Β, 475+), *θέλωμεν* (Ὅδ. Ω, 485+), *κτέωμεν* (Ὅδ. Χ, 246+), *στέωμεν* (Ἰλ. Χ, 231+), *φθέωμεν* (Ὅδ. Η, 383+) καὶ *φθέωσαν* (Ὅδ. Ω, 436+). Ὅρα περὶ τοῦ *στέωμεν* ἐκ θέματος εἰς -α § 550.

Ἵστερον δ' ἔγιναν καὶ συνηρημένοι τύποι, ὧν τινες φέρονται καὶ παρ' Ὀμήρῳ, ὡς *βῶσαν* (Ὅδ. Ξ, 86+), *ἐπιβῶσαν* (Ὅδ. Ψ, 52+), *συνῶμεθα* (ἀντὶ τοῦ συν-η-όμεθα ἐκ τοῦ *συνήμι*. Ἰλ. Ν, 381+), *δαῶμεν* (Ἰλ. Β, 299+), *φαγῇ* (Ἰλ. Ι, 707+), *πειρηθῶμεν* (Ἰλ. Χ, 381+), *πειρηθῶσαν* (Ἰλ. Κ, 444+), *μεθῶμεν* (Ἰλ. Κ, 449+), *ιαθῆς* (Ἰλ. Τ, 174+), *ιαθῇ* (Ὅδ. Χ, 59+), *αἰγερθῆς* (Ἰλ. Χ, 58+), *ἐπαληθῇ* (Ὅδ. Ο, 401+), *πιστωθῶσαν* (Ὅδ. Φ, 248+), *δῶ* (Ὅδ. Ι, 356, Υ, 296), *δῶς* (Ἰλ. Η, 27+), *δῶμεν* (Ἰλ. Ψ, 537, Ὅδ. Θ, 389, Ν, 13) καὶ *δῶσι(ν)* (Ἰλ. Α, 129, Γ, 66, Ὅδ. Α, 379, Β, 144).

§ 458. Ἡ ὑποτακτικὴ τοῦ ἐνεργ. πρώτου καὶ μέσου ἀορίστου μετὰ βραχέος ἐγκλιτικῷ φωνήεντος γίνεται ὁμοία τῇ ὀριστικῇ τοῦ μέλλοντος. Ἐντεῦθεν ἐγένετο ἡ πλημμελής γνώμη ὅτι ἡ ὀριστικὴ τοῦ μέλλοντος τίθεται μετὰ τοῦ *κέν* (ἢ *άν*), ὅστις καὶ εὐρίσκεται οὕτω παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλὰ τὰ χωρία εἶναι ἡ νόθα (ὡς Ἰλ. Α, 139) ἢ εὐκόλως δύνανται νὰ διορθωθῶσιν, ὡς

Ἰλ. Α, 175: σὶ *κέ με τιμήσουσι* (γράψε «*τιμήσωσι*»).

Ἰλ. Κ, 44: ἥτις *κε* *Ἔερύσσει* καὶ ἡδὲ *σάωσει*,

ἐνθα γράψε «*Ἔερύσσητ'*» ἡ δὲ *σάωση*.

Ἰλ. Υ, 335: ὅτε *κε* *ξυμβλήσει* καὶ (γράψε «*ξυμβλήει*»).

§ 459. Μόνον ὀλιγὰς ἡ ὑποτακτικὴ τοῦ ἀορίστου πρώτου φέρεται μετὰ μακροῦ ἐγκλιτικῷ φωνήεντος, ὡς *δηλήσεται* (Ἰλ. Γ, 107), *ὄρωμεν* (Ἰλ. Η, 38), *μνησόμεθα* (Ἰλ. Ο, 477).

§ 460. Ἐν τοῖς κειμένοις τοῦ Ὀμήρου κατὰ τὰς διαφόρους ἐκδόσεις φέρεται ἡ ὑποτακτικὴ τοῦ ἀορίστου διὰ τοῦ Εἰ ἀντὶ τοῦ Η, ὡς βεῖω,

στείη, μιγείης, τραπείομεν, κτλ. ἀλλ' ἡ γραφή αὕτη εἰς τὰ εἰς α θέματα εἶναι πλημμελής καὶ ὅλως ἀπαράδεκτος. Εἰς δὲ τὰ εἰς -ε θέματα ἢ διὰ τοῦ ΕΙ γραφή εἶναι ὀλιγώτερον βεβαίαι τῆς διὰ τοῦ Η, διότι ἐν τῷ ἀρχαιοτέρῳ ἀλφαβῆτῳ τὸ Ε ἐτίθετο καὶ ἀντὶ τοῦ ΕΙ καὶ ἀντὶ τοῦ Η. Ἐπειδὴ ὅμως ἐνταῦθα οὐδεμία ἀναπληρωτικὴ ἔκτασις συμβαίνει, ἀλλ' ἀπλῶς ἔκτασις τοῦ θέματος τοῦ ἀσθενοῦς εἰς ἰσχυρόν, διὰ τοῦτο καὶ ταῦτα διὰ τοῦ Η πρέπει νὰ γράφονται, ὥς καὶ ὁ Ἀρίσταρχος ταῦτα ἐ-γραψεν (πρὸβλ. καὶ θ ἡ-σ ω, κτλ.).

Ἑνεστώς ἀναδιπλωτικός.

§ 461. Ἡ ἑνεστωτική ἀναδιπλωσις μετὰ τοῦ Ι συμβαίνει ἐν τῷ μέμ-ω (=μένω, θέμ. ἰσχυρ. μεν- καὶ ἀσθεν. με-), πί'-πτ-ω (θέμ. ἰσχυρ. πετ- καὶ ἀσθεν. πτ-), ἔ-σι-ω (θέμ. ἰσχυρ. σει- καὶ ἀσθεν. σι-, σί-σι-ω), ἴ-ω (θέμ. ἰσχυρ. σεδ- καὶ ἀσθ. σδ-, σί-σδω, λατ. sideo), τι-ταίρω (=ταίνω, θέμ. ἰσχυρ. τει-, ἀσθεν. τι-, ἐξ οὗ τι-τνω-jω = τι-τάν-jω § 87), ἰ-ά-ω (=Εἰ-Γ' ἄχ-ω, ἐκ θέμ. Γ' αἰ-), λι-λαίωμαι (=λι-λάσσομαι, πρὸβλ. καὶ λάω, δωρ. λῶ, λῆς, λῆ καὶ πλῆθ. λῶντι), νύ-σσομαι (=προεύσομαι, ἐκ θέμ. ἰσχυρ. νει-, ἀσθεν. νι-, νύ'-νσι-σομαι).

§ 462. Ἑνεστωτικὴ ἀναδιπλωσις συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἐναρ-κτικὰ ῥήματα, γη-γνώσκω, μι-μνήσκω, κη-κλήσκω (θέμ. καλ-, κλη- τοῦ καλῶ), πι-γράφω (γράφω), τι-τίσσομαι (ἐκ θέματ. τυκ-, τε-τίκ-οιτο, τι-τύ(κ)-σκομαι).

Μοναδικόν εἶναι τὸ Γε-Γ'ίσκω (θέμα Γ'ικ-) καὶ Γ'ίσκω (ἀντὶ τοῦ Γ'ί(κ)-σκω = ὁμοῖω, νομίζω ὁμοιον). § 511, 10.

ΣΗΜ. Ὅταν συμπέσῃ καὶ μεταβάλλεται εἰς σκ, ὥς δι-δῖ-δ σκω (= δι-δῖκ-σκω, λατ. doceo). ὅρα § 93.

§ 463. Ἀναδιπλωσις κατ' ἐνεστώτα ὅλης τῆς ῥίζης συμβαίνει εἰς τὸ (ἀρ-, ἀρ-ρευ-αι) ἀκ-αρ-ἴ-ω (§ 511, 3), (ἀφ-) ἀπ-αφ-έ-σκω (§ 448), (ἀφ-) ἀφ-αφ-ίσκω (§ 517, 1) (βαρ-, βαίνω) βαμ-βαίνω, (φαι-, φαίνω) φαι-φαινώ, (καρ-) καρ-καίρω ('Ἰλ. Υ', 157+), (μαρ-) μαρ-μαίρω ('Ἰλ. Τ, 397, κτλ., πρὸβλ. καὶ μάρ-μαρ-ον, μαρ-μαρυνή), πορ-φύρω ('Ἰλ. Φ, 551, κτλ., ἐκ ῥίζης φερ-, πορφύρω ἀντὶ τοῦ πυρ-φύρ-ω, λατ. pur-pur-o).

§ 464. Ἀξία μνείας εἶναι ἡ ἀναδιπλωσις τοῦ δειδίσκομαι (=χαίρει-ζω, δεξιούμαι) καὶ παρὰ. δειδέγεται ('Ὀδ. Η, 72+), ὑπερσ. δείδεκτο ('Ἰλ. Ι, 224+) καὶ δειδέγατο ('Ἰλ. Δ, 4, Ι, 671, Χ, 435).

ΣΗΜ. Πιθανῶς ἡ ὀρθὴ γραφή εἶναι δε δ Γ'ίσκομαι, δε δ Γ'ε γ-μαι, δε δ Γ'ε κ-ο, δε δ Γ'ε χ-ο. ἂν καὶ (ἐκ τοῦ ἐν 'Ἰλ. Ι, 196

καὶ Ο, 86 καὶ Ὁδ. Δ, 59) φαίνεται ὅτι τὸ ῥῆμα ἀνήκει εἰς τὸ δ εἰ -
κ νομ.ι, εἰς τοῦ ὑποοῦ τοῦ θέμα οὐδὲν F ὑπάρχει.

§ 465. Ἐναρκατικῶν ἄνευ ἐνεστωτικῆς ἀναδιπλώσεως σχηματι-
ζομένων τὰ κυριώτερα εἶναι τὸ (κατα-, προ-) βλώσκω (ρίζα μολ-,
ὄρα § 519, 31) καὶ μι'αγω (=μίν-σκω, πρόσλ. καὶ πάγω (=πάθ-
σκω) § 93.

Ἔτι δὲ καὶ τὸ βό-σκω, γρά-σκω, θρό-σκω, βάσκω (βερ, βνο-
σκω, ἐν τῇ φράσει βάσκ' ἔθι), γηρά-σκω, ἡλίσκω (ἀλά-σμαι),
ιλά-σσομαι, ἐπαγο-ίσσομαι, λίσκω (=λά(κ)-σκω, ἄρ. ἔλα-ορ,
λατ. loquor), ἀλίσκω (=διαφεύγω, ἄλύ(κ)σκω), ἐνρίσκω, Fί-
σκω (=Fικ-σκω. § 462).

Ἐνεστώως ἐπηνηξήμενος διὰ τοῦ j.

§ 466. Ὁ ἐνεστώς ἐπαυξάνεται διὰ τοῦ j οὐχὶ μόνον εἰς τὰ
ἔχοντα χαρακτῆρα ἄφωνον ἢ ὑγρόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἔχοντα θέμα
λήγον εἰς σ ἢ F, ὡς τελείω (=τελέσ-jω), ἀκείομαι (=ἀκέσ-jομαι),
πενθείω (=πενθέσ-jω), νεκείω (=νεκέσ-jω), οἰνοβαρείω (=οἰνο-
βαρέσ-jω), ὀκνεῖω (ὀκνέσ-jω), μαίνομαι (=μάσ-jομαι), ραίω
(=ράσ-jω), λυλαίνομαι (=λυλάσ-jομαι), καίω (=κἄFjω), κλταίω
(=κλἄFjω), πνείω (πνέFjω), πλείω (=πλέFjω), θέιω (=θέFjω
=θέω).

Ἐνεστώως ἐπηνηξήμενος διὰ τοῦ N, ANΩ.

§ 467. Πολλοὶ ἐνεστώτες παρ' Ὀμήρῳ ἐπαυξάνονται οὐ μόνον
διὰ τοῦ προσφύρατος N, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ANΩ, ὡς ἀμαρτ-άνω,
ἀλυσκᾶ'ρω (πρὸς τῷ ἀλύσκω καὶ ἀλυσκάω), ἀλδάνω, ἀπερθά-
ρομαι, ἐρυκάνω, ἱζάν'ρω, ισγάνω, κενθάνω, κυδάνω, ληθάνω, οἰ-
δάω. Εἰς δὲ τὸ ἱκᾶ'ρω (ἐκ τοῦ ἱκω' § 511, 11), κηγᾶ'ρω
(§ 531, 4) καὶ φθᾶ'ρω τὸ A παρ' Ὀμήρῳ εἶναι πάντοτε μακρόν.

§ 468. Δι' ἐπεκτάσεως ἔγιναν καὶ τὸ ἐρυκανάω, ισγανάω καὶ
δεικανάω (δεικανάωντο. Ἰλ. Ο, 86. Ὁδ. Σ, 144. Ω, 440).

Ἐνεστώως ἐπηνηξήμενος διὰ τ καὶ θ.

§ 469. Ἐνεστώτες ἐπηνηξήμενοι διὰ τοῦ προσφύρατος T εἶναι
ὅσοι ἔχουσι χαρακτῆρα χειλιόφωνον 1) π, ἀστράπ-τω, γράμπ-τω,
δάπ-τω, δαρδάπ-τω, ἐνίπ-τω, ἐρέπ-τομαι, ἰάπ-τω, κλέπ-τω, κόπ-
τω, μάμπ-τω, μί'π-τω, σκέπ-τομαι 2) β, καλίπ-τώ 3) φ, ἄπ-τω,

δάπ-τω, θάπ-τω, κρύπ-τω, ράπ-τω. Ἀμφίβολος δ' εἶναι ὁ χα-
ρακτήρ τοῦ σκηρίπ-ωμαι καὶ χρίπτω.

§ 470. Ἐνεστῶτες ἐπηυξημένοι διὰ τοῦ προσφύματος θ πλην
ἄλλων εἶναι οἱ ἐπόμενοι.

ἔδω, ἔσ-θω (ἔδ-θω) καὶ ἐσθίω (=ἰσθῆω) § 565, 2.

θάλλω καὶ θαλέθω καὶ τηλεθάω βιβᾶς (=βαίνων) καὶ βιβίσθω
(531, 1).

φθί'γω καὶ φθίν'θω (§ 530, 8)· βαρύν'τομαι καὶ βαρύν'θω ('Π.
II, 519+).

φλέγω καὶ φλεγεθω· αἶω (=ἐκπνεω 'Πλ. O, 252) καὶ αἰσθω
(=ἐκπνέω).

Οὕτω καὶ ἠγερέθωμαι ἐκ τοῦ ἀγείρω (§ 519, 1) καὶ ἠερέθωμαι
ἐκ τοῦ αἰείρω (§ 519, 2).

§ 471. Ἡ διὰ τοῦ προσφύματος θ ἐπαύξησης τοῦ θέματος γί-
νεται ἐνίοτε καὶ κατ' ἀόριστον δεύτερον, ἰδίᾳ εἰς τὸ ἔσχεθω ('Πλ.
A, 219, κτλ.) ἀντὶ τοῦ ἔσχω. Οὕτω δὲ καὶ εἰς τὸ ἐφέγραθω
(Πλ. E, 147), ἀποφέγραθω ('Πλ. Φ, 599, κτλ.) ἐκ τοῦ φέρω,
μετεκίαθω ('Οδ. A, 22, κτλ.) ἀντὶ τοῦ ἔκω (ὅρα § 563, 7).

Τοιοῦτον πιθανῶς εἶναι καὶ τὸ βεβρώθω ('Πλ. Δ, 35+).

Δι' ὁμοίας ἐπαυξήσεως ἔγινε καὶ ὁ παθ. ἀόριστος εἰς -θην
ἀπὸ τοῦ εἰς -ην λεγομένου δευτέρου παθητ. ἀόριστου (§ 490).

Θαμιστικά ῥήματα εἰς -σχω.

§ 472. Τινὰ ῥήματα ἐπαυξάνονται διὰ τοῦ προσφύματος σκ
μόνον ἐν τῇ ὁριστικῇ τοῦ παρατατικού καὶ ἀόριστου. Τὰ τοιαῦτα
καλοῦνται θαμιστικά σημερινά ἐπαυξήσιν τῆς πράξεως. Ταῦτα
δὲ δὲν λαμβάνουσιν αὐξήσιν πλην τοῦ εἰσχω ('Πλ. E, 802· γ.
408, 'Οδ. X, 427), παρεκέσχετο (=παρεῖχετο, 'Οδ. Ξ, 521+)
καὶ ἐμιογέσχετο ('Οδ. γ, 7+).

Τὸ σκ προστίθεται τῷ θέματι τοῦ ἐνεστώτος καὶ ἀόριστου, ἔ-
χουσι δὲ προσωπικὰς καταλήξεις τὰς τοῦ παρατατικού καὶ ὅταν
τὸ χρονικὸν θέμα λήγῃ εἰς σύμφωνον, λαμβάνουσι μεταξὺ τὸ φω-
νῆεν E.

Ἐν τῇ ἐνεργητ. φωνῇ εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐνικός ἀριθμὸς καὶ
τὸ τρίτον πληθ., ἐν δὲ τῇ μέσῃ μόνον τὸ τρίτον ἐνικ. καὶ τρίτον
πληθυντικόν, -σχω, -σκες, -σκε(ν), σκετο, -σκοιτο.

παρατατ. εἶα-σχω ('Πλ. E, 802, κτλ.), ἔχ-ε-σκες ('Πλ. E,
472), ἴστα-σκε ('Οδ. T, 574), ῥήγνυ-σκε ('Πλ. H, 144), φθί-

ρύθ-ε-σκε ('Ιλ. Α, 491), κλαί-ε-σκε (=κλάFj]-ε-σκε, 'Ιλ. Θ, 364), καλέ-ε-σκειν (=καλέ(ς)-ε-σκον, 'Ιλ. Ι, 562), πωλέ-σκε-το ('Ιλ. Α, 490), μυθέ-σκειν ('Ιλ. Σ, 289).

ἀόριστος ἄ ἐλάσα-σκεν ('Ιλ. Β, 199), θρέξα-σκειν ('Ιλ. Σ, 599), ὄρσα-σκειν ('Ιλ. Ρ, 423), δασά-σκετο ('Ιλ. Ι, 333).

ἀόριστος ὁ στί-σκειν ('Ιλ. Γ, 247), δό-σκειν ('Ιλ. Ι, 331), δρύ-σκειν ('Ιλ. Θ, 271), Εἰδ-ε-σκε ('Ιλ. Γ, 247), γερ-ε'-σκετο ('Οδ. Α, 208).

Θαμιστινὸς τύπος παθητ. ἀόριστου δὲν ὑπάρχει. ἔξαιρείται δὲ μόνον τὸ θράν-ε-σκε ('Οδ. Α, 587+).

§ 473. Ἄνευ τοῦ φωνήεντος Ε σχηματίζεται τὸ ἔσκειν ('Ιλ. Γ, 180. κτλ. ἐκ τοῦ εἰμί, θέμα ἔσ-, = ἔ(ς)σκε), καλέσκειτο ('Ιλ. Ο, 338+ ἐκ τοῦ κλέω, θέμα καλεσ-).

Ἀντιστρόφως ῥήματα μετὰ θέματος φωνηεντολήκτου ἐνίοτε λαμβάνουσιν Ε ἢ Α ὡς φιλέ-ε-σκε ('Οδ. Α, 264. κτλ.), ραιε-τά-α-σκειν ('Ιλ. Α, 673. Ρ, 308. κτλ.), ραιετά-α-σκειν ('Ιλ. Β, 539· 841.) (1)

§ 474. Πρῶτον πληθ. πρόσωπον τῆς ἐνεργ. φωνῆς οὕτως ἐσχηματισμένον εἶναι μόνον τὸ ριχάσκειν ('Οδ. Α, 512+) καὶ δευτερον ἐνικ. πρόσωπον τῆς μέσης φωνῆς εἶναι μόνον τὸ πελέ-σκειν ('Ιλ. Χ, 433+) καὶ τὸ ῥύσκει ('=ρύσκει, 'Ιλ. Ω, 730+).

§ 475. Μονοσύλλαβα συμπωνόληκτα θέματα ποικιλαχῶς ἐπεκτείνονται, ὡς

1. (λαμπ-) λαμπεῖν, λαμπεῖν ('Ιλ. Α, 104. 'Οδ. Δ, 662).
2. (εἰρή-) εἰρήσθαι, εἰρετάσθαι ('Ιλ. Ζ, 268. κτλ.).
3. (κλέ-) κέλεσθαι, κελεύειν, κελεντιάω ('Ιλ. Μ, 265. Ν, 125).
4. (ραϊσ-) ραίειν, ραιεῖν ('Οδ. Ι, 21. κτλ.).
5. (σάγ-) ἰσγειν, ἰσγέσθαι, ἰσγαῖν ('Ιλ. Ρ, 572. κτλ.).
6. (τρέμ-) τρέμειν, τρομέω ('Οδ. Σ, 79. 'Ιλ. Κ, 95. κτλ.).
7. (πελ-) πέλεσθαι, πωλεῖσθαι (§ 519, 39).
8. (ρεμ-) ῥέμω, ρωμάω (=διανέμω, κινῶ, διοικῶ).
9. (πέτ-) πέτομαι, πωτόμαι ('Οδ. Μ, 287+).
10. (στρεφ-) στρέφω, στρώφω, ἀναστρώφω ('Οδ. Φ, 394+), ἐπιστρώφω ('Οδ. Ρ, 486+), ἀμφιπεριστρώφω ('Ιλ. Θ, 348+).

* (1) Τὸ ναιετᾶ-α-σκε καὶ ναιετᾶ-α-σκον ἔγινε κατ' ἀφομοίωσιν ἀντὶ τοῦ ναιετᾶ-ε-σκε, ναιετᾶ-ε-σκον (πρβλ. δεδᾶσθαι ἀντὶ τοῦ δεδάσθαι, κτλ.).

11. (τρεπ-) τρέπω, τρωπάω, ἀποτρωπάω, παρατρωπάω ('Ιλ. I, 500+) καὶ παρατροπέω ('Οδ. Δ, 465+).

12. (τρεγ-) τρέγω, τρωγάω ('Ιλ. X, 163. 'Οδ. Z, 318).

Ταῦτα κυρίως εἶναι θαυμαστικά, ὡς καὶ ἐκ τῆς σημασίας ἐκ-
στου σαφῶς τοῦτο φαίνεται. ἰδίᾳ δὲ τὸ φορεῖν (= συγχνάκις φέρειν
= λατ. gerere) ἐκ τοῦ φέρω (= λατ. ferre).

Συγχνάκις δ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέματος φέρονται διάφοροι ἐνεστω-
τικοὶ τύποι ἄνευ διαφορᾶς σημασίας, ὡς ἀκούω καὶ ἀκουάομαι,
ἀφέκω καὶ ἀφεκαύμενος, νημεσ(σ)άω καὶ νημεσάομαι (ὄρα §
92), ἀτιῶ, ἀτιμάζω καὶ ἀτιμάω (ὅπερ εἶναι λείψανον ἀρχαίω-
τέρας συνθέσεως), ἀεθλεύω καὶ ἀθλέω, δάμνημι καὶ δαμάζω, ραίω
καὶ ραισάω, οἰχομαι καὶ οἰγνέω (καὶ εἰς-, ἐξ-), ὀπλέω, ὀπλίζω
καὶ ὀπλομαι, προμάχομαι καὶ προμαγίζω, τοξάομαι καὶ τοξέω,
ρατέω καὶ ρατίζω, κτλ. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ διαφορᾶς σημασίας, ὡς
ἀγοράομαι (= ὀμιλῶ ἐν ἀγορᾷ, συνελύσει) καὶ ἀγορεύω (= ἀπλῶς
ὀμιλῶ), αἰτέω καὶ αἰτίζω (= κατ' ἐπανάληψιν αἰτῶ) καὶ ἀπαιτίζω
(Ὁδ. B, 78+), δειπνέω (ἀμετᾶβ.) καὶ δειπνίζω (μετᾶβ.), ἔρω
(= βραδίζω) καὶ ἐρπύζω (= βραδέως βραδίζω), κνιδάω (= γαυρίζω)
καὶ κνιδάω καὶ κνιδάω (= δοξάζω τινά), μίγνέω (= τρομαζέω),
μίγνύω (= ἔχω ῥύκος), ῥιπτάω (= εἰμι ῥυπαρός), ῥιπτόω (= ποιῶ ῥυ-
παρόν), κτλ.

Τὸ θέμα πολλῶν δὲ διαφόρων συγχρόνως προσφωμῶν ἐπαν-
ξάνεται, ὡς (θέμα φθι-) φθι-γύ-θ-εσκε ('Ιλ. A, 491).

Συζυγία ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος.

§ 476. Ἡ ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος συζυγία, ἥτις καὶ εἰς -μι
συζυγία λέγεται, ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρατ. εἶναι συνθεστέρα παρ'
Ὀμήρῳ ἢ παρὰ τοῖς ὕστερον. Πολλὰ δὲ ῥήματα εἰς -ω σχηματί-
ζουσι καὶ χρόνους ἢ τύπους καὶ κατὰ τὴν εἰς -μι συζυγίαν (§ 452).

§ 477. Τὸ τρίτον πληθ. πρόσωπον τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεργ.
ἐνεστώτος τῆς εἰς -μι συζυγίας καταλήγει οὐχὶ εἰς -ασι (ὡς ἐν τῇ
Ἀττικῇ διαλέκτῳ), ἀλλ' εἰς -σι, ὡς ῥηγγῦσι ('Ιλ. P, 751), ἱεῖσι
(Ἰλ. I, 152), τιθεῖσι ('Ιλ. II, 262), διδοῦσι ('Οδ. A, 313), κτλ.

Οἱ τύποι οὗτοι δὲν ἔγιναν ἐκ συναιρέσεως, ἀλλ' ἐξ ἀναπληρω-
τικῆς ἐκτάσεως ἐκ τῶν σχηματισμῶν ῥηγγῦ-ντι, ἱε-ντι, τιθε-ντι,
διδό-ντι, ἀφ' οὗ μετεβλήθη τὸ T πρὸ τοῦ I εἰς Σ καὶ ἀπεβλήθη
τὸ N πρὸ τοῦ Σ.

§ 478. Ἡ προστακτικὴ ἐν τῷ δευτέρῳ ἐνικῷ προσώπῳ κατὰ

τὴν ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος συζυγίαν ἔχει παρ' Ὀμήρῳ προσωπικὴν κατὰ λήξιν *θι*, ὡς ἴθι*, ἴσθι, ἔμνηθι, ὄρνυθι, δίδωθι ('Οδ. Γ, 380+), ἀλλὰ καὶ δίδου ('Οδ. Γ, 58+), ἐμπύμπληθι ('Ιλ. Φ, 311+), καὶ ἄορ. ἑ' γνῶθι, πλῆθι, βῆθι, σπῆθι, δῦθι, κλύθι, καὶ παρὰ. ἄνωγθι ('Ιλ. Κ, 67. Λ, 204. Ο, 160. κτλ.), δέ-δFιθι ('Ιλ. Ε, 827. Ξ, 342. 'Οδ. Δ, 825), ἔσταθι ('Οδ. Χ, 489), κέκλυθι ('Ιλ. Κ, 284. 'Οδ. Ξ, 462. Ο, 306), ἴσθι (τοῦ οὔδα. 'Οδ. Λ, 224), τέταθι ('Ιλ. Α, 586. Ε, 382. 'Οδ. Γ, 18), τέθραθι ('Ιλ. Χ, 365).

ΣΗΜ. Παρ' Ὀμήρῳ ὁ ἄορ. ἔπιον ἔχει προστακ. πρὶς ('Οδ. Ι, 347) = Ἀττικ. πῖθι.

Μέλλον ἄνευ σ.

§ 479. Ὁ ἄνευ σ μέλλον, ὅστις καὶ Ἀττικὸς καλεῖται, φέρεται καὶ παρ' Ὀμήρῳ εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ἐν αἷς καὶ παρ' Ἀττικαῖς. Σχηματίζεται δὲ ὡς ὁ συνηρημένος ἐνεστώς. Ἐν τοῖς εἰς -α θέμασι συμβαίνει καὶ ἔκτασις (ὅρα § 535). Παραδείγματα ἔστωσαν ταῦτα.

ἀεικίῳ ('Ιλ. Χ, 256+), ἀγλαΐεσθαι ('Ιλ. Κ, 331+), γαμέω ('Ιλ. Ι, 388. 391), ἀγγελέω ('Ιλ. Θ, 398. 409. Ι, 613. Τ, 120. κτλ.), βαλέει ('Οδ. Κ, 290), καλέω ('Ιλ. Γ, 383. 'Οδ. Δ, 532. Ν, 443. Ο, 213), τελέω ('Ιλ. Θ, 415. Ι, 156. Ψ, 20. 'Οδ. Δ, 485. κτλ.), τελεῖ ('Ιλ. Δ, 161), κομιῶ ('Οδ. Ο, 546), σημανέω ('Οδ. Μ, 26), κορέεις ('Ιλ. Ν, 831), κορέει ('Ιλ. Θ, 379), ὀλεῖται ('Ιλ. Β, 325), ὀλέεσθαι ('Ιλ. Ο, 700), κρεμύω ('Ιλ. Η, 83), κτεριῶ ('Ιλ. Σ, 334. Λ, 455. Χ, 336), δαμᾶ'α ('Ιλ. Χ, 271) ἢ δαμᾶ ('Ιλ. Α, 61), δαμύωσι ('Ιλ. Ζ, 368), ἐλά'αν ('Ιλ. Ρ, 496), ἀντιῶω ('Ιλ. Μ, 368. Ν, 752. Γ, 125. 'Οδ. Α, 25. Γ, 436. Ω, 56) καὶ ἀντιᾶ'ας ('Οδ. Χ, 28. ὅπερ κακῶς γράφεται «ἀντιᾶ'σεις»), ἐδώσι (=κορεσθήσονται, ὅπερ κακῶς γράφεται «ἐδώσι») καὶ ἐάαν ('Οδ. Ε, 290. ἔνθα κακῶς γράφεται «ἐλάαν»), τελέεσθαι ('Οδ. Γ, 226, κτλ.).

§ 480. Τὸ μάρομαι καὶ ἄλλοι σχηματίζουσι τὸν μέλλοντα μετὰ τοῦ Σ καὶ ἄνευ αὐτοῦ.

μάρομαι, μαρέσσομαι καὶ μαρέομαι (§ 522, 8).

ἄλλομι, ὀλέσσω καὶ ὀλέω (§ 519, 35).

§ 481. Οἱ ἐπόμενοι τρεῖς μέλλοντες σχηματίζονται μετὰ τοῦ

σ, ἐφοπλίσσουνσιν (Ὁδ. Ζ, 69+), ἠητάσσομαι (Ὁδ. Ψ, 357+), παρελάσσεις (Ψ, 427+).

§ 482. Μέλλοντες ἄνευ τοῦ Σ εἶναι καὶ οἱ ἐπόμενοι·

1) βέομαι, βείομαι (Ψ, Ο, 194, Π, 852, Χ, 431, Ω, 131) = βιώσσομαι (πιθανῶς δὲ ἀντ' αὐτοῦ γραπτέον βίομαι. ὅρα § 565, 1).

2) δῆω (=εὐρήσω. Ψ, Ι, 418, 685, Ν, 260, Ὁδ. Δ, 544, Ζ, 291, Δ, 115, Ν, 408, Π, 44).

3) κείω (=καθελδήσω. Ψ, Α, 606, Ψ, 58, Ὁδ. Α, 424, Η, 229, Θ, 315, Ξ, 532, Σ, 428, Τ, 48, κτλ.).

4) κλείω (=ἐπαινέσσομαι. Ὁδ. Ρ, 418).

5) ἐρίω (=ἐλξω. Ψ, Α, 454, Ο, 351, Χ, 67, λέγεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ σ) καὶ μέσ. ἐρίεσθαι (Ψ, Ι, 248, Ξ, 422, Φ, 588), ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ σ (Ψ, Σ, 276, Ὁδ. Φ, 125).

6) ἐξαιρώ (=χτενῶ, φρονεύσω. Ψ, Α, 365, Γ, 452).

7) νέομαι (=πορεύσομαι. Ψ, Γ, 257, Σ, 401, 136, Ψ, 150, Ὁδ. Β, 238, Δ, 633, Α, 114, Μ, 141, 188, Ν, 61, Ξ, 152) καὶ σύνθετον ἀποικόμαι (=ἄπειμι, ἐπάνειμι. Ψ, Β, 113, Μ, 74, Ὁδ. Σ, 260).

8) περᾶ'ω (=πώλῃσω. Ψ, Φ, 454+) ἐκ τοῦ πέριγμι.

9) ταρῦ'ω (=τενῶ. Ὁδ. Φ, 474) καὶ μέσ. ἐνταρύνεσθαι (Ὁδ. Φ, 92), ἀλλὰ καὶ ἐνταρύνειν (Ὁδ. Φ, 97, 127., ὅπερ ἴσως γραπτέον «ἐνταρύνειν»).

10) Πρὸς τούτοις ὑπάρχουσι παρ' Ὀμήρῳ καὶ οἱ παρ' Ἀττικοῖς εὐχρηστοὶ ἔδομαι (Ψ, Δ, 237, Π, 836, Σ, 283, Χ, 509, Ω, 129), πίομαι (Ψ, Ν, 493, Ὁδ. Κ, 160) καὶ εἶμι (Ψ, Κ, 450, Ν, 752, Σ, 280, Γ, 362, 371, Ω, 92, Ὁδ. Γ, 361, 367, κτλ.).

ΣΗΜ. Πολλοὶ τῶν μελλόντων τούτων ἦσαν κυρίως ὑποτακτικαὶ μετὰ σημασίας μέλλοντος (§ 411), ὡς κείω ἤτο ὑποτακτικὴ τοῦ ἀρρήτου κείμην, οὐ τὸ παθητ. κείμαι, κτλ.

Ἀόριστος δεύτερος.

Α') Ἀόριστος β' ενεργητ. καὶ μέσος.

§ 483. Ὁ δεύτερος ἀόριστος εἶναι συγχρότερος παρ' Ὀμήρῳ ἢ ἐν τῇ ὑπερῶν Ἑλληνικῇ γλώσσῃ. Ὁ δεύτερος δὲ ἀόριστος διακρίνεται ὡς ἑξῆς.

α) Ἀόριστοι δεύτεροι μετὰ θεματικοῦ φωνήεντος. β') Ἀόριστοι

δεύτεροι ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος. γ') Ἀόριστοι δεύτεροι ἔχον-
τες τὸ χρονικὸν θέμα τοῦ πρώτου ἀορίστου καὶ τὰς τυπικὰς κατα-
λήξεις τοῦ δευτέρου ἀορίστου, οἵτινες λέγονται μικτοὶ ἀόριστοι.

§ 484. Πολλὰκις εὐρίσκονται διάφοροι τύποι ἀορίστου ἐν τῷ
αὐτῷ ῥήματι, ὡς τὸ τέρω (= εὐφραίνω) ἔχει 7 ἀορίστους, ἐτερύα-
μην, ἐταρπόμεν, ἐτεταρπόμεν, ἐτέρωθην, ἐτάρωθην, ἐτάρην καὶ
ἐτρώ' πην, πάντες μετὰ τῆς σημασίας τοῦ ἐτερύα ἐμμανόν, ἀπύ-
λανσα, ἐγορτάσθην.

α) Ἀόριστοι δεύτεροι μετὰ θεματικοῦ φωνήεντος.

§ 485. Πολλοὶ τῶν ἀορίστων δευτέρων μετὰ θεματικοῦ φωνήεν-
τος λαμβάνουσι καὶ ἀναδίπλωσιν.

1) (ἀλδ-) ἡλδάνον ('Οδ. Σ, 70 καὶ Ω, 368), ἐνεστώς δὲ ἀλ-
δίσκω (= αὐξάνω, προκόπτω. Ἰλ. Ψ, 599+).

2) (ἄλῑτ-) ἡλῑτον (= ἡμαρτον) καὶ μέσ. ἀλιτόμην. Μετοχὴ
ἐνεστῶτος ἀλιτήμενος ('Οδ. Δ, 807+).

3) (ἀλφ-) ἡλφον (= ἡύρον), τρίτ. πληθ. εὐκτ. ἄλφοι ('Οδ.
Υ, 383+, ἐνθα γραπτέον αἶθερ καὶ τις ἄξιον ἄλφου).

4) (ἁμαρτ-) ἡμάρτορ καὶ ἡμαρτον ἐκ τοῦ ἁμαρτάνω. Πιθανῶς
ἔχει σχέσιν πρὸς τοῦτο τὸ θέμα καὶ ὁ ἀορ. ὑποτ. ἀβροτάζομεν
(Ἰλ. Κ, 65+).

5) (ἀρέθ-) ἀνήροθε (= ἀνέφν. Ἰλ. Α, 266) καὶ ἐπενήροθε (ἢ ἐ-
πανήροθε. Ἰλ. Β, 219, Κ, 134), τὸ δὲ ἐνήροθεν ('Οδ. Ρ, 270)
καὶ ἐπενήροθεν ('Οδ. Θ, 365) εἶναι ὡς παρακείμενοι.

6) (ἄπφ-) ἡπᾶφον ('Οδ. Ξ, 379. 488. κτλ.) τοῦ ἀπαφίσκω
(= ἀπατῶ).

7) (βράγ-) ἐβράγε (= σκληρὸν ἦχον ἐποίησε) καὶ βράγε μόνον.

8) (δαρθ-) ἐδράθον (= ἐκοιμήθην ὃ δ' ἐνεστώς δαρθάνω δὲν
φέρεται παρ' Ὀμήρῳ).

9) (ἐρέκ-) ἡρέκον (ἀμεταβ. = διεπράχην. Ἰλ. Ρ, 295+) ἐκ τοῦ
ἐρέικω, -ομαι.

10) (ἐρύγ-) ἡρύγον (ἐκ τοῦ ἐρέγγομαι. Ἰλ. Υ, 403. 404. 406).

11) (κρίκ-) ἐκρίκον (= ἐτριζα. Ἰλ. Π, 470+) (1).

12) (κτύπ-) ἐκτύπον (= ἐκτύπησα, ἐβρόντησα) ἐκ τοῦ κτυπέω.

13) (κτε-) ἐπ-κρήρεον (= ἐπεσώρευσα. Ἰλ. Η, 428. 431).

(1) Γράφεται ἀντὶ τοῦ κρέκε (Ἰλ. Π, 470+) τὸ κρέγε, ὅπερ ἦτο ἀρχαία
ἀνάγκη καὶ ὁ Nauck θέλει νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ κείμενον ὡς ἐξ ἐνεστ. κρέζω.

παρενήεον (=παρεσώρευσα. Ὀδ. Α, 147 καὶ Π, 51), ἀλλ' ἴσως ὀφείλουσι νὰ γράφωσι κατὰ παρατατικὸν ἐπενήεον καὶ παρενήεον ὡς ἐκ τοῦ ἐπινῆέω καὶ παρανῆέω, ὡς εὐρίσκεται ρήεον (Ἰλ. Ψ, 139. 163. Ω, 276).

14) (στῆχ-) ἐστῆχον ἐκ τοῦ στεῖχω (=βαδίζω, πορεύομαι, πρὸβλ. αἱ στίχες = στίχοι, τᾶξεις, σειραί).

15) (ταγ-) ἐτέταγον (=ἐλαβον) μόνον ἢ μετοχ. τετάγων (Ἰλ. Α, 591 καὶ Ο, 23. πρὸβλ. λατ. tango, tetigi).

16) (τεμ-) ἔτεμνον (κατ' ἀναδιπλώσιν ἐκ τοῦ ἀσθεν. θέματος τμ-, ἔ-τε-τμ-ον), μόνον ἔτεμνε (=ἐνέτυχεν, ἤνυεν. Ἰλ. Δ, 293. Ζ, 515. Ὀδ. Γ, 256. κτλ.).

17) (φερ-) ἔ-πε-φρ-ον (ἄνευ δυϊκαῦ), ὑποτ. πέφρηγε, πέφρη, ἀπαρ. πεφρέμεν, μετοχ. καταπέφνων (Ἰλ. Ρ, 539+) καὶ πεφρόντα (Ἰλ. Π, 827+) (1).

β') Ἀόριστοι δεῦτεροι ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος.

§ 486. Οἱ ἀόριστοι δεῦτεροι ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος σχηματίζονται οὐ μόνον ἐκ φωνηεντολήκτων θεμάτων (ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον Ἑλλησιν), ἀλλὰ καὶ ἐκ συμφωνολήκτων, ὅπερ γίνεται μόνον ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ.

§ 487. Οἱ μέσοι ἀόριστοι δεῦτεροι ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος ἔχουσι σχεδὸν πάντοτε παθητικὴν σημασίαν (§ 406, 2).

1. (ἀλ- ἀλ-) ἄλλω, ἄλλω, ὑποτακ. ἄλλεται, μετοχ. ἐπι(σ)άλλμενος (§ 102). Φέρεται δὲ καὶ ὁ κανονικὸς τύπος ἐσ-ήλατο (Ἰλ. Μ, 438. Π, 588) καὶ ὑποτακ. ἄλλεται (Ἰλ. Φ, 536+).

2. (ἀρ-) ἀραρίσσω (=ἀρμόζω), μέσ. ἀόρ. ἔ' μετοχ. ἄρμενος (=ἡρμωσμένος, ἀρμόδιος).

3. (βλ- βλ-) ἔβλητο (=ἐβλήθη), βλήτα, ὑποτακ. βλήεται, ἀπαρ. βλήσθαι, μετοχ. βλήμενος, εὐκτ. βλήω, (Ἰλ. Ν, 288+).

4. (γεν-) γέντο (=ἐλαβε. Ἰλ. Θ, 43. Ν, 25. 241. Σ, 476. 477., ἐκ ρίζης γεμ=λαβ).

5. (γηρ-) ἐγήρᾱ, μετοχ. γηράς (ἐκ τοῦ γηράσκω, πρὸβλ. καὶ τὸ παρ' Ἀττικοῖς ἀπαρ. γηροῦμαι).

6. (δεχ-) ἐδέχμην (=ἐδεξάμην). ἔδεκτο καὶ δέκτο, πρῶστ. δέξο (Ἰλ. Τ, 10).

(1) Καθὼς γράφεται «καταπέφνων» καὶ «πέφνωντα».

7. (Fra-) δεύτερ. ἐνικ. ἀπέFραε (ἀπεύραε, ὅπερ κακῶς γράφεται ἀπηύραε), γ' ἐνικ. ἀπέFρα (ἀπεύρα), μετοχ. ἀποFράε (ἀπουράε), μὲλλ. ἀποFρήσω (ἀπουρήσω). Τὸ πρῶτον ἐνικ. καὶ τὸ τρίτον πληθ. ἀπέFρωρ (ἀπεύρων) πιθανῶς ὀφείλει νὰ γραφῇ ἀπέFραν καὶ ἀπέFράσαν.

Ἐνεστώσως ἀπαυράω, ἐξ οὗ οἱ εἰρημένοι τύποι δύνανται νὰ γίνωσι, δὲν ὑπάρχει. Οὐδαίς δὲ λόγος εἶναι νὰ πλασθῇ, διότι ὁ ἀόριστ. οὗτος συγγενεύει πρὸς τὸν ἐνεστώτα ἐπαυρίσκει (=ἀπολύω). § 519, 6.

Τὸ ἀπεύρων εἶναι καὶ ὡς πρῶτον ἐνικόν (ἐν Ἰλ. I, 131. T, 89. Φ, 560. 808. Ὀδ. N, 132) καὶ ὡς πληθ. τρίτον (ἐν Ἰλ. A, 430+).

8. (κτεν-, κτη-, κτα-) ἄορ. ἑ' ἐνεργ. κατέκταν, ἔκταν, ἔκταμεν, ἔκταν, ὑποτ. κτέωμεν, ἀπαρέμφ. κτᾶμεναι, μετοχ. κτᾶς, ἄορ. μέσ. μετὰ παθ. σημασ. ἀπέκτατο, ἀπαρ. κτάσθαι, κτάμενος. ὄρα § 519, 24.

9. (κτι-) κτίμενος (=ἐκτισμένος) ἐκ τοῦ κτιῶ.

10. (κυδα-) κυδᾶς ἐν τῷ ὑπερκυδάντας (=ὑπερενδόξους. Ἰλ. Δ, 66 καὶ 71), ὅπερ ἴσως τονίστειον ὑπερκυδάντας.

11. (λεγ-) ἐλέγ-μην (=κατελέχθην. Ὀδ. I, 335+), λέκτο (Ὀδ. Δ, 451+) ἐκ τοῦ λέγω (=κατάλεγω) καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ λέγω (=λοιμῶμαι).

12. (λεγ-) ἔλεκτο (=ἐκοιμήθη. Ὀδ. T, 50) καὶ λέκτο (Ὀδ. H, 346. κτλ.), κατέλεκτο (Ἰλ. I, 662. Ὀδ. E, 520. N, 75), καταλέγθαι (Ὀδ. O, 394), προστ. λέξο (Ἰλ. Ω, 650. Ὀδ. K, 320, ἐνθα ὅμως ὁ Nauck γράφει λέξε').

13. (μίγ-) ἐμίκτο (=ἐμίχθη. Ὀδ. A, 433) καὶ μίκτο (Ἰλ. A, 354. H, 813).

14. (ὄρ-) ὄρτο (=ἐσηκώθη), προστ. ὄρσο (Ἰλ. Ω, 88. Ὀδ. H, 342. X, 395), ἀπαρ. ὄρθαι (Ἰλ. Θ, 474), μετοχ. ὄρμενος.

15. (οὔτα-) γ' ἐνικ. πρόσωπ. οὔτᾱ (οὔτασκε), ἀπαρέμφ. οὔτᾱμεναι (ἐκ τοῦ οὔτάω) καὶ ἄορ. οὔτασ(σ)α (οὔτησα). Καὶ μετοχ. οὔτᾱμενος ὡς παθητ. παρακείμενος, ὡς βεβλημένοι οὔτάμενοί τε (Ἰλ. II, 24. A, 659. κτλ.).

16. (παγ-) κατέπηκτο (=ἐγκατεπάγη. Ἰλ. A, 378+).

17. (παλ-) πάλτο (=ἔπεςε, προσέκρουσε. Ἰλ. O, 645), ἀνέπαλτο (=ἀνεπήδησεν, ἀνετινέχθη. Ἰλ. Θ, 85. Y, 424).

18. (περθ-) μόνον ἀπαρέμφ. πέρθαι (=πορθηθῆναι. Ἰλ. II, 708+), ὅπερ ὅμως διορθοῦται (ὄρα § 515).

19. (πλα-) πλῆτο (=ἐπλήσθη. Ἰλ. E, 438. P, 499. Σ, 50. Φ, 16. κτλ.) καὶ πλῆντο (Ἰλ. E, 468. Ὀδ. Θ, 57) τοῦ πίμπλαμαι.

20 (σFad-) μόνον ἢ μετοχ. ἄσ-μενος (χαίρων) ἐκ τοῦ ἀνδάνω.

21. (φθί-) ἐφθί'μην (=ἐφθάρην), οὐ μόνον τὸ ἐφθίτο ('Ιλ. Σ, 100+), ὑποταχ. φθίεται ('Ιλ. Υ', 173+), φθί-ό-μεσθα ('Ιλ. Ξ, 87+), εὐκτ. ἀποφθί'μην ('Οδ. Κ, 51+=ἀποφθίμην), φθίτο ('Οδ. Α, 330+), ἀπαρ. φθίσθαι καὶ μετοχ. φθίμενος. ὅρα § 530, 8.

22. (χυν-, χεF-), ἐχυντο (χύντο), σύγχυντο, ἀμφέχυντο, ἐξέχυντο. ἐχυντο (χύντο) καὶ χυνμένοι, ἐκχόμενος. § 527, 10.

γ') Ἀόριστοι δευτέροι μικτοί.

§ 488. Οἱ μικτοὶ δευτέροι ἀόριστοι ἔχουσι τὸ χρονικὸν θέμα τοῦ πρώτου ἀόριστου μετὰ τυπικῶν καταλήξεων τοῦ δευτέρου ἀόριστου (§ 483). Εἶναι δ' εὐχρηστοὶ μᾶλλον ἐν τῇ προστακτικῇ.

1. ἄγω, ἀορ. προστ. ἄξετε, ἀπαρ. ἀξέμεναι. Μέσ. ἀορ. ὀριστ. ἄξοιτο, προστ. ἄξεσθε.

2. βαίρω (§ 531, 1), ἀορ. μέσ. ὀριστ. ἐβήσαςτο (ἀλλὰ καὶ ἔβη), ἀνεβήσαςτο, ὑποταχ. καταβήσεται ('Ιλ. Ο, 382+), προστ. βήσας, ἐπιβήσας ('Ιλ. Ε, 221. Θ, 105. Α, 512), καταβήσας ('Ιλ. Ε, 109+), μετοχ. ἐπιβησόμενος ('Ιλ. Ε, 46. Π, 343).

3. δύν'ω (=δύομαι), ἀορ. μέσ. ὀριστ. ἐδύ'αστο ('Ιλ. Γ, 328. Ο, 120. Υ', 379. κτλ., ἀλλὰ καὶ ἐδύ), προστ. δύν'αςο ('Ιλ. Π, 129. Τ, 36. 'Οδ. Ρ, 276), μετοχ. δυνάμενος ('Οδ. Α, 24., περὶ οὗ ὁμοῦς ὑπάρχουσι διχωνία. ὅρα Λόγ. Ἑρμ. Κόντ. Τόμ. Α, σ. 122), εὐκτ. δυσοίατο (γ' πληθ. 'Ιλ. Σ, 376., ἐνθα καὶ γραφὴ κακὴ «δυσοίατο»). ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α, σ. 122). ὅρα § 530.

4. ἔκω (§ 511, 11), ἀορ. ἔξον ('Ιλ. Ε, 773. Κ, 470. Ξ, 433. κτλ.), ἔξεν ('Ιλ. Β, 667. Ζ, 172. Α, 806. κτλ.).

5. (λεγ-), προστ. ἀοριστ. μέσ. λέξας (=κοιμήθητι) § 511, 14.

6. ὄρνυμι (§ 517, 7), προστ. μέσ. ἀορ. ὄρσας (ὄρσεν).

7. (ὀπ-) προστ. ἀορ. μέσ. ὀψέσθαι ('Ιλ. Ω, 704. τὸ δ' ἐν 'Οδ. Θ, 313 εἶναι μέλλων), ὑποταχ. ἐσώσομαι ('Ιλ. Ε, 212) καὶ ἐπιώσομαι ('Ιλ. Ι, 167),

8. πελάζω (§ 561, 10), προστ. ἀορ. πελάσσετον ('Ιλ. Κ, 442+).

9. γέρω (§ 565, 7), ὑποτ. ἀορ. οἶσα ('Ιλ. Β, 229., ἐνθα γράφεται αἰσίει), ἐποίησεν ('Οδ. Π, 438., ἐνθα γράφεται αἰποίησεν), ἐξοίσωσιν ('Ιλ. Ψ, 675., ἐνθα γράφεται αἰξοίσουσιν), προστ. οἶσε ('Οδ. Χ, 106. 481), οἶσέτω ('Ιλ. Τ, 173. 'Οδ. Θ, 255), οἶσατε 'Ιλ. Γ, 103. Ο, 718. 'Οδ. Υ', 154), ἀπαρ. οἶσέμεναι.

§ 489. Πρὸς τοῦτοις ὑπάρχουσι καὶ ἀόριστοι ἄνευ τοῦ σ μετὰ τυπικῶν δὲ καταλήξεων τοῦ α' ἀόριστου, ὡς

1. ἀλέομαι (§ 527, 1), ἡλευάμην καὶ ἡλεᾶ'μην

2. εἴπειτον (§ 507, 7), εἴπας, εἴπατε.

3. καίω (κάFJω, § 526, 4), ἄορ. ἔκηχ.

4. σεύω (§ 527, 9.), ἄορ. ἔσσενα (§ 40).

5. φέρω (§ 565, 7), ἄορ. ἤνεια, μέσ. ἠνειακάμην. Ὡς ἐνεργ. ἀπαρέμφ. εἶναι συνήθως ἐνεῖκαι (Ἰλ. Σ, 334. Ὀδ. Σ, 286), ἀλλὰ καὶ ἐνεικέμεν (Ἰλ. T, 194+).

ΣΗΜ. Τὸ ἦνειχα ἔγινεν ἐκ τοῦ ἦνεγχα κατ' ἀναπληρωτικὴν ἔκτασιν τοῦ -εγχ- γενομένου ειχ-, ὡς παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμήρων Ἰωσιν ἐκ τοῦ γ' ἔγνομαι καὶ γ' ἔγνώσχω ἔγινε τὸ γ' ἔνομαι καὶ γ' ἔνώσχω.

6. χέω (§ 527, 10), ἄορ. ἔρενα καὶ ἔρεα, μέσ. ἐρενάμην.

B') Ἀόριστος δεύτερος παθητικός.

§ 490. Ὁ παθητικὸς ἀόριστος δὲν ὑπάρχει παρ' Ὁμήρῳ τοσούτον εὐχρηστος, ὅσον παρὰ τοῖς ὕστερον ὑπῆρχεν. Ἀξιοὶ δὲ μνηίας εἶναι οἱ ἐπόμενοι.

ἐβλάβεν (Ἰλ. Φ, 461) καὶ βλάβεν (Ἰλ. Φ, 545) (= ἐβλάθησαν), ἐFάγην, ἐFάλην, ἐδᾶ'μην, ἐδᾶ'ην, διατρυνφὲν (μόνον. Ἰλ. Γ, 363+), θερέω (ὑποτακτ. τοῦ ἄορ. τοῦ θέρομαι. Ὀδ. P, 23+), ἐκά'ην, ἐμ' ἔγην, ἐπάγην. πληγήη (ἐκ-κατὰ τμησιν. Ἰλ. N, 394, Π, 403), πληγείη (Ὀδ. Γ, 455+), σαπήη (ὑποτακτ. Ἰλ. T, 27+), τάρπημεν (Ἰλ. Λ, 779), τάρπησαν, τάρπηται (Ὀδ. Φ, 212) καὶ ταρπήμεναι, τερσήμεναι (Ὀδ. Z, 98+) καὶ τερσῆναι (Ἰλ. Π, 519+), ἔτμαγεν (γ' πληθ. Ἰλ. Π, 374+), ἐτόπην (§ 507, 14), ἐφάρην καὶ ἐράρην.

Περὶ τοῦ πλημμελοῦς ἐτράφην, ἀνθ' οὗ παρ' Ὁμήρῳ εἶναι εὐχρηστος ὁ δεύτερος ἐνεργ. ἄορ. ἄμεταβ. κείμενος ἔτραφον, ὅρα § 507, 13.

Παρακείμενος ἐνεργητικός.

§ 491. Παρ' Ὁμήρῳ παρακείμενοι εἰς -φα καὶ -χα δὲν ἀπαντῶσιν. Ἐξαίρουνται οἱ ἐκ θεμάτων εἰς -φ καὶ -χ ληρόντων σχηματιζόμενοι, ὡς τρέφω, τέτροφα (Ὀδ. Φ, 237), (τρῆγν-, τρηγνός, θρήσσω, πρβλ. Ἀττικ. θρᾶ'τω) τέτρηγα (Ἰλ. B, 95).

ΣΗΜ. Οἱ εἰς -φα καὶ -χα παρακείμενοι ἐκ θεμάτων χειλοσφώνων καὶ οὐρανισκοφώνων σχηματιζόμενοι εἶναι εὐχρηστοὶ παρὰ τοῖς μετὰ τὸν Ὀ-

μηρον, οἵτινες ἔγιναν κατ' ἀναλογίαν τοῦ παθῆ. παρακειμ.. ὡς πε-
πραχ-θε, πεπρῶχ-θα, πέπραχα, πεφύλαχ-θε, πεφυλάχ-
θα, πεφύλαχα, κατεσκάφ-θα, κατέσκαφα, κτλ.

§ 492. Παρ' Ὀμήρῳ φέρονται παρακειμένοι εἰς -κα, οἵτινες
εἶναι σπάνιοι, γίνονται δ' ἐκ φωνηεντολήκτων ῥημάτων. Οὗτοι δὲ
συχνάκις καὶ μάλιστα ἐν τῇ μετοχῇ σχηματίζονται καὶ ἄνευ τοῦ
κ, πολλάκις δὲ γίνονται ἐκ βραχυτέρου θέματος, ὡς ῥιγέω, παρακ.
ῥριγῶ (§ 494)

Παρακειμένοι εἰς -κα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι οἱ ἐπομνηστικοί.

βέβηκα, βέβληκα, βέβρωκα, δεδέπνηκα, δέδφοικα (§ 496, 3.
530, 2), δέδωκα, ἐσθήκα, κέκηκα (μετοχή δὲ κεκηώς, γενικ.
κεκηώςτος), πέφωκα, τεθάρσθηκα, τέθνηκα (μετοχή τεθνηώς), τε-
τήκα, τετήρηκα, καὶ ἑπτὰ μὴ ὑπάρχοντες παρ' Ἀπτικοῖς οἷδε :

1. *ῥάδνηκα* (=κεκόμεσθαι, ἀγδῶς διακείμεναι) ἄνευ ἐνεστώτος.
2. *βεβήκα* τοῦ βιάω. Παρασχηματισμός *βιῶω*.
3. *δεδάηκα* (§ 531, 2), παρασχηματισμός *δεδαώς*.
4. *ἔληκα* (§ 522, 5), μόνον τὸ γ' ἐνικ. τῆς ὑποταξ. *ἰλήκησι*
(Ὀδ. Φ, 365+).

5. *μέμβλωκα* (§ 519, 31) τοῦ βλώσσω (θέμα *μολ-*).

6. *παρώρηκεν ἢ παροίρωκεν* (Π. Κ. 252+) ἐκ τοῦ οἴρωμαι,
ἀλλ' ὁ στίχος εἶναι ὑποπτος, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης (Ποιητ. 25, σ.
1461^a, 26) ἀνέγνω «παρώρηκεν».

7. *ὑπεμνήμυκε* (Π. Χ. 491+ = *κάτω κεκλιμένος ἐστί, κάτω
βλέπων*) ἐκ τοῦ ἐπ-μνήω (πρβλ. ἐπὶ τ' ἡμῖν ἀστατήεσσαν, Π.
Β, 148), ἀλλ' ὥσως γραπτέον «ἐπ-μν-ἡμυκε».

§ 493. Τὸ κύριον γνώρισμα τοῦ παρακειμένου εἶναι ἡ ἀναδι-
πλωσις, τὸ δὲ καὶ εἶναι ἄπλοῦν πρόσφυμα πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ῥη-
ματικοῦ θέματος, ὅπερ προσφύεται καὶ εἰς ἄλλα, ὡς

1) ἐνεστ. *ἔλλωμι* καὶ *ἔλέω* (πρβλ. καὶ τὸν β' παρακ. *δέδφοι-
κα* ἐκ θέματ. *δφε-*).

2) ἄορ. *ἔθηκα*, *ἦκα*, *ἔδωκα* καὶ οὐσιαστ. *θήκη*, *θῶκος*.

3) εἰς τὰ ἐναρκτικά καὶ θαμιστικά ῥήματα εἰς -σχω (§ 462, 472),

§ 494. Ἡ ὑποτακτικὴ τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου εἶναι
συχνοτέρα παρ' Ὀμήρῳ ἢ παρὰ τοῖς ὕστερον. Εὐρίσκεται δ' αὕτη
μόνον κατὰ τὸ τρίτον ἐνικόν, ὡς

ἄρηρη (προ)βεβήκη, βεβρῶρη, ῥριγῶρησι, ἐσθήκη, ἰλήκησι, με-
μύλη, ὀλώλη, ὀρώρη, πεφύχη.

Καὶ τὸ πρῶτον ἐνικόν μόνον πεποιθῶ (Ὀδ. Ω, 328+) καὶ δεύ-
τερον μόνον πεποιθής (Π. Α, 524 καὶ Ὀδ. Ν, 344).

§ 495. Ἡ εὐκτική τοῦ ὑπερσυντελικού μόνον εἰς δύο χωρία φέρεται, ὡς Ἰλ. Θ, 270:

ἔπει ἄρ' τιν' ὀιστεύσας ἐν ὁμίῳ
βεβλήκοι, ὃ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν.

Καὶ Ἰλ. Φ, 609:

καὶ γινώμεναι ὅς τε πεφύργοι
ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ.

Ἀλλὰ ταῦτα ὀφείλουσι νὰ ἀναγνωσθῶσι καθ' ὑπερσυντελικὸν ὀριστικῆς, βεβλήκειν καὶ πεφύγει. Τὸ πρῶτον ὁμῶς ὁ Ἀρίσταρχος ἔγραφε κατ' εὐκτικὴν.

§ 496. Ὁ ἐνεργ. παρακείμενος ῥημάτων τινῶν σχηματίζεται ἐκ βραχυτέρου θέματος κατὰ τὴν εἰς -μι συζυγίαν. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σχηματίζονται οὕτω τὰ δουκὰ καὶ πληθυντικὰ τοῦ παρακ. ἔστηκα, τέθνηκα, δέδοικα, οἶδα (καὶ εἶοικα ἐν τισι μόνον), παρ' Ὀμήρῳ δ' εἶναι οἱ ἐπόμενοι.

1. βέβηκα (§ 531, 1), ἀλλὰ καὶ βεβᾶ' ἄσαι (Ἰλ. Β, 134), βεβᾶσαν (Ἰλ. Ρ, 286), ἐμβέβασαν (Ἰλ. Β, 720), ἀπαρ. βεβήμεν (Ἰλ. Ρ, 359. 510), μετοχ. βεβᾶώς (Ἰλ. Ε, 477. Ὀδ. Ε, 130), ἐμβεδαώς (Ἰλ. Ε, 199), ἐπεμβεδαώς (Ἰλ. Ι, 582), παρβεδαώς (Ἰλ. Δ, 522. Ν, 708), θηλ. βεβῶσα (Ὀδ. Υ, 14) ἐμβεβανῖα (Ἰλ. Ω, 81).

2. γέγονα (§ 519, 10), ἐκγεγᾶ' τηρ (Ὀδ. Κ, 138), γεγᾶ' ἄσαι (Ἰλ. Δ, 325. Ι, 118. Ω, 84. κτλ.), ἐγγεγᾶσαι (Ἰλ. Δ, 41. Ὀδ. Ν, 233. κτλ.), ἀπαρ. ἐκγεγάμεν (Ἰλ. Ε, 248. Υ, 106. 209), μετοχ. γεγᾶώς (Ἰλ. Ι, 456. Ὀδ. Δ, 112. κτλ.), ἐκγεγαώς (Ἰλ. Φ, 185), ἐκγεγανῖα (Ἰλ. Γ, 199. 418. Ὀδ. Δ, 184. κτλ.).

3. δέδFοικα (§ 530, 2), σχηματίζεται ὅπως παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ καθ' ἐνικὸν καὶ δέδFισα, δέδFιας, δέδFιεν.

4. εἰλήλουθα (§ 565, 3). Τὸ πρῶτον πληθ. εἰλήλυνθμεν (Ἰλ. Ι, 49 καὶ Ὀδ. Γ, 81, οὐχὶ δὲ εἰλήλυνθμεν). Πιθανῶς ἀντὶ τοῦ εἰλήλουθι (Ἰλ. Ε, 204. Ζ, 128. Ὀδ. Η, 199. Ν, 237. Τ, 28. Ω, 300) γραπτέον εἰλήλυνθα.

5. ἔστηκα (ἐκ τοῦ ἱστημι) ὅπως παρ' Ἀττικοῖς, ἀντὶ δὲ τοῦ ἔστατε λέγεται καὶ ἔστητε (Ἰλ. Δ, 243. 246). ὅρα § 557, 9.

6. FέFοικα (§ 511, 10), FέFοικε, FέFοικ-τον, ὑπερσ. τρίτ. ἐνικ. πρῶσωπ. ἐFέFοίκει (ἐφῶκει. Ἰλ. Ω, 258) ἢ ἐFέFοικτο (ἤικτο), FέFόκτηρ, ἐFέFοίκεσαν (Ἰλ. Ν, 102+), μετοχ. FέFοικώς, θηλ. FέFικνῖα.

Ὡς ἀρσενικὸν μετοχῆς ὑπάρχει FεFικώς (εἰκώς. 'Ιλ. Φ. 254+), καὶ ὡς θηλ. εἰκνία (ἢ εἰκνία. 'Ιλ. Ψ. 6 καὶ 'Οδ. Ε. 337) καὶ ἀντὶ τοῦ ('Ιλ. Σ. 418) ἀγένησις εἰσικρῖαι, ἀναγινώσκας ἀγένησις FεFικνίασιν.

FεFοικε ὡς ἀπρόσωπον παρ' Ὀμήρῳ σημαίνει ἀρμόζει, φυσικόν ἐστίν (= 'Αττικ. εἰκός ἐστίν).

7. Fοῖδα (§ 515, 3), Fοῖσθα, Fοῖδε, Fῖδμεν, Fῖστε, Fῖσαν. Ὑπερσ. εἰFείδα, εἰFείδωσθα, εἰFείδεε, εἰFῖσαν. Ὑποτακτ. Fείδω, Fείδεις, Fείδῃ καὶ Fείδω, Fείδεις, Fείδῃ, Fείδωμεν, Fείδετε, Εὐκτ. Fείδειν. Προστ. Fῖσθι, Fῖστω. Ἀπαρ. Fῖδμεναι, μετοχ. Fείδως, Fῖδνία.

Τὸ δευτερον ἐνικὸν πρόσωπον Fοῖδας ('Οδ. Α. 337+) εἶναι ὑποπτον καὶ ἴσως ὀφείλει νὰ μεταδληθῇ εἰς Fείδης.

Περὶ τοῦ εἰFείδης ('Ιλ. Χ. 280+) καὶ εἰFείδει ('Οδ. Ι. 206+) ὅρα § 40. 441, σημ.

Διὰ συναχρέσεως ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ εἰFείδω κατλ. ἐγίνε τὸ Ἀττικὸν ἢ δ' ηῖ.

8. μέμορα, μέμωμεν, μεμῶτε, μεμῶσσι, μεμῶσαν. Προστακ. μεμῶτω, μεμῶτον. Μετοχ. μεμῶς (γεν. μεμῶτος), μεμῶνία. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ μέρος (συγγενῇ εἶναι καὶ τὸ μαιμάω καὶ μαιρομαι).

Εὐρρεται καὶ μεμῶς ('Ιλ. ΙΙ. 754), μεμῶστες ('Ιλ. Β. 848 καὶ Ν. 197).

9. πέποιθα (§ 515, 42), ἐπέπιθ-μεν (ἐξ οὗ καὶ τὸ πιστός = ὅ τις πέποιθε, πίσυνος = πέποιθώς καὶ τὸ Ἀττικὸν πίστις = τὸ πέποιθεναι, ἢ πέποιθεις).

10. πέποιθα (ἐκ τοῦ πάσχω), πέπασθε ('Ιλ. Γ. 99. 'Οδ. Κ. 465. Ψ. 53 = πέπαθ-τε, πέπνθ-τε, ἐξ οὗ πέπασ-θε, κακῶς δὲ γράφεται πέπασθε), μετοχ. πεπάθνεια ('Οδ. Ρ. 555+).

11. πεφῶκα (ἐκ τοῦ φῶω), πεφῶσσι, μετοχ. πεφῶς, πεφῶνία.

12. τεθνήκα (ἐκ τοῦ θνήσκω) ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, ἀλλὰ μετοχ. τεθνήως (γεν. τεθνήωτος, σπαν. τεθνήωτος), τεθνηνία ('Οδ. Δ. 734. ἐνθα καὶ γραφῇ «τεθνηνία»).

13. τέτληκα, εὐκτ. τέτλην, προστ. τέτληθι, ἀπαρ. τετλήμεναι, μετοχ. τετλήως.

Ὁ ἄορ. 6' εἰλην ἔχει παρασχηματισμὸν ἰτάλυσσα.

§ 497. Εἰς τινὰ δὲ ῥήματα ὁ σχηματισμὸς οὗτος περιορίζεται μόνον εἰς τὴν μετοχὴν.

1. ἄρηρα, ἀρηρώς, ἀλλὰ θηλ. ἀρᾶρῡα ('Ιλ. Ο, 737).
2. κέκηρηκα, κεκηρηώς ('Ιλ. Ψ, 232. κτλ.).
3. λέληκα, λεληκώς, ἀλλὰ θηλ. λελᾶκῡα ('Οδ. Μ, 85).
4. μέμηκα, μεμηκώς, ἀλλὰ θηλ. μεμᾶκῡα ('Ιλ. Δ, 435).
5. τέθηλα, τεθελώς, ἀλλὰ θηλ. τεθᾶλῡα ('Ιλ. Ι, 208).
6. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ πεπτεώς ('Ιλ. Φ, 503 καὶ 'Οδ. Χ, 384. Οὕτως ἀνχνρωστέον καὶ τὸ 'Ιλ. Κ, 198) ἐκ τοῦ πείτω. Διᾶφορον δ' εἶναι τὸ πεπτηώς ('Ιλ. Β, 312. 'Οδ. Ν, 98. Ξ, 354) ἐκ τοῦ πτήσσω, ἔπτηξα. ἀορ. 6' δυν. καταπτήτην ('Ιλ. Θ, 136+).

§ 498. Ἀνωμαλῶς σχηματίζεται ὁ παρακείμενος τοῦ ἐγείρω, ἐγρήγορα, τρίτ. πληθ. ἐγρηγόρθαι ('Ιλ. Κ, 449+), προστ. δεύτ. πληθ. ἐγρηγόρθε, ἀπαρ. ἐγρηγόρθαι ('Ιλ. Κ, 67+), μετοχ. ἐγρηγόρων ('Οδ. Υ, 6+). Ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐπίορ. ἐγρηγόρσι ('Ιλ. Κ, 182+). Ὡς ἐνεστώς εἶναι τὸ ἐγρήσσω, μετοχ. ἐγρήσσωρ. ΣΗΜ. Διὰ τὸ ἐ γ ρ η γ ὁ ρ θ α σ : κτλ. ὑποτίθεται ὡς ἐνεστώς ὁ ἄρρη-
τος ἐ γ ἔ ρ θ ω.

§ 499. Ἡ μετοχὴ τοῦ παρακειμένου ἔχει συχνὰ εἰς τὴν γενικὴν καὶ τὰς λοιπὰς πτώσεις -ῶτος, κτλ. ἀντὶ τοῦ -ότος (ὡς γίνε-
ται παρ' Ἀττικοῖς), ὡς τετραῶτας ('Ιλ. Β, 314), κεκηῶτας ('Οδ. Κ, 31), κεκληῶτες ('Ιλ. Μ, 125. Π, 430. Ρ, 756. 759. 'Οδ. Μ, 256. Ξ, 30), ἀνθ' οὗ πλημμελῶς γράφεται «κεκλήγοντες», κτλ.

ΣΗΜ. Ὁ Ὅμηρος τὸ ἰσχυρὸν θέμα τῆς ὀνομαστικῆς διασώζει καὶ εἰς
τὰς πλαγίας πτώσεις ἐν τισι μετοχαῖς τοῦ παρακειμένου (πρὸλ. καὶ τ ε-
θ ν η ῶ τ ο ς καὶ τ ε θ ν η ὁ τ ο ς, κτλ.).

Ἡ εἰς Ω συνγία.

§ 500. Τὰ εἰς -ω ῥήματα κατὰ τὸν χαρακτήρα αὐτῶν δια-
ροῦνται

- 1) εἰς ἀφωλόληκτα μετὰ χαρακτήρος ἀφώνου.
- 2) εἰς ὑγρόληκτα μετὰ χαρακτήρος ὑγροῦ.
- 3) εἰς ῥήματα μετὰ χαρακτήρος Σ, ὅπερ μεταξὺ φωνηέντων ἀποβάλλεται.
- 4) εἰς ῥήματα μετὰ χαρακτήρος F.
- 5) εἰς φωνηεντόληκτα μετὰ χαρακτήρος φωνήεντος ἢ διφθόγ-
γου. Ταῦτα δ' εἶναι δύο εἰδὼν ἀσυναίρετα καὶ συνηρημένα.

§ 501. Τὰ εἰς -ω ῥήματα συνήθως ἔχουσι τὸν ἐνεστώτα ἐπηνυ-
ζημένον διὰ τινος προσφύματος. Γίνεται δ' ἡ ἐπαύξησις αὕτη κατὰ
τούς ἐπομένους τρόπους.

1) Διὰ τοῦ T, ὡς ἀστράπ-τω, κλέπ-τω, βλάπτω (βλαδ-), καλύπτω (καλυδ-), ἄπτω (ἀφ-), θάπτω (ταφ-), κτλ. § 469. Ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ Θ, ὡς (φλέγω) φλεγέθω, κτλ. § 470.

2) Διὰ τοῦ j, ὅπερ μεταβάλλεται εἰς ι, ὡς τελείω (=τέλεισ-jω), ἀκίεμαι (=ἀκίεσ-jομαι), κτλ. § 466. Ἡ μετὰ χαρακτῆρος οὐρανισκοφώνου, ὁδοντοφώνου καὶ σ μεταβάλλεται εἰς δύο σ, ὡς ἀνάσσω (ἀνάλ-jω), αἴσσω, ἀρύσσω, ἀφίσσω, ἀράσσω, ἀηθέσσω (ἀηθέσ-jω), θωρήσσω, κηρύσσω (=κορύθ-jω), λείσσω, λίσσομαι (λίτ-jομαι), πινύσσω (πινύτ-jω), πινύσσω, πτώσσω (πτώκ-jω), πρήσσω, ρήσσω, κτλ. Ἡ μετὰ χαρακτῆρος οὐρανισκοφώνου καὶ ὁδοντοφώνου μεταβάλλεται εἰς ζ, ὡς αἴζομαι (αἴγ-jομαι), βάζω, βρίζω, ἐλελίζω, κλάζω, ὀλολύζω, πλάζω, ρέζω, σίζω, σκάζω, σφάζω, τρυζώ, ἀσπάζομαι, ἔζομαι, ἐμπάζομαι, παφλάζω, σκύζομαι, φράζω, γάζομαι. Περὶ τοῦ πέσσω, ἐπίσσω, ὀσσομαι, λάζομαι (ἢ λάζομαι) καὶ νίζω ὅρα § 505.

3) Διὰ τοῦ r, re-, ἀρω, ὡς τάμ-ρω (=Ἀττικ. τέμνω), πῖ-ρω (τίνFω = Ἀττικ. τί-ρω), φθί-ρω (φθίνFω = Ἀττικ. φθί-ρω), ἄρω καὶ ἄρω (=ἔνFω ἐν τῇ θέσει), δύν-ρω (=δύνFω), θύν-ρω (θύνFω), φθᾶ-ρω (=Ἀττικ. φθᾶ-ρω) ἀγν-ρέω, διγνέω, ικν-ρέομαι, κύν-ρέω, οἰγν-ρέω, κιν-ρέω (προβλ. καὶ κί-ννυμαι), ὑπισχν-ρέομαι (καὶ ἐπίσχομαι) ἀνδάνω (σFαδ-), λανθάνω (λαθ-), λαγχάνω (λεγχ-, λέλογχα), γανδάνω (γενδ-, χείσομαι, γνδ-), πυνθάνομαι (πυνθ-), τυγχάνω (τυχ-), λαμβάνω (λαβ-), μανθάνω (μενθ-, μενθήρη: προντίς (Ἡσύχ.), μνθ-) ὅρα καὶ § 467.

4) Διὰ τοῦ προσφύματος (ι)σκω, ὡς βό-σκω, φάσκω, γι-γνώσκω, θνήσκω, κτλ. ὅρα § 462—465.

§ 502. Ἐκ τῶν εἰς -ζω καὶ -σσω ἔχουσι τὸ διχρονον μακρόν παρ' Ὀμήρῳ μόνον τὸ ὀλολύζω, ἐνί'σσω, φρί'σσω, κηρυ'σσω καὶ ἀλ'σσω.

§ 503. Τὰ παρ' Ἀττικοῖς εἰς -τω ῥήματα παρ' Ὀμήρῳ ἐκφέρονται διὰ τοῦ -σσω.

§ 504. Τὰ ἀφωνόληκτα βρι'θω, θι'β'ω, μι'σγω, νι'γω, πι'πτω, ρι'πτω, τρι'βω, ἐρυ'κω καὶ ψυ'γω ἔχουσι τὸ διχρονον τῆς παραληγοῦσης μακρόν παρ' Ὀμήρῳ, ὡς καὶ παρ' Ἀττικοῖς.

ΣΗΜ. Τὸ μὲν νι'φω ἔχει τὸ I μακρόν, ἀλλὰ τὸ νι'φάς, νι'φετός καὶ ἄγ'αννιφός βραχύ.

1) Ἀφωνόληκτα ῥήματα.

α. Μετὰ χαρακτηριστος χειλειοφώνου π, β, φ.

§ 505. Τὸ ἐνεστωτικὸν θέμα ἐπηρξήμενον διὰ τοῦ j ἔχουσιν ἐκ τῶν ἐχόντων χαρακτηριστὰ χειλειοφώνων ῥημάτων τὸ λαβόμεν (ἢ μᾶλλον λαβῆναι· θέμα λαβ-, λάβ-جومαι = Ἀττικ. λαμβάνω), τίω (θέμα τιβ-, χέρ-νιβ-ος = νίπτω μεταγεν.), ὄσσομι (θέμα ὀπ-ῆ ὀκ-, ὄκταλλος Ἡσύχ. = λατ. oculus = ὀφθαλμός), πέσσω (θέμα πέπ-, πέπων ἐπιθετ.), ἐνί'σσω (ἐνίπ-, ἐνίπῃ).

§ 506. Τὰ ἐπόμενα δύο ῥήματα ἔχουσιν ἀνεν προσφύματος τινος τὸν ἐνεστώτα.

1. (βλαβ-) βλάβομαι παθητ. τοῦ βλάπτω, παρὰ κ. παθ. βεβλαμμαι (Ἰλ. Π. 660+), ἀόρ. παθ. ἐβλάφθην καὶ ἐβλά'βην.

2. (φοβ-) φέβομαι (μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατατ.) μετὰ τοῦ οὐσιαστικ. ὁ φόβος (=φυγή, Ἰλ. Θ. 439, Ἀττικ. δέε=δέος). Ἐνταῦθα ἀνέκει καὶ τὸ φοβέω (=τρέπω εἰς φυγήν), μέλλων φοβήσω. Παθ. φοβοῦμαι (=φεύγω), μέλλ. φοβήσομαι, ἀόρ. ἐφοβήθην, παρὰ κ. πεφύβην.

§ 507. Ἄλλα ῥήματα μετὰ χαρακτηριστος χειλειοφώνου ἀνώμαλα κατὰ τὸν σχηματισμὸν αὐτῶν παρ' Ὀμήρῳ εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (ἐνίπ-) ἐνί'πω (=ἐπιπλήττω, ὀνειδιζώ) καὶ ἐνί'σσω (ἐνίπ-|φ), ἀόρ. β' ἐνέτιπον (Ἰλ. Ο. 546, 552, Ψ. 473) καὶ ἡνί'πᾶπον (Ἰλ. Β. 245, Γ. 427, Ε. 650, κτλ.), ῥηματ. οὐσιαστικ. ἐνίπῃ.

Πρὸς τὸ ἡνί'παπον παράβαλε τὸν ὁμοίως γινόμενον ἀόριστον ἡνύ'καχον (§ 511, 7).

2. (ἐρεπ-) ἐρέπω (=ερημνίζω), ἀόρ. β' ἥριπον (ἀμεταβ. =κατεπίσαν), παρὰ κ. μέσ. ἐρέριμμαι, παρὰ κ. ἐνεργ. ἀμεταβ. κατερήριπεν (Ἰλ. Ξ. 55+ =καταπέπτωκεν).

3. (Fαπ-), ἀόρ. παθ. μόνον ἐFάφθην (=κατερρίφθη, κατέπεισεν, Ἰλ. Ν. 543 καὶ Ξ. 419).

4. (καμπ-) μόνον ὁ μέλλ. κάμψεν (Ἰλ. Η. 118, Τ. 72), ἀόρ. ἐκάμψα (Ὀδ. Ε. 453), κάμψῃ (Ἰλ. Δ. 486+).

5. (λαβ-) λάβομαι (ἢ λαβῆναι = Ἀττικ. λαμβάνω), ἀόρ. β' ἐ(λ)αβον (§ 40), ἀόρ. μέσ. β' ἐλελαβόμεην (Ὀδ. Δ. 388+) καὶ ἐλλαβόμεην (§ 40).

6. (τιβ-) τίω, ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἀντὶ τοῦ ἀπορίπτεσθαι (Ὀδ. Σ. 179+) γράπτέον ἀπορίεσθαι. Ἐνταῦθα ἀνέκει τὸ οὐδ.

χέρυβον ('Ιλ. Ω, 304+, ἀνθ' οὗ ὁ Nauck γράφει ἀχέρυβαν) καὶ αἰτία τὴν χέρυβαν (= ὕδωρ πρὸς πλῆσιν τῶν χειρῶν) καὶ ῥῆμα χερύβαντο ('Ιλ. Α, 449+).

7. (σπ-) ἐν-(σ)έπω (=λέγω), μόνον ἢ προστ. ἐν-ρεπε (κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ σ εἰς ν =λέγε. 'Οδ. Α, 1 'Ιλ. Β, 761), παρατ. ἐν-ρεπε ('Ιλ. Θ, 412), εὐκτ. ἐνέποιμι ('Οδ. Ρ, 56+), μετοχ. ἐνέπων ('Ιλ. Α, 643. 'Οδ. Ψ, 301. κτλ.), μέλλ. ἐνισπῆσω ('Οδ. Ε, 98+), ἀόρ. ῥ' ἐνί-σπον, ὑποστ. ἐνί-σπω, ἐνίσπη, εὐκτ. ἐνί-σπομι, προστ. ἐνί-σπε (ἢ ἐνίσπες κατ' Ἀρίσταρχον. 'Ιλ. Α, 186. Ξ, 470. 'Οδ. Γ, 104. 247), πληθ. ἔσπετε (ἀντὶ τοῦ ἔνσπετε, ἔξ οὗ ἔ(σ)πετε, ἔσπετε), ῥημ. ἐπιθ. ἄσπε-τος, ῥηματ. οὐσιαστ. ἐροπὴ καὶ τὸ ἐπιθ. θε-σπέ-σιος (=θεορρήμων) πιθανῶς.

Τὸ ῥῆμα δὲν πρέπει νὰ συγγένηται πρὸς τὸ θέμα *Fei-* (Φειπεῖν), *Fépos*, *Fóph*, κτλ. Πιθανῶς ἐν τισι χωρίοις τοῦ 'Ομήρου ἀντὶ τῶν ἐκ τοῦ εἰπεῖν τύπων πρέπει νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἐκ τοῦ θέματος σπ-, ὡς ἀντὶ τοῦ ὄφρ' εἶπω ('Ιλ. Η, 349. κτλ.) γραπτέον ἴσως ἀφρα σέπω» ἢ ἀφρ' ἔσπω».

Πρὸς τὸ ἐν (σ) ἐ π ω συγγενὲς εἶναι τὸ λατίν. *in sece* (λέγε) καὶ *insectio* (διήγησις), πρὸς δὲ τὸ *Fēi* π ε ῖ ν, *Fóph*, τὸ λατίν. *vox, voco*.

'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ μοναδικὸς τύπος τοῦ ἀρίστου ἵσκειν (=εἶπεν = σί- σ(ε)κ-εν, ἐν 'Οδ. Τ, 203. Χ, 31) καὶ μέλλ. ἐνί-ψω ('Ιλ. Η, 447. 'Οδ. Β, 137. Α, 148), πιθανῶς δὲ καὶ τὸ θέ-σκε-λος (=θεσπεσίος, θεῖος, θαυμαστός).

8. (σπ-) ἔπω (=περιποιοῦμαι, φροντίζω), παρατ. εἶπον, μέλλ. ἐφείψω ('Ιλ. Φ, 588. 'Οδ. Ω, 470), ἀόρ. ἐπέσπον, ὑποστ. ἐπί-σπη ('Ιλ. Ζ, 412. Χ, 39), ἐπίσπη ('Ιλ. Β, 359. Ο, 495. κτλ.), εὐκτ. ἐπίσποι ('Οδ. Β, 250), ἀπαρ. ἐπισπείν, μετοχ. μετασπών ('Ιλ. Ρ, 190. 'Οδ. Ξ, 33). Μέσον ἔπομαι (=ἀκολουθῶ), παρατ. εἶπετο καὶ ἄνευ ἀνῆλθης ἐπόμην καὶ ἔποντο, μέλλ. ἔψομαι, μέσ. ἀόρ. ῥ' ἔσπεα, ἔσπετο, ἔσπεσθην, ἐσπόμεθα, ὑποστ. σπώνται ('Οδ. Μ, 349, ἐνθα κακῶς γράφεται ἔσπωνται), εὐκτ. σπώμην ('Οδ. Τ, 579. Φ, 77), προστ. σπέω ('Ιλ. Κ, 285+), σπέσθω ('Ιλ. Μ, 350. 363, ἐνθα κακῶς γράφεται ἐσπέσθω), ἀπαρ. σπέσθαι ('Ιλ. Ε, 423. 'Οδ. Χ, 324. Δ, 38), ἐπισπέσθαι ('Ιλ. Ξ, 521), μετοχ. σπόμενος ('Ιλ. Κ, 246. Μ, 395. Ν, 570., ἐνθα γράφεται κακῶς ἐσπόμενος) καὶ ἐπισπόμενος ('Ιλ. Ν, 495. 'Οδ. Γ, 245. κτλ.), μετασπόμενος ('Ιλ. Ν, 567).

9. (στρεφ-) στρέφω, ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, καὶ ἀόριστ. παθ. στρεφθεῖς (στρεφθέντος, στρεφθέντι στρεφθέντε μόνον) καὶ θηλ. στρεφθεῖσα ('Ιλ. Σ, 139).

10. (ταρ-) παρκα. τέθηπα (=ἐκπέπληγμα. 'Οδ. Ζ, 168), τέθηπεν ('Οδ. Ψ, 105+), τέθηπώς ('Οδ. Φ, 64+), τέθηπότες καὶ τέθηπότες ('Ιλ. Φ, 29+), ὑπερσ. ἐτεθήπεα ('Οδ. Ζ, 166+) καὶ ἄορ. ἑ' μετοχ. ταρὼν ('Ιλ. Ι, 193. Α, 776. κτλ.).

11. (τερπ-) τέρπω, παρκα. ἔτερπον. Μέσ. τέρπημαι. παρκα. ἐτερπόμην, μέλλ. μέσ. τέρψομαι, ἄορ. μέσ. ἐτερψάμην, μέσ. ἄορ. ἑ' ἐτεταρπόμην καὶ εταρπόμην, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἐτάρπην, ὑπατ. πρῶτ. πληθ. τραπήομεν ('Ιλ. Γ, 441. Ξ, 314. 'Οδ. Θ, 292) καὶ προσέτι ἄορ. ἐτέρφθην ὡς μέσ. (ξ 568, 33) καὶ ἐτάρφθην (ξ 568, 33).

12. (τρεπ-) τρέπω καὶ παρασχηματισμὸς τρωπάω ('Οδ. Τ, 521) καὶ τρωπάομαι ('Ιλ. Ο, 666. Π, 95) καὶ τρωπῶντο ('Οδ. Ω, 536) καὶ θυμαστ. τρωπάσκειτο ('Ιλ. Α, 568), μέλλ. τρέψω, ἄορ. ἑ' ἐτράπον. ἄορ. α' ἐτρεψα, παρκα. παθητ. τέτραμμαι, ἄορ. παθ. ἐτράφθην.

Ὅπου ἐν τοῖς καμμένοις τοῦ Ὀμήρου ὑπάρχει τ ρ ω π ἂ ν εἶναι κατὰ πλημμελὴ συναίρεσιν. Ἐπίσης οἱ τύποι ἐ π ι τ ρ ἄ π ε ο υ σ ι (=ἐπιτρέπουσι. 'Ιλ. Κ, 421+) καὶ τ ρ α π ε ο υ σ ι (=πατοῦσιν. 'Οδ. Η, 125+) καὶ τ ρ ὀ π ε ο ν (=ἐστρεφον. 'Ιλ. Σ, 224+) προήλθον ἐκ παρανοήσεως καὶ εἶναι ὑποποιοὶ τύποι.

13. (τρεψ-) τρέψω, ἄορ. ἔτρεψα, ἄορ. ἑ' ἐτράψον, παρκα. ἑ' ἐτρώφα ('Οδ. Ψ, 237+), ὁ δ' ἐτράφον καὶ τέτρωφα μετ' ἀμεταβάτου σημασίας.

Ὅλγα χωρίζ. εἰς ἃ ἀντὶ τοῦ ἀμεταβάτ. ἐ τ ρ ᾶ φ ο ν φερεται ὁ παθ. ἐ τ ρ ᾶ φ ῆ ν, εἶναι πλημμελὴ καὶ εὐκόλως διορθοῦνται, ὡς τ ρ ᾶ φ ε ν ('Ιλ. Α, 251. 'Οδ. Δ, 723 κτλ.), ἐνθα ἀναγίνωσκε τ ρ ᾶ φ ο ν (πρόβλ. 'Ιλ. Γ, 201. Α, 222. Ψ, 84). Ἀντὶ δὲ τοῦ μεταβάτ. φερομένου ἐ τ ρ α φ ε ('Ιλ. Ψ, 90+) γράφε παρατατ. ἐ τ ρ ε φ ε ν.

14. (τυπ-) τύπτω, ἄορ. ἔτυψα, παρκα. παθ. τέτυμμαι, ἄορ. παθ. ἑ' ἐτύπην.

Τὸ τύπτειν, ὡς καὶ τὸ οὐτάζειν (§487, 15), εἶναι ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τραυματικῶν δι' ἀγγεμάχων ὁπλῶν γινομένων ἢ ἐπὶ τῶν βαλλόντων ἐκ τοῦ σύνεγγυς, τὸ δὲ βάλλειν ἐπὶ τῶν πόρρωθεν, ὡς ἐν ('Ιλ. Γ, 462) «τόν μὲν δούρῃ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορ· τύψας», «βεβλήμενοι οὐτάμενοί τε» ('Ιλ. Α, 659. Π, 24).

6') Μετὰ χαρακτῆρος οὐρανισκοφώνου κ, γ, χ.

ξ 508. Ἐκ τῶν εἰς -ζω ῥημάτων μετὰ χαρακτῆρος οὐρανιφώνου μνείας ἄξιον εἶναι τὸ σφάζω (=Ἀττικ. σφάττω).

§ 509. Ῥήματ'α τινὰ εἰς -ζω ἔχουσι χαρακτηριστῆρα -γγ, ὡς κλάζω (παρακ. κέκληγα, κέκληγγα (?), Ἀττικ. κέκλαγγα), πλάζω, σαλπίζω, (σαλπιγγεν Ἰλ. Φ, 338+), φορμίζω καὶ ὁ ἄορ. λιγέε (Ἰλ. Δ, 125+).

§ 510. Ῥήματ'α τινὰ τινὰς μὲν χρόνους σχηματίζουσιν ἐκ χαρακτηριστῆρος γ, ἄλλους δ' ἐκ χαρακτηριστῆρος δ. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἐπόμενα :

1. ἀρπάζω, μέλλ. ἀρπάξω, ἄορ. ἤρπαξα καὶ ἤρπασα.

2. ἀφύσσω (=ἀντλώ), μέλλ. ἀφύξω, ἄορ. ἤφυσ(σα).

3. ἀλαπάζω (=κένω), μέλλ. ἀλαπάξω, ἄλλ. ἐπιθ. ἀλαπαθ-τός (=ἀδύνατος).

4. Γέρω (= $\pi\rho\acute{\alpha}\tau\tau\omega$), μέλλ. Γέρω, ἄορ. ἔΓερω, παρακ. Γέ-Γοργα. Παρασχηματισμὸς εἶναι βέξω, μέλλ. βέξω, ἄορ. ἔ(ρ)βεξα, μετοχ. ἄορ. παθ. βέρθεις, ῥημ. ἐπιθ. ἀρρεκτος (Ἰλ. Τ, 150+).

ΣΗΜ. Εἰς -ί ζω ῥήματα μετὰ χαρακτηριστῆρος οὐρανισκοφώνου εἶναι καὶ τὰδε, δαίζω, δνοπαλίζω, ἐναρίζω, κτερείζω, μερμηρίζω, πελεμίζω, πολεμίζω, στουφερίζω.

§ 511. Ἐκ τῶν ἐχόντων χαρακτηριστῆρα οὐρανισκοφώνων ἀνώμαλα εἶναι τὰ ἐπόμενα :

1. (ἀλυκ-) ἀλύσκω (=ἀλύ(κ)-σκω § 93. 465 =διαφύγω), ἀλυσκάζω, ἀλυσκᾶ'ρω (Ὁδ. Χ, 330+), μέλλ. ἀλύξω, ἄορ. ἤλυξα.

2. (ἀνώγ-) παρακ. ἀνώγα (=παρακινῶ, κελεύω), προστ. ἀνώγθι (Ὁδ. Α, 274, κτλ.), ἀνώγθω (Ἰλ. Α, 189+), ἀνώγθε (Ὁδ. Χ, 437+), ὑπερσ. ἠνώγεα, μέλλ. ἀνώξω (Ὁδ. Π, 404+), ἄορ. ἠνώξα (Ἰλ. Ο, 295 καὶ Ὁδ. Κ, 531) καὶ ἄορ. ἔ' ἀνώγον (Ἰλ. Ι, 578, κτλ.), εὐκτ. ἀνώγοιμι, προστ. ἀνώγεται (Ὁδ. Β, 195+), ἀνώγετε (Ὁδ. Ψ, 132+).

3. (ἀρ-) ἀκαρίζω (§ 463 =λυπῶ, ἐνοχλῶ), ἄορ. ἔ' ἡκᾶρον καὶ ἄορ. κ' ἡκᾶ'ρησα (Ἰλ. Ψ, 223+). Μέσ. ἀκαρίζομαι, μέσ. ἄορ. ἀκάρητο (Ὁδ. Π, 342), εὐκτ. ἀκαροίμεν (Ὁδ. Α, 236), ἀκάρητο (Ἰλ. Ν, 44), ἀκαροίμεθα (Ἰλ. Π, 16), παρακ. ἀκάρημαι (§ 447, 2). Ὡς μέσ. ἐνεσπ. ἄνευ ἀναδιπλώσεως εἶναι ὁ ἀρομαι καὶ ἀρνημαι, μετοχ. ἀρνώμενος, ἀρῶν καὶ ἀρεῶν.

Ενταῦθα ἀνήκει τὸ οὐσιαστικὸν ἄρος, ἄρθος καὶ τὸ ῥῆμα ἄρθωμαι. Περὶ τοῦ ἀκηρέαται, ἀκηγμένος ὅρα § 447, 7.

4. (δακ-) μόνον ἄορ. ἔ' δάκε (Ἰλ. Ε, 493) καὶ ἀπαρ. δακέειν (Ἰλ. Ρ, 572. Σ, 585., ὅπερ γραπτέον «δακέειν». § 437). Ενταῦθα καὶ τὸ σύνθετον θυμο-δακής.

5. (δερκ-) δερκῆμαι (=βλέπω), ἄορ. ἔ' ἐδράκον, παρακ. δέδορκα.

6. (δερ-) δέρομαι. Καί ἐνεστ. ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος ὑπάρχει (περὶ οὗ ὅρα § 452) δέρεται, ἀπαρ. δέρ-θαι, μετοχ. δέξιμενος, ποτιδέξιμος καὶ ὑποδέξιμος. Ἀόρ. 6' μέσ. ἄνευ θεματ. φωνήεντ. ἐδέξιμην (ὅρα § 487, 6), ἀόρ. μέσ. ἀ ἐδεξάμην, παρακ. δέδεξιμαι, μέλλ. δεδέξομαι.

7. (ῥυκ-) ῥύ'κω (=κωλύω, ἀποτρέπω), μέλλ. ἐρύξω, ἀόρ. 6' ἥρῡ'κᾱκον καὶ ἀόρ. α' ἥρῡξα. Τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἔχει καὶ τὸ ἐρητίω, ἀόρ. ἥρήτυσα. Παρασχηματισμός ἐρύκᾱ'νω (Ἰλ. Ω, 218 καὶ Ὀδ. Κ, 429) καὶ ἐρύκᾱνᾱ'ω (Ὀδ. Α, 199+).

Ὡς γίνεται ὁ ἀόρ. ἥρῡ'κᾱκον γίνεται καὶ ὁ ἀόρ. ἥνι'πᾱπον (=ἥνι-πᾱ-π-ον καὶ ἐν-έ-νι-π-ον ἐκ τοῦ ἐνι'π ἢ § 507, 1).

8. (Far-) FεFάρω (=κραυγάζω, ἠχῶ) μόνον ἡ μετοχ. καὶ ὁ παρατατικός. Καὶ ὁ τύπος ἀμφιγυρία (Ἰλ. Β, 316+ = περι-θρηνώ) φαίνεται ὅτι ἐνταῦθα ἀνήκει.

9. (Fεr-) Fέρω (=ἐγκλείω), παρασχηματισμός ἐFέρω, ἀόρ. 6' ἐFέργαθον (§ 471) καὶ ἀποFέργαθον, ἀόρ. α' ἐFερξα, παρακ. καὶ ὑπερσ. τριτ. πληθ. Fέρρεται (Ἰλ. Π, 481. Ὀδ. Κ, 283), Fέρρετο (Ὀδ. Ι, 221. Ξ, 73. Ἰλ. Ρ, 354), ἐFέργατο (Ὀδ. Κ, 241) καὶ ἐργατέωτο (? Ὀδ. Ξ, 15+), ἀόρ. παθ. ἐFέρχθην.

Ὁ ἐνεστώς ἐκτεταμένος διὰ τοῦ νν, ὅστις εὑρίσκεται ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ, ὑπάρχει μόνον ἐν τῷ ἐFέργνν (Ὀδ. Κ, 238+).

10. (Fικ-) παρακ. FεFοικα (§ 496, 6). Ἐνταῦθα καὶ ἐνεστώς τις FεFίσκω, μετοχ. Fίσκων (§ 462). Ὁ παρακ. Fεῖκε ὑπάρχει ἀπαξ (Ἰλ. Σ, 520+).

11. (ἱκ-) ἱκω, συνήθως δὲ ὁ ἐπεκτεταμένος τύπος ἱκᾱ'νω, μέλλ. ἱξομαι, ἀόρ. 6' ἱκόμην, ἀόρ. μικτὸς ἱξον (§ 488, 4). Ὁ ἐνεστώς ἱκόμεαι ὑπάρχει μόνον ἐν Ὀδ. Ι, 128 καὶ Ω, 339. Πιθανῶς τῷ αὐτῷ θέματι ἀνήκει καὶ τὸ ἐκ μετοχῆς γενόμενον ἱκμενος (σῦρος). Ἰλ. Α, 479. Ὀδ. Β, 420. Α, 7. κτλ. =εὐνοϊκὸς ἄνεμος, δι' οὗ δύνανται τις νᾶ ἰκνῆται εἰς τι μέρος).

12. (λακ-) ἀόρ. 6' ἐλᾱκον, παρακ. ἐλελῆκα μόνον ἐν τῇ μετοχῇ ἐλελῆκως (Ἰλ. Χ, 144+), ἐλελᾱκῖα (Ὀδ. Μ, 85+). Ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ ἐνεστώς ἐλελέω, οὗ εὑρίσκεται μόνον ὁ παρατατ. ἐπελελῆκον (=ἐπεκρότουν. Ὀδ. Θ, 379+).

13. (λαr-) λαγγάνω, ἀόρ. 6' ἐλᾱγον καὶ μετὰ μεταβατ. σημασίας ἐλελᾱγον, παρακ. ἐλελογα (Ὀδ. Α, 304+).

14. (λεr-) μέλλ. μέσ. λέξομαι (=κοιμήσμαι), ἀόρ. μέσ. ἐλεξάμην καὶ παρελεξάμην, ἀόρ. 6' μέσ. ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος

ἐλέγχην καὶ προστ. λέξο (§ 487, 12), μικτοῦ ἄορ. προστ. λέξου ('Ιλ. I, 617. K, 320 κατὰ Nauck. T, 598), παρακ. προλε-
λεγγμένοι (=προτεταγμένοι. 'Ιλ. N, 689+). Ἄορ. ἐνεργ. ἐλέξα
(=κατέκλινά τινα. 'Ιλ. E, 252 καὶ Ω, 635., ἀλλ' ἐν τῷ πρώτῳ
χωρίῳ γράφεται καὶ αἰθελέξα). Πρῆματ. οὐσιαστ. τὸ λέρος, ὁ
λόρος, τὸ λέκτρον.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται τὸ ῥῆμα τοῦτο πρὸς τὸ λέγω (ἄρα §
565, 4). Διδακτικὸν χωρίον εἶναι τόδε·

πάσας δ' ἄρα ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.

ἐν δὲ ἡμέας πρῶτους λέρε κήτεσιν. οὐδὲ τι θυμῷ

ώισθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός ('Οδ. Δ, 451-3).

15. (μηκ-) ἄορ. ἔ' ἐμέμηκον ('Οδ. I, 439+), παρακ. μετοχ.
μεμακῦα ('Ιλ. Δ, 435+). Ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐπιθ. μηκάδες αἰ-
ρες ('Ιλ. Α, 383. Ψ, 31. 'Οδ. I, 124, 244, 341).

Ἐὰν καὶ ἡ μετοχ. μᾶκων ('Ιλ. II, 469. 'Οδ. K, 163. Σ, 98.
T, 454) καὶ μεμηκώς ('Ιλ. K, 362+) εἰς τοῦτο τὸ θέμα ἀνήκει,
εἶναι ἀμφίβολον.

16. (μυ-) μί'σγω (καὶ Ἀττικόν, ἀλλὰ παρ' Ἀττικοῖς μᾶλλον
τὸ μί'γνυμι), ἄορ. ἔμιξα, μέσ. μέλλ. μίξομαι, ἄορ. ἔκλυ θεματ.
φωνήεντος ἐμίγην (§ 487), ἄορ. παθ. ἐμίχθην καὶ ἐμύ'γην, πα-
ρακ. παθ. μέμυγμαι, παθ. μέλλ. μιγήσομαι ('Ιλ. K, 365+).
Παρασχηματισμὸς τοῦ μέσ. ἐνεστώτος εἶναι τὸ μιγάδομαι ('Οδ.
Θ, 271+).

17. (μυκ-) μυκάομαι (=μυκῶμαι, βροντῶ), ἄορ. ἔ' ἐμύκον ('Ιλ.
E, 749. Θ, 393. M, 460. Γ, 260), παρακ. μέμυκα.

18. (φοί-) παρὰτ. ἀνέωγεν ('Ιλ. II, 221. Ω, 228) καὶ ἀ-
νοιγεν ('Ιλ. E, 168., ὅπερ κακῶς γράφεται ἀνῶγεν) καὶ θα-
μιστικ. ἀναφοίσεσκον ('Ιλ. Ω, 455), ἄορ. ἀνέωξε ('Οδ. K, 389)
καὶ ἀπλοῦς ὠίξε(ν) ('Ιλ. Z, 298. Ω, 446. 'Οδ. A, 436. Γ,
392. κτλ.), ὠίξαν ('Οδ. Ψ, 370. Ω, 501) καὶ ὠίξε ('Ιλ. Ω,
457+), ἔνθα ὥσως γραπτέον ὠίξεν), μετοχ. οἴξασα ('Ιλ. Z,
89+), παρὰτ. παθ. ὠίγνοντο ('Ιλ. B, 809. Θ, 58).

19. (ὀρέγ-) ὀρέγω (=ἐκτείνω τὰς χεῖρας), μετοχ. ὀρεγνύς,
μέλλ. ὀρέξω, ἄορ. ὠρέξα, παρακ. καὶ ὑπερσ. τρίτ. πληθ. ὀρωρέτ-
χᾶται ('Ιλ. II, 834+) καὶ ὀρωρέχῃτω ('Ιλ. A, 26+) § 447.
Ἐὰν καὶ τὸ ὀρώρεθον ('Ιλ. Ψ, 30+) εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἀνήκει,
εἶναι ἀμφίβολον.

20. (πληγ-) πλέσσω (=κτυπῶ), ἄορ. ἔ' ἐπέπληγον καὶ ἄορ. α'

ἐπλήξα, παρακ. πέπληγα, ἀόρ. β' παθ. ἐπλήγην καὶ σύνθετον κατεπλήγην ('Ιλ. Γ, 31+) καὶ ἔκπληγεν ('Ιλ. Σ, 225. πρβλ. καὶ τὰ κατὰ τμησιν 'Ιλ. Ν, 394. Π, 403). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἐπιθ. ἔκπληγος (ἀντί τοῦ ἐκπληγός=φοβερός, ἐκπληκτικός).

21. (στυγ-) στύγῳ (=μισῶ), ἀόρ. β' ἐστύγον ('Οδ. Κ, 113+) καὶ μετὰ μεταθασ. σημασίας ἐστύξα ('Οδ. Α, 502+). Ῥημ. ἐπιθ. στυκτός ('Ιλ. Ε, 831+, ἐνθα κοινῶς γράφεται «τυκτὸν κακόν»).

22. (τμαγ-) τμήγῳ (=τέμνω, κόπτω), εὐρίσκεται δὲ μόνον τὸ ἀποτμήγοναι ('Ιλ. Π, 390+ =ἀποτέμνω), ἀόρ. εὐκτ. ἀποτμήξει ('Ιλ. Σ, 34+), ἀπαρ. διατμήξει ('Οδ. Θ, 507), μετοχ. ἀποτμήξας καὶ διατμήξας, ἀόρ. β' διέτμαγον ('Οδ. Η, 276+), ἀόρ. παθ. μόνον ἐν τῷ τρίτῳ πληθ. τμᾶ' γερ ('Ιλ. Π, 374+) καὶ διέτμαγεν ('Ιλ. Α, 531. Η, 302. Μ, 461. Π, 354. 'Οδ. Ν, 439).

23. (τευχ-) τεύγῳ (=κατασκευάζω), μέλλ. τεύξω, ἀόρ. β' ἐτέυκον, ἀόρ. α' ἐτενξα. Παθ. μέλλ. τεύξομαι καὶ τετεύξομαι, ἀόρ. παθ. ἐτέρθην, παρακ. παθ. τετυγμαι (τρίτ. πληθ. τετεύγ' αται, ὑπερσ. ἐτετεύγ' ατο, εἰς τοὺς ὁποίους ὡς μετοχ. εἶναι τὸ τετευγώς 'Οδ. Μ, 423+). Τὸ τρίτον ἐνικ. τοῦ παρακ. καὶ ὑπερσ. τέτυκται, ἐτέτυκτο ἔχουσι τὴν σημασίαν τοῦ ἐστὶ καὶ ἦν.

24. (τυγ-) τυγγῶ, μέλλ. τεύξομαι, ἀόρ. β' ἐτύγον καὶ ἀόρ. α' ἐτύ' χησα, παρακ. τετέγηκα. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ἐνεστώς τιτύσκομαι (=τιτύκ-σκομαι, § 462).

25. (φυγ-) φεύγῳ, μέλλ. φεύξομαι, ἀόρ. β' ἐφύγον, παρακ. πέφευγα μετὰ τῆς μετοχ. πεφυγμένος. Οὐσιαστ. φυγή, ἐπιρρ. φύγαδε. Διὰ τοῦ j ἐγίνε τὸ οὐσιαστ. φύξα (=φύγ-jα) καὶ ἡ μετοχ. τοῦ παρακ. πεφυγότες ('Ιλ. Φ, 6. 528. 532. Χ, 1).

3) Μετὰ χαρακτηῖρος ὀδοντοφώνου τ, δ, θ.

§ 512. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀνήκουσι πολλὰ ῥήματα εἰς -σσω, ὡς λίσσομαι (θέμα λισ-), κορύσσω (θέμα κορυθ-), παρακ. κεκορυθμένος, πιnúσσω (ἐπίνυσσε μόνον 'Ιλ. Ε, 249+ θέμα πινυτ-, πινυτός =συνετός), κτλ. ὅρα § 501, 2.

§ 513. Ὀδοντόφωνον πρὸ τοῦ σ ἀφομοιοῦται, ὅθεν ὁ μέλλων εἰς -σσω καὶ ὁ ἀόρ. εἰς -σσα (§ 88). Ἐξ αὐτῶν δ' ὕστερον καθ' ἀπλοπαίησιν τοῦ σσ ἐγίναν οἱ νεώτεροι τύποι εἰς -σω καὶ -σαι, ὡς (φραδ-), μέλλ. φρά(σ)σομαι, ἀόρ. ἐφρα(σ)σάμην.

§ 514. Πολλὰ ῥήματα μετὰ χαρακτηῖρος ὀδοντοφώνου παρ'

Ὁμήρῳ ἐπαυξάνουσι τὸν ἐνεστώτα διὰ τοῦ Ν. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἐξῆς.

1. (Fad-) Fardā'rw, ἄορ. 6' F Fardor (εὐαδορ), παρακ. FēFada. Μετοχ. Fāsmenos (§ 486, 20).

2. (kad-) kairūmai (κάδ-νυμαι = ὑπερέχω), παρακ. εκαιῦντο ('Οδ. Γ, 282), παρακ. κέκασσαι ('Οδ. Τ, 82), κεκάσμεθα ('Οδ. Ω, 508), κεκάσθαι ('Ιλ. Ω, 546), κεκασμένος, ὑπερσ. ἐκάαστο.

3. (lad-) lardā'rw καὶ λήθω, μέλλ. λήσω, ἄορ. 6' ε. lāthor. Μετὰ μεταβατ. σημασίας εἶναι ὁ ἐκλεθάτω ('Οδ. Η, 221+), ἄορ. 6' ε. lēlathor καὶ ἐκ. lēlathor ('Ιλ. Β, 600. Ο, 60) καὶ ἄορ. ἁ ἐπέλησα ('Οδ. Υ, 85+). Μετ. λανθάνομαι καὶ λήθομαι, μέλλ. λήσομαι, ἄορ. 6' ε. lēlāthōmην καὶ ἐ. lāthōmην, παρακ. λέλασμαι, ῥηματ. ἐπιθ. ἄ. λαιστος.

4. (pud-) pudnōmai καὶ πεύθομαι, μέλλ. πεύσομαι, ἄορ. 6' ἐπεπυθόμην καὶ ἐπυθόμην, παρακ. πέπυσμαι, ῥηματ. ἐπιθ. ἀνάπυστος (=περίπυστος, πασιγνώστος. 'Οδ. Α, 274+).

5. (rad-) raínō (ῥάδ-νῶ), προστ. ἄορ. ράσσετε ('Οδ. Υ, 150+). Παρακ. ραίνονται ('Ιλ. Α, 282+), παρακ. ἐρράδαται ('Οδ. Υ, 354+), ὑπερσ. ἐρράδατο ('Ιλ. Μ, 431+).

6. (rad-) rardārw (=χωρῶ, περιλαμβάνω, εἶμαι ἀνοικτός ὡς ἄμεταβ.), ἐράρδατορ. μέλλ. ρείσεται ('Οδ. Σ, 17+), ἄορ. 6' ἔρᾶδε ('Ιλ. Δ, 24. Θ, 461) καὶ ράδε ('Ιλ. Α, 462), ἀπαρ. ραδέειν ('Ιλ. Ε, 34., ὅπερ γραπτέον «ραδέμεν». § 437), παρακ. κερανδῶτα ('Ιλ. Ψ, 268. 'Οδ. Δ, 96), ὑπερσ. κεράνδει ('Ιλ. Ω, 192+).

ΣΗΜ. Θέμα χ εν δ- (πρβλ. λατ. pre hendo=δράττομαι, λαμβάνω), χνδ-, χ α δ-, μέλλ. χ ε ί σ ο μ α ι (=χένδ-σομαι).

§ 545. Ἐκ τῶν ἐχόντων χαρακτηριστὰ ὁδοντόφωνον τὰ ἐπόμενα εἶναι ἀνώμαλα παρ' Ὁμήρῳ.

1. (āmerd-) āmērdō (=ἀποστερῶ), ἄορ. ἡμερσαι, ἄορ. παθ. ἡμέρθηρ ('Ιλ. Χ, 58+) καὶ παθ. μέλλ. ἀμερθήσεσθαι ('Οδ. Ι, 512+ κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ τοῦ «ἀμαρτήσεσθαι»).

2. (ant-) antōmai καὶ παρακ. ἦντετο. Παρασχηματισμός (ἀντιάζω), μέλλ. ἀντιᾶ'ω ('Οδ. Χ, 28., ἐνθα κακῶς γράφεται ἀντιᾶ'σεις. § 479) καὶ ἀντιῶ ('Ιλ. Μ, 368. Ν, 752. Υ, 125. Φ, 431. 'Οδ. Α, 25. Γ, 436. Ω, 56), ἄορ. ἠντιᾶσα ('Οδ. Ζ, 193. Ν, 312. Ρ, 442. Σ, 147. Φ, 402. 'Ιλ. Κ, 551. Η, 231. Α, 67. Μ, 356. Ν, 290) καὶ ἄορ. ἦντησα, οὐτινας ὁ ἐνεστώ:

δὲν ὑπάρχει παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλὰ μόνον τὸ τρίτ. πληθ. τοῦ πα-
ρατατ. ἤρτεον ('Ιλ. Η, 423) καὶ μέλλ. ἀντήσω ('Ιλ. Π, 423. Ὀδ.
Π, 254., ἀνθ' οὗ πρότείνεται ὑπὸ τινῶν νὰ γραφῇ «ἀντιά'ω»).

Ὑπάρχει δὲ καὶ ἕτερος ἐνεστώς ἀντιάω καὶ κατ' ἐκτασιν (§
535) ἀντιώω, ὡς ἀντιώωσιν ('Ιλ. Ζ, 127. Φ, 151), προστ. ἀν-
τιωώτων ('Ιλ. Ψ, 643), ἀπαρ. μεκοίνα ἀντιάων ('Ιλ. Ν, 215),
λέχος ἀντιώωσα ('Ιλ. Α, 31) καὶ μέσ. παρκατ. ἤντιάσθε γάμον
(ὅπερ γράφεται ἀντιάσθε. 'Ιλ. Ω, 62).

3. (Fiδ-). Ἐκ τοῦ θέματος τοῦτου ὑπάρχουσιν οἱ ἐπόμενοι
τύποι παρ' Ὀμήρῳ.

α') ἐνεστώς Φεῖδομαι, ἀόρ. ἐΦεῖσάμην.

β') παρκατ. ὡς ἐνεστώς Φοῖδα (§ 496, 7), μέλλ. Φεῖσομαι καὶ
Φεῖδήσω (μόνον εἰδήσεις ('Ὀδ. Η, 327), εἰδήσειν ('Ιλ. Α, 546)
καὶ εἰδησέμεν ('Ὀδ. Ζ, 257).

γ') ἀόρ. εἴ' ἐΦίδωρ καὶ μέσ. ἐΦιδόμην εἰς τὸ ὀρῶ ῥῆμα (ὄρα §
565, 5) ἀναφερόμενοι.

4. (ιματ-) ἰμάσσω (=μαστιζω) καὶ ἀόρ. ἰμάσα.

5. (κεντ-) ἐνεστώς ἑλλείπει ('Αττικ. κεντέω), ἀόρ. ἀπαρέμφ.
μόνον κένσαι (ἀντὶ τοῦ κεντ-σαι. 'Ιλ. Ψ, 337+) (ὄρα καὶ § 78).
Ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ οὐσιαστ. κορτός, ἵσως δὲ καὶ τὸ ῥηματ. ἐπι-
θετ. κεστός (ἀντὶ τοῦ κεντ-τός. 'Ιλ. Ξ, 214+) καὶ πολύκεστος
(Ιλ. Γ, 371+) καὶ ἥνις ἡκέστη (=ἀκέντητος, ἀδάμαστος. 'Ιλ.
Ζ, 94, 275, 309).

6. (κευθ-) κεύθω (=κρύπτω), μέλλ. κεύσω, ἀόρ. εἴ' ἐκέκυθον
(Ὀδ. Ζ, 303+) καὶ ἔκυθον ('Ὀδ. Γ, 16+) καὶ ἀόρ. ἔκευσα
(Ὀδ. Ο, 263+), παρκατ. κέκευθα. Παρατατ. ὡς ἐξ ἐνεστώτος
κευθάνω κατὰ παρασχηματισμὸν ἐκεύθανον ('Ιλ. Γ, 453+).

7. (κηδ-) κήδω (=λυπῶ τινα, ἐμβάλλω εἰς φροντίδα), μέλλ.
κηδήσω ('Ιλ. Ω, 240+). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οὐσιαστ. κήδος
(=λύπη, φροντίς). Μέσ. κήδομαι (=λυποῦμαι, φροντίζω), μέλλ.
κεκᾶδῆσθαι ('Ιλ. Θ, 353+).

8. (λιτ-) λίσσομαι (=ἰκετεύω), ἀόρ. ἐ(λ)λίσάμην. Παρασχη-
ματισμὸς λισταρεύω, μέλλ. λισταρεύσω, ἀόρ. ἐ(λ)λίσταρεύσα. Ἐνταῦθα
ἀνήκει καὶ τὸ οὐσιαστ. λισταί (=ἰκεσίαι, δεήσεις).

Ἀντὶ τῆς εὐντικ. λίσσομαι ('Ὀδ. Ξ, 406+) γραπτέον «Κρο-
ρίων' ἀλίσσομαι». Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀπαρ. τοῦ ἀορίστου «λίσσθαι»
(Ιλ. Π, 47+) γραπτέον, ὡς ἡ σημασία ἀπαιτεῖ, μέλλοντα
«λίσσεσθαι».

Τὸ ῥήμα σημαίνει τὸ ἱκετεύειν, λιτανεύειν καὶ τίθεται ἐπὶ ἀνθρώπων ('Ιλ. Α, 15), ἐνίοτε δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ θεοῦ ἱκετεύοντος ἄλλον θεόν ('Ιλ. Α, 502), δὲν σημαίνει δὲ τὸ προσεύχεσθαι (ἐκτός τοῦ 'Ιλ. Ι, 501).

9. (μεδ-) μέδομαι (=βουλευομαι, φροντίζω), μέλλ. μεδήσομαι (μετὰ γενικ.). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ ἐνεργ. μετοχ. μεδέων, μέδοντα, μέδοντος, μέδοντες, μέδοντα. Συγγενής εἶναι καὶ ὁ ἐνεστ. μῆδομαι (=σκέπτομαι. μετ' αἰτιατ.) καὶ τὰ μῆδα (=αἱ βουλαί), ὁ μῆσιωρ (γεν. τοῦ μῆσιωρος) καὶ ἡ Κλυται-μῆστρη (§ 179).

10. (περθ-) πέρθω (=πορθῶ) καὶ παρασχηματισμός πορθέω, μέλλ. πέρσω, ἄορ. ἐπερσαι καὶ ἄορ. ἑ' ἐπράσθον καὶ ἄορ. μέσ. ὡς παθ. δεσπράθετο ('Οδ. Ο, 384+).

Ἀντὶ δὲ τοῦ φερόμενου πέρθαι ('Ιλ. ΙΙ, 708+):

σφ' ὑπὸ δουρί πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
ὅπερ ὑπὸ τινων μεταβάλλεται εἰς πέρσαι, ὑπ' ἄλλων δὲ νομίζεται ἀπαρέμφ. μέσ. ἄορ. ἑ' ἄνευ θεματ. φωνήεντος (ὄρα § 487, 18), γραπτέον ὡς:

σφ' ὑπὸ δουρί πόλιν Τρώων πέρθεσθ' ἀγερώχων
(=πέρθεσθαι, ἀπαρέμφ. ἐνεστώτος).

11. (πιτ-) πέτομαι (=πιτώ) παρτατα. ἐπιτόμην, ἄορ. μέσος ἐπιτατο ('Ιλ. Ε, 99. Ν, 592. κτλ.), πτάτο ('Ιλ. Ψ, 880), διέπιτατο ('Ιλ. Ο, 83. 172. κτλ.) ὑπέρπιτατο ('Ιλ. Ν, 408. Χ, 275. κτλ.), ἐλέπιτατο ('Ιλ. Ν, 821. 'Οδ. Ο, 160. 524), ὑποτ. πιήται ('Ιλ. Ο, 170), μετοχ. πτάμενος ('Ιλ. Ε, 282. ΙΙ, 856. κτλ.), ἀποπτάμενος ('Ιλ. Β, 74. 'Οδ. Α, 221), ἀπαρ. ἐπιπτάσθαι (ὅπερ γραπτέον «ἐπιπτάσθαι»). 'Ιλ. Δ, 126). Παρασχηματισμός ποτάομαι ('Ιλ. Β, 315. 462. Μ, 287. Τ, 357. 'Οδ. Ω, 7), παρτατ. πεπότῃμαι ('Ιλ. Β, 90 καὶ 'Οδ. Α, 222).

ΣΗΜ. Τινὲς θέλουσι νῆ γραφῇ περ' Ὀμήρῳ ἔπτετο ὁ, πτόμενος, κτλ., ὅπερ καὶ ἡμῖς δὲν εἰναι ὀρθόν διότι ὁ ἄορ. ἐπτόμην εἶναι Ἀπτική· πεζολογικός, ὁ δὲ ἐπτάμην ποιητικός (ὄρα ἡμῖς. Λεξικ. Ἀπτικ. Ῥημ. σ. 371, 6').

12. (πιθ-) πείθω, μέλλ. πείσω καὶ πεπιθήσω ('Ιλ. Χ, 223+), ἄορ. ἑ' ἐπίπθον, ἄορ. ἑ' μέσ. ἐπεπιτόμην καὶ ἐπιπθίμην. Ὑπόρχει καὶ παρὰδοξος ἄορ. πιθήσας (μετὰ δοτικ. =ἐπηρεσθεῖς) καὶ μέλλ. πιθήσεις (=ὑπακούομαι. 'Οδ. Φ, 369+). Περί τοῦ παρτατ. πεποιθα ὄρα § 496, 9.

13. (σεθ-) καθίζω (ἐκ τοῦ σί-σδω· § 461), μέλλ. ἐφέσομαι ('Ιλ. Ι, 455+), ἄορ. ἐφεσάμην ('Οδ. Ξ, 295. Ο, 277. ΙΙ,

443) καὶ μεθ' ὁμοίας σημασίας ὁ ἐνεργ. ἄορ. εἶσα, προστ. ἄσων ('Οδ. Η, 163+, ὅπερ κακῶς γράφεται εἶσων), ἀπαρ. ἐφέσσαι ('Οδ. Ν, 274+), εὐστ. ἀνέσαιμι ('Ιλ. Ξ, 209+), μετοχ. ἔσας ('Οδ. Κ, 361. Ξ, 396), ἀνέσας (=ἀνκαθίστας, 'Ιλ. Ν, 657+).

Ὁ ἐνεστώς καθιζῶ ἔχει ἐνίοτε ἀμετάβ. σημασίαν, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ καθιζά'ρω ('Οδ. Ε. 3+).

Ὁ παρ.τ. ἐζόμεν καὶ καθεζόμεν κεῖνται μετὰ σημασίας ἀορίστου. "Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν αὐτοὺς ἀορίστους δευτέρους (μέσους =σε-σεδ-όμεν, σε-σδόμεν, ἐζόμεν).

Ἀντὶ τοῦ ἔξλει ('Οδ. Κ, 378+) ἀναγινώσκει «ἔξλει».

Παρακ. ἤματ (=ἐξήμεναι), ἦσται, πληθ. 3 ἦται (ἢ ἔται), ὑπερσ. 3 πληθ. ἦατο (ἢ ἔατο). Σύνθετον δὲ προστ. κάθησο ('Ιλ. Α, 565. Β, 191), μετοχ. καθήμενος (πολλὰκι.), ὑπερσ. καθήστω ('Ιλ. Α, 569), πληθ. τρίτ. καθήατο ('Ιλ. Α, 76. Ω, 473).

Οἱ τύποι εἶαται, εἶατο καὶ καθεῖατο, ὡς ὑπὸ τινων γράφονται, δὲν εἶναι ὀρθοί, διότι τὸ ΕΙ δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ἐκ θέματος ἡσ- (πρβλ. ἡσ-υ-χος, ἡσ-τ-ο) καὶ ὑπερσ. ἡ- (πρβλ. ἡ-μερος).

14. (οFεθ-) εἶωθα (=ἔσFηθα, πρβλ. ῥήγ-, ἔρωγα) μετὰ μετοχ. Fήθων ('Ιλ. Ι, 540 καὶ Η, 260). Ἐν τῷ τρίτῳ ἐνικῷ ὑπάρχουσι καὶ δύο τύποι εἶωθεν (μοι εἶωθεν. *'Ιλ. Θ, 408) καὶ Fοι εἶωθεν ('Ιλ. Θ, 422), ἐνθα ἀναγινώσκτον αἰ' εἶωθεν» καὶ «F' εἶωθεν».

15. (σπερδ-) σπέρδω (=ἐκύνω σπονδήν), παρ.τ. σπένδεσκε, σπένδεσκον, ἄορ. ἔσπεισα, ὑποτ. σπείσῃς, σπείσομεν ('Οδ. Η, 165. 181), ἀπαρ. σπείσαι ('Οδ. Γ, 47), μετοχ. σπείσας, θαμιστ. ἄορ. ἔ' σπείσουςκε ('Οδ. Θ, 89+).

16. (φριδ-) φρίδομαι, μέλλ. περιδήσομαι, ἄορ. ἔ' ἐπεφιδόμην καὶ μέσ. ἄορ. α' φρίσατο ('Ιλ. Ω, 236+).

17. (φραδ-) φράζω (=δεικνύω), ἄορ. ἔ' ἐπέφραδον, ἄορ. α' ἔφρασα. Μέσ. φράζομαι (=σκέπτομαι), παρ.τ. ἐφραζέμην, μέλλ. μέσ. φρά(σ)σομαι, ἄορ. μέσ. ἐφρα(σ)σάμην, ἄορ. παθ. ἐφράσθη ('Οδ. Τ, 485. Ψ, 260) καὶ ἐπεφράσθης ('Ιλ. Ε, 183).

18. (χαδ-) χάζομαι (=ὑποχωρῶ), ἄορ. ἔ' κεκάδωμην καὶ μέσ. ἄορ. α' ἐχασάμην. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἄορ. ἔ' ἐνεργ. κεκάδων ('Ιλ. Α, 334+) καὶ μέλλ. κεκάδῃσω ('Οδ. Φ, 153 καὶ 170) καὶ οἱ δύο μετὰ τῆς σημασίας τοῦ διαρπάζειν, ἀποστερεῖν.

Β') Ῥήματα ὑγρόληκτα.

§ 516. Τὰ ὑγρόληκτα ῥήματα ἐπαυξάνουσι τὸν ἐνεστώτα 1)

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Λαρίσας
"Κωνσταντῖνος Κούμας"

διὰ τοῦ προσφύματος j, ὅπερ μετὰ μὲν τὸ λ ἀφομοιοῦνται, ὡς ἀγγέλλω, ἀγάλλομαι, αἰδῶ, ἀτάλλω, ἀτασθάλλω, δαιδάλλω, δεινδύλλω, ποικίλλω. Μετὰ δὲ τὸ ν καὶ ρ ἐκτείνει τὰ φωνήεντα ἀναπληρωτικῶς, ἐγθαίρω (ἐγθαίρ-), καθαίρω, τεχμαίρομαι, ἡμείρω (ἡμερ-), ἐθειρώ (Ἰλ. Φ, 347+), κυδαίρω (καὶ κυδάω), ἀφραίρω, κυ'ρω, πορφυ'ρω, αἰσγυ'ρω, οἰκτ'ρω, φασείρω, ἀλεείρω. 2) Διὰ τοῦ προσφύματος -ω, ὡς κάμνω (καμ-), εἶλω (=Fελ-νω=Fέλλω), βοῦλομαι (=βῶλ-νομαι=βόλλομαι=βούλομαι, λατ. volo), οὐλόμενος (=ὀλ-νόμενος=ὀλλόμενος=οὐλόμενος).

§ 517. Πολλὰ ὑγρόληκτα μετὰ χαρακτηῖρος λ καὶ ρ σχηματίζουσι τὸν ἐνεργ. ἄορ. εἰς -σα. Τοιαῦτα δὲ ῥήματα εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (ἀρ-) ἀρ-αρίσκω (=ἀρμόζω), ἄορ. ἤρ-σα, ἄορ. ῥ' ἤραρον (μεταβ. καὶ ἀμεταβ.), παρακ. ἄρηρα (ἀμεταβ.), μετοχ. θηλυκ. ἀρᾶρνια, ἄορ. παθ. ἄρθεν (Ἰλ. Π, 211+), μετοχ. ἄνευ θεματ. φωνήεντος ἄρμενος (§ 487, 2).

2. (Fελ-) Fέλλω (Fελέω), ἄορ. ἐFέλου, παρακ. παθ. FέFελμαι, ἄορ. παθ. ἐFά'λην.

Ἐνεστῶς ἐνεργ. κατὰ παρασχηματισμὸν Fελυφᾶ'ω (Ἰλ. Α, 156+) καὶ Fελυφᾶ'ω (Ἰλ. Υ, 492+). Μέσ. Fέλλομαι (Fέλλομαι. Ἰλ. Ε, 203, 782, Θ, 215), παρακ. FεF(έ)λυμαι.

Ἐὰν ὁ ἄορ. ἐλίσθην (=ἐκυρτώθην ἐκαμπυλώθην, ἐκυλίσθην. Ἰλ. Ψ, 393, Ω, 510, Ὀδ. Ι, 433) ἀνήκει ἐνταῦθα, εἶναι ἀμφίβολον. Εἶναι δ' ὁ ἀρίστος οὗτος παρ' Ὀμήρῳ ἄνευ F.

3. (Fερ-) Fέρρω (=ἀπέρχομαι), ἄορ. ἀπόFερσα (=παρέσυρά, ἀφήρπασα. Ἰλ. Ζ, 348, Φ, 283, 329, πρβλ. τὸ λατίν. verro =συλῶ, ἀρπάζω).

4. (κελ-) ἄορ. ἐκελου (=Ἀττικ. ὠκεῖλα) μόνον εὐχρηστος.

5. (κερ-) κείρω, ἄορ. ἐκερσα καὶ ἐκειρα (?), μέλλ. ἀπαρ. κερρέιν (Ἰλ. Ψ, 146+). Μέσ. κειρόμενοι (Ἰλ. Ψ, 136+) παρατ. κείροντο (Ὀδ. Ω, 46+), ἄορ. μέσ. κείρασθαι (Ἰλ. Ψ, 46, Ὀδ. Δ, 198).

6. (κυρ-) κυ'ρω (=τυγχάνω) καὶ μέσ. κύρεται (Ἰλ. Ω, 530), ἄορ. μετοχ. ἐνεργ. κύρσας (Ἰλ. Γ, 23 καὶ Ψ, 428).

7. (ὄρ-) ὄρνυμι (=ἐγείρω, ὑψῶ), παρασχηματισμὸς ὄρ'ρω (ἄορ. παθ. ὠρίνθη) καὶ ὄροθ'ρω, προστακ. ὄρνυθι, μέλλ. ὄρσω (Ἰλ. Φ, 335+), ἄορ. ὄρσα, ἄορ. ῥ' ὄρορον.

Ἀντὶ τοῦ ὄρο'ρον (Ἰλ. Μ, 142+) καὶ ὄρνυε (Ἰλ. Ο, 613).

Ὁδ. Φ, 100) ὀφείλει νὰ γραφῇ ἄρνυσαν καὶ ἄρνυ. Τοιοῦτοι ὑποποποὶ στίχοι εἶναι ἐπίσης καὶ Ἰλ. Ξ, 378 (ᾠμνυε). Τ, 175 (ᾠμνέτω). Τ, 393 (ζεύγνυσον). Ὁδ Κ, 345 (ἀπώμνυνε). Ο, 437. (ἐπώμνυσον). Τ, 288 (ᾠμνυε).

Μέσον ὄρνυμαι. Παρασχηματισμός ὄρσμαι, ἄορ. β' ἀνευ θεματικοῦ φωνήεντος ὄρμην, τρίτ. ἐνικ. καὶ ᾠρετο, προστ. ὄρσεο (ὄρσειν). Μετὰ ὁμοίας σημασίας ἐνεργ. ἄορ. ὄρουσα καὶ ὁ παρακ. ὄρωρα, μέσ. παρακ. τρίτ. ἐνικ. ὀρώρεται, ὑποτακ. ὀρώρηται (ὄρα § 447, 18).

Ὁ τύπος ἐπι- ὄρονται (Ὁδ. Ξ, 10' +) καὶ ἐπι- ὄροντο (Ὁδ. Γ, 471 +) φαίνονται ὅτι εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἀνήκουσι. Τοῦλάχιστον ὑπάρχει τὸ ἐπορώρει (Ἰλ. Ψ, 112) μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας.

8. (φυρ-) φῦ'ρω (= ἀναμινύω, βρέχω), ἄορ. ἐφύρσα (Ὁδ. Σ, 21 +), παθ. πάρακ. πεφυρμένος (Ὁδ. Ι, 397), πεφυρμένη (Ὁδ. Ρ, 103. Σ, 172. Τ, 596).

§ 518. Ἐκ τῶν ὑγρολήκτων τὸν μέλλοντα σχηματίζουν εἰς -σω μόνον τὸ θέρσμαι, μέλλ. θέρσομαι (Ὁδ. Τ, 507 +), ἄορ. β' παθ. ἐθήρη (Ὁδ. Ρ, 23 +) τὸ ὄρνυμι, μέλλ. ὄρσω (Ἰλ. Φ, 335 +) (ὄρα § 517, 7) καὶ τὸ διαφθέρω, μέλλ. διαφθέρω (Ἰλ. Ν, 625 +), ὁ δὲ παρακ. διέφθορα εἶναι ἀμεταβ. μετὰ παθητικ. σημασίας (Ἰλ. Ο, 128 +).

§ 519. Ἐκ τῶν ὑγρολήκτων ἀνώμαλα περὶ τὸν σχηματισμὸν εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (ἀγερ-) ἀγείρω (= συναθροίζω). Μέσ. ἀγείρομαι, παρατατ. ἀγείρομην (κατὰ τμῆσιν μετὰ τῆς ἐπί. Ὁδ. Λ, 632) καὶ ἐσαγείρομην (Ἰλ. Ο, 240. Φ, 417. Ὁδ. Ξ, 248), παρασχηματισμός ἡγέρομαι, ἄορ. β' μέσ. ἡγ(ε)ρόμην, ἡγρετο (Ἰλ. Η, 434 καὶ Ω, 789), ἡγέροντο, ἀπαρ. ἡγέσθαι (Ὁδ. Β, 385 +), μετοχ. ἡγρόμενος, ἄορ. παθ. ὡς μέσ. ἡγέροην (Ἰλ. Α, 57. Δ, 152. Χ, 475. κτλ.), ἄορ. μέσ. ἐυναγείρατ' τι (= ζυνήγειρον ἑαυτῶ. Ὁδ. Ξ, 323. Τ, 293), παρακ. μέσ. ἀγήγεμαι. Τὸ δ' ἀμγαγείρομαι εἶναι ἀποθετ. ἀπαντῶν ἀπαξ ἀμγαγέροντο (Ἰλ. Σ, 37 +).

2. (ἄερ-) αἰίρω (Ἀττικ. = αἰρω), ἄορ. ἤερα, ἄορ. παθ. ἤερθην. Παρασχηματισμός τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρτατ. μέσ. ἡερέβομαι. Παράβαλε καὶ τὸ (ῆ) ἄῆρ (γεν. ἡέρος = Ἀττικ. ὁ ἄῆρ), τὸ ἄορ (τὸ ξίφος), μετήρορ (= Ἀττικ. μετώρορ), παρήρορ (= παραρτώμενος, ἐκ τοῦ παρ αἰίρω), σενήρορ (ἐκ τοῦ συναίρω = συζεύγω, ἐντεῦθεν καὶ ξυναορίζ. ξυνωρίζ). ἄωρον πόδες (Ὁδ. Μ,

89+ = κρεμαστοί). Παθ. υπερσ. τρίτ. ἐνικ. ἄωρτο ('Ιλ. Γ, 272 και Τ, 253).

Ο ὑστερον τύπος αἶρω φέρεται μόνον ἐν τρισὶν ὑπόπτοις χωρίοις, αἶρωτας ('Ιλ. Ρ, 724+) και παθ. ἄρθεις ('Ιλ. Ν, 63 και 'Οδ. Ε, 393).

Τὸ τρίτον ἐνικ. τοῦ μέσ. ἄρ. ἤρατο ('Οδ. Α, 240. Δ, 107. 'Ιλ. Γ, 373. Ξ, 510. Σ, 165) γραπτέον ἤρετο και ἀντὶ τοῦ ἠράμεθα ('Ιλ. Χ, 393+), ἤρα (= ἤραο. 'Οδ. Ω, 33+) γραπτέον ἠρόμεθα και ἤρε' ἐκ τοῦ ἀορίστου ἠρόμην τοῦ ἀρνεύμαι (ὁ δ' ἠρόμην δὲν εἶναι Ὀμηρικὸς. ἐλήθη δ' ἐκ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου ὑπὸ τῶν βιβλικῶν).

Ἐὰν τὸ ἐραίρω (= φρονεύω, διαφθείρω), οὐ και μέσ. ἐραιρόμερος (= ἐναίρων) και μέσ. ἄρ. ἐνήρατο, ἐνταῦθα ἀνήκουσι, δὲν εἶναι βέβαιον. Εἰς τὸ ἐραίρω ἀνήκει τὸ οὐσιαστ. ἐραρα (= τὰ λάφυρα, λατ. spolia), ἐντεῦθεν και ἐραρίζω.

3. (ἀν-) ἀνομαι (= συμπληροῦμαι, εἰμὶ ἐν τῷ τέλει) μόνον ἐνεστ. και παρατ. ἤνετο ('Οδ. Ε, 243). Τὸ ἐνεργ. ἄνω (= τελειῶ. 'Οδ. Γ, 496+).

Τὸ α εἶναι βραχυὸν ('Ιλ. Σ, 473), ἀλλὰ μακρόν ἐν τῇ θέσει ('Ιλ. Κ, 251 και 'Οδ. Β, 58).

Μετ' ἐπεκτεταμένου θέματος εὐρίσκεται τὸ ἀνύ'ω, μέλλ. ἀνύσω και ἐξανύ'ω (§ 482.6), ἄρ. ἠύσα.

4. (ἀρ-) ἀρνεύμαι (= λαμβάνω), ἄρ. ῥ' ἠρόμην (οὐχι δὲ ἠράμην. ῥα § 519, 2) και ἀρόμην, ὑποστ. ἄρωμαι, εὐκτ. ἀρόμην και ἀπαρέμω, ἀρέσθαι.

5. (ἀσπαρ-) ἀσπαίρων (= σπαρασσόμενος) και ὁ παρατ. ἥσπαιρε και ἥσπαιρον μόνον.

6. (ἀνρ-) ἐπαυρίσκειν (= ἔχω ὠφέλειαν, ἀπόλαυσιν. 'Ιλ. Ν, 733+), μέλλ. ἐπαυρήσεται ('Ιλ. Ζ, 353+), ἄρ. ῥ' ἐνεργ. ὡς μέσ. ἐπαύρον (μόνον ἐπαύρης, ἐπαύρη, ἐπαυρέμεν, ἐπαυρεῖν), μέσ. ἄρ. ἐπαύρηαι ('Ιλ. Ο, 17+), ἐπαύρωται ('Ιλ. Α, 410+).

7. (βαλ-) βάλλω, μέλλ. βαλῶ και βαλέω, ἄρ. ῥ' ἔβαλον. ὑποτακτ. βάλησθα, εὐκτ. βάλοισθα, ἀπαρέμω. βαλέειν (ὁ γραπτέον βαλέμεν § 437), θαυμαστικ. ἄρ. βάλεισκε, παρακ. βεβλήκοι, ὑπερσ. τρίτ. ἐνικ. βεβλήκειν. Παθ. ἐνεστ. προστ. βάλλειν, ἄρ. ῥ' ἄνευ θεματ. φωνήεντος ὡς παθ. ἐβλήτο, βλήτο, ὑποτακ. βλήεται, εὐκτ. βλήο, ἀπαρ. βλήσθαι, μετοχ. βλήμενος (§ 487, 3), παρακ. βέβλησαι (§ 430, σημ.) τρίτον πληθ. βεβλήσται.

ὑπερσ. βεβλήατο καὶ ἐν μεταφορικῇ σημασίᾳ (ἐπὶ ψυχικῶν παθημάτων) βεβολημένος (Ψλ. Ι, 9. Ὁδ. Κ, 247). βεβολήατο (Ψλ. Ι, 3).

Ἐκ τοῦ συμβάλλω εὐρίσκεται ἀπαρέμφ. ἐμβολήμεναι (=συμπλακῆναι ἐν πολέμῳ. Ψλ. Φ, 578+). Ἀντὶ τοῦ ἐμβολήτην (Ὁδ. Φ, 15) ἀναγνωστέον «ἐμβολήατο» καὶ ἀντὶ τοῦ ἐμβολήσαι (Ψλ. Υ, 335) γραπτέον «ἐμβολήσαι».

8. (βοῶλ-) βοῶλομαι (=ἐπιθυμῶ § 516) μόνον ἐνεστ. καὶ παρτατ., φέρεται δὲ καὶ παρτατ. προβέβουλα (=προκέκρινα. Ψλ. Α, 113+). Βραχυτέρος ἐνεστωτικ. τύπος εἶναι ὁ βόλομαι (Ψλ. Α, 319. Ὁδ. Π, 387) καὶ παρτατ. ἐβόλοτο (Ὁδ. Α, 234).

9. (γέγων-) παρτατ. γέγωνά (=ἐξάκουστος γίνουμι βοῶν), ἄορ. β' ἐγέγωνον. Ὁ τύπος (ἐ)γεγώνον (Ὁδ. Ι, 47. Μ, 370, Ρ, 161) μεταγραπτέος εἰς ἐγέγωνον. Ἀντὶ δὲ τοῦ γεγωνώς (Ψλ. Θ, 227) ἀναγνωστέον «γεγωνός».

10. (γεν-) γίγνομαι, ἄορ. β' ἐγενόμην καὶ θαμιστικ. γενέσκειτο, παρτατ. γέγονα καὶ γεγάασι, γεγάως (ὄρα 496, 2). Ἀορ. μέσ. ἐγενάμην μετὰ μεταβαστ. σημασίας (=ἐγέννησα).

Πλημμελῶς ἐν τισι χωρίοις φέρεται ὡς ἐνεστώσ γένομαι (Ψλ. Υ, 128. Χ, 477. Ω, 210. Ὁδ. Δ, 208. Η, 198), πιθανῶς δ' εἶναι ὁ ἐν τῇ νῆξ Ἰωνικῇ τύπος γῆ'ρομαι (οὕτω δὲ γράφει τὰ εἰρημένα χωρία καὶ ὁ Nauck), ἐξ οὗ ἐγινε κατὰ σύγχυσιν ὁ γείρομαι, πιθανῶς δ' ἀντ' αὐτοῦ ὀφείλει νὰ γραφῇ γίγρομαι (ὄρα § 489, 5, σημ.).

11. (δαίδαλ-) δαίδαλλω (=ποικίλλων, κοσμῶν. Ψλ. Ξ, 479 καὶ Ὁδ. Ψ, 200) μόνον.

12. (δεμ-) δέμω (=κτίζω), παρτατ. ἔδεμον, ἄορ. ἔδεμε καὶ μέσ. ἐδέμματο (Ὁδ. Ζ, 9), παρτατ. παθ. δεδμημένοι (ὅστις δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸν δεδμημαί τοῦ δάμνημι § 561, 2), ὑπερσ. ἐδέδμητο. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ δέμας (=σῶμα, ὡς οἶκος ψυχῆς ὄν), δόμος (λατ. domus).

13. (ἐγείρ-) ἐγείρω (=ἐξυπνῶ, διεγείρω), ἄορ. ἤγειρα. Μέσ. ἐγείρομαι, ἄορ. β' μέσ. ἔγρετο, εὐκτ. ἔγγ'ιτο, προστ. ἔγρευ, ἀπαρ. ἐγρέσθαι (Ὁδ. Ν, 124), μετοχ. ἐγγρήναι, παρτατ. ἐγγήγορα (§ 447, 8. 498).

14. (ἐντύρ-) ἐντύρω (=παρασκευάζω), ἄορ. ἐντύρα, προστ. ἡ ἄορ. β' ἐντύε (Ψλ. Ε, 720. Θ, 382. Ὁδ. Ψ, 289). Μέσ. ἐντύρόμενοι (Ὁδ. Γ, 33), ὑποτακ. ἄορ. ἐντύνει (Ὁδ. Ζ, 33),

μετοχ. ἐντυραμένη ('Οδ. Μ, 18). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οὐ-
σιαστικὸν τὰ ἔντεα (=τὰ ὅπλα).

15. (Fερ-) Φεῖρω (=λέγω· 'Οδ. Β, 162. Α, 137. Ν, 7),
παρ. μέσ. εἴροντο ('Οδ., Α, 542+), μέλλ. Φερέω, παρ. παθ.
Φεῖρησθαι (εἰρήνηται. 'Ιλ. Δ, 363. 'Οδ. Ι, 503), Φεῖρητο
(Ιλ. Κ, 540. 'Οδ. Π, 11. εἴρητο), μετ' ὅλ. μέλλ. Φεῖρησο-
μαι (εἰρήσομαι. 'Ιλ. Ψ, 795+).

16. (ἐρ-) εἶρομαι (=ἐρωτῶ), μέλλ. εἰρήσομαι, ἀόρ. 6' ἡρό-
μην. Παρασχηματισμὸς τοῦ ἐνεστώτος εἶναι ἐρέσθαι, ἐρέω, ἐρε-
εῖνω καὶ εἰρωτάω. Περί τῆς προστακτ. ἐρέω ('Ιλ. Α, 611+)
ὄρα § 544. Περί δὲ τῆς ὑποτακτ. ἐρήσομεν (ἢ ἐρεῖσομεν. 'Ιλ. Α,
62+) ὄρα § 456.

17. (ἐριδαν-) ἐριδαίνω (=ἐρίζω, διαγωνίζομαι) μόνον ἐνεστώσ.
Παρασχηματισμὸς ἐριδμαίνω (=ἐρεθίζω. 'Ιλ. Π, 260+).

Τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἀόρ. ἐριδήσασθαι ('Ιλ. Ψ, 792+) εἶναι ὑ-
ποπτον (ὄρα § 290, σημ.).

18. (θει-) θείνω (=κτυπῶ) παρ. εἴθειρε ('Ιλ. Φ, 491), ἀόρ.
θεῖνεν ('Ιλ. Π, 339), μετοχ. θείνας ('Ιλ. Υ, 481). Παθ. θειρό-
μενος ('Ιλ. Α, 588. Ζ, 135. 'Οδ. Ι, 459).

19. (ιαλ-) ἰάλλειν (=πέμπειν, ῥίπτειν. 'Οδ. Ν, 142), παρ. ἰάλλων,
ἀόρ. ἦηλα ('Ιλ. Ο, 19. κτλ.).

20. (κελ-, κλ-) κέλομαι (=προτρέπω), μέλλ. κελήσεται ('Οδ.
Κ, 296+), ἀόρ. 6' ἐκεκλόμην. Πρὸς τούτοις κελείω, μέλλ. κε-
λεύσω, ἀόρ. ἐκέλευσα.

21. (κλιν-, κλι-) κλίνω, ἀόρ. ἐκλίνα, ἀόρ. παθ. ἐκλίνθην
καὶ (θέμα κλι-) ἐκλίθην, παρ. κεκλί'αται ('Ιλ. Π, 68. 'Οδ.
Δ, 608), κεκλινέντος, ὑπερσ. (ἐ)κέκλιτο ('Ιλ. Κ, 472. Ε, 356).

22. (κραν-) κραίνω (=ἐπιτελῶ) καὶ κραϊνίω, ἀόρ. ἔκρηνα
καὶ ἐκρήνη, παρ. παθ. καὶ ὑπερσ. 3 ἐνικ. κεκρᾶ'αται ('Οδ.
Δ, 616. Ο, 116), κεκρᾶ'ατο ('Οδ. Δ, 132).

23. (κριν-, κρι-) κρίνω, ἀόρ. ἔκρινα, ἀόρ. παθ. ἐκρίνθην
(κατὰ μετοχ. μόνον. 'Ιλ. Ν, 129. 'Οδ. Θ, 48) καὶ (ἐκ θέματ.
κρι-) 3 πληθ. διέκριθεν ('Ιλ. Β, 815+), παρ. παθ. κεκρί-
μέντος. Μέσ. κρίνομαι (=ἐκλέγω τι ἐμαυτῶ, διακρίνομαι, ἐρμη-
νεύω ὄνειρους), ἀόρ. μέσ. ἐκρίναμην.

24. (κταν-, κτεν-) κτείνω (=φονεύω),* μέλλ. κτενέω, ἀόρ. 6'
ἐκτάνον, ἀόρ. παθ. ἐκτά'θην ('Οδ. Δ, 538) καὶ κατεκτάθην ('Ιλ.
Ε, 558 καὶ Ν, 780), ἀόρ. 6' ἀνευ θεματ. φωνήεντος κατέκταν

(Ἰλ. Δ, 319), ἔκτ᾽, ἔκτ᾽αμεν, ἔκτ᾽α, ὑποτ. κτέωμεν, ἀπαρ. κτᾶ'-
μεναι, μετοχ. κτάς. Μέσ. ἄορ. μετὰ παθ. σημασ. ἀπέκτατο (Ἰλ.
Ο, 437), ἀπαρ. κτάσθαι (Ἰλ. Θ, 558), μετοχ. κτάμενος (Ἰλ.
Χ, 75), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. κατακτενέσθε (Ἰλ. Ξ, 481+),
ὅστις ὀφείλει νᾶ γραφῇ «κατακτενέσθε», ὡς γράφει καὶ ὁ Nauck.

Ὁ μέλλων κτερέω (Ἰλ. Ζ, 409. Σ. 309) γραπτέος διὰ τοῦ
Ε κτερέω, ὡς γράφει καὶ ὁ Nauck.

25. (μαρ-, μαρία) μαίρομαι (=εἰμι μανιώδης, λυσσῶ ἐπὶ πό-
λεμον) μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ ὁ παρατατικός.

26. (μαρ-) μάρ᾽αμαι (=μάχομαι) μόνον ἐνεστώς καὶ παρατ.

27. (μαρμαρ-) μαρμαίρω (=ἀστράπτω) μόνον κατὰ μετοχὴν
τοῦ ἐνεστώτος μαρμαίρων εἶναι εὐχρηστον.

28. (μελ-) μέλει (=ἔστι φροντίς, μέλει) καὶ προσωπ. μέλω
(=γίνομαι ὑποκείμενον φροντίδος. Ὀδ. Ι, 20+) μέλλ. μελήσει,
ἄορ. ῥ' μέμβλετο (Ἰλ. Τ, 343. Φ, 516. Ὀδ. Χ, 12 ἐκ τοῦ με-
μείλετο, πρβλ. μεσημερία καὶ μεσημβρία), παρακ. μέμηλε.

29. (μελλ-) μέλλω (=μέλλω, διανοοῦμαι) μόνον ἐνεστώς καὶ
παρατατικός ἐμελλορ (καὶ μέλλε, μέλλον).

30. (μερ-) παρακ. ἢ ἄορ. ῥ' ἔμμορε (=ἔσμορε =μετετέληφε
τινος. Ἰλ. Α, 278. Ο, 189. Ὀδ. Ε, 335. Λ, 338), ὑπερσ.
εἴμαρτο (Ἰλ. Φ, 281. Ὀδ. Ε, 312. Ω, 34).

Τὸ ἔμμορεν ὡς ἄριστος μὲν ὑπάρχει (ἐν Ἰλ. Α, 278 καὶ Ο,
189), ὡς παρακείμενος δ' ἐν Ὀδυσσεΐᾳ (Ε, 335 καὶ Λ, 388).
Ὁ ἐνεστώς μείρομαι (Ἰλ. Ι, 616+) ὑπάρχει μόνον ἐν τινὶ νόθῳ
στίχῳ.

31. (μολ-) καταβλώσκω (Ὀδ. Π, 466+ =διέρχομαι, δια-
βαίνω), προβλώσκω (=προβάλλω, ἐξέρχομαι, Ὀδ. Τ, 25. Φ,
239. 385), ἄορ. ῥ' ἔμολορ καὶ πρόμολορ, παρακ. μέμβλωκα.

32. (μυρ-) μῦ'ρομαι (=δακρύω, θρηνῶ, λατ. moereo. πρβλ.
moenia καὶ munio) καὶ παρατ. μύροτο (Ἰλ. Τ, 6) μόνον.

33. (ξαι-) ξαίω (=ἐξανοίγω μαλλίᾳ) μόνον ξαίρειν (Ὀδ.
Χ, 423+).

34. (ὀδνρ-) ὀδῦ'ρομαι (=θρηνῶ, κόπτομαι), παρατ. ὠδνρήμην
καὶ μέσ. ἄορ. ὀδνράμενος (Ἰλ. Ω, 48).

35. (ὀλ-) ὀλλύμι (=ἀφανίζω), παρασχηματισμός ὀλέω, πα-
ρατατ. ὀλεον καὶ θαμνιστικός ὀλέσκεν, μέλλ. ὀλέσω καὶ ὀλέω,
ἄορ. ὀλε(σ)σα. Παθ. ὀλλύμενοι καὶ παρασχηματισμός ὀλέχονται,
παρατατ. ὀλλήντο καὶ ὀλέχοντο, μέλλ. ὀλεῖται (Ἰλ. Β, 325. Η,

91. Ὀδ. Ω, 195) καὶ ὀλέσθε (Ἰλ. Φ, 133), ὀλέσθαι (Ἰλ. Ο, 700, Φ, 278), ἄορ. ῥ' μέσ. ὡς παθ. ὀλόμην (ὀλετο, ὀλοντο) καὶ ὤλεο, ὤλετο, ὑποτ. ὀλωμαι, ὤλῃται, ὤληται, -ονται, εὐκτ. ὀλοισθε, ἀπαρ. ὀλέσθι, παρακ. ἐνέργ. ὡς παθ. ὤλωλα καὶ ὑπερσ. ὀλώλει (Ἰλ. Κ, 187). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ μετοχὴ οὐλόμενος (=οὐλος, ὁ περὶ οὐ δύναται νὰ λεχθῇ τὸ ὀλοιο. § 516) ὡς ἐπιθετον ἐν χρήσει οὐσα.

36. (ὀφελ-) ὀφέλλω (=αὐξάνω), παρατ. ὀφείλον καὶ ὀφέλλε(ν), ἄορ. εὐκτ. ὀφέλλειν (=ὀφελ-σειεν, ὀφέλλειν, Ἰλ. Π, 651. Ὀδ. Β, 334, ὅπερ ὁμοῦς ὁ Nauck γράφει ἀοφείλειν). Παθ. παρατ. ὀφέλλετο (Ἰλ. Ψ, 524. Ὀδ. Ξ, 233).

37. (ὀφελ-) ὀφείλω (=χρεωστῶ), παρατ. ὀφείλον (Ἰλ. Α, 688), ἄορ. ῥ' ὀφείλον (ὡς ἐν τῇ Ἀττικῇ) καὶ ὀφείλορ. Παθ. ὀφείλετο (Ἰλ. Α, 685. 697). Λέγεται δὲ καὶ ὀφέλλω (=ὀφελ-ῖω), παρατ. ὀφείλλον καὶ ὀφείλλον. Παθ. ὀφείλεται (Ὀδ. Γ, 367, ἐνθα ὁμοῦς ὑπ' ἑλλων γράφεται ἀοφείλεται).

38. (παλ-) πάλλω (=σείω, κινῶ), παρατ. πάλλον, ἄορ. ἐπῆλα, πῆλται. Παθ. πάλλεται, παλλόμενος, ἄορ. μέσ. ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος πάλτο μετὰ παθ. σημασίας (ὄρα § 487, 17). Εἰς τὸ ἀναπάλλω ἀνήκει καὶ ὁ ῥ' ἄορ. ἀμπεπαλῶν.

39. (πέλ-) πέλω ἢ πέλομαι (=εἰμι), παρατ. πέλε(ν) καὶ (ἐ)πέλοντο καὶ θαμιστ. πελέσκεο, ἄορ. ῥ' ἐπλόμην (=ἐγενόμην), οὐτινος μόνον εὐχρηστον εἶναι τὸ ἐπλεο καὶ ἐπλεν καὶ ἐπλετο. Ἐπεκτεταμένος τύπος εἶναι πωλόμαι.

Ὁ ἐνέργ. ἄορ. ἐπλεν (Ἰλ. Μ, 11+) εἶναι ὑποπτος, ἂν καὶ εἶναι ἀνώνυμος τοῦ Ἀριστάρχου, ἀνθ' οὗ γραπτέον πιθανῶς «ἔσκεν» κατ' εἰκασίν Nauck.

40. (περ-) πείρων (=διαπερῶν, διαπερονῶν), παρατ. ἐπειρον (Ὀδ. Γ, 33. κτλ.), ἄορ. ἐπειρα, παρακ. παθ. πεπαρμένος.

41. (πλνρ-) πλύνω, παρατ. θαμιστ. πλύνεσκον, μέλλ. πλυνέουσα (Ὀδ. Ζ, 59), πλυνέουσαι (Ὀδ. Ζ, 31), ἄορ. πλύναν (Ὀδ. Ζ, 93), μετοχ. πλύνασα (Ὀδ. Ω, 147). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οὐσιαστικὸν πύελος (=πλυνός, Ὀδ. Τ, 553+ ἀντὶ τοῦ πλύελος).

42. (πορ-) ἄορ. ῥ' ἐπιρον (=ἐπόρισα, παρέσχον), παρακ. παθ. πέπρωται. Ἐντεῦθεν παράγεται καὶ τὸ πορσύνω (Ὀδ. Γ, 403 καὶ Η, 347), μέλλ. πορσύνεω (Ἰλ. Γ, 411+), πρὸς καὶ τὸ Ἀττ. πόριζω.

43. (σερ-) παρακ. παθ. ἔερμαι (σέσεμαι =συνηρμολογῆμαι).

Ἰλ. Ε, 89. Ὀδ. Σ, 296) καὶ ὑπερσ. ἔεργο (Ὀδ. Ο, 460), πρβλ. καὶ τὸ λατ. serere (συνείρω), series (σειρά, εἰρμός).

44. (ταμ-) τάμνω (=τέμνω), παρκατ. ἔταμνον, ἀόρ. β' ἔταμον, μέλλ. ταμείν (Ἰλ. Ν, 707+), ὅπερ λανθῶς γράφεται ατεμείν, ὁ δὲ Nauck γράφει αταμείν. Παθ. ταμνόμενος, παρκατ. ἐταμνόμην, μέσ. ἀόρ. ταμέσθαι, παρκατ. τεταμμένον (Ὀδ. Ρ, 195+).

Ἀντὶ τοῦ τέμνειν (Ὀδ. Γ, 175+) γράπτεον ταμνέμεν, διότι παρ' Ὀμήρῳ δὲν λέγεται διὰ τοῦ Ε τέμνω.

45. (ταν-, τετ-) τιταίνω καὶ τάνυ'ω καὶ προσέτι τείνω, μέλλ. τανύ'ω (§ 482,9), ἀόρ. ἐτάνυ(σ)σι καὶ ἔτεινα, μετοχ. τιτήρας (Ἰλ. Ν, 534+), παθ. τειάνυσμαι καὶ τετάμαι, ἀόρ. παθ. ἐτανύσθη καὶ ἐτάσθη. Ἄνευ θεματ. φωνήεντος ἐνεστ. παθ. 3 ἐνικ. τάνυται (Ἰλ. Ρ, 393+).

ΣΗΜ. Ἐκ θέματος τ ε ν ἔγινε τ ν, ἐξ οὗ=τ α (=τ ν) καὶ τ α ν (=τ ν' ο).

46. (τίλ-) τίλλω (=μαδῶ), οὐτινος μόνον τοῦ παρκατ. τὸ τίλλε (Ἰλ. Χ, 406. Ὀδ. Ο, 526), τίλλοι (Ἰλ. Χ, 78), παθ. τίλλοιτο (Ὀδ. Κ, 567), τίλλεσθην (Ἰλ. Ω, 711).

47. (φαν-) φαίνω καὶ φαίνω (Ὀδ. Η, 102. Ι, 145. Μ, 383. κτλ.), παρκατ. φαῖνε, ἀόρ. ἔφηνε, ὑποστ. φήνωσι, ἐνικ. φήνει, ἀπαρ. φήναι. Μέσ. φαίνομαι, παρκατ. θαμίστ. φαίνεσθε, μέλλ. φανείσθαι, ἀόρ. ἐφάνην καὶ θαμίστ. φάνεσκε (Ὀδ. Α, 587. Μ, 241. 242), ἀόρ. παθ. φάνθη (Ἰλ. Ρ, 650+), καὶ ἔξεφανθη (Ἰλ. Δ, 468. Ν, 278. Ὀδ. Μ, 441) καὶ 3 πληθ. φάνθεν (Ἰλ. Α, 200+) καὶ ἔξεφάνθεν (Ἰλ. Τ, 17+), παθ. παρκατ. 3 ἐνικ. πέφανται (Ἰλ. Β, 122. Π, 207), μετοχ. πεφανόμενον (Ἰλ. Ξ, 127), μετ' ὀλίγ. μέλλ. πεφήσεται (Ἰλ. 155+, ὅστις δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸν πεγήσεται τὸν ἐκ θέματος φεν- γινόμενον), ἔφη. ἐπίθ. ἄφαντος (Ἰλ. Ζ, 60 καὶ Υ, 303).

Εὐρίσκεται καὶ ἐπίτομος τύπος προστακτικῆς φάε (Ὀδ. Ξ, 502+, πρβλ. καὶ κραδαῶν (Ἰλ. Η, 213. κτλ.) καὶ ὑφᾶν (Ὀδ. Η, 105+) ἐκ τοῦ κραδαίνω καὶ ὑφαίνω). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ δι' ἀναδιπλώσεως ἐπεκτεταμένον παμ-φαίνω (μετοχ. παμφαίνων καὶ παμφανῶν, -ωσα) καὶ πιφανόσκω καὶ παιφάσσω (Ἰλ. Β, 450. Ε, 803).

ΣΗΜ. Τὸ φ α ν θ η κτλ. ἔγινε κατ' ἀφομοίωσιν ἀντὶ τοῦ φ α ε ν θ η (πρβλ. νηπιᾶς ἀντὶ τοῦ νηπιέας).

48. (φεν-) ἀόρ. β' ἔφενον (=ἐφόνενσα) (§ 485, 17), παρκατ. πέφαται (Ἰλ. Ρ, 689. Τ, 27. Ὀδ. Χ, 54. Ἰλ. Ο, 140. Ρ,

164), τρίτ. πληθ. πέφαιται, άπαρ. πεφάσθαι ('Ιλ. Ν, 447. Ξ, 471. Ω, 254), μετ' όλίγ. μέλλ. πεφήσονται ('Ιλ. Ν, 829. Ο, 140. 'Οδ. Χ, 217). Ένταυθα άνήκει και τó 'Αρηήφατος (ό υπό του 'Αρεώς ή έν τή μάχη φονευθείς. 'Ιλ. Τ, 31. Ω, 415. 'Οδ. Α, 41. Τουτό δ' άλλοι γράφουσιν «'Αρηϊ φατός») μολή-φατος (=μυλότριπτος. 'Οδ. Β, 355+), όδενή-φατος (=ό τής όδύνας φονευών, καταπαύων. 'Ιλ. Ε, 401.900. Α, 847), πρόσφατος (=ό πρό μικρού πεφονευμένος, 'Ιλ. Ω, 757+), πρβλ. και φόνος, φονεύς. όρα § 87.

49. (φθερ-) φθείρουσι ('Οδ. Ρ, 246+), μέλλ. διαφθέρσει ('Ιλ. Ν, 625+), παθ. φθείρεσθε ('Ιλ. Φ, 128+) παρ. άκ. ένεργ. ως παθ. διέφθορας (Ιλ. Ο, 128+).

50. (χαιρ-) χαιρώ, παρ. άκ. χήαιρον, θαμιστ. χήαιρεσκον, μέλλ. χήαιρήσειν ('Ιλ. Ο, 363+) και κεχαιρησέμεν ('Ιλ. Ο, 98+) και κεχαιρήσεται ('Οδ. Ψ, 266+), άόρ. ε' χήαρηρ' και έκεχαιρόμην ούτινος μόνον τó κεχ'ά'ρωτο, εύκτ. κεχ'ά'ρωτο ('Οδ. Β, 249. Γ, 438) και κεχ'αρώατο ('Ιλ. Α, 256), παρ. άκ. μόνον μετοχ. κεχ'ά'ρηότα ('Ιλ. Η, 312+).

Εύρίσκεται και άόρ. μέσ. χήρωτο ('Ιλ. Ξ, 270+), άνθ' ού έσως γραπτέον Εήρωτο έκ του ήδωμαι, ούτινος εύρίσκεται μόνον ό άόρ. ήρωτο ('Οδ. Ι, 353+).

51. (χραισμ-) άόρ. ε' χήραισμον, άόρ. α' έκχραισμήσα, μέλλ. χήραισμήσω.

Γ') Ρήματα εις Ω μετά χαρακτῆρος Σ.

§ 520. Πολλά θέματα εις ασ- και εσ- έχουσι τó ένεστωτικόν θέμα έπηυξημένον διά του j (§ 466), μετά δέ την άποβολήν του Σ ό ένεστώς γίνεται -αίω και είω.

Τά ρήματα ταύτα είναι μαιόμαι (=μάσ-جومαι), ραίω (νάσ-جومαι =κατοικώ), ραίω (=τρέχω, ρέω, ειμί πλήρης. 'Οδ. Ι, 222+), άλλα και ρ'ά'ω. άκείομαι (άκέσ-جومαι), άλλα και άκείμαι, ρεικείω και ρεικέω, όκνείω και όκνέω, τελείω και τελέω, κτλ. 466.

Έκ του ελάνω (θέμα έλασ-) φέρεται και ένεστώς άνευ έπαυξήσεως ελάνω.

§ 521. Τό Σ του θέματος πρό του σ δέν έκπίπτει, όθεν εύρίσκεται ό μέλλ. εις -σσω και ό άόρ. εις σσι. Έντεύθεν δ' ύστερον έγιναν οι νεώτεροι τύποι δι' άπλοποιήσεως των δύο σσ εις έν -σω, -σα και έκ τούτων ύστερον και ό 'Αττικός μέλλων δι' άπο-

βολῆς τοῦ Σ μεταξύ δύο φωνηέντων, ὡς *μαίνομαι*, *μέλλ. *μάσσομαι* (Ίλ. Δ, 190), *ἀόρ. ἐμασσάμην* (Ὁδ. Ι, 302), *τελέω* καὶ *τελέω*, μέλλ. Ἀττικ. *τελέω* (Ὁδ. Β, 256), *ἀόρ. ἐτέλεσα* (Ίλ. Α, 523) καὶ *ἐτέλεσα* (Ίλ. Ι, 299).

§ 522. Ῥήματα βαρύτερα μετὰ χαρακτηῆρος Σ ἀποβαλλομένου μεταξύ δύο φωνηέντων καὶ ἀνωμαλῶς σχηματιζόμενα εἶναι ταῦτα.

1. (*ᾄσ-*) *ᾄω* (=βλάπτω), *ἀόρ. ᾄασα ἢ ᾄσα*, *ἀόρ. μέσ. ᾄασάμην ἢ ᾄασάμην*, *ἀόρ. παθ. ᾄάσθην*. Ἐκ τοῦ παθ. ἐνεστώτος εὐρίσκεται μόνον τὸ *ᾄαται*. Ῥημ. ἐπιθ. *ᾄατος*.

2. (*αἰδέσ-*) *αἰδέομαι* (=Ἀττικ. *αἰδοῦμαι*), *ἀόρ. ἤδε(σ)άμην* καὶ *ἤδεσθην*. Προστ. ἐνεστ. *αἰδέω* (Ίλ. Ω, 503 καὶ Ὁδ. Ι, 269), ἄλλως δὲ λέγεται αὕτη *αἶλο* ἐκ τινος βραχυτέρου θέματος *αἰδ-*, ἐξ οὗ καὶ τὸ τρίτον ἐνικ. τοῦ παρ. *αἶλο* καὶ μετοχ. ἐνεστώσ *αἰδόμενος* (§ 546).

3. (*αἰρέσ-*) *αἰρέω*, μέλλ. *αἰρέσω* καὶ *ἀόρ. ἤρεσα* (οὐχὶ ὀρθῶς γράφεται μέλλ. *αἰρήσομαι* (Ὁδ. Π, 380) καὶ *ἀόρ. αἰτήσωσι* (Ὁδ. Π, 403. Ίλ. Ψ*, 552)).

4. (*ἄρεσ-*) [*ἄρεσκω*] (ὁ ἐνεστώσ δὲν ἀπαντᾷ), *ἀόρ. ἤρεσα*, μέλλ. *μέσ. ἄρεσσομαι* (Ὁδ. Θ, 402) καὶ *ἄρεσόμεθα* (Ίλ. Δ, 362. Ζ, 526., ἀνθ' ὧν ὁ Nauck γράφει *ἀάρεσόμεθα*), *ἀόρ. μέσ. ἤρε(σ)άμην* καὶ *ἀπαρέυσσασθαι* (Ίλ. Τ, 183+).

5. (*ἰλασ-*) *ἰλάσσομαι* (=ἐξίλεω, ἐξευμενίζω τινά), *ἀόρ. μέσος ἰλα(σ)άμην*. Παρακ. ἐνεργ. ὑποτ. 3 ἐνικ. *ἰλήκησι* (=ἰλεως ἦ. Ὁδ. Φ, 365+), προστ. *ἰλήθι* (=ἔσο ἰλεως, ἰλάσθητι. Ὁδ. Γ, 380+). Ἐνεστώσ *ἰλᾶ'ομαι* (Ίλ. Β, 550+).

6. (*κοτεσ-*) *κοτέω* καὶ *κοτέομαι* (=ὀργίζομαι, ἔχω κότον), *ἀόρ. μέσ. ἐκοτε(σ)άμην*, παρακ. μετοχ. *κεκοτηώς*.

7. (*λοFεσ-*) *λοέω* (=λούω. Ὁδ. Δ, 252+), *ἀόρ. ἐλόε(σ)σα*, παρακ. παθ. *λελουμένος*, μέσ. *ἀόρ. λοε(σ)άμην*. Ἀπ' ἀρέμ. μέσ. ἐνεστ. *λοέεσθαι* (Ίλ. Ζ, 508. Ὁ, 265), *λοῦσθαι* (Ὁδ. Ζ, 216+). Παρακ. ἐνεργ. 3 ἐνικ. *λόε* (Ὁδ. Κ, 361+), μετοχ. *λόων* (Ίλ. Ο, 393+).

ΣΗΜ. Ὁ Nauck ἀντὶ τοῦ «*ἦ ν ω γ ο ν δ' ἄ ρ α μ ι ν λ ο ὤ σ θ α ι*» (Ὁδ. Ζ, 216+) εἰλάζει νὰ γράψῃ «*ἦ ν ω γ ο ν δ' ἐ λ ο ε σ σ α σ θ α ι*».

8. (*μαρσε-*) *μαρξέομαι* (Ὁδ. Ρ, 471+) καὶ *μάρομαι*, μέλλ. *μαρέσσομαι* καὶ *μαρέομαι*, *ἀόρ. ἐμαρ(ε)σάμην*.

Οἱ τύποι *μαρήσομαι* καὶ *ἐμαρησάμην* ἀντὶ τοῦ *μαρέσσομαι* καὶ *ἐμαρεσάμην* εἶναι ἀπόβλητοι. Ὑποπτοὶ εἶναι καὶ οἱ τύποι *μα-*

χέοιτο ('Ιλ. Α, 272., ἀνθ' οὗ γραπτέον «μαχεύονται»), μαχεύονται ('Ιλ. Α, 344., ἀνθ' οὗ γραπτέον «μαχεύονται». ὅρα § 433, σημ.), μαχεύμενον ('Οδ. Α, 403), μαχεύμενοι ('Οδ. Ω, 113).

9. (ρεσ-) ρέομαι καὶ ρίσσομαι (§ 461), μέλλ. ρέομαι (§ 482, 7). Ἐνταῦθα καὶ ρόσ-τος καὶ τὸ ῥῆμα ροστήω, μέλλ. ροστήσω καὶ ἄορ. ἐνόστησα.

Μέλλ. 1 ἐνικ. ἀγάρ ρεῦμαι ('Ιλ. Σ, 136+), ἀνθ' οὗ γραπτέον «ρέομαι γάρ» καὶ μέλλ. ρίσσομαι ('Ιλ. Ψ, 76+), δευτέρ. ἐνικ. ρεῖαι ('Οδ. Α, 114 καὶ Μ, 141), ἀνθ' οὗ ἀναγνωστέον «ρέειαι» (§ 545).

10. (πενθεσ-) πενθείω ('Ιλ. Ψ, 283+), ἀπαρέμφ. πενθήμεναι (§ 540), ἀπαρ. ἄορ. πενθέσσαι (οὐχὶ δὲ πενθησαι, 'Ιλ. Τ, 225+):

11. (ποθεσ-) ποθέω, ἀπαρ. ποθήμεναι (§ 540), ἄορ. ἐπόθεσα (= Ἀττικ. ἐπόθησαι καὶ ἐπόθεσαι).

12. (στερεσ-) μόνον ἀπαρ. τοῦ ἄορ. στερέσαι ('Οδ. Ν, 262+ = Ἀττικ. στερῆσαι).

§ 523. Τὰ ἐπόμενα βαρύνοντα μετὰ χαρακτήρος Σ ἔχουσιν ἄλλα (ἐκτὸς τοῦ α καὶ ε) πρὸ τοῦ σ φωνήεντα. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (Φερυσ-) Φερῦ'ω (= σύρω, ἔλκω) καὶ παρασχηματισμός εἰρῦ'ω, μέλλ. Φερῦ'ω ('Ιλ. Α, 454 κτλ. ὅρα § 482, 5), ἄορ. ἐ-Φέρ(ϋ)σσα. Μέσ. Φερῦ'ομαι καὶ παρασχῆμ. εἰρῦ'ομαι ('Ιλ. Φ, 588), μέλλ. Φερῦ'ομαι ('Ιλ. Ξ, 422. κτλ. § 482, 5), ἄορ. μέσ. ἐΦερ(σ)σάμην, παρὰκ. FeΦερῦμαι (ἢ εἰρῦμαι, 'Ιλ. Δ, 248. Ν, 682. Ξ, 75. κτλ.), ὑπερσ. FeΦερῦ'μην (ἢ εἰρῦ'μην, 'Ιλ. Μ, 454. Ξ, 30. Ο, 654. 'Οδ. Χ, 90. Ψ, 229), μετ' ὀλίγ. μέλλ. εἰρῦ'σομαι ('Ιλ. Σ, 276., ἐνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται «εἰρῦ'σσομαι»). Μέσ. ἐνεστώς ἄνευ θεματ. φωνήεντος ἔρυσθαι (= φυλάττειν, 'Οδ. Ε, 484. Ι, 194. Κ, 444. Ξ, 260. Ρ, 429) καὶ εἶρυσθαι (= διαφυλάττειν, κατασκοπεῖν, 'Οδ. Γ, 268. Ψ, 82. 151) καὶ πιθανῶς καὶ τὸ εἰρῦ'αται ('Ιλ. Α, 239).

Τὸ F ἐν τῷ παρατ. καὶ ἀρίστῳ τοῦ ῥήματος τούτου ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀποβάλλεται, τὸ δ' ἔρυσθαι μετὰ τοῦ F ὑπάρχει μόνον ἐν τῷ 'Οδ. Ι, 194. Κ, 444. 'Ο δὲ παρασχηματισμός εἰρῦν γίνεται πιθανῶς ἐκ τοῦ ἐF(ε)ρῦν, ἄορ. εἶρυσ(σ)α (= ἐF(ε)ρυσ(σ)α).

Τοῦ ἐρῦν τύπος ἐπεκτεταμένος εἶναι τὸ ῥυστάζω (= ἔλκω, σύρω

Ἰλ. Ω, 755. Ὀδ. Η, 109. Υ, 319. πρβλ. καὶ νεύω, νευστάζω, νυστάζω).

2. (ὀδυσ-), ὀδρ. ὠδυσ(σ)άμην (= ὠργίσθην, ἐμίσησα, πρβλ. λατ. odi) καὶ ὀδυσ(σ)άμην, παρ. κ. ὠδωδυσταί μοι (= ὠργισμένους μοὶ ἐστι. Ὀδ. Ε, 423).

Τούτῳ συγγενεῖ καὶ τὸ κύριον Ὀδυσσεύς. (§ 92).

3. (ὄω-) ὄω καὶ ὄωμαι (Ἀττικ. οἶμαι), ὀδρ. ὠυσάμην καὶ ὠυσθην. Ἡ ἐν τῇ Ἀττικῇ φερόμενη συναίρεσις εἰς οἱ (οἶμαι, ὠ-ήθη) φέρεται ἐν τῷ μέσῳ μόνον, ὥς αὐτὰ οἶμαι εἶναι (Ὀδ. Κ, 193), ἐνθα ἀναγνωστέον αὐτὰ ἔμμεν ὄω, ἐν δὲ τῇ ἐνεργητ. φωνῇ εἰς διάφορα χωρία καὶ πάντοτε τὸ α' ἐνικ. τῆς ὀριστικῆς τοῦ ἐνεστώτος καὶ ἐν τοῖς πλείστοις χωρίοις ευκολώτατα δύναται νὰ ἀποκατασταθῇ ὁ ἀσυναίρετος τύπος (Ἰλ. Ε, 252. Ι, 315. Κ, 105. Λ, 763. Ο, 298. Ρ, 709. Τ, 71. Υ, 362. Φ, 533. Ψ, 310. Ω, 727).

4. (φαίω-) φαίω (= συντρίβω, θραύω), παρ. ἔρραιε, μέλλ. φαίσεμαι (Ὀδ. Θ, 569. Ν, 177), ὀδρ. φαίση (Ὀδ. Ψ, 235), ἀπαρ. φαῖσαι (Ὀδ. Ν, 151). Παθ. φαίόμενος (Ὀδ. Ζ, 326), ὀδρ. παθ. ἐρραίσθη (Ἰλ. Η, 339).

Ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ κέ Φαί ἐγκέφαλος διὰ σπέος . . . θειομένου φαίοντο πρὸς οὐδὲ (Ὀδυσ. Ι, 459) γραπτέον «φαίοντο» (= χέ-οιτο). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ φαιστήρ (= σφύρα. Ἰλ. Σ, 477+, ἐνθα φέρεται θηλυκὸν «φαιστήρη κρατερῇ», ἀλλ' ἤδη ὑπὸ τοῦ Nauck ἐγράφη «φαιστήρη κρατερόν»).

§ 524. Τινὰ βαρύτερα ῥήματα ἔχουσι σύμφωνον πρὸ τοῦ Σ. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (ἀΐεξ-) ἀέξω (= Ἀττικ. αὔξω καὶ αὐξάνω, λατ. augeo) μόνον ἐνεστ. καὶ παρ. ἀέξω (Ὀδ. Ρ, 489). Μέσ. ἀέζεται (Ἰλ. Σ, 110. Ὀδ. Β, 315. Ξ, 66), ἀέξετο (Ἰλ. Θ, 66. Λ, 84. Ὀδ. Ι, 56. Κ, 93. Χ, 426).

2. (ἀλέξ-) ἀλέξω (= ἀπομακρύνω, βοηθῶ), μέλλ. ἀλεξήσεις (Ἰλ. Ι, 251+), ἀπαρ. ἀλεξήσεις (Ἰλ. Υ, 315. Φ, 374), μετοχ. ἀλεξήσονται (Ἰλ. Ζ, 109+), ὀδρ. εὐκτ. ἀλεξήσεις (Ἰλ. Γ, 346+), ὀδρ. ἑ' ἀλάλε (Ἰλ. Ψ, 185+), ὑποτακτ. ἀλάλεσσιν (Ὀδ. Κ, 288+), εὐκτ. ἀλάλοις (Ὀδ. Ν, 319+), ἀλάλοι καὶ ἀλάλοισιν, ἀπαρ. ἀλάλεσσιν (Ἰλ. Τ, 30) καὶ ἀλάλεσμεναι (Ἰλ. Ρ, 153) καὶ ἀλάλεμεν (Ὀδ. Ι, 237), μετοχ. ἀλάλων (Ἰλ. Ι, 604). Μέσ. ἀλεξόμενοι (Ὀδ. Ι, 57), ὑποτακτ. ἀλεξώμεσθα (Ἰλ.

Λ, 348. X, 231), ἀορ. μέσ. ἀπαρ. ἀλέξασθαι ('Ιλ. N, 475. O, 565. κτλ.)

3. (τερσ-) τέρσεται (=ξηραίνεται. 'Οδ. H, 124+), παρατ. ἐτέρσετο ('Ιλ. Λ, 267. 848), τέρσοντο ('Οδ. E, 152), ἀορ. 6^η παθ. ἀπαρ. τερσήμεναι ('Οδ. Z, 98) καὶ τερσήναι ('Ιλ. Π, 519). 'Αορ. ἐνεργ. μεταβ. τέρσηντε (=ἀπεξήραντε. 'Ιλ. Π, 529+) ἐξ ἀχρήστου ἐνεστῶτος τερσαίνω (πρόβλ. λατ. terra [=τέρσα] = γῆ, torreo=τερσαίνω).

Δ') Ῥήματα εἰς Ω μετά χαρακτήρος F.

§ 525. Πολλὰ θέματα εἰς αF καὶ εF ἐπαυξάνουσι τὸν ἐνεστώτα διὰ τοῦ j, ἅτινα μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ F γίνονται -αῖω καὶ -εῖω, ὡς (κλᾱFjω) κλαῖω, (πλέFjω) πλεῖω, κτλ. ὅρα § 466.

§ 526. Ῥήματα εἰς αF παρ' Ὀμήρῳ εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (αF-) ἰαῖω (=ι-ᾱFjω =κοιμῶμαι), παρατ. ἱανον καὶ θαμιστ. ἰαίεσκον, ἀορ. ᾠεσα, αἴσαμεν. ᾠεσαν, ἀπαρ. αἴσαι καὶ ᾠσάμεν ('Οδ. II, 367+), ἀπαρ. ἰαῦσαι ('Οδ. Λ, 261+).

2. (γαF) γαῖω (=ἀγᾱλλομαι. γαυριῶ=γάFjω) μόνον ἡ μετοχὴ «κινθεῖ γαῖων» ('Ιλ. Λ, 405. E, 906. Θ, 51. Λ, 81. πρόβλ. καὶ τὸ ἐπιθ. γαῦρος).

Συγγενὴ εἶναι τὸ γανῦμαι, μετοχ. γανῶον, γανῶσα, μέλλ. γανῶσεται ('Ιλ. Ξ, 504+) καὶ τὸ γηθέω (λατ. gaudeo), παρακ. γέγηθα.

3. (δαF-) δαῖω (=καῖω=δᾱFjω), παρατ. δαῖε καὶ δαῖον ('Ιλ. Σ, 347. 'Οδ. Θ, 436). Παθ. δαίεται καὶ μετοχ. δαῖόμενος, παρατ. δαίετο, μέσ. ἀορ. ὑποτακτ. δᾶ'ηται ('Ιλ. Γ', 316 καὶ Φ, 375), παρακ. δέδηε(ν), ὑπερσ. δεδήει.

4. (καF-) καῖω (κάFjω=καῖω), παρατ. ἔκαε καὶ καῖε, ἀορ. ἐνεργ. ἔκηε, (ἔ)κηε, ἔκηαν, ὑποτακτ. κήομεν ('Ιλ. H, 377. 396), εὐκτ. κήαι ('Ιλ. Φ, 336), κήαιεν ('Ιλ. Ω, 38), ἀπαρ. κῆαι ('Οδ. O, 97), μετοχ. κῆαντες ('Οδ. I, 231). Παθ. καίεται, καιδόμενος, παρατ. καίεο ('Οδ. Ω, 67), καίετο, καίοντο, ἀορ. παθ. ἐκά'η, καήμεναι ('Ιλ. Ψ, 198. 210), ἀορ. μέσ. κῆαντο πῦρ ('Ιλ. I, 88), κηάμενος ('Οδ. Ψ, 51), κηάμενοι ('Ιλ. I, 234).

5. (κλαF-) κλαῖω (κλᾱFjω), παρατ. ἔκλαιον, θαμιστ. κλαίεσκε, μέλλ. κλαύσσομαι ('Ιλ. X, 87) καὶ κλαύσονται ('Ιλ. Σ, 340. Γ', 210), ἀορ. κλαῦσε(ν) ('Οδ. Γ, 261. Ω, 292), μετοχ. κλαύσας ('Ιλ. Ω, 48).

6. (γρF-) ἀρ. γραύω ('Ιλ. Ε, 138+) και ἀρ. ε' ἔγραε και ἔγρατε ('Ιλ. Φ, 69+).

§ 527. ῥήματα εἰς εF παρ' Ὁμήρῳ εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (ἀλεF-) ἀλέομαι (=ἐκκλίνω, ἀποφεύγω) και ἀλέεται ('Οδ. Ξ, 400), μετοχ. ἀλεόμενος ('Ιλ. Π, 711), ἀόρ. μέσ. ἡλεάτο και ἀλεύατο ('Οδ. Υ, 300), ἀλεύατο ('Οδ. Χ, 260), ὑποταχτ. ἀλεύεται ('Οδ. Ω, 29), εὐκτ. ἀλείατο ('Οδ. Υ, 368), προσταχτ. ἄλναι ('Ιλ. Χ, 285), ἀλέασθε ('Οδ. Δ, 774), ἀπαρ. ἀλέασθαι, μετοχ. ἀλευόμενος. Παρασχηματισμός εἶναι τὸ ἀκλίνω.

2. (δεF-) δεύομαι (=Ἀττικ. δέομαι), παρ. εὐδεύω, ἐδέετο, μέλλ. δευήσεται και ἀπαρ. δευήσεσθαι. Ἐνταῦθα ἀνήκει και τὸ ἐπίθετ. ἐπιδευής (=Ἀττικ. ἐνδεής).

Τὸ ἐνεργ. δεύω εὐρίσκεται μόνον ἐν τῷ «τυτθὸν ἐδεύησεν» ('Οδ. Ι, 540+). Τὸ δ' «ἐμείο δ' ἔδησεν ἀρήν» ('Ιλ. Σ, 100) δὲν δύναται νὰ ἔχη ὀρθῶς και ἴσως γραπτέον ἐμείο δ' ἐδεύετ' ἀρήν.

Τὸ ἀπρόσωπον δεῖ ὑπάρχει μόνον ἐν 'Ιλ. Ι, 337, ἔνθα ἴσως γραπτέον γρή. Ὅλοις διάφορον εἶναι τὸ δεύω (=ραίνω).

3. (θεF) θείω και θέω (=τρέχω), παρ. εἴθε(ν) και θαμιστ. θέεσκον, μέλλ. θεύσεται ('Ιλ. Ψ, 623) και ἀπαρέμφ. θεύσεσθαι ('Ιλ. Λ, 700).

4. (κλεF-) κλείω (=κλείζω, φημιζω), παθ. ἐνεστ. κλέομαι ('Οδ. Ν, 299+), παρ. εἴκλεο ('Ιλ. Ω, 202+). Οὐσιαστ. κλέος. Συγγενές εἶναι και τὸ θέμα κλυ- (=ἀκούω. ὅρα § 530, 4).

5. (ρεF-) ρέω (=κολυμβῶ) μόνον ἐνεστώς και παρατατικός. Παρασχηματισμός εἶναι τὸ ρήγω και ρήγομαι, μέλλ. ρήξομαι ('Οδ. Ε, 364+).

6. (πλεF-) πλείω (πλέFjω) και πλέω, παρ. ἐπλεον, μέλλ. πλέεσθε ('Οδ. Μ, 25+). Παρασχηματισμός εἶναι τὸ πλώ ('Ιλ. Φ, 302 και 'Οδ. Ε, 240), ἀόρ. ε' ἔπλων ('Οδ. Γ, 15, Μ, 69, Ξ, 339), μετοχ. ἐπιπλῶς ('Ιλ. Ζ, 291+, ἔνθα κακῶς γράφεται «ἐπιπλώσας») και ἐπιπλώσας ('Ιλ. Γ, 47+), ῥηματ. ἐπίθετ. πλωτός ('Οδ. Κ, 3+).

7. (πρεF-) πρέω (πνέFjω) και πρέω, παρ. ἀνέπνεον, ἀόρ. ἀνέπνευσα και ἔμπνευσε και ἐνέπνευσε, ὑποτ. ἐπιπνεύσωσι, ἀπαρ. ἀμπνεύσαι. Παθ. ἀόρ. ἀμπνύσθη ('Ιλ. Ε, 697, Ξ, 436), παρ. κ. πέπνυσαι (=εἶ συνετός), ἀπαρ. πεπνύσθαι, μετοχ. πεπνυμένος, ὑπερσ. πέπνυσο. Μέσ. ἀόρ. ε' ἄνευ θεματ. φωνήεντος ἀμπνύσθαι ('Ιλ. Χ, 222, ἔνθα κακῶς γράφεται ἀμπνυε, διωρθώθη δὲ ἤδη

ὕπο Cobet καὶ Nauck) καὶ ἀμπνῦτο ('Ιλ. Α, 359. X, 475. κτλ.).

Οἱ ἀόριστοι ἀμπνύμην καὶ ἀμπνύθην (ἢ ἴσως ὀρθότερον ἀμπνύ'θην) εἶναι ἰσοδύναμοι καὶ τίθενται ἐν μεταφορικῇ σημασίᾳ = ἀνέπνευσα, ἀναψυχὴν ἔλαβον.

8. (ρέF-) ρέω, παρατ. ἔρρεον, ἀόρ. παθ. ῥύη ('Οδ. Γ, 45+). Παρασχηματισμός ἐστὶν τὸ ῥώομαι, παρατ. ἐρρώωτο, ἀόρ. μέσ. ἐρρώσαντο.

9. (σFεF-) σείω (=κινῶ), ἀόρ. ἔσσενα (§ 40. 489, 4). Μέσ. σεύονται, παρατ. ἐσσεύετο, ἐσεύοντο, ἀόρ. μέσ. σεύατο, ἐσσεύατο, ὑποτ. σεύονται, εὐκτ. σεύαιτο, ἀπαρ. σεύασθαι, μετοχ. σευάμενος, ἀόρ. 6' ἄνευ θεματ. φωνήεντος ἐσσύ'μην, ἔσσυο, ἔσσυτο, παρακ. ἐσσύμαι, μετοχ. ἐσσυμένος (1). 'Εν τῇ αὐξήσει πάντοτε λέγεται ἐσσ-, εὐρίσκεται δὲ καὶ παθ. ἀόρ. ἐξεσύ'θη ('Ιλ. Ε, 293+), ὅστις εἶναι πλημμελὴς καὶ ὑπὸ τοῦ Nauck κατ' ἀνάγνωσιν Ἀριστάρχου γράφεται ἀξελεύθη.

'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λαοσσός (=ὁ τὸν λαὸν κινῶν εἰς μάχην· ἐπίθετον τοῦ Ἀρεως, τῆς Ἑριδος, τῆς Ἀθηνῆς, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀμφιαρέου).

'Ὡς ἐπεκτεταμένος ἐνεστώς διὰ τοῦ j εἶναι ὁ σείω (=σFεFjω) μόνον ἐνεστώς καὶ παρατ. ἔσσειον.

10. (ρεF-) ρέω καὶ ἔρχεω ('Οδ. Ι, 10+), ἀόρ. ἔρρενα καὶ ἔρρεα (§ 489, 6). Παθ. ἀόρ. ἐρύ'θη, μόνον ἐν τῇ εὐκτ. ρυθείη ('Οδ. Τ, 590+), παρακ. κέχυται, κέχυνται, ὑπερσ. ἐκέρυτο καὶ ἐκέρυντο. Μέσ. ἀόρ. 6' ἄνευ θεματ. φωνήεντος (ἐρύ'ντο, (ἐ)ρύ'ντο, ρυμένη καὶ αἰγύντο ('Ιλ. ΙΙ, 471), ἀμφέγυτο ('Ιλ. Β, 41), ἐξερύ'ντο καὶ ἐκέρυτο ('Οδ. Τ, 470. 504), ἐκρύ'μενος ('Ιλ. Φ, 300. 'Οδ. Θ, 515), μέσ. ἀόρ. α' (ἐ)ρέβατο.

'Υποπτον εἶναι τὸ ρέω ὡς μέλλων, ασημά τέ Foi ρεύω ('Οδ. Β, 222+), ἴσως δὲ εἶναι ἀόρ. ὑποτακτ. μετὰ σημασ. μέλλ. καὶ γραπτέον ασημά κέ Foi ρεύω (§ 410).

Ε') Ῥήματα εἰς Ω φωνηεντόληκτα.

§ 528. Τὰ φωνηεντόληκτα ῥήματα εἰς -Ω εἶναι ἀσυναίρετα καὶ συνηρημένα. Καὶ τὰ μὲν ἀσυναίρετα ἔχουσι χαρακτήρα ι, υ, ω ἢ δίφθογγον, ὡς κηκί'ω, κληῖ'ω, κοιῖ'ω, μαστί'ω, μηνῖ'ω, μη-

(1) Πλημμελῶς τονίζεται ἐσσύμενος καὶ ἐπεσσύμενος.

τίθωμαι, ἀγλίω, δακρύω, ἰθύνω, μεθύνω, οἰκύνω, ἰδρύω, τρώω (= Ἀττικ. τιτρώσκω), ὑπνύνω, ἄγορεύω, ἀλιπτύνω, ἀμφοπολεύω, ἀριστεύω, ἀργεύω, βασιλεύω, δαιτρεύω, ἡλιογυεύω, ἱερεύω, τομεύω, πομπεύω, χακεύω. Τὰ δὲ συννηρημένα ἔχουσι χαρακτηριστῆρα ε, α, ο.

1) Ἀσυναίρετα φωνηεντόληκτα

§ 529. Φωνηεντόληκτα ῥήματα μετὰ χαρακτηριστῆρος υ βραχύ-
νουσιν αὐτὸν ἐν τῇ ἄρσει πρὸ φωνήεντος (§ 32), ὡς οἰκύνει ('Ιλ.
Γ, 408), οἰκύν'ομεν ('Ιλ. Ξ, 89) ἐκ τοῦ θέματος οἰκύν. μετοχ. ἄρσ.
οἰκύν'σας ('Οδ. Δ, 152).

§ 530. Ἀνώμαλα φωνηεντόληκτα εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (ἀγορευ-) ἀγορεύω (= λέγω, ὁμιλῶ), παρατ. ἀγόρευον, μέλλ.
ἀγορεύσω καὶ ἄρσ. μόνον ἀγόρευσεν ('Ιλ. Θ, 29. I, 694), προστ.
ἀγόρευσον (ἐνίοτε), ἀγορεύσατε ('Ιλ. Σ, 142), ἔνθα ὅμως ὁ Nauck
γράφει ἀγορευῆσαι κατ' ἀνάγκωσιν Ζηνοδότου), ἀπαρ. ἀγορευσαί.
Λέγεται δὲ καὶ ἀγορεύασθε ('Ιλ. Β, 337), παρατ. ἡγορεύασθε
(Ιλ. Θ, 230+), ἡγορεύωτο ('Ιλ. Δ, 1+), ἄρσ. μέσ. ἀγορή-
σατο ('Ιλ. Α, 73. 253. Β, 78, 283. κτλ.).

ΣΗΜ. Ἄ γ ο ρ ε ὕ ω μ ἔ ν = ἀπλῶς λέγω, ὁμιλῶ, τὸ δὲ ἄ γ ο ρ ἄ ο -
μ α ι = ἐν ἀγορᾷ (συνελεύσει) ὁμιλῶ.

2. (δFι-) δέδFοικα (§ 496,3), δέδFοικας, δέδFοικε καὶ δέ-
δFια, δέδFιας ('Οδ. Σ, 80+), δέδFιε, δέδFίμεν, δέδFίαν
(Ιλ. Ω, 663+), προστ. δέδFίθι ('Οδ. Σ, 63. Ιλ. Ε, 827. Ξ,
342. κτλ.), δέδFιτε ('Ιλ. Γ, 366+), ἀπαρ. δέδFίμεν ('Οδ. I,
274), μετοχ. δέδFίστα, -ες, -ότων, -ότας, ὑπερσ. ἐδέδFίμεν
(Ιλ. Ζ, 99+) καὶ ἐδέδFίσαν ('Ιλ. Ε, 790. Η, 151. Ο, 652),
μέλλ. δFείσεται ('Ιλ. Γ, 130+) καὶ δFείσεσθαι ('Ιλ. Ο, 299+),
ἄρσ. ἐδFείσα (ἐδδείσα) καὶ ἄρσ. ε' ἐδFίον, οὗτινος εὐρίσκεται τὸ
δFίον ('Ιλ. Χ, 251+) καὶ δFίε ('Ιλ. Ε, 566. I, 433. Α, 556. κτλ.).

δέδFίσσομαι (δειδίσσομαι = Ἀττικ. δεδίττομαι), μέλλ. δεδFί-
ξεσθαι ('Ιλ. Γ, 201 καὶ 432), ἄρσ. μέσ. δεδFίξασθαι ('Ιλ. Σ, 164+).

Τὸ θέμα δFι- ἐνισχύεται διὰ τοῦ κ (§ 493). Ἐκ τοῦ οὕτως
ἐνισχυομένου θέματος δF(ε)ικ εἶναι ὁ δέδFοικα παρακείμε. καὶ ὁ
δέδFίσσομαι (= δεδFίκ-jομαι).

Ὁ ἐνιστῶς δείδω, ὅστις ἐν τισι χωρίοις εὐρίσκεται ὡς πρώτη
λέξις τοῦ στίχου ('Ιλ. Κ, 39. Α, 470. Ξ, 44. Τ, 24. 'Οδ. Ε,
419. 473. Μ, 122), εἶναι τύπος πλημμελὴς καὶ ἀντ' αὐτοῦ

γραφπτεόν δέδFια (ἡ δεῖδια), ὅπερ καὶ ὁ Nauck πανταχοῦ εἰσήγαγεν.

3. (δυ-) δὺ'ρω (= Ἀττικ. δύομαι), παρατ. ἔδυνον, ἀλλὰ καὶ δύομαι, παρατ. δυνέσθην καὶ δύνοντο, μέλλ. μέσ. δύσομαι, δύσαι, ἄορ. ἑ' ἔδυν, τρίτ. ἐνικ. δὺ, θαμιστ. δύσκειν ('Ιλ. Η. 574), πληθ. ἔδυσαν καὶ ἔδυν ('Ιλ. Δ, 222. Λ, 263), ὑποτ. δὺ'ῃ, εὐκτ. δὺ'ῃ (ἡ δυνίῃ. Ὀδ. Σ, 348 καὶ Υ', 286., ἐνθα ἴσως γραπτέον ἀδύοιν) καὶ ἀναδὺ'ῃ (Ὀδ. Ι, 377+, ἐνθα ἴσως γραπτέον ἀναδύοιν), προστ. δύνθι, δύντε, ἀπαρ. δύνμεναι καὶ δύναι (ἀλλὰ καὶ ἐκδύνειν ἐν 'Ιλ. ΙΙ. 99., ὅπερ ὁμως ὑπ' ἄλλων νομιᾶζεται εὐκτική), μετοχ. δύντα, μικτὸς ἄορ. (ἐ)δύνετο, κτλ. (ὄρα 2 488, 3), παρκα. δέδυνκα.

Μεταβαστ. εἶναι τὸ δὺ'ω (= Ἀττικ. δὺ'ω), μέλλ. δύσω, ἄορ. δύσαι.

4. (κλυ-) ἄορ. ἑ' ἐκλύον, ἐκλυες, ἐκλυε, ἐκλυνον καὶ κλύνον, προστ. κλῦθι, κλῦτε καὶ μετ' ἀναδιπλώσεως κέκλῦθι, κέκλῦτε, ῥηματ. ἐπὶθ. κλυνός.

ΣΗΜ. Τὸ ἐκλυνον κατ' ἄλλους εἶναι παρατ. μετὰ σημεσίας ἀορίστου. Συγγενὲς εἶναι τὸ λατ. cluere (= ἰκνούω).

5. (λυ-) λυ'ω (= Ἀττικ. λυ'ω), παρατ. (ἐ)λυνον, μέλλ. λύσω, ἄορ. (ἐ)λύουα. Μέσ. ἄορ. ἑ' ἄνεν θεματ. φωνήεντος μετὰ παθητ. σημασ. λύτο καὶ λύντο ('Ιλ. Η, 16. Ο, 435), ἄορ. παθ. λυ'θη καὶ 3 πληθ. λυ'θεν, παρκα. παθ. λέλυται, λέλυνται, ὑπερσ. ἐλέλυτο.

Εὐρίσκεται καὶ τις ἀμφίβολος εὐκτική τοῦ παθ. παρκαίμ. ἡ ὑπερσυντ. λέλυτο ('Ὀδ. Σ, 238+), ἀλλ' ἐνταῦθα γράφεται συνήθως λέλυτο ἢ λέλυντο.

6. (ρυ-) ρυ'ομαι (= σφῶζω, ἀπαλλάττω), ἄορ. μέσ. (ἐρ)ρυσάμην καὶ ἄορ. ἄνεν θεματ. φωνήεντος ἐρρυ'μην, ἔρρυσο ('Ιλ. Χ, 507), ἐρύτο, ρύ'ατο ('Ιλ. Σ, 515), ἀπαρ. ρύσθαι.

Ὅπου ἐν τῇ ὀριστικῇ τοῦ ἀορίστου ὑπάρχει εἰ, ὀρεῖται νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐρρ (ὡς 'Ιλ. Δ, 186. Η, 542. Χ, 303. Ω, 499).

Τὸ ῥῆμα δὲν πρέπει νὰ συγγένηται πρὸς τὸ Ρερῦ'ω (2 523, 1).

7. (τι-) τι'ρω (= Ἀττικ. τι'ρω). Μέσ. τίνομαι καὶ παρασχηματισμὸς τίνύμαι, μέλλ. τίσσομαι, ἄορ. μέσ. ἐτίσάμην, εὐκτικ. τίσαιω, τίσαιατο.

τίω (= τιμῶ), μέλλ. τι'σω, ἄορ. ἐτίσω, παρκα. παθ. τετιμένος

(Ίλ. Υ', 426. κτλ.). Παρασχηματισμός είναι τὸ τιμάω, μέλλ. τιμήσω, ἄορ. ἐτίμησα.

Ὁ μέλλων τί'σω καὶ ὁ ἄορ. ἔπιστα ὑπάρχουσι καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πληρώγειν (Ίλ. Α, 42. Ὀδ. Θ, 348. κτλ.) καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ τιμᾶν (Ίλ. Α, 508. κτλ.).

Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται τὸ ῥῆμα πρὸς τὸ τετίημαι καὶ τετιῶς (=δυσηρεστημένος, λελυπημένος. Ίλ. Θ, 447. Α, 555. 556. κτλ.).

8. (φθι-) φθί'νω (=φθί'νω ἀμεταβ.=φθείρομαι) καὶ τὸ ἐπιτεταμένον μεταβ. καὶ ἀμεταβ. φθίν'θω (=φθείρω καὶ φθείρομαι = Ἀττικ. φθί'νω), μέλλ. φθί'σομαι, ἄορ. ἄνευ θεματ. φωνήνετ. ἔφθίτο, ἔφθιάτο, ὑποτακτ. φθίεται, φθιάμεθα, εὐκτ. ἀποφθί'μην (=ἀποφθί'μην. Ὀδ. Κ, 51+), φθίτο (=φθί'το. Ὀδ. Α, 330+), ἀπαρ. φθίσθαι, μετοχ. φθίμετος (§ 487, 21), παρακ. ἔφθιται καὶ ὑπερσ. ἔφθ'ατο (Ίλ. Α, 251), ῥημ. ἐπιθ. ἄφθιτος. Μετὰ μεταβ. σημασι. εἶναι ὁ μέλλ. φθί'σω, ἄορ. ἔφθισι. Καὶ τὸ φθι'νῶω ἔχει ἐνίοτε καὶ μεταβ. σημασίαν (Ὀδ. Α, 250. Ξ, 95) καὶ ἀποφθινῶω θυγῶν (Ίλ. Η, 540).

Ὁ μεταβ. ἐνεστώς φθίω εἶναι ἀμφίβολος, φέρεται δὲ μόνον εἰς δύο χωρία (Ίλ. Σ, 446 καὶ Ὀδ. Β, 368).

Ἀντὶ τοῦ μόνον κατὰ τὸ τρίτον πληθ. ἀπαντῶντος παθητ. ἄορ. ἔφθιθεν (Ὀδ. Ε, 110. 133. Η, 251. Ψ, 331) ὀφείλει νὰ γραφῇ ἔφθι'ται.

Πρὸς τὴν εὐκτικήν τοῦ ἁορίστου ἀποφθίμην, φθίτο παράβαλε τὸ δαινύτο (Ίλ. Ω, 665+) καὶ δαινύατο (Ὀδ. Σ, 248+), οἵτινες εἶναι τύποι μοναδικοὶ ἔχοντες τὸ ι συνηρημένον μετὰ τοῦ φωνήεντος τοῦ ἡεματος.

§ 531. Φωνηεντόληκτά τινα ἔχρουσι τὸν ἐνεστώτα ἐπηυξημένον διὰ προσφυμάτων τινῶν. Τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. (βα-) βαί'νω, παρακ. (ἐ)βαιρον, μέλλ. βήσεται, ἄορ. β' ἔβην, βά'την καὶ βήτην, -βά'σαν ἢ -βὰν καὶ βῆσαν, ὑποκτ. βῆη, βῆομεν, βῶσιν, εὐκτ. βαιήν, ἀπαρ. βῆναι καὶ βήμεναι, μετοχ. βάς, μικτὸς ἁορίστος ἐβησάμην (περὶ οὗ ὅρα § 488, 2), παρακ. βέβηκα (ὅρα § 496, 1).

Προστακτ. ἐνεστώτος βάσκει (=πορεύου) πάντοτε μετὰ τοῦ ἰθι συνδεδεμένη, ὡς βάσκει ἰθι (Ίλ. Β, 8. Θ, 399. Α, 186. κτλ.).

Τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστώτος ἐκτός τοῦ βαίνων ὑπάρχει καὶ ἀναδεδιπλωμένος τύπος βαμβαίνων (Ίλ. Κ, 375+), βιβ'ας (διθάρι-

τος), προβιβάς (προβιβάντος), θηλ. βιβᾶσα (= Ἀττικ. βιβάζω); μετὰ τῆς αὐτῆς δὲ σημασίας καὶ ἡ μετοχὴ βιβάσθων (Ἰλ. Ν, 809. Ο, 676. Π, 534).

Μετὰ μεταβατ. σημασίας (=ποιῶ τινα βαίνειν) εἶναι ὁ μέλλ. ἐπιδήσω (Ἰλ. Θ, 197+) καὶ ὁ ἄορ. ἔβησα (= Ἀττικ. ἐβίβασα).

Ὁ μέσ. ἄορ. μετὰ μεταβατ. σημασ. ἀναβησάμενοι (Ὀδ. Ο, 475+) εἶναι ἀμφιβολος.

ΣΗΜ. Τὸ ἀρχικόν θέμα εἶναι β ε ν- (πρὸς λ. λατ. venio), β ν- (ἐξ οὗ β α καὶ (β ν' α) β α ν- (ἐξ οὗ β αίνω=βάνω).

2. (δα-) διδάσκω, ἄορ. (ἐ)δίδαξε, ἄορ. θ' δέδακε, ἄορ. παθ. ἐδά'ην, ὑποτ. δαίω, δαίωμεν (Ἰλ. Β, 299), ἀπαρ. δαίηναι καὶ δαίμεναι, μέλλ. δαίσει (Ὀδ. Γ, 187. Τ, 325) (§ 406, 4), ἄορ. μέσ. δεδάσθαι (Ὀδ. Π, 316+), παρκα. δεδάηκας, δεδάηκε, μετοχ. δεδαηότες καὶ δεδάως.

Εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἀνήκει πιθανῶς καὶ ὁ μέλλ. δῆω (§ 482, 2).

3. (δα-τ-) δάτέομαι (=μερίζω), σπανίως δὲ δαίομαι (Ὀδ. Α, 48. Ο, 140. Ρ, 332. δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ δαίομαι=καίρομαι), παρκατ. δατέοντο καὶ δατεῖντο (Ἰλ. Ψ, 121. Ὀδ. Α, 112), μέλλ. δάσονται, ἄορ. ἐδα(σ)άμητ, θαμιστ. δα-σάσκετο (Ἰλ. Ι, 333), παρκα. δέδασται καὶ 3 πληθ. δεδαίεται (Ὀδ. Α, 23+). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οὐσιαστ. δασμός (Ἰλ. Α, 166+=διανομή), συγγενές δ' εἶναι καὶ τὸ δαίζω.

4. (κιρ-α-) κίρ' αἶνω (=καταλαμβάνω, εὐρίσκω), παρκατ. ἐκίρηνον. Μέσ. κηράομαι, μέλλ. κηρήσομαι, ἄορ. μέσ. κηρήσατο, ὑποτ. κηρήσομαι, ἄορ. θ' ἐκί'ηην. ὑποτ. κηρήω, κηρήσει, κηρήομεν, εὐκτ. κηρήη, ἀπαρ. κηρήναι, κηρήμεναι, μετοχ. κηρείς καὶ κηρήμενος.

Ἐνεστώς κέημι δὲν ὑπάρχει, οἱ δ' αὐτῷ ἀποδιδόμενοι τύποι ἀνήκουσι τῷ θ' ἀορίστῳ ἐκέρην. Ὁ δὲ ἀορίστος θ' ἐκέρον, οὐ τινος φέρονται τύποι τινές, κέρον (τρίτ. πληθ. Ἰλ. Σ, 153), κέρειν (Ἰλ. Ω, 160), ἐκίρειν (Ὀδ. Γ, 169), κέρων (Ὀδ. Ο, 157), κέρεις (Ὀδ. Ω, 284, ἐνθα γράφεται «ἐκέρεις»), εἶναι μεταγενέστερος, ἀντὶ δὲ τῶν τύπων τούτων ἀναγνωστέον «κέρειν», «κίρη», «ἐκέρην», «κηρείς», «κέρη».

5. (μν-α-) μνικήσχω, προστ. μνήμησκε, μέλλ. μνήσει, ἄορ. μνήσας, ὑποτ. μνήση, μετοχ. μνήσασα. Μέσ. μνάομαι (Ἰλ. Α, 71. Π, 697. 771. Ὀδ. Δ, 106 καὶ Ο, 490., ὅστις δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸν μνάομαι=ζητῶ νὰ λάβω γυναικα), μέλλ.

μνήσομαι, ἄορ. ἐμνήσάμην, θαμιστ. μνησάσκετο, παραι. μῆμνη-
μαι, ὑποτακτ. μῆμνόμεθα ('Οδ. Ξ, 168), εὐκτ. μῆμνήμην ('Ιλ.
Ω, 745) καὶ μῆμνέωτο ('Ιλ. Ψ, 361., ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον
«μῆμνήτω»), ὑπερσ. μῆμνήμην, μετ' ὀλίγ. μῆλλ. μῆμνήσομαι.

6. (πα-τ-) πᾶτέομαι (=γεύομαι, ἐσθίω), ἄορ. μέσ. ἐπα(σ)ά-
μην, ὑπερσ. πεπάσμην ('Ιλ. Ω, 642), ῥημ. ἐπιθ. ἄπαστος.

7. (φθα-) φθᾶ'ρω (=φθάνω=Ἀττικ. φθᾶ'ρω), μῆλλ. φθῆ-
σονται, ἄορ. ἑ' ἐφθης, ἐφθη καὶ φθῆ, 3 πληθ. φθ'ᾶν ('Ιλ. Δ,
54), ὑποτ. φθῆσι, φθῆν, φθέωμεν, φθέωσιν, εὐκτ. φθαῖν, ἄνευ
προστακτ. καὶ ἀπαρεμφ., μέτοχ. φθάμενος.

2) Συνηρημένα γωρηνητόληκτα.

§ 532. Τὰ εἰς -εω ῥήματα οὐδέποτε σχεδὸν παρ' Ὀμήρῳ εὐ-
ρίσκονται συνηρημένα, ἐξαιρεῖται μόνον τὸ συνηρημένον -ει καὶ τὸ
-εν (ἐκ τοῦ εο).

§ 533. Ἡ ἐνεργ. εὐκτική ἔχει παρ' Ὀμήρῳ οὐχὶ τὰς Ἀττι-
κὰς λεγομένας τυπικὰς καταλήξεις -οῖην, κτλ., ἀλλὰ τὰς κατα-
λήξεις -έοιμι, -έοις, ἐοί. Μόνον εὐρίσκεται τὸ *γυλοῖη* ('Οδ. Δ,
692) καὶ *φοροῖη* ('Οδ. Ι, 320) μετὰ τῶν Ἀττικῶν καταλήξεων.

§ 534. Τῶν εἰς -άω ῥημάτων τὸνναντίον πολλὰ εὐρίσκονται
συνηρημένα, τὰ δὲ εἰς -όω, ἅτινα παρ' Ὀμήρῳ εἶναι ὀλίγα, φέ-
ρονται μόνον συνηρημένα.

Οἱ πλεῖστοι ὁμῶς τυποὶ, οἵτινες κατὰ τὴν παράδοσιν φέρονται
συνηρημένοι, ἀπαντῶσι καὶ ἄνευ συναϊρέσεως, ὅπερ προτιμᾶται
ἢ καὶ διὰ τὸ μέτρον εἶναι ἀναγκαῖον. Ἀντὶ τοῦ εἰδῶ ('Ιλ. Δ, 55),
εἰδῶμεν ('Οδ. Φ, 260), εἰδῶσι ('Ιλ. Δ, 549. Ρ, 659. Υ, 139)
καὶ εἰδῶ ('Ιλ. Β, 132) γραπτέον εἰῶ, εἰῶμεν, εἰῶσι, εἰῶσω.

§ 535. Τὰ εἰς -άω ῥήματα τὸ διὰ τῆς συναϊρέσεως γινόμενον
α ἢ ω διαιροῦσιν εἰς δύο συλλαβὰς ᾠᾶ καὶ οω. Τοῦτο δὲ ὀνομά-
ζεται ἔκτασις, ὡς

ὀρόω, ὀρᾶ'ας, ὀρᾶ'α, ὀρόωτε, ὀρᾶ'αν, ὀρόων, ὀρόωσι.

§ 536. Ἐν τισι χωρίοις ἡ ἔκτασις γίνεται καὶ εἰς τὰ εἰς -όω ῥή-
ματα, ὡς «ν ἡ ἄς τε σαοῖ» ('Ιλ. Ι, 424, ἡ σόω κατ' ἄλλους), «ν ἡ ἄς
τε σαοῖς» ('Ιλ. Ι, 681, ἡ σόως κατ' ἄλλους) ἀρόωσι ('Οδ. Ι,
108+), δῆϊόωεν ('Οδ. Δ, 226+) δῆϊόωντο ('Ιλ. Ν, 675+),
δῆϊόωντες ('Ιλ. Δ, 153+), ἀνθ' ὧν πρέπει νὰ γραφῶσιν οἱ ἀσυναί-
ρετοι τύποι, «σαόη», «σαόης», «ἀρόουσι», «δῆϊόοιεν»,
«δῆϊόοντο», «δῆϊόοντες».

§ 537. Εἰς τὰ εἰς -άω ῥήματα δὲν εὐρίσκεται ἡ ἔκτασις, ὅπου

περιεμένετο, ὡς *ραιετόνουσι* ('Ιλ. Δ, 45), *κατεσκάιον* ('Οδ. Μ, 436), *ἰλίοονσι* ('Οδ. Π, 9), κτλ. Δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τῶν ἐκτεταμένων τύπων νὰ ἀντικατασταθῶσι πανταχοῦ οἱ ἀσυναίρετοι (πρβλ. καὶ τὸ φάος ἀντὶ τοῦ φάος. § 273).

§ 538. Ἐνίοτε γίνονται διὰ τῆς ἐκτάσεως δύο μακραὶ συλλαβαί, ὡς *δρῶοιμι* ('Οδ. Ο, 317+), *μαινώωσα* ('Ιλ. Ε, 661, Ο, 542), *ἰπεμῶ'ασθε* ('Οδ. Χ, 38+), *ἠβῶωσα* ('Οδ. Ε, 69+), *ἠβῶοιμι* ('Ιλ. Η, 157, Α, 669, Ψ, 629, 'Οδ. Ξ, 468, 503).

ΣΗΜ. Ἴσως ἀντὶ τῶν τύπων τούτων δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις τῶν ἀσυναίρετων σχηματισμῶν μετὰ τοῦ ἀρχικοῦ μακροῦ φωνήεντος τοῦ θέματος, ὡς *δρᾶ'οιμι*, *μαιμᾶ'ουσα*, *ἰπεμνᾶ'εσθε*, *ἠβᾶ'ουσα*, *ἠβᾶ'οιμι*.

§ 539. Τοὺς αὐτοὺς κανόνας ἀκολουθοῦσι τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα σ ἀποβαλλόμενον κατ' ἐνεστώτα καὶ γινόμενα οὕτως -ίω, -έω (πρβλ. § 520—522).

§ 540. Τῶν εἰς -έω καὶ -ίω ῥημάτων τὰ ἐνεργ. ἀπαρέμφ. τοῦ ἐνεστώτος εὐρίσκεται εἰς -ήμεναι, ὡς

(θέμα εἰς -ε) *φιλήμεναι* ('Ιλ. Χ, 265+), *φορήμεναι* καὶ *φορήναι*.

(θέμα εἰς -α) *γοήμεναι* ('Ιλ. Ξ, 502+), *πεινήμεναι* ('Οδ. Υ, 137+).

(θέμα εἰς -εσ-) *καλήμεναι* ('Ιλ. Κ, 425+), *περθήμεναι* ('Οδ. Σ, 174 καὶ Τ, 120), *ποθήμεναι* ('Οδ. Μ, 110+).

Ἐκτὸς δὲ τούτων εὐρίσκεται καὶ *ἀρήμεναι* (ἐκ τοῦ *ἀράομαι*, 'Οδ. Χ, 322+) καὶ ἐκ τοῦ ᾧ (=κορεννῶ) *ᾠμεναι* ('Ιλ. Φ, 70+).

§ 541. Πρὸς τὴν ἀπαρεμφατικὴν κατὰ λέξιν -ήμεναι ὑπάρχει ἀνάλογος ἡ κατὰ λέξιν -ήτην τοῦ δυϊκοῦ τοῦ παρατατικοῦ εἰς τὰ εἰς -α θέματα, ὡς *συναγνῆτην* ('Οδ. Π, 333+), *σολήτην* ('Ιλ. Ν, 202+), *προσανδῆτην* ('Ιλ. Α, 136 καὶ Χ, 90), *γοιτήτην* ('Ιλ. Μ, 266+), ἀνθ' ὧν προτιμότεροι εἶναι οἱ ἀσυναίρετοι τύποι εἰς-αῖτην.

§ 542. Μοναδικοὶ τύποι εἶναι τὸ *κνῆ* ('Ιλ. Α, 639+, ἀνθ' οὗ ἀναγνωστέον *κνᾶ'ε*), *θησθαι* ('Οδ. Δ, 89+), *ᾄρῃαι* ('Οδ. Ξ, 343+), *ἀλητήμενος* ('Οδ. Δ, 807+).

§ 543. Ἀντὶ τοῦ ἀπειλήτην ('Οδ. Α, 313+) ἀναγνωστέον ἀπειλήτην ἢ μᾶλλον ἀπειλέτην. Ἀντὶ τοῦ ὁμαρτήτην ('Ιλ. Ν, 584+) νῦν γράφεται ὁμαρτῆδην κατ' ἀνάγκ. τοῦ Ἀριστάρχου.

§ 544. Παραδόξως ἐσχηματισμένοι εἶναι αἱ δύο προστακτικαὶ αἰδεῖν (ἐκ τοῦ αἰδέομαι, 'Ιλ. Ω, 503 καὶ 'Οδ. Ι, 269) καὶ ἐρεῖν (ἐκ τοῦ ἐρέομαι, 'Ιλ. Α, 611+).

§ 545. Ἀντὶ τοῦ μῠθεῖται ('Οδ. Θ, 180+) καὶ νεῖται ('Οδ. Α, 114 καὶ Μ, 141) ἀναγνωστέον μῠθεῖται καὶ νεῖται.

§ 546. Τὸ φωνῆεν τοῦ θέματος ἀποβάλλεται ἐν τῷ ἀποιρέω (προστ. μέσ. τοῦ ἀφαιρέω. 'Ιλ. Α, 275+), αἶδεο ('Ιλ. Φ, 74. Χ, 82. κτλ.) καὶ παρατ. αἶδετο ('Ιλ. Φ, 468. 'Οδ. Ζ, 66. 329. Θ, 86) ἐκ τοῦ αἰδέομαι ῥήματος.

§ 547. Τὸ θέμα εἰς -α εἰς τὸν μέλλοντα καὶ τοὺς λοιποὺς χρόνους μεταβάλλεται εἰς -η, ὡς πειράομαι, πειρήσομαι, ἐπειρήσασθην, πεπείρημαι, ἐπειρήθην.

Ἐξαιρεῖται τὸ αῶ (=κορηννύω), μέλλ. ἄσω, ἄσῃ, ἄσα καὶ τὸ εἶω, μέλλ. εἶ᾿σω, ἄσῃ. εἶ᾿σα.

§ 548. Ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ εἶω εὐρίσκεται κατ' ἐναστώτα ἐνίοτε εἰς -ει ἐκτεταμένη, ὡς εἶα ('Ιλ. Β, 166), ἀλλὰ νυν γράφεται εἶα (ὁ δὲ Nauck εἰκάζει ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ «μῆδ' εἶαν»), εἶωσιν ('Ιλ. Β, 132. Α, 550. Ρ, 659. Υ, 139., ἐνθα γραπτέον «εἶωσιν»), ὁ δὲ Nauck θέλει νὰ γραφῇ «εἶωσιν»), εἶωμεν ('Οδ. Φ, 260., ἐνθα γραπτέον «εἶωμεν»), κατὰ δὲ τὸν Nauck «εἶωμεν»), πρβλ. καὶ κρείων, δείους κτλ. ἀντὶ τοῦ κρεῖων, δείος, κτλ.

§ 549. Ἐν τῷ ἀορίστῳ τοῦ ἀγνώω (παρασχηματισμὸς ἀγνοῶ) φέρεται ὡ ἀντὶ τοῦ οἴ, ὡς ἀγνώσασκε ('Οδ. Ψ, 95) καὶ τοῦ βοῶ ἐπίσης τὸ βῶσαντι (ἄσῃ, μετοχ. 'Ιλ. Μ, 337+) καὶ μέλλ. τοῦ ἐπιβοῶ ὁ ἐπιβῶσομαι ('Ιλ. Κ, 463. 'Οδ. Α, 378 καὶ Β, 143).

§ 550. Εἰς τινὰς μοναδικὰς περιστάσεις τινὰ των εἰς αῶ ῥημάτων μεταβάλλουσι τὸ α εἰς ε, ὡς ὁμόκλειον ('Ιλ. Ο, 658. 'Οδ. Φ, 360. 367. Χ, 214), ὁμοκλέομεν ('Οδ. Ω, 173), ἦρτεον ('Ιλ. Η, 423+) καὶ μενοῖεον ('Ιλ. Μ, 59+). Τοῦ γράωμι εὐρίσκεται μόνον τὸ γρεώμενος ('Ιλ. Ψ, 834+) καὶ ἐκ τοῦ γράω (=χρησιμοδοτῶ) μόνον ἡ μετοχὴ γρεῖων ('Οδ. Θ, 79+). Ἀντὶ δὲ τοῦ θεῶμαι ἔχει θηέομαι ὁ Ὅμηρος.

ΣΗΜ. 1. Ἀντὶ τοῦ «εἶνα μιν θῆσαι ατ' Ἀχαιοί» ('Οδ. Σ, 191+) γραπτέον «εἶνα θῆσαι ατ' Ἀχαιοί».

ΣΗΜ. 2. Πρὸς τὴν μεταβολὴν τοῦ Α εἰς Ε, ὅπερ συχνάκις ἐν τῇ νέᾳ Ἰωνικῇ συμβαίνει, παραβάλλεται ἡ κατὰ λήξιν τῆς γενικ. τῶν πρωτοκλίτων -αο, εἰω, -αῶν, -εἰω καὶ τῆς ὑποτακτ. στ εἰωμεν § 457.

§ 551. Μοναδικαὶ εἶναι αἱ δύο μετοχαὶ τοῦ παρακειμένου βεβαρῶς ('Οδ. Γ, 139. Τ, 122. πρβλ. βαρὺς) καὶ κεκαρῶς ('Ιλ. Χ, 467+, πρβλ. ἐκάπυσσα).

§ 552. Τὸ δηριάσθαι (=μάχομαι) πλὴν τῶν τύπων τῆς ὀριστικῆς κατ' ἑκτασιν γινομένων δηριάσθω ('Ιλ. Μ, 421+), προστ. δηριάσθω ('Ιλ. Φ, 467+), παρατ. δηριάσγτο ('Οδ. Θ, 78+), ἀνθ' ὧν ἴσως γραπτέον «δηριάσθω», «δηριάσθω», «δηριάσγτο»,

καὶ ἄορ. μέσ. δηρίσαντο ('Οδ. Θ, 76+), ἀπαρ. δηρίσασθαι ('Ιλ. Ρ, 734+), ὑπάρχει καὶ παθ. ἄορ. δηρινθήτην ('Ιλ. Π, 756+), ἀνθ' οὗ γραπτέον «δηρίν ἐθέσθην» (§ 568).

§ 553. Τὸ μειδιάω, οὐτινος μόνον ἢ μετοχῇ μειδιῶν ('Ιλ. Η, 212. Ψ, 786., ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον «μειδιάων») καὶ μειδιῶσα ('Ιλ. Φ, 491+, ἀνθ' οὗ ἴσως ἀναγνωστέον «μειδιάουσα») ὑπάρχει καὶ μειδιάω, ἐξ οὗ μόνον ὁ ἄορ. ἐμειδίησα ὑπάρχει εὐχρηστος.

§ 554. Τὸ δοκέω μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ ἄορ. ἀπαντῶν ἔχει τὸν ἄορ. κανονικῶς δόκησε ('Οδ. Κ, 415. Γ, 93) = Ἀττ. ἔδοξεν.

§ 555. Τὸ φιλέω, παρ. (ἐ)φιλεί, θαμιστ. φιλέεσκε, μέλλ. φιλησέμεν, ἄορ. ἐφιλήσα. Παθ. ἄορ. (ἐ)φιλήθεν, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φιλήσει ('Οδ. Α, 123. Ο, 284), ἔχει καὶ μέσ. ἄοριστ. ὡς ἐξ ἐνεστώτος ὑγρολήκτου [φιλλομαι] (ἐ)φιλάτο ('Ιλ. Ε, 61. Γ, 304), προστ. φιλάει ('Ιλ. Ε, 117. Κ, 280).

Ἡ εἰς ΜΙ συζυγία.

§ 556. Ἡ εἰς ΜΙ συζυγία διαίρεται εἰς τὴν τῶν ἐχόντων χα-
ρακτῆρα φωνῆν καὶ εἰς τὴν τῶν ἐχόντων χαρακτῆρα συμφωνον.

α') Φωνηεντόληκτα εἰς ΜΙ.

§ 557. Ἐκ τῶν φωνηεντολήκτων εἰς -ΜΙ μνείας ἄξια εἶναι τὰ ἐπόμενα ῥήματα.

1. ἄημι (ἄφημι = πνέω, θέμα ἰσχυρ. ἀη-, ἄσθεν. ἀε-), ἄητον, ἀπαρ. ἄηται καὶ ἄημεται, μετοχ. ἀέντες, παρατατ. τρίτ. ἐνι. ἄει. Παθ. μετοχ. ἀήμετος. Ἐάν ὁ τύπος ἄητο ('Ιλ. Φ, 386+) τούτῳ τῷ θέματι ἀνήκει, εἶναι ἀμφίβολον.

2. δίδημι (θέμα ἄσθεν. δε- = Ἀττικ. δῶ = δένω), μόνον προστ. διδέντων ('Οδ. Μ, 54+), παρ. 3 ἐνι. δίδει ('Ιλ. Α, 105+), ἐδίδει ('Οδ. Κ, 23., ἐνθα ἀναγνωσμεται ἀκατέδειν), δίδεν ('Οδ. Μ, 196. Χ, 189., ἐνθα γράφεται «δέον»), παθ. παρ. δίδεντο ('Ιλ. Σ, 553+, ἐνθα γράφεται «δέοντο»).

3. διέμαι (= τρέχω, φεύγω, φοβοῦμαι, θέμα διε-), μόνον διεν-
ται ('Ιλ. Ψ, 475+), ὑποτ. δίωμαι ('Οδ. Φ, 370), ἐξαποδίω-
μαι ('Ιλ. Ε, 763+), δέηται ('Ιλ. Η, 197. Π, 246. Χ, 189. 456), δάονται ('Ιλ. Ρ, 110), ἀπαρ. διέσθαι ('Ιλ. Μ, 276. 304. Σ, 162. 'Οδ. Ρ, 398. Γ, 343), εὐκτ. δίοιτο ('Οδ. Ρ, 317+, ἐνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται «Φίδοιτο»).

Τοῦ ἐνεργητ. ὑπάρχει μόνον τὸ δίδω (Ἰλ. X, 251+, ὅπερ κατ' ἄλλους γράφεται ἀδίεσ) καὶ δίδε (Ἰλ. E, 566. κτλ.). ὅρα § 530, 2. Ἐάν καὶ τὸ ἐνδίδεσθαι (Ἰλ. Σ, 584+), ὅπερ κατὰ τινὰς εἶναι παρὰτ., κατ' ἄλλους δ' ἀόριστος, ἐνταῦθα ἀνήκει, εἶναι ἀμφίβολον.

4. διζήμεαι (=ζητῶ, θέμα διζη-) μόνον τὸ διζῆναι (Ὀδ. A, 100+), μετοχ. διζήμενος (Ἰλ. E, 168. K, 84. N, 760. κτλ.), διζημένη (Ἰλ. Δ, 88), μέλλ. διζησόμεθα (Ὀδ. II, 239+).

Τὸ θέμα εἶναι ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ ζητῶ κατ' ἀναδιπλωσιν γινόμενον (δι-δῆν = διζῆν-). Ὁ τύπος διζέ (δFζέ = ἀμφιβαλλέ, δι-σταζέ (1). Ἰλ. II, 713+) δὲν ἀνήκει εἰς τὸ θέμα τοῦτο.

5. δίδωμι, διδοῖς (Ἰλ. I, 164) καὶ διδοῖσθα (Ἰλ. T, 270), διδοῖ (Ἰλ. I, 515. Ὀδ. Δ, 237. P, 350) καὶ δίδωσ(α)ν, δίδομεν, διδοῦσιν, εὐκτ. διδοῖτε (Ὀδ. A, 356), διδοῖεν (Ὀδ. Σ, 144), προστακτ. δίδωθι (Ὀδ. Γ, 380+) καὶ δίδον (Ὀδ. Γ, 58+), ἀπαρ. διδοῦναι (Ἰλ. Ω, 425), μετοχ. δίδους, παρὰτ. ἐδίδους (Ὀδ. T, 367), ἐδίδον (Ὀδ. A, 288) καὶ δίδον (πολλὰ κ.), δίδουσαν (Ὀδ. Ξ, 286. P, 367. 411), μέλλ. διδώσομεν (Ὀδ. N, 358+), ἀπαρ. διδώσκειν (Ὀδ. Ω, 314+) καὶ δώσω, δώσεις, δώσει, δώσομεν (Ὀδ. II, 184), δώσουσ(α)ν, ἀπαρ. δώσειν, δώσμεναι καὶ δώσμεν. Ἄορ. (ἐ)δωκα, (ἐ)δωκας, (ἐ)δωκε, (ἐ)δωκαρ, ἄορ. ε' δόμεν, (ἐ)δουσαν καὶ ἔδον (Ὀδ. Ψ, 9), θαμιστ. δόσκειν καὶ δόσκειν, ὑποστ. δῶ, δῶς, δῶσι καὶ δώσωιν καὶ δῶη, δῶμεν, καὶ δώομεν, δῶσι καὶ δώωσιν, εὐκτ. δοῖην, δοῖης, δοίη, δοῖμεν, δοῖεν, προστ. δός, δότω, δότε, ἀπαρ. δόμεναι, δόμεν καὶ δοῦναι, μετοχ. δόντες. Ἄορ. παθ. δοθείη (Ὀδ. B, 78+), μέσ. μέλλ. περιδώσομαι (Ὀδ. Ψ, 78+), ὑποστ. μέσ. ἄορ. ε' περιδώμεθα (Ἰλ. Ψ, 485+), παρὰκ. παθ. δέδοται (Ἰλ. E, 428).

6. εἶμι (θέμα ἰσχυρόν εἰ-, ἀσθενὲς ἰ-), εἶσθα (§ 422, α'), εἶσι, ἴασιν, ὑποστ. ἴω, ἴησθα καὶ ἴης, ἴη καὶ ἴησιν, ἴομεν, ἴωσιν, προστ. ἴθι, ἴτω, ἴτε, εὐκτ. εἶη (Ὀδ. Ξ, 496) καὶ ἰεῖη (Ἰλ. T, 209), ἀπαρ. (ἰέναι § 436, σημ. 2) ἵμεναι καὶ ἵμεν, μετοχ. ἰών, ἰούσα. Παρὰτ. ἦναι καὶ ἄν-ἦναι (Ὀδ. K, 146 καὶ 274., ἄνθ' οὗ γραπτέον «ἀνρήναι»), ἦέν, καὶ ἦεν καὶ ἔεν, δυν. ἴτην, πλτθ. ἦ-ομεν (2), τρίτ. πλτθ. ἴουα, ἦσαν καὶ ἀνρήσαν (Ὀδ. K, 446.,

(1) Γίνεται ἐκ τοῦ δFζ, διζ. παρὰ. Ἡροδ. A, 65:

διζέω ἢ σὲ θεὸν μαντεύσασθαι ἢ ἄνθρωπον.

(2) Φέρεται ἐν Ὀδ. K, 251. 570. A, 22., ἀλλ' ἂντ' αὐτοῦ γραπτέον, ὡς καὶ ὁ Nauck γράφει. ἦ' μ' εν.

ἐνθα κακῶς γράφεται ἀνῆϊον). Ὅρα καὶ § 482, 10.

Εἷς τῖνα χωρία φέρεται μέλλ. εἶσομαι (Ἰλ. Ω, 462. Ὀδ. Ο, 213). Εἰς πλείστα χωρία ἀντὶ τοῦ εἶσομαι πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ *Ἔϊσομαι* ἐκ τοῦ *Ἔϊμαι* (ὅπερ ἰδὲ ἀρ. 7), εἰς ὃ ἀνήκει καὶ ὁ ἀόρ. *ἔῤῥισάμην* (εἰσάμην).

7. *Ἔϊμαι* (=σπεύδω, ὀρμῶμαι, ἐπιθυμῶ, προθυμοῦμαι, θέμα *Ἔϊ-ε-*), ἐξ οὗ μόνον τὸ *Ἔϊ'ετο* (Ἰλ. Β, 389), προστ. *Ἔϊ'εσθε* (Ἰλ. Μ, 274), μετοχ. *Ἔϊέμενος* (Ἰλ. Β, 154. κτλ.), μέλλ. *Ἔϊ'εσομαι* (ἔσομαι, Ἰλ. Ξ, 8. Φ, 335. κτλ.), ἀόρ. *ἔῤῥισάμην* (εἰσάμην, Ἰλ. Δ, 138. Ο, 415. 544. κτλ.). Ὅρα § 99, 440.

8. *ἔημι* (=πέμπω, ῥίπτω, ἐκ θέματος σε-, σί-ση-μι, λατ. *sero* =σπεῖρω), ἀνιέις (Ἰλ. Ε, 880), μεθιέις (Ἰλ. Ζ, 523. Ὀδ. Δ, 372), μεθιέῃ (Ἰλ. Κ, 121) καὶ *ἔησαν* (Ὀδ. Η, 130. Α, 238. κτλ.), μεθέμεν (Ἰλ. Ξ, 364), καθίετε (Ἰλ. Φ, 132), μεθίετε (Ἰλ. Ν, 116), ἰέσιν (Ἰλ. Γ, 152), εὐκτ. ἀνιέτης (Ὀδ. Β, 185), ὑποτ. μεθίησι (Ἰλ. Ν, 234), προστ. ἰέι, ἀφ'ἔτε, ἐν'ἔτε (Ἰλ. Μ, 441), μεθίετε (Ἰλ. Δ, 234. Μ, 409), ἀπαρ. ἰέναι, ἰέμεναι (Ἰλ. Χ, 206) καὶ μεθέμεν (Ἰλ. Δ, 354), μετοχ. ἰέντες (Ἰλ. Β, 774. Ὀδ. Δ, 626. Ρ, 168), ἐφίεις (Ἰλ. Α, 51), ἰέσαι (Ὀδ. Μ, 192), ἀνιέσαι (Ἰλ. Ε, 422), προίεσα (Ὀδ. Β, 92. Ν, 381), παρατ. προίην (Ἰλ. Ι, 88. Κ, 100. Μ, 9., ἐνθα κακῶς γράφεται «προίειν»), προίεις (Ὀδ. Ω, 332), προίει (πολλάκι.) καὶ ἰέι (Ἰλ. Α, 479. Δ, 397. Κ, 71. κτλ.), ἀνιέι (Ἰλ. Ο, 24. Ὀδ. Θ, 359), ἀφίει (Ἰλ. Α, 25. 379. Α, 702. κτλ.), τρίτ. πληθ. ἔει (Ἰλ. Μ, 33), μέθιεν (Ὀδ. Φ, 377), ἔειεν (Ἰλ. Α, 273), μέλλ. ἥσω (Ἰλ. Ρ, 515), ἐφήσει (Ἰλ. Α, 518), ἐρήσει (Ἰλ. Η, 449), ἥσει (Ἰλ. Ξ, 240), ἐρήσμεν (Ὀδ. Β, 295. Μ, 293), μεθήσμεν (Ἰλ. Ο, 553. Ρ, 418), μεθήσετε (Ἰλ. Ν, 97), ἀπαρ. ἥσμεν (Ὀδ. Θ, 203) καὶ μεθησόμεναι (Ὀδ. Η, 377), ἀόρ. ἦκα (Ἰλ. Ε, 125. Ο, 19) καὶ καθέηκα (Ἰλ. Ω, 642), μεθέηκα (Ἰλ. Ρ, 539), ἐφέηκα (Ἰλ. Υ, 346), προέηκα (Ἰλ. Θ, 297. κτλ.), ἀνῆκα (Ἰλ. Φ, 396), ἐνῆκα (Ἰλ. Ι, 700), ἦκε(ν) (Ἰλ. Δ, 498. Α, 382. κτλ.), καὶ ἔηκεν (Ἰλ. Α, 48), ἐνέηκε, προέηκε (πολλάκι.), ἐφέηκε (Ἰλ. Σ, 108. κτλ.), ἀφέηκε (Ἰλ. Μ, 221. κτλ.), μεθέηκε (Ἰλ. Ψ, 434. Ω, 48. κτλ.), ἐνήκαμεν (Ὀδ. Μ, 401), ἦκαν (Ὀδ. Ο, 457), ἀόρ. ἔ'δυσκ. ἀφέτην (Ἰλ. Α, 642), πληθ. κάθεμεν (Ὀδ. Ι, 72), τρίτ. πρόεσαν (Ὀδ. Δ, 681. Θ, 399), ἄνεσαν (Ἰλ. Φ, 537), ὑποτ. ἐφήω (Ἰλ. Α, 567. Ὅρα § 455), μεθήω (Ἰλ. Γ, 414), τρίτ.

ίνει. ἦσαν ('Ιλ. Ο, 359), ἀγέη ('Ιλ. Π, 590), ἀνέη ('Οδ. Σ, 265., ἔνθα κακῶς γράφεται ἀνέσειν) καὶ ἀρή ('Ιλ. Β, 34) καὶ μεθήη ('Οδ. Ε, 471, ἔνθα καὶ γραφῇ «μεθείη»), μεθῶμεν ('Ιλ. Κ, §449), εὖκτ. εἴη ('Ιλ. Ω, 227), ἐφείη ('Ιλ. Σ, 124), εἴη ('Ιλ. Γ, 221), ἐφείη ('Οδ. Α, 254), ἀρείη ('Ιλ. Χ, 346), μεθείη ('Ιλ. Ν, 118), προστ. πρόει ('Ιλ. Α, 127. Π, 38. 241), προέτω ('Ιλ. Α, 795), ἀπαρ. μεθέμεν ('Ιλ. Α, 283. Ο, 138), προέμεν ('Οδ. Κ, 155), ἐξέμεν ('Ιλ. Α, 141), ἐπιπροέμεν ('Ιλ. Δ, 94), μετοχ. ἀνέριτες ('Ιλ. Ε, 761), ἐνείσα ('Οδ. Ν, 387). Μέσ. ἔεται ('Ιλ. Δ, 77. 'Οδ. Χ, 304), μετοχ. ἀνιέμενος ('Ιλ. Χ, 80. 'Οδ. Β, 30), παρατ. ἀγίετο ('Οδ. Ψ, 240), μέλλ. ἐφήσομαι ('Ιλ. Ψ, 82), μέσ. ἄρ. ἔ' ἐύετο ('Οδ. Δ, 76), ἔντο ('Ιλ. Α, 469. Β, 432. Η, 323. κτλ. ἐξ ἔρον ἔντο), ὑποστ. συνώμεθα ('Ιλ. Ν, 381+), ἄρ. παθ. παρελθῃ ('Ιλ. Ψ, 868). ὅρα καὶ τὸ *Γίεμαι*.

9. ἴστημι (θέμα ἰσχυρ. στή-, ἀσθεν. στα-, σί-στη-μι, λατ. sisto) μόνον προστ. ἴστη, ἀπαρ. ἰστάμεναι, παρατ. ἴστασαν καὶ θαμιστ. ἴστασκε, μέλλ. στήσειν, ἄρ. α' ἔστησε, στήσαι, στήσε, ἔστησαν καὶ ἔστασαν ('Ιλ. Μ, 56), ἄρ. β' ἔστην, στήν, στή, στήτην, στήμεν, ἔστητε, ἔστησαν, στήσαν, ἔστῃν καὶ σιάν, θαμιστ. σιάσκε, ὑποστ. σιῶ, σιήης, σιήη, σιήομεν καὶ στέωμεν, εὐκτικῇ σιτήσαν, ἀπαρ. στήμεναι, μετοχ. σιάς, σιάσα, παρακ. ἔστηκα, ἔστηκας, ἔστηκε, ἔσταμεν, ἔστατε καὶ ἔστητε ('Ιλ. Δ, 243. 246), ἔστασι καὶ ἔστηκασι, ὑποστ. ἐστήκη καὶ ἐστῶ, προστ. ἔσταθι, ἔστατε, ἀπαρ. ἐστάμεναι καὶ ἐσάμεν, μετοχ. ἐστεῶτα καὶ ἐσταῖος, κτλ., ὑπερσ. ἐστήκειν, ἔστασαν. Μέσ. ἴσταμαι, παρατ. ἰσάμην, μέλλ. μέσ. σιήσομαι, μέσ. ἄρ. ἐστησάμην καὶ ἐπάσθην (ὅρα § 568).

10. ὀνύνημι (= ὠφελῶ. θέμα ὀρη- καὶ ὀνα- μετ' ἀναδιπλώσεως ἐν τῷ μέσῳ ὀ-νι-νῇ, ὀ-νι-να), μόνον τὸ ὀνύνησι ('Ιλ. Ω, 45), μέλλ. ὀνήσει καὶ ἀπαρ. ὀνήσειν ('Ιλ. Ε, 205), ἄρ. ὠρησας ('Ιλ. Α, 395), ὠρησεν ('Οδ. Ξ, 67), ὠρησαν ('Ιλ. Ι, 505) καὶ ὀρησα ('Ιλ. Α, 503). Μέσ. μέλλ. ὀνήσει ('Ιλ. Ζ, 260), ὀνήσεται ('Ιλ. Η, 137. Π, 31), ὀρησόμεθα ('Οδ. Ξ, 415), μέσ. ἄρ. β' ἀπόρητο ('Ιλ. Ρ, 25. 'Οδ. Α, 323. κτλ.), εὖκτ. ἀπόρηναι ('Ιλ. Ω, 556+), προστ. ὀρησο ('Οδ. Τ, 68+), μετοχ. ὀνήμερος ('Οδ. Β, 33+), ἀπορήμενος ('Οδ. Ω, 30+).

11. στεῦμαι (= διασχυρίζομαι, καυχῶμαι. θέμα στεν-) μόνον τὸ στεῦ-ται καὶ τοῦ παρατ. τὸ ἔστεῦτο ('Ιλ. Β, 597. Ε, 832. κτλ.).

12. τίθημι (θέμα ισχυρ. θη- και άσθεν. θε-), τιθείς και τιθεῖσθαι ('Οδ. I, 404. Ω, 476., ένθα γράφεται «τίθησθαι»), τιθεῖ ('Ιλ. N, 732 και 'Οδ. A, 192) και τίθησθαι ('Ιλ. A, 392. κτλ.), τρίτ. πληθ. τιθείσιν ('Ιλ. II, 262. 'Οδ. B, 125), προστ. τίθει, άπαρ. τιθήμεναι ('Ιλ. Ψ, 83. 247), μετοχ. τιθείς, τιθέντες, παρατ. (ἐ)τίθει, τίθεσαν, μέλλ. θήσω, θήσεις, θήσει, θήσετε, θήσουσι και άπαρ. θησέμεναι και θήσειν, άόρ. (ἐ)θηκα, ἔθηκας, (ἐ)θηκε, ἔθηκας, άόρ. ἔ' ἔθεμεν, ἔθετε, (ἐ)θεσαν, ύποστ. θήω, θήης, θήη, θήομεν και θέωμεν ('Οδ. Ω, 485. ὅρα § 457), ενκτ. θεῖην ('Ιλ. E, 215), θεῖης, θεῖη, θεῖμεν ('Οδ. M, 347), θεῖεν ('Ιλ. Δ, 363), προστ. θές, άπαρ. θεῖναι, θέμεναι και θέμεν, μετοχ. θείντες, θεῖσα. Μέσον τιθέμεσθαι ('Οδ. Δ, 578. A, 3), εντιθέμεσθαι ('Οδ. Γ, 154), τίθεσθε ('Οδ. Φ, 333), τίθενται ('Οδ. P, 269. Θ, 554), μετοχ. τιθήμενος ('Ιλ. K, 34., άνθ' οὗ γραπτέον «τιθέμενος». ὅρα § 44, 1), παρατ. (ἐ)τίθετο, μέλλ. μέσ. θήσονται ('Ιλ. Ω, 402), άπαρ. θήσεσθαι ('Οδ. Φ, 316), άόρ. μέσ. α' θήκατο ('Ιλ. K, 31. Ξ, 187), μέσ. άόρ. ἔ' ἔθεμην, ἔθετο, ἔθεσθε, θέσθε, ἔθετο, κατέθεσθην ('Οδ. X, 141), ύποστ. αποθήομαι ('Ιλ. Σ, 409), καταθήομαι ('Οδ. T, 17), ενκτ. θεῖτο, προστ. θέο, θέσθω, θέσθε, άπαρ. θέσθαι, μετοχ. θέμενος, θεμένη.

ΣΗΜ. Τό τρίτ. πληθ. π ρ ο θ έ σ ο υ σ ι ν ('Ιλ. A, 291+) ὀφείλει νά γραφῇ εἰς ύποτακτ. ἀμφιβολίας «π ρ ο θ έ ω σ ι ν», ὃ δέ Herwerden γράφει «π α ρ ι ε ῖ σ ι ν» (=ἐπιτρέπουσι. πρβλ. Ξεν. Ἀναβ. Z', 6', 15), ὃ δέ Heynius «π ρ α ῖ ε ῖ σ ι ν».

13. φημί (=λέγω. θέμα ισχυρ. φη- και άσθεν. φα-), φής και φῆσθαι ('Ιλ. Φ, 186. 'Οδ. Ξ, 149), φησ(ι)ν, φάμεν, φάτε, φασ(ι)ν, ύποστ. φήη και φῆσι(ν), ενκτ. φαῖην, φαῖης, φαῖη, φαῖμεν, προστ. φάσκε, μετοχ. φῶς ('Ιλ. I, 35), φάντες, παρατ. (ἐ)φην, (ἐ)φης και ἔφησθα, (ἐ)φην, (ἐ)φάμεν, (ἐ)φασαν και φᾶν και ἔφασκον, ἔφασκες, ἔφασκε, ἐφάσκετε. Μέλλ. φήσει. Μέσ. φάσθε, προστ. φάο, φάσθω, άπαρέμφ. φάσθαι, μετοχ. φάμενος, παρατατ. (ἐ)φάμην (=ἔφην), (ἐ)φατο, (ἐ)φατο.

14. λέγειν σημαίνει και τὸ ἑλλιπές ἡμί, τοῦ ὁποίου παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχει μόνον τὸ τρίτον ἑνικ. τοῦ παρατατ. ἦ (ὡς πρώτη πάντοτε λέξις τοῦ στίχου, ὅπερ πρέπει νά διακρίνηται τοῦ μορίου ἦ =ὄντως).

Κεῖμαι

§ 558. Ἐκ τοῦ θέματος κει- γίνεται τὸ κεῖμαι, κεῖσθαι, κεῖ-

ται, πληθ. 3 κείνται, κείσται, κέσται καὶ κέονται ('Ιλ. X, 510. 'Οδ. Α, 341. Π, 232, ἀνθ' οὗ ὑπ' ἄλλων γράφεται «κέεται»), ὑποστ. κέεται ('Ιλ. T, 32. 'Οδ. B, 102. E, 395. T, 147., ἐνθα γράφεται «κῆται») § 453, 1) καὶ κείετα ('Ιλ. Ω, 554., ἐνθα γράφεται «κῆται») § 453, 1), προστ. κείσω, κείσθω, ἀπαρ. κείσθαι, μετοχ. κείμενος, παρ. (ἐ)κείμεν, (ἐ)κείτο, (ἐ)κείμεθα, τρίτον πληθ. κείντο, κείατο, κέατο, θαμιστ. κέσκετο, μέλλ. μέσ. κείσομαι, κείσεαι, κείσεται, κείσονται.

Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ἐνεργ. μέλλων κείω (§ 482, 3), μετοχ. κείων καὶ κέων ('Οδ. H, 342+).

6') Συμφωνόληκτα εἰς -MI.

§ 559. Συμφωνόληκτα εἰς -MI εἶναι παρ' Ὀμήρῳ 1) τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα σ' 2) τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα ἄλλο σύμφωνον. Εἰς τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα σ καταλέγονται καὶ τὰ εἰς -nyμι.

1) Ῥήματα εἰς MI μετὰ χαρακτῆρος Σ.

§ 560. Τὸ σπουδαιότατον ἐκ τῶν ἔχόντων χαρακτῆρα σ εἶναι τὸ ῥῆμα εἰμί (ἐκ θέμ. ἰσχυρ. ἐσ-), ὅπερ κλίνεται ὡς ἐξῆς.

Εἰμί

Ὅριστ. εἰμί, ἐσσί, ἐστί(ν), ἐστόν, εἰμέν, ἐστέ, ἔασιν ἢ εἰσίν. Ὑποστ. ἔω, ἔη καὶ ἔησι καὶ ἦσι, ἔωσι καὶ ὦσι. Εὐκτ. εἴην, εἴης ἢ εἴοι, εἴη ἢ εἴοι, εἴτε, εἴεν. Προστ. ἔσσο, ἔστω, ἔστε, ἔστων. Ἀπαρ. ἔ(μ)μεναι, ἔ(μ)μεν καὶ εἶναι. Μετοχ. ἐών, κτλ. Παρ. εἶα ἢ ἦα καὶ ἔοι καὶ ἔσοι, ἔησθα ἢ ἦσθα, ἔην, ἦεν ἢ ἦν, ἔει καὶ ἔσκεν, δύναι, ἦσται, πληθ. ἦμεν, ἦ(σ)τε, ἦσαν ἢ ἔσαν. Μέλλ. ἔ(σ)σομαι, ἔ(σ)σεαι καὶ ἔσῃ, τρίτ. ἐνικ. ἔσσεται, ἔσσεϊται ('Ιλ. B, 393 καὶ N, 317), ἔσεται ἢ ἔσται, ἐ(σ)σόμεσθα, ἔσεσθε, ἔ(σ)σονται, ἀπαρ. ἔ(σ)σεσθαι, μετοχ. ἔσσομένοισι(ν) καὶ ἔσσόμενα.

Τὸ δεῦτερον ἐνικ. τῆς ὀριστικ. τοῦ ἐνεστώτος ἐσσί καὶ ἐκθλίβεται ἐσσ', ἀνθ' οὗ ἐν τῷ Ὀμηρικῷ κειμένῳ πανταχοῦ (πλὴν τοῦ 'Οδ. P, 273) γράφεται πλημμελῶς εἴς. Μόνον ἐν Ὀδυσσεΐ (P, 388) φέρεται εἴς πρὸ συμφώνου, ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι διεφθαρμένον.

Ὡς πρῶτον ἐνικ. τοῦ παρ. ὑπάρχει καὶ ἔοι ('Ιλ. Α, 762 καὶ Ψ, 643), ἐνθα πιθανῶς ἀναγνωστέον εἶα.

Τὸ τρίτ. ἐνικ. τοῦ παρ. φαίνεται εἰς τινα χωρία πιθανῶς εἶν ('Οδ. P, 208).

Ἐκ τοῦ μέτεμι ὑπάρχει πρῶτον ἐνικ. ὑποστ. μετεΐω ('Ιλ. Ψ,

47+) καὶ ὡς τρίτ. ἐνικ. εἶη (Ἰλ. Η, 340. Ι, 245., ἀμφιβολον δ' εἶναι ἐν Ἰλιάδ. Σ, 88. Ὀδ. Ρ, 586).

Τὸ 6' ἐνικ. τῆς προστ. ἔσσω (Ὀδ. Α, 302 καὶ Γ, 200) εὐρίσκειται καὶ ἐκτεθλιμμένον ἔσσ'.

Ἡ μὴ Ὀμηρικὴ μεταχλὼν εὐρίσκεται μόνον ἐν Ὀδυσ. Η, 94 καὶ Τ, 489.

Πῶς ἐκ τοῦ ἔσμι- ἔγινε τὸ ἐμι-, εἰμι-, ἐμι- ὄρα § 96.

§ 561. Τὰ λοιπὰ εἰς -ΜΙ μετὰ χαρκατῆρος Σ παρ' Ὀμήρω εἶναι ταῦτα.

1. (ἀγασ-) ἀγαμαι (=θαυμάζω), μέλλ. ἀγάσσομαι (Ὀδ. Δ, 181+), ὄρ. ἡγα(σ)σάμην, ῥημ. ἐπίθ. ἀγητός.

Ἀνώμαλοι τύποι εἶναι τὸ θεαῖς ἀγάσθε (Ὀδ. Ε, 119+, ἐνθα γραπτέον αθεῖσιν ἀγασθε), παρ.τ. ἡγᾶ'ασθε (Ὀδ. Ε, 122+, ἐνθα ὁ στίχος εἶναι διεφθαρμένος), ἀπαρ. αὐτε ἡγᾶ'ασθαι (Ὀδ. Π, 203., ἐνθα ἀναγνωστέον αὐτε F' ἡγασθαι), μεταχ. ἀγαιόμενος (Ὀδ. Υ', 16=ἀγασ-jόμενος).

2. (δάμῃσ-) δάμνημι (=δαμάζω), μέλλ. δαμῶ (§ 479), ὄρ. ἐδάμια(σ)σα. παρ.κ. παθ. δέδμημαι (ὅστις δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸν παρ.κ. δέδμημαι τοῦ δέμω), ὄρ. παθ. ἐδᾶ'μην, ἐδμήθην, ἐδαμάσθην.

Ἀνώμαλοι τύποι εἶναι τὸ 3 ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. δαμνᾷ (Ὀδ. Α, 221+), ἐνθα ἀναγνωστέον ἀδάμνατ' (=δάμναται). Μῆς. ἐνεστ. 2 ἐνικ. δαμνᾷ (Ἰλ. Ε, 199+), ἐνθα γραπτέον ἀδάμνασαι. Παρ.τ. ἐνεργ. 3 ἐνικ. (ἐ)δάμνᾳ (Ἰλ. Ε, 391. Ε, 439. Π, 103. Φ, 52. 270), ἐνθα ἀναγνωστέον ἀεδάμνην.

3. (δεΨασ-) δεῖσμαι (=φαίνομαι), μόνον δεῖατο (Ὀδ. Ζ, 242+), ὄρ. δοάσσατο, ὑποτ. δοάσσεται (Ἰλ. Ψ, 339+).

4. (δυνασ-) δύνᾳμαι, μέλλ. δυνήσομαι, ὄρ. ἐδυνησάμην καὶ ἐδυνάσθην.

5. (ἐρασ-) ἐρᾶμαι (=ἐρώ-ω), ὄρ. ἡρα(σ)σάμην. Ὁ ἄτοπος τύπος ἐρᾶ'ασθε ὑπάρχει μόνον ἐν τινι διεφθαρμένῳ χωρίῳ (Ἰλ. Π, 208+. Ὁρα § 394).

6. (Γεσ-) Γέννημι (=ἐνδύω), μέλλ. Γέ(σ)σω, ὄρ. ἔΓε(σ)σα, παρ.κ. Γέσμαι, ἄλλως Γεῖμαι (ὄρα § 99).

7. (κερυσ-) κίρνημι (=ἄπτει. κεράννημι., ὄρ. ἐκέρυ(σ)σα. Ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρ.τ. κίρνονται τύποι καὶ ἐκ θέματος κερυσ-, κερᾶ'ασθε (Ὀδ. Χ, 332+), κερῶνται (Ἰλ. Δ, 260+), κερῶντο καὶ κερῶντο (Ὀδ. Θ, 470. Ο, 500. Υ', 253), προστ. κέραι

(Ίλ. Ι, 203+ = κέρασ|ε), μετοχ. κερῶν ('Οδ. Ω, 364+), *Υπο-
πτον εἶναι τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἄορ. ἐπικρῆσαι ('Οδ. Η, 164+,
ἐνθ' ἀναγνώστειον ἀπέγκρασαι)).

8. (κορεσ-), μέλλ. κορέω (§ 479), ἄορ. ἐκρέε(σ)σι, παρκα.
παθ. κεκρήμαι, ἄορ. παθ. ἐκορέσθην, παρκα. ἐνεργ. μετοχ. κε-
κορηώς ('Οδ. Σ, 372+), ρημ. ἐπιθ. ἀκορητος. Ἐνταῦθα ἀνή-
κει καὶ τὸ οὐσιαστ. κ'ρος.

Ἄορ. ἐνεστώτ. παρ' Ἀττικῶς εἶναι κορέννυμι, ὥστε δὲν εἶναι
εὐχρηστος παρ' Ὀμήρῳ.

9. (όροσ-) ὀρομαι (=ὀνειδίζω, αἰσχρομαι), εὐκτ. ὀροιο, μέλλ.
μέσ. ὀρόσσομαι, ἄορ. μέσ. ὠρο(σ)σάμην, ρημ. ἐπιθ. ὀροστός.

Ἀντὶ τοῦ παραδόξου «ὦρατο καὶ» ('Ιλ. Ρ, 25+) γραπτέον
«ὠρόσατ' ἡδ' ».

10. (πελασ-) πέλνῃμαι, παρασχηματισμός πελάω (=πλησι-
άζω), ἄορ. μέσ. ἄνευ θεματ. φωνήεντ. ἐπλήμην (ὥστε δὲν πρέπει
νὰ συγχέηται πρὸς τὸν ὅμοιον ἄορ. ἐπλήμην ἐκ τοῦ πέμπ. λημι. ὅρα
§ 487, 19) καὶ ἄορ. παθ. ἐπελάσθην, μετοχ. παρκα. πεπλη-
μέρος ('Οδ. Μ, 108+), ἄορ. ἐνεργ. ἐπέλα(σ)σα καὶ προστ. κατὰ
τὸν μικτὸν ἄορ. πελάσσετον ('Ιλ. Κ, 442+. ὅρα § 488, 8).

11. (περασ-) πέρνῃμι (=πιπράσκω), μέλλ. περᾶ'ω ('Ιλ. Φ,
454+), ἄορ. ἐπέρα(σ)σα, παρκα. πεπέρημέρος ('Ιλ. Φ, 58+.,
ὥστε γραπτέος πεπέρημέρος).

Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται ὁ μέλλων περᾶ'ω πρὸς τὸν ἐνεστώτα
περᾶ'ω (=περὶ διὰ θηλάσεως. 'Οδ. Ε, 174. κτλ.).

12. (πέτασ-) πίτρημι (=Ἀττικ. πετάννυμι), ἄορ. ἐπέτα(σ)σα,
παρκα. παθ. πέπτᾶμαι, ἄορ. παθ. ἐπειάσθην.

13. (σκεδασ-) σκίδρημι (=Ἀττικ. σκεδάννυμι), ἄορ. ἐνεργ.
ἐσκέδα(σ)σα.

Τὸ ἀρκτικόν γράμμα τοῦ θέματος πολλάκις ἀποβάλλεται, ὡς
κίδνεται, ἐκίδνατο, ἐκέδα(σ)σεν, ἐκέδασθεν καὶ κεδασθείς.

2) Ῥήματα εἰς ΝΥΜΙ.

§ 562. Παρ' Ὀμήρῳ ἐκ τῶν εἰς -έννυμι ῥημάτων φέρεται
μόνον τὸ ἐννυμι (ὅρα § 561, 6) ἐν τῷ ἐνεστώτῳ καὶ παρατατικῷ.
Ἀντὶ δὲ τῶν εἰς -άννυμι ῥημάτων γίνεσθαι παρ' αὐτῷ χρῆσις
ἄλλων ἐνεστώτων, ὡς κίρρημι (=Ἀττικ. κεράννυμι), πιτρημι
(=Ἀττικ. πετάννυμι), σκίδρημι (=Ἀττικ. σκεδάννυμι).

§ 563. Ῥήματα εἰς -νυμι παρ' Ὀμήρῳ εἶναι τὰδε:

1. αἰ-νύ-μαι (=λαμβάνω, ἀραιρῶ) μόνον κατ' ἐνεστώτα καὶ παρκατ. καὶ σύνθετ. ἐξαίνυτο, ῥημ. ἐπίθ. ἐξαιτός (=ἐξαιρέτος, ἐκλεκτός).

ΣΗΜ. Εἰς τὸ θέμα αἰ- ἀνήκει καὶ τὸ αἰτέω.

2. ἄρ-νυ-μαι (=λαμβάνω) ὅρα § 519, 4.

3. ἄρ-νύ-μαι (=λυπούμαι) εὐχρηστον μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρκατ. § 511, 3.

4. δαί-νυμι (=έστιω τινα), μέλλ. δαίσω ('Ιλ. Τ, 299+). Μέσ. δαίρυνμαι, μέλλ. δαίρωμαι ('Οδ. Σ, 48+), ἄορ. ἐδαισάμην. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οὐσίχαστ. ἡ δαίε (δείπνον θεῶν καὶ ἀνθρώπων), δαιτὺς ('Ιλ. Χ, 496+) καὶ δαιτυμῶν. Ἡ εὐχρ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. ἢ παρκατ. ἐν τῷ 3 ἐνικ. εἶναι δαιτυτό (δαινυτο. 'Ιλ. Ω, 665+) καὶ 3 πληθ. δαιτυάτω ('Οδ. Σ, 248+). ὅρα § 530, 8.

5. δείκ-νυμι (=δεικνύω) μόνον ἢ μετοχῇ δεικνὺς ('Ιλ. Ν, 244+) καὶ δεικνόμενος ('Ιλ. Ι, 193. Ψ, 701. 'Οδ. Δ, 59) κατὰ τὴν εἰς -ΜΙ συζυγίαν, μέλλ. δείξω, ἄορ. ἐδείξα, μέλλ. μέσ. ἐνδείξομαι ('Ιλ. Τ, 83+).

6. καίρυνμι (=ὑπερέχω ἐκ θέματος καθ-) ὅρα § 514, 2.

7. κίνυμαι (=κινούμαι), μόνον κατὰ μετοχ. κινύμενος καὶ παρκατ. κίνυτο ('Ιλ. Δ, 281. 332. 427) καὶ κί-νέω, ἄορ. β' ἔκιορ (=ἐπορεύθην), μετεκίαθον ('Οδ. Α, 22. 'Ιλ. Π, 685. Δ, 52. 714. κτλ.). ὅρα § 474.

8. οἶρνυμι (=ἀνοίγω) ὅρα § 511, 18.

9. ὀλλυμι (=ἀπόλλυμι) ὅρα § 519, 35.

10. ὄρνυμι (=ἐγείρω, κινῶ, ὑψῶ) ὅρα § 517, 7.

11. πήγνυμι, μέλλ. πήξεις, ἄορ. (ἐ)πήξε, ἐπήξαμεν, ὑποκατ. πήξῃ, ἀπαρ. πήξαι μετοχ. πήξας. Παθ. πήγνυται, παρκατ. πήγνυτο, ἄορ. παθ. 3 πληθ. πήγθεν, καὶ ἄορ. β' παθ. ἐπα'ρη καὶ 3 πληθ. παγεν, ἄορ. β' ἀνευ θεματ. φωνήεντ. κατέπηκτο ('Ιλ. Δ, 378+), παρκατ. β' πέπηγε, ὑπερσ. (ἐ)πεπήγει.

12. ῥήγνυμι (=σπρίζω, διαρρηγνύω), τρίτ. πληθ. ῥήγνυσι, παρκατ. θαμιστ. ῥήγνυσκε, μέλλ. ῥήξω, ἀπαρ. ῥήξειν, ἄορ. ἐρρηξε καὶ ῥήξε. Παθ. προστ. ῥήγνυσθε, ἀπαρ. ῥήγνυσθαι, μετοχ. ῥηγνόμενος, παρκατ. ῥήγνυτο, ῥήγνυτο, μέσ. ἄορ. ἐρρήξαντο, ὑποτ. ῥήξόμεθα ('Ιλ. Μ, 224+), ἀπαρ. ῥήξασθαι, μετοχ. ῥηξάμενος καὶ παθ. παρκατ. συνέρρηται ('Οδ. Θ, 137+), ῥηματ. ἐπίθ. ῥηκτός ('Ιλ. Ν, 323+).

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ.

§ 564. Ἐνταῦθα ἐξετάζονται 1) ῥήματα σχηματίζοντα τοὺς χρόνους αὐτῶν ἐκ διαφόρων θεμάτων, συγγενῶν δὲ κατ' ἐννοιαν καὶ 2) ῥήματα ἀνώμαλα κατὰ σημασίαν τῶν χρόνων αὐτῶν.

α') Ῥήματα ἐκ συγγενῶν θεμάτων σχηματιζόμενα.

§ 565. Ῥήματα ἐκ συγγενῶν θεμάτων σχηματιζόμενα εἶναι τὰ ἐπόμενα.

1. ζῶω (=ζω), παρατ. ἔζων (ἐκ θεματ. ζω-), μέλλ. βέομαι (Ἰλ. Ο, 194+) καὶ βείομαι (Ἰλ. Χ, 431+), β' ἐνικ. βέε(αι) (Ἰλ. Π, 852. Ω, 131), (ὄρα § 482, 1), ἀόρ. β' ἐβίω, οὐτινος ἀπαντᾷ μόνον ἢ προστ. βιώτω (Ἰλ. Θ, 429+) καὶ τὸ ἀπαρ. βιώραι (Ἰλ. Κ, 174. Ο, 511. Ὀδ. Ξ, 359). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οὖς. ζῶη καὶ τὸ ἐπιθ. ζῶος καὶ τὸ οὖς. ὁ βίος, ὁ βίωτος, ἡ βιοτή.

Μετὰ μεταβ. σημασ. εἶναι ὁ μέσ. ἀόρ. ἐβιώσω (=ἐξωγόνησας. Ὀδ. Θ, 468+). Ὁ μέλλων βιώσσομαι δὲν φέρεται παρ' Ὀμήρῳ, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ κεῖται ὁ βέομαι καὶ βείομαι, οἵτινες ἴσως δέον νὰ μεταγραφῶσιν εἰς «βίομαι», πλὴν δὲ τούτου ὁ βέομαι (ἐν τῷ Ἰλ. Ο, 194) οὐδεμίαν ἔχει ἐννοιαν, ἐνθα περιεμένετο αἰσθῆναι».

Ὡς ἐκ τῆς συναρρέσεως φαίνεται, ὁ ἐπόμενος στίχος δὲν εἶναι γνήσιος (ἐν Ἰλ. Α, 88., ἐνθα ὑπάρχει τὸ ζῶντος) :

οὗτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
ἐὰν μάλιστα πρὸς ἄλλον στίχον παραβλήθῃ (ἐν Ὀδ. Π, 439) :

ζῶντος γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

Διότι τὸ συναρρημένον ζῶ δὲν εἶναι Ὀμηρικόν.

Τὸ θέμα ζω- γίνεται ἐκ τοῦ θιω- (πρβλ. νῆζω=νέβζω), ὥστε τὰ θέματα θιω- καὶ ζω- κατὰ τὸ φαινόμενον εἶναι διάφορα.

2. ἔδω, ἔσθω, ἐσθίω, ἀπαρέμρ. ἀνευ θεματ. φωνήεντ. ἐδ-μιαί, μέλλ. ἐδομαι, ἀόρ. β' ἔφαγον, παρακ. μόνον μετοχ. ἐδήδως (Ἰλ. Ρ, 542+) καὶ βεβρωκώς (Ὀδ. Χ, 403+), παρακ. παθ. 3 ἐνικ. ἐδήδεται (Ὀδ. Χ, 56+, ἐνθα κελῶς γρ. ἐδήδοται), μέλλ. παθ. βεβρώσεται (Ὀδ. Β, 202+). Ἐνταῦθα καὶ τὸ σύνθετον ὤμ-ησ-της (ὠμός καὶ ἐδ- = ὠμοφάγος) καὶ δημοβόρος (Ἰλ. Α, 231+).

Μοναδικὸν εἶναι τὸ βεβρώθεις (Ἰλ. Δ, 35+. ὄρα § 471).

3. ἐρρωμαι, ὑποτ. ἐρρωμαι, προστ. ἐρρεο, ἀπαρ. ἐρρεσθαι, μετοχ. ἐρρόμενος, μέλλ. ἐλεύσομαι καὶ εἴμι (§ 482, 10), ἀόρ. β'

ἡλυθον καὶ ἡλθον, παρκα. εἰλήλουθα (ἴσως γραπτέον εἰλήλευθα § 496, 4), πληθ. α' εἰλήλυθμεν (ὄρα § 496, 4), μετοχ. εἰληλουθώς (ἴσως γραπτέον εἰληλευθώς) καὶ ἀπαξ εἰληλουθώς ('Ιλ. Ο, 81+, ἴσως γραπτέον εἰληλευθώς) καὶ ἐπελήλυθα ('Οδ. Δ, 268+).

4. λέγω (παρ' Ομήρῳ καθόλου σημαίνει τὸ ἀπαριθμεῖν), ἀόρ. ἔλεξα ('Οδ. Ψ, 309). Μέσ. λέγμαι (= συναθροίζω τι, συλλέγω), ὡς ἀπὲρ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθαι ('Ιλ. Θ, 507), ἀόρ. μέσ. ἐλεξάμην ('Ιλ. Φ, 27), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐλέγθην ('Ιλ. Γ, 188) καὶ ἀόρ. 6' ἄνευ θεματ. φωνήεντ. ἐλέγγην (§ 487).

Ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ λέγειν (ὁμιλεῖν) εἶναι μόνον τὸ ἐλέγε ('Ιλ. Β, 222+). Μέσ. λέγομαι (= διαλογίζομαι, σκέπτομαι, λέγω, διαλέγομαι. 'Ιλ. Β, 435. Ν, 275. 292. Υ, 244. 'Οδ. Γ, 240. Ν, 296), ἀόρ. μέσ. διαλεξάμην ('Ιλ. Α, 407. κτλ.). Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ γημί, εἰπόν, ἐνέπω. Φείρω.

5. ὁράω (= βλέπω), παρκα. ὄραον καὶ μέσ. ὄρωμαι (§ 406, 1), ὀριστ. 2 ἐνικ. ὄρηαι ('Οδ. Ξ, 343+, κατὰ τὸ δέχθαι, ὄρα § 542), παρκα. ὄρόμην, μέλλ. ὄρωμαι, ἀόρ. 6' εἶδον καὶ μέσ. εἶδόμεν, παρκα. ὄπωπα, προστ. ἀόρ. μικτοῦ ὄφρασε (ὄρα § 488, 7).

Εἰς τὸ θέμα ὄπ- ἀνήκει καὶ ὁ ἐνεστώς ὄσσομαι καὶ μετοχ. ἐ-φεικτοῦ ῥήματος ὄφειοντες ('Ιλ. Ξ, 37+) καὶ τὰ οὐσιαστ. (ὥψ) ὄπα (= πρόσωπον) καὶ ὄσσε, ὄματα (= ὀφθαλμοί).

6. τρέγω (θέμα τρεγ-), ἀόρ. θυμαστικ. θρέξασθον ('Ιλ. Σ, 599 καὶ 602) καὶ ἀόρ. 6' ἔδραμον (θέμα δραμ-), παρκα. ἀναδεδρόμε ('Οδ. Ε, 412. Κ, 4), ἐπιδεδρόμεν ('Οδ. Ζ, 45. Υ, 357).

7. φέρω (θέμα φερ-), προστ. ἄνευ θεματικοῦ φωνήεντος φέρτε, μέλλ. οἶσω (θέμα οἰ-), ἀόρ. ἦνεια (§ 489, 5. σημ.), ἀπαρ. ἐνείκμεναι, ἀόρ. 6' μικτός ὑποστ. οἶση, ἐποίηση, ἐξοίσω, προστ. οἶσε, οἶσέτω, οἶστε, ἀπαρ. οἶσάμεναι (ὄρα § 488, 9). Μέσ. φέρομαι, μέλλ. οἶσομαι, ἀόρ. μέσ. ἦνειαίμην. Παρκασηματισμός εἶναι τὸ φορέω.

Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν καὶ τὸ προφερέω (= ἐξέρχομαι), δι-ηγεκῆς (= συνεγχεῖς, ἀδιχλείπτος), δουρ-ηγεκῆς ('Ιλ. Κ, 357+ = ὅσον φθάνει, τὸ δόρυ), κεντροηγεκῆς ('Ιλ. Ε, 752. Θ, 396 = ὁ ὑπὸ κέντρου ἐλαυνόμενος ἵππος), ποδηγεκῆς (= ποδήρης. 'Ιλ. Κ, 24. 178. κτλ.), ἐπηγεκῆς ('Οδ. Ε, 253+ = καὶ ἀπὸ πρῶρας μέχρι πρύμνης ἐπενεχθεῖσαι σανίδες εἰς τὰ πλευρά τῆς νεώς).

6') Ῥήματα ἀνώμαλα κατὰ σημασίαν.

§ 566. Ῥήματα ἀνώμαλα κατὰ σημασίαν εἶναι: 1) ὅσα ἔχουσι

παθητικὸν ἄοριστον μετὰ σημασίας μέσης κείμενον, πολλὰ δὲ ἔχουσι καὶ ἀμφοτέρους μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας. 2) ὅσα ἔχουσι μέσον μέλλοντα μετὰ παθητικῆς σημασίας κείμενον.

1) Παθητικὰς ἄοριστας ὡς μέσος.

§ 567. Ῥήματα ἔχοντα τὸν παθητ. ἄοριστον πρὸς Ὁμολογ. μετὰ σημασίας μέσης εἶναι ταῦτα.

ἀερθῆναι (=ἀρῆναι. Ὁδ. Θ, 375. I, 383. M, 432. T, 540).

αἰσθῆναι (=ἄφρατῇ γενέσθαι. Ὁδ. K, 259).

ἀλῆναι (ἐάλην τοῦ εἰλέω=συσσωρευθῆναι, συνοραθῆναι. Ἰλ. N, 408. II, 714. Γ, 168. 278. Φ, 607. X, 12).

ἀρακλινθῆναι (=Ἀττικ. ἀρακλινῆναι. Ὁδ. Δ, 794. I, 371. N, 78. Σ, 189).

ἀριαθῆναι (=λυπηθῆναι. Ἰλ. B, 291. Ὁδ. A, 133).

ἀολλισθῆναι (=συναθροισθῆναι. Ἰλ. O, 588. T, 54).

ἀποκριθέντε (=ἀποχωρισθέντες. Ἰλ. E, 12+).

ἀριθμηθῆμεναι (=ἀρίθμῆσαι ἐκυτούς. Ἰλ. B, 124+).

γυμνωθῆναι (=γυμνωθῆναι. Ἰλ. II, 312. 400. Ὁδ. X, 1. K, 341. κτλ.).

δαῆναι (=μάθεῖν. Ἰλ. Γ, 208. K, 425. Ὁδ. Δ, 493. I, 280).

διακριθῆμεναι (=ἀποχωρισθῆναι. Ἰλ. B, 845. Γ, 98. 102. H, 306. Γ, 212. Ὁδ. Ω, 532. κτλ.).

δινηθῆναι (=σύστραφῆναι. Ὁδ. B, 151. II, 63. X, 85).

ἑλιγθῆναι (ὅρα § 99=στραφῆναι. Ἰλ. E, 497. Z, 106. Δ, 214. P, 343).

ἐκκλισθῆναι (=κυλισθῆναι ἔξω, ἐκπεσεῖν. Ἰλ. Z, 42. Ψ, 394).

ἐλυσθῆναι (=κυρτωθῆναι, καμπυλωθῆναι, κυλισθῆναι. Ἰλ. Ψ, 393. Ω, 510. Ὁδ. I, 433. ὅρα § 517, 2).

ἐνισκίμῃθι (=ἐνεπύχη. Ἰλ. II, 612. P, 528).

ἐνγρημυθεῖς (=εἰσδύς. Ἰλ. E, 662. H, 272. P, 405).

ἐξεταγῆσθι (=ἐξηπλώθη. Ἰλ. H, 271. I, 219).

ἐρήτυθεν (=περιώρισαν ἐκυτούς, περιωρίσθησαν. Ἰλ. B, 99. 211).

εὐνηθῆναι (=κοιμηθῆναι. Ἰλ. B, 821. Ξ, 314. 331. 360. Γ, 441. II, 176. Ὁδ. Δ, 334. κτλ.).

θοιρηθῆναι (=γευθῆναι. Ὁδ. Δ, 36+).

θωρηθῆναι (=ἐπλισθῆναι, θώρακα περὶ στήθεσσι δύνειν. Ἰλ. A, 226. Γ, 340. II, 40. Ψ, 813. Ὁδ. X, 139).

ιαρθῆναι (=εὐφρανθῆναι, φαιδρυνθῆναι. Ἰλ. O, 103. Ψ, 598. 600. Ὁδ. Δ, 549. 840. X, 59).

- ιδρυθῆναι* (=καθιέζεσθαι, ἡσυχάζειν. 'Ιλ. Η, 56. Γ, 58).
ιβυθῆναι (=λαβείν εὐθεῖαν στήσιν. 'Ιλ. Π, 475).
κατεκάη (κατὰ τμήσιν 'Ιλ. Ι, 212).
κατακλασθῆναι (=ῥαγῆναι. 'Οδ. Δ, 481. Κ, 198).
κατενρασθῆναι (=κατακλιθῆναι. 'Ιλ. Γ, 448+).
κατενρηθῆναι (=κατακλιθῆναι. 'Οδ. Δ, 414. 421).
κεδασθῆναι (=δικασπασθῆναι, διχασκεδασθῆναι. 'Ιλ. Β, 398.
 Ν, 739. Ο, 328. 657. Π, 306).
κινηθῆναι (=Ἀττικ. κινήθηναι 'Ιλ. Α, 47. Β, 144. 149).
κρυφθῆναι (=κρύψαι ἐαυτόν. 'Ιλ. Ν, 405).
κυκηθῆναι (=τραχθῆναι. 'Ιλ. Α, 129. Σ, 229).
λεχθῆναι (=καταλείξει ἐαυτόν. 'Ιλ. Γ, 188).
λιασθῆναι (=ἀποχωρῆσαι. 'Ιλ. Α, 349. Α, 80. 'Οδ. Δ, 838. κτλ.)
μαρανθῆναι (ὡς περ' Ἀττικοῖς. 'Ιλ. Ι, 212).
ὁμοιωθῆναι (=ὁμοιωσάμενος ἐαυτόν. 'Ιλ. Α, 187. 'Οδ. Γ, 120).
ὁμωθῆναι (=ένωθῆναι, συγχωρηθῆναι. 'Ιλ. Ξ, 209+).
ὀρθωθῆναι (=ὀρθόν ἐαυτόν στήσιν. 'Ιλ. Β, 42. Κ, 21. 80. Ψ, 235).
ὀρυθῆναι (=τραχθῆναι. 'Ιλ. Ε, 29. Π, 509. Ω, 585. 'Οδ. Χ, 23).
παγῆναι (=παγῆναι. 'Ιλ. Δ, 185. 528. Ε, 616).
παρὰ πλάγῃ θῆναι (=παρατραπῆναι. 'Ιλ. Ο, 464).
πελεμυθῆναι (=κλονισθῆναι. 'Ιλ. Δ, 535. Ε, 626. Ν, 148.
 Π, 612. Ρ, 528).
περαιωθῆναι (=διελθῆναι πέραν. 'Οδ. Ω, 437+).
περιδιτρηθῆναι (=περιττραπῆναι. 'Ιλ. Χ, 165+).
περιπλεθῆναι (=ἐνχαλκισθῆναι τι. 'Οδ. Ξ, 313. Ψ, 33).
πηγῆναι (=παγῆναι. 'Ιλ. Θ, 298).
πλάγῃ θῆναι (=πλανηθῆναι. 'Ιλ. Α, 59. Α, 351. Ν, 592. 'Οδ.
 Α, 2. Θ, 14).
πτωθῆναι (=πτωθῆναι. 'Οδ. Χ, 298).
ῥυθῆναι (=ῥεῦσαι. 'Οδ. F, 455).
στρεφθῆναι ('Ιλ. Α, 567. 595. Ν, 545. Π, 598. Ο, 591. κτλ.).
ὑποτραπῆναι (=ὑφῆναι. 'Ιλ. Θ, 558. Π, 300).
σάωθῆναι (=σωθῆναι. 'Ιλ. Ο, 503. Ν, 228).
ταθῆναι (=τεῖναι ἐαυτόν. 'Ιλ. Ν, 655. Φ, 119).
τερσῆναι (=ξερυνθῆναι. 'Ιλ. Π, 519. 'Οδ. Ζ, 98).
ὑπεκλίθῃ (=κατεκλιθῇ. 'Οδ. Ε, 463+).
ψαρθῆναι (=φρανῆναι. 'Ιλ. Α, 200. Δ, 469. Ν, 278. 'Οδ.
 Μ, 441. 'Ιλ. Ρ, 650).

φανῆναι ('Ιλ. Η, 7. 'Οδ. Κ, 187. κτλ.).

φροθῆναι (=φρυγεῖν. 'Ιλ. Ε, 498. Μ, 470. Ο, 637. Χ, 137. 'Οδ. Π, 163).

§ 568. Τὰ ἐπόμενα ῥήματα ἔχουσι πρὸς 'Ομήρῳ ἀμφοτέρους τοὺς ἀορίστους καὶ τὸν μέσον καὶ τὸν παθητικὸν (ἀντὶ μέσου).

ἀάσθαι (=ἀμβώ)ῃναι, σκατίζῃναι. 'Ιλ. Ι, 116. 537. Τ, 137. Λ, 340) καὶ ἀασθῆναι ('Ιλ. ΙΙ, 685. Τ, 113. 136).

ἀγερῆσθαι (=συναθροισθῆναι. 'Ιλ. Ι, 74. Σ, 37. 245. 'Οδ. Β, 385. Λ, 36) καὶ ἀγερθῆναι ('Ιλ. Α, 57. Δ, 152. Χ, 475). τὸ δὲ ἐν-
ταλείρατό τι (=συνήγειρεν ἑαυτῷ. 'Οδ. Ξ, 323. Τ, 293).

αἰδέ(σ)ασθαι (=αἰδέσθῃναι. 'Ιλ. Ι, 508. 640. Χ, 419. 'Οδ. Φ, 28) καὶ αἰδεσθῆναι ('Ιλ. Δ, 402. Η, 93. Ρ, 95. 'Οδ. Β, 65).

ἀΐξασθαι (=κινεθῆναι. 'Ιλ. Χ, 195) καὶ ἀΐθῆναι ('Ιλ. Γ, 368. Ε, 854. Ω, 97).

ἀμπνυτο (=ἀνέπνευσε, ἀναψυχὴν ἔλαβε. 'Ιλ. Α, 359. Χ, 475. 'Οδ. Ε, 458. Ω, 349) καὶ ἀμπνύσθῃ ('Ιλ. Ε, 697. Ξ, 436).

δηρίσασθαι (=μαχέσασθαι. 'Ιλ. Ρ, 734. 'Οδ. Θ, 76) καὶ δη-
ρινθῆναι ('Ιλ. ΙΙ, 756), ἀλλὰ τοῦτο γραπτέον «δηριν ἐθέσθην»
(ὄρα § 552).

διεκοσμήσαντο (μέγαρον=δικόσμησαν. 'Οδ. Χ, 457), ἀλλὰ
διακοσμηθῆναι (=εἰς τὴν βάλειν ἑαυτόν. 'Ιλ. Β, 126).

δυνῆσασθαι (=δυνεθῆναι. 'Ιλ. Ε, 621. Ν, 510. 607. Ξ, 33. 423. 'Οδ. Ρ, 303) καὶ δυνασθῆναι ('Ιλ. Ψ, 465. 'Οδ. Ε, 319).

ἐμπλητο (=ἐνέπλησθη. 'Ιλ. Φ, 607. 'Οδ. Θ, 16) καὶ ἐνεπλή-
σθη ('Ιλ. ΙΙ, 348), ἀλλ' ἐμπλησάμην τι (=ἐνέπλησά τι ἑμαυτοῦ.
'Ιλ. Χ, 312. 504. 'Οδ. Ι, 296. Η, 221).

ἐπιμνήσασθαι (=μνησθῆναι. 'Ιλ. Ρ, 103. 'Οδ. Δ, 191) καὶ
ἐπιμνησθῆναι ('Οδ. Α, 31. Δ, 189).

ἐπιφράσσεισθαι (=σκέψασθαι, ἐπινεῖναι. 'Ιλ. Ε, 665. Β, 282.
Ν, 741. Φ, 410. 'Οδ. Θ, 94. 533. Φ, 410. Σ, 93) καὶ ἐπι-
φρασθῆναι ('Ιλ. Ε, 183).

ἐρείσασθαι (=ἐρεσθῆναι. 'Ιλ. Β, 109. Ε, 309. Α, 355. Μ, 457.
Π, 736) καὶ ἐρεισθῆναι ('Ιλ. Η, 145. Α, 144. Μ, 192. Χ, 225).

καλύψασθαι (=καλύψαι ἑαυτόν. 'Ιλ. Γ, 141. 'Οδ. Ε, 491.
Θ, 92) καὶ καλυφθῆναι ('Οδ. Δ, 402).

κηγήσασθαι (=εἰρεῖν, καταλαβεῖν. 'Ιλ. Δ, 385. Ζ, 498. Κ, 494.
Φ, 263. Χ, 226. 'Οδ. Ζ, 51. Τ, 400) καὶ κηγῆναι ('Ιλ. Κ, 376. Α,
26. Β, 188. Γ, 291. Ζ, 228. Ι, 416. Α, 367. Ο, 274. Π, 342. κτλ.).

κλίνασθαι (=κατακλιθῆναι. 'Οδ. P, 340) καὶ κλι(ν)θῆναι ('Ιλ. Γ, 360. Z, 468. H, 254. 'Οδ. A, 366).

κοιμήσασθαι (=κοιμηθῆναι. 'Ιλ. I, 705. 712. A, 241. Ω, 673. 'Οδ. Δ, 302. Ξ, 523. 524) καὶ κοιμηθῆναι ('Ιλ. B, 355. Z, 427. 'Οδ. Ξ, 411. Δ, 295. H, 343. Θ, 295. K, 186).

κορέσασθαι (=χορτασθῆναι. 'Ιλ. N, 635. 'Οδ. Γ, 59) καὶ κορεσθῆναι ('Οδ. Δ, 541. K, 499).

κοσμησάμενος (πολίτης=τάξας τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας. 'Ιλ. B, 806), κοσμηθῆναι δὲ (=βαλεῖν εἰς τάξιν ἑαυτόν. 'Ιλ. Γ, 1. M, 87. 'Οδ. I, 157).

κρίνασθαι (=κρίναι ἑαυτόν. 'Οδ. Θ, 36. καὶ =κρίναι ἑαυτῷ. 'Οδ. Δ, 408. 530) καὶ κρινθῆναι ('Ιλ. N, 129. 'Οδ. Θ, 48).

μυγέσθαι (=μυχεῖν. 'Ιλ. A, 354. Π, 813. 'Οδ. A, 433) καὶ μυθῆναι ('Ιλ. Γ, 48. 209. K, 457. A, 438. N, 642. Ψ, 687. 'Οδ. X, 329) καὶ μυγήναι ('Ιλ. Γ, 55. 445. Z, 161, 165. 'Οδ. A, 73. I, 91).

μνησάσθαι (=μνησθῆναι. 'Ιλ. Δ, 222. Ξ, 441. P, 185. Ω, 601. 613. 'Οδ. A, 29. M, 309. Π, 481. κτλ.) καὶ μνησθῆναι ('Οδ. Δ, 118).

ράσασθαι (σύνθετον μετὰ τῆς ἀπὸ =ἀποικῆσαι. 'Ιλ. B, 629. 'Οδ. O, 254) καὶ ρασθῆναι (=κατοικῆσαι. 'Ιλ. Ξ, 119).

ρεμεσσήσασθαι (=ῥεμψάσθαι. 'Οδ. A, 228. P, 93) καὶ ρεμεσσηθῆναι ('Ιλ. B, 223. O, 103. 211. Π, 544. Ω, 53. 'Οδ. B, 64).

δοῦσασθαι (=δοῦναι. 'Οδ. A, 323. K, 258. I, 339) καὶ δοῦσθῆναι ('Ιλ. I, 453. 'Οδ. Δ, 453. Π, 475).

ὀρμήσασθαι (=ὀρμηθῆναι. 'Ιλ. Θ, 511) καὶ ὀρμηθῆναι ('Ιλ. E, 12. Z, 410. K, 359. N, 182. 496. 512. Π, 467. P, 605. X, 312. Ψ, 817. 'Οδ. N, 82. K, 214).

πειρήσασθαι (=πειραθῆναι. 'Ιλ. Z, 435. Θ, 18. Γ, 352. 'Οδ. Δ, 119. Θ, 23. 120. 124. 377. Ω, 238) καὶ πειρηθῆναι ('Ιλ. E, 220. K, 444. Γ, 349. Ψ, 553. 'Οδ. Θ, 100. 205. 213. Ω, 240).

πελάσασθαι (=πελᾶσαι. 'Ιλ. P, 341) καὶ πλῆτο, ἐπλητο ('Ιλ. E, 438. 468. Δ, 449. Θ, 63) καὶ πελασθῆναι ('Ιλ. E, 282. M, 420).

πιστώσασθαι (=πίστων παρασχέιν ἄλλήλοις. 'Ιλ. Z, 233. Φ, 286) καὶ πιστωθῆναι (=πιστόν ἑαυτόν παρασχέιν. 'Οδ. O, 436).

πλήσασθαι (=πλήσαι τι ἑαυτοῦ. 'Ιλ. I, 224. 'Οδ. Ξ, 87. 112. P, 603. T, 198) καὶ πλησθῆναι ('Οδ. Δ, 705)=πλήσαι ἑαυτόν.

σῆναι (=στῆσαι ἑαυτόν. 'Οδ. A, 333. 103. B, 37. Z, 21

141. H, 21. Θ, 144. 458. 'Ιλ. A, 197. B, 20. 59. Φ, 266. κτλ.) καὶ σταθῆναι ('Οδ. A, 243. P, 463), στήσασθαι δέ τι (=σπῆσαι τι ἐκυτῶ ἢ ἐκυτοῦ. 'Οδ. B, 94. 431. I, 54. 77. M, 402. T, 139. Ω, 128. 'Ιλ. Z, 528. Δ, 480. Σ, 533).

σῦσθαι (ἐκσύμην, ἔσσυτο, σότο =σπεῦσαι, ὀρμῆσαι. 'Ιλ. E, 519. Φ, 169. 'Οδ. E, 34) καὶ σέβασθαι ('Ιλ. Z, 505. H, 208. E, 227. Γ, 148. X, 22. κτλ.) καὶ συθῆναι ('Ιλ. E, 293).

τανύσασθαι (=τανῦσαι τι ἐαυτῶ καὶ τανῦσαι ἐαυτόν. 'Ιλ. Δ, 112. 'Οδ. I, 298) καὶ ἐντανύσασθαι τόξον ('Οδ. Φ, 403+) καὶ τανυσθῆναι (=τανῦσαι ἐαυτόν. 'Ιλ. N, 392. Π, 475. 485. Σ, 26. Γ, 483. 'Οδ. Π, 175).

τέρψασθαι (=τέρψαι ἐαυτόν. 'Οδ. M, 188) καὶ τεταρπείσθαι ('Ιλ. I, 701. Ψ, 10. 98. Ω, 513. 'Οδ. A, 310. Λ, 211. E, 244) καὶ ταρπύσθαι (οὐ μόνον τὸ ταρπόμεθα. 'Ιλ. Ω, 636. 'Οδ. Δ, 295. Ψ, 255) καὶ τεργθῆναι ('Οδ. E, 74. Θ, 131. P, 174) καὶ ταργθῆναι ('Οδ. Z, 99. T, 213. 251. Φ, 57) καὶ ταρπῆναι ('Ιλ. A, 779. Ω, 3. 'Οδ. Γ, 70. Δ, 47. E, 201. K, 181. Ψ, 212. 300. 346) καὶ ταρπῆναι ('Ιλ. Γ, 441. E, 314. 'Οδ. Θ, 292).

τρέψασθαι (=τρέψειν. 'Οδ. A, 422. Σ, 305) καὶ τροπέσθαι ('Ιλ. A, 199. Λ, 233. 237. N, 605. Φ, 591. N, 546. Φ, 468. 'Οδ. H, 263. T, 389. K, 45. P, 733. 'Οδ. K, 528. I, 350. P, 73. T, 388. κτλ.) καὶ τραρθῆναι ('Οδ. O, 80+).

γρᾶξασθαι (γῆαξ =φράζει τὰς ἐκυτῶν νῆες. 'Οδ. O, 566), γραγῆναι δὲ (=φράζει ἐαυτούς. 'Ιλ. P, 268).

γρᾶ(σ)σασθαι (=σκέψασθαι. 'Ιλ. E, 665. K, 339. O, 671. Φ, 410. Ψ, 126. 450. 453. Ω, 352. κτλ.) καὶ γρασθῆναι ('Οδ. T, 485. Ψ, 260).

γῆρατο (=ἐχάρη. 'Ιλ. E, 270+, ἀνθ' οὗ γράφεται ὑπὸ τινῶν F ἦσατο ἐκ τοῦ ἡδομαι) καὶ γαρήναι ('Ιλ. Γ, 27. Z, 481. H, 54. 'Οδ. K, 616) καὶ κεγαρέσθαι ('Ιλ. A, 256. Π, 600. 'Οδ. B, 249. Γ, 438. Δ, 344. P, 135).

γολώσασθαι (=ἔργισθῆναι. 'Ιλ. B, 599. Δ, 501. Ψ, 482. 'Οδ. Z, 147. Θ, 227. κτλ.) καὶ γολωθῆναι ('Ιλ. A, 9. Δ, 494. I, 33. N, 660. Π, 330. Ψ, 23. 88. κτλ.).

γύσθαι (=χυθῆναι. 'Οδ. H, 143. Θ, 297. 515. 527. K, 415. X, 88. 'Ιλ. N, 544. Π, 414. κτλ.) καὶ γυθῆναι ('Οδ. T, 590) καὶ ἀμφιγυθῆναι ('Οδ. Δ, 716. Π, 214. 'Ιλ. E, 253. Ψ, 63. 764), περιπρογυθῆναι ('Ιλ. E, 316+).

2) Μέσος μέλλων ως παθητικός.

§ 569. 'Ρήματα παρ' 'Ομήρῳ ἔχοντα μέσον μέλλοντα ἀντίπαθητικοῦ εἶναι ταῦτα.

ἀπάλλομαι (=ἀποθνήσκειν), μέσ. μέλλ. ἀπαλλήσεσθαι (ἔλκεα ('Ιλ. Θ, 405. 419).

διαρραίω (=καταστρέφω), μέσ. μέλλ. διαρραίσεσθαι (=ἀφανισθῆσθαι. 'Ιλ. Ω. 355+).

διακρίνομαι (=ἀπομακρύνομαι), μέσ. μέλλ. διακρινέεσθαι ('Οδ. Σ, 149. Υ, 180).

κραίνω (=ἰκτεῖν), μέσ. μέλλ. κρανέεσθαι ('Ιλ. Ι, 626).

κτείνω (=φονεύω), μέσ. μέλλ. κατακτενέεσθε ('Ιλ. Ξ, 481).

ὀλλύμαι (=ἀπόλλυμαι), μέσ. μέλλ. ὀλέται ('Ιλ. Β, 325. Η, 91. 'Οδ. Ω, 195), ὀλέεσθε ('Ιλ. Φ, 133), ὀλέεσθαι ('Ιλ. Ο, 700. Φ, 278).

πέρω (=πορεύω), μέλλ. μέσ. πέρεσται ('Ιλ. Υ, 729).

σαώω (=σώζω), μέλλ. μέσ. σωσέσθαι ('Οδ. Φ, 309).

τελείω (=τελεῖω), μέλλ. μέσ. τελέεσθαι ('Ιλ. Α, 204. 'Οδ. Α, 201. Γ, 226. Δ, 664. Χ, 215).

τελευτάω (=τελείω), μέσ. μέλλ. τελευτήσεσθαι (=τελεσθῆσθαι. 'Ιλ. Ν, 100. 'Οδ. Θ, 510. Ι, 511).

τεύρω (=κατασκευάζω), μέλλ. μέσ. τεύξεσθαι ('Ιλ. Ε, 653), ἄλλως λέγεται τετεύχομαι ὡς παθητ. ('Ιλ. Μ, 345. 358. κτλ.).

τρώω (=τιτρώσκω), μέλλ. μέσ. τρώσεσθαι ('Ιλ. Μ, 66).

φθίνω (=φθίβομαι), μέσ. μέλλ. φθίσομαι ('Ιλ. Α, 821. Τ, 329. Ω, 86. 'Οδ. Ν, 384).

φιλέω (=φιλοξενῶ), μέσ. μέλλ. φιλήσεται ('Οδ. Α, 123).

Α' ΠΙΝΑΞ

περιέχωρ χωρία Ὀμήρου ἐνταῦθα διορθούμενα
ἢ χρῆζοντα διορθώσεως.

Ἰλιάδος Α

στίχ. 9 § 315, σημ.

» 15 » 118.

» 25 » 366.

» 62 » 456.

» 67 » 456.

» 88 » 565, 1.

» 116 » 366.

» 139 » 458.

» 156 » 120.

» 160 » 429, σημ.

» 175 » 458.

» 179 » 212, ὑποσημ. 1.

» 195 » 366.

» 208 » 366.

» 227 » 436, σημ. 2.

» 238 » 212, ὑποσημ.

» 251 » 507, 13.

» 272 » 522, 8.

» 291 » 557, 12.

» 294 » 62, σημ.

» 344 » 433, σημ. 522, 8.

» 379 » 366.

» 443 » 62, σημ.

» 446 » 62.

» 540 » 208, σημ. 1.

Ἰλιάδος Β

στίχ. 4 § 423, σημ.

» 10 » 62, σημ.

» 39 » 150.

» 49 » 273.

» 94 » 436, σημ. 2.

στίχ. 115 § 285.

» 132 » 534, 548.

» 165 » 548.

» 172 » 338, σημ. 2.

» 205 » 205, σημ.

» 218 » 447, 20.

» 232 » 456.

» 233 » 456.

» 309 » 273.

» 319 » 205, σημ.

» 321 » 231, 3.

» 325 » 221, 393.

» 348 » 436, σημ. 2.

» 367 » 431.

» 451 » 436, σημ. 2.

» 471 » 99, λ. Γέαρ.

» 477 » 436, σημ. 2.

» 518 » 99, 221.

» 731 » 221.

» 790 » 338, σημ. 2.

Ἰλιάδος Γ

στίχ. 46 § 385, σημ.

» 84 » 231, 3.

» 119 » 436, σημ. 2.

» 129 » 338, σημ. 2.

» 172 » 222, σημ.

» 219 » 311.

» 373 » 519, 2.

» 385 » 366.

Ἰλιάδος Δ

» 3 » 440.

στίχ.	12	§	366.
»	55	»	534.
»	66	»	487, 10.
»	71	»	487, 10.
»	75	»	205, σημ.
»	92	»	338, σημ. 2.
»	126	»	515, 11.
»	146	»	427, 2.
»	186	»	530, 6.
»	199	»	436, σημ. 2.
»	203	»	338, σημ. 2.
»	208	»	519, 10.
»	209	»	436, σημ. 2.
»	242	»	332, υποσημ.
»	252	»	523, 3.
»	315	»	366.
»	338	»	222, σημ.
»	353	»	152, σημ.
»	362	»	522, 4.
»	384	»	290, σημ.
»	452	»	226, σημ.
»	524	»	366.

Ἰλαῖδος Ε.

στίχ.	4	§	364.
»	21	»	221.
»	36	»	99, λέξ. Γιόν.
»	68	»	272, σημ.
»	71	»	308, σημ. 3.
»	88	»	226, σημ. 1.
»	90	»	366.
»	123	»	338, σημ. 2.
»	139	»	366.
»	174	»	431.
»	204	»	496, 4.
»	226	»	272, σημ.
»	284	»	430, σημ.
»	293	»	527, 9.
»	310	»	364.
»	320	»	364.
»	334	»	366.
»	371	»	α. 264, 1.
»	391	»	561, 2.

στίχ.	393	§	519, 2.
»	394	»	412, σημ.
»	475	»	437.
»	534	»	206.
»	622	»	364.
»	641	»	212, υποσημ. 1.
»	686	»	310, σημ.
»	776	»	325.
»	782	»	317, 7.
»	818	»	211, σημ.
»	831	»	511, 21.
»	871	»	366.
»	887	»	232.

Ἰλαῖδος Ζ.

στίχ.	6	§	273.
»	25	»	364.
»	61	»	221.
»	88	»	310, σημ.
»	113	»	152, σημ.
»	123	»	496, 4.
»	158	»	366.
»	166	»	366.
»	179	»	366.
»	260	»	71, σημ.
»	289	»	364.
»	291	»	527, 6.
»	296	»	436, σημ. 2.
»	297	»	310, σημ.
»	317	»	310, σημ.
»	344	»	221.
»	348	»	99, λέξ. Φέρρω.
»	409	»	519, 24.
»	464	»	423, σημ.
»	490	»	59, σημ.
»	526	»	522, 4.

Ἰλαῖδος Η.

στίχ.	86	§	301, σημ.
»	120	»	221.
»	129	»	423, σημ.
»	198	»	519, 10.
»	207	»	277.
»	212	»	553.

στίχ. 238 § 294, σημ.
 » 242 » 437.
 » 256 » 317, 7.
 » 310 » 99, λέξ. Φάλλω.
 » 345 » 310, σημ.
 » 349 » 507, 7.
 » 428 » 485, 13.
 » 431 » 485, 13.
 » 472 » 99, λέξ. Φοῖνος.

Ἰλιάδος Θ.

στίχ. 50 § 325.
 » 109 » 6', 428, σημ.
 » 131 » 426, σημ.
 » 220 » 436, σημ. 2.
 » 227 » 519, 9.
 » 229 » 437.
 » 270 » 495.
 » 282 » 273.
 » 301 » 437.
 » 310 » 437.
 » 322 » 437.
 » 408 » 515, 14.
 » 422 » 364, 515, 14.
 » 470 » 281, σημ. 1.
 » 472 » 325.
 » 508 » 281, σημ.
 » 525 » 281, σημ.

Ἰλιάδος Ι.

στίχ. 22 § 285.
 » 30 » 231, 3.
 » 37 » 205, σημ.
 » 42 » 148, σημ.
 » 49 » 496, 4.
 » 120 » 366.
 » 137 » 221.
 » 141 » 272, σημ.
 » 146 » 99, λ. Φέδνα.
 » 189 » 275, 10.
 » 225 » 285.
 » 240 » 281, σημ. 1.
 » 288 » 99, λέξ. Φέδνα.
 » 306 » 523, 3.

στίχ. 330 § 272, σημ.
 » 337 » 527, 2.
 » 424 » 536.
 » 459 » 62, σημ.
 » 462 » 272, σημ.
 » 520 » 275, 10.
 » 596 » 436, σημ. 2.
 » 617 » 511, 14.
 » 658 » 281, σημ. 1.
 » 681 » 536.
 » 695 » 231, 3.

Ἰλιάδος Κ.

στίχ. 5 § 412, σημ.
 » 34 » 557, 12.
 » 36 » 221.
 » 39 » 530, 2.
 » 44 » 458.
 » 70 » 221.
 » 72 » 62, 364.
 » 73 » 436, σημ.
 » 105 » 523, 3.
 » 136 » 436, σημ. 2.
 » 146 » 429, σημ.
 » 179 » 436, σημ. 2.
 » 198 » 497, 6.
 » 246 » 4, 507, 8.
 » 251 » 435, 1.
 » 273 » 436, σημ. 2.
 » 281 » 286, σημ.
 » 320 » 511, 14.
 » 336 » 436, σημ. 2.
 » 337 » 431.
 » 345 » 517, 7.
 » 356 » 436, σημ. 2.
 » 361 » 456.
 » 376 » 272, σημ.
 » 421 » 507, 12.
 » 462 » 383.
 » 517 » 325.
 » 572 » 281, σημ. 1.
 » 574 » 281, σημ. 1.

Ἰλιάδος Λ.

στίχ. 2 § 273.

στίχ.	50	§	178,	σημ.
»	136	»	541.	
»	153	»	536.	
»	187	»	152,	σημ.
»	199	»	338,	σημ. 2.
»	246	»	366.	
»	269	»	412,	σημ.
»	272	»	61,	σημ.
»	288	»	71.	
»	356	»	62.	364.
»	380	»	429,	σημ. 3. 430.
»	417	»	364.	[σημ.
»	434	»	366.	
»	437	»	366.	
»	470	»	530,	2.
»	482	»	208,	σημ. 2.
»	493	»	226,	σημ. 1.
»	499	»	221.	
»	549	»	534.	
»	550	»	548.	
»	551	»	279,	6.
»	620	»	281,	σημ. 1.
»	690	»	366.	
»	708	»	325.	
»	722	»	281,	σημ. 1.
»	762	»	560.	
»	763	»	523,	3.
»	797	»	273.	

Ήλιόδωρος Μ.

στίχ.	3	§	281,	σημ. 1.
»	11	»	519,	39.
»	40	»	456.	
»	49	»	40,	υπόσημ.
»	64	»	221.	
»	93	»	272,	σημ.
»	142	»	517,	7.
»	239	»	281,	σημ. 1.
»	258	»	310,	σημ.
»	263	»	310,	σημ.
»	266	»	541.	
»	297	»	212,	σημ.
»	300	»	279,	6.

στίχ.	302	»	170,	υπόσημ.
»	308	»	310,	σημ.
»	318	»	285.	
»	323	»	231,	3.
»	334	»	423,	σημ.
»	350	»	ή. 507,	8.
»	363	»	ή. 507,	8.
»	375	»	310,	σημ.
»	393	»	136.	145.
»	395	»	507,	8.
»	421	»	552.	
»	440	»	221.	
»	450	»	205,	σημ.
»	511	»	366.	
»	773	»	232.	

Ήλιόδωρος Ν.

στίχ.	42	§	170,	υπόσημ.
»	63	»	519,	2.
»	69	»	308,	σημ. 3.
»	101	»	436,	σημ. 2.
»	113	»	ι.	
»	154	»	71.	
»	167	»	436,	σημ. 2.
»	182	»	366.	
»	202	»	541.	
»	208	»	436,	σημ. 2.
»	251	»	430,	σημ.
»	325	»	364.	
»	358	»	221.	
»	366	»	99, λξ.	Φέδνα.
»	433	»	71.	
»	462	»	338,	σημ. 2.
»	511	»	364.	
»	570	»	ή. 507,	8.
»	619	»	364.	
»	622	»	285.	
»	651	»	364.	
»	707	»	519,	44.
»	768	»	338,	σημ. 2.
»	788	»	221.	

Ήλιόδωρος Ξ.

στίχ.	28	§	279,	6.
-------	----	---	------	----

στίχ.	34	§	514, 6.	437.
»	44	»	530, 2.	
»	165	»	423, σημ.	
»	180	»	212, ὑποσημ.	1.
»	199	»	561, 2.	
»	237	»	364.	
»	240	»	366.	
»	266	»	283.	
»	270	»	519, 50.	568.
»	322	»	307, 3, σημ.	
»	324	»	283.	
»	346	»	ιζ. 264, 1.	
»	348	»	99, λξ. Φέρση.	
»	353	»	ιζ. 264, 1.	
»	356	»	338, σημ.	2.
»	378	»	517, 7.	
»	412	»	338, σημ.	2. 364.
»	428	»	221.	
»	439	»	561, 2.	
»	456	»	279, 6.	
»	481	»	519, 24.	
»	484	»	456.	
»	490	»	221.	
»	501	»	221.	
»	510	»	519, 2.	
»	613	»	517, 7.	

Ἰλιάδος Ο.

στίχ.	4	§	272, σημ.	
»	18	»	429, σημ.	3.
»	25	»	283.	
»	66	»	221.	
»	71	»	321, ὑποσημ.	
»	80	»	412, σημ.	
»	173	»	338, σημ.	2.
»	194	»	482, 1. 565, 1.	
»	255	»	281, σημ.	1.
»	290	»	366.	
»	298	»	523, 3.	
»	333	»	279, 6.	
»	339	»	290, σημ.	
»	437	»	517, 7.	
»	552	»	226, σημ.	1.

στίχ.	554	§	221.	
»	506	»	279, 6.	
»	669	»	273.	
»	741	»	273.	

Ἰλιάδος Π.

στίχ.	9	§	366.	
»	21	»	222, σημ.	
»	29	»	429, σημ.	
»	39	»	273.	
»	47	»	515, 8.	
»	103	»	561, 2.	
»	178	»	366.	
»	208	»	394. 561, 5.	
»	371	»	99, ὑποσημ.	
»	404	»	62. 364.	
»	431	»	205, σημ.	
»	445	»	232.	
»	507	»	99, ὑποσημ.	
»	509	»	364.	
»	515	»	52, σημ.	
»	521	»	71.	
»	522	»	138, σημ.	
»	537	»	338, σημ.	2.
»	542	»	530, 6.	
»	545	»	364.	
»	548	»	317, 4, σημ.	2.
»	560	»	364.	
»	643	»	99, λξ. Φέαρ.	
»	651	»	519, 36.	
»	661	»	310, σημ.	
»	708	»	487, 18. 515, 10.	
»	756	»	552. 568.	
»	766	»	212, ὑποσημ.	1.
»	827	»	485, 17.	
»	852	»	482, 1. 565, 1.	

Ἰλιάδος Ρ.

στίχ.	9	»	226, σημ.	1.
»	10	»	152, σημ.	
»	23	»	223, σημ.	1.
»	25	»	561, 9.	
»	40	»	226, σημ.	1.
»	43	»	366.	

στίχ. 54 & 99, λέξ. Φάλις.
 » 58 » 366.
 » 59 » 226, σημ. 1.
 » 152 » 309, σημ. 3. 310.
 » 258 » 279, 6.
 » 367 » 232.
 » 385 » 281, σημ. 1.
 » 412 » 279, 6.
 » 444 » 231, 3.
 » 478 » 366.
 » 537 » 366.
 » 539 » 485, 17.
 » 572 » 437, 511, 4.
 » 600 » 366.
 » 637 » 447, 7.
 » 659 » 534, 548.
 » 660 » 279, 6.
 » 684 » 338, σημ. 2.
 » 689 » 71.
 » 695 » 44, 2.
 » 709 » 523, 3.
 » 724 » 519, 2.
 » 745 » 281, σημ. 1.

Ἰλιάδος Σ.

στίχ. 72 & 366.
 » 93 » 206, σημ. 1.
 » 100 » 527, 2.
 » 117 » 283.
 » 136 » 522, 9.
 » 142 » 530, 1.
 » 147 » 423, σημ.
 » 153 » 531, 4.
 » 165 » 519, 2.
 » 169 » 338, σημ. 2.
 » 224 » 507, 12.
 » 293 » 205, σημ.
 » 309 » 519, 24.
 » 338 » 366.
 » 376 » 488, 3.
 » 402 » 272, σημ.
 » 418 » 496, 6.
 » 445 » 364.

στίχ. 477 & 523, 4.
 » 553 » 557, 2.
 » 585 » 437, 511, 4.

Ἰλιάδος Τ.

στίχ. 2 & 273.
 » 24 » 530, 2.
 » 32 » 558.
 » 71 » 523, 3.
 » 81 » 423, σημ.
 » 136 » 290, σημ.
 » 175 » 517, 7.
 » 225 » 522, 10.
 » 255 » 170, ὑποσημ.
 » 288 » 517, 7.
 » 393 » 517, 7.
 » 413 » 71.

Ἰλιάδος Ρ.

στίχ. 67 & 99, ὑποσημ.
 » 98 » 62, 364.
 » 101 » 38, 5, σημ.
 » 128 » 519, 10.
 » 131 » 285, σημ.
 » 139 » 534.
 » 140 » 170, ὑποσημ.
 » 145 » 238.
 » 188 » 429, σημ. 3.
 » 335 » 458, 519, 7.
 » 340 » 366.
 » 346 » 366.
 » 362 » 523, 3.
 » 466 » 366.

Ἰλιάδος Φ.

στίχ. 26 & 283.
 » 52 » 561, 2.
 » 58 » 561, 11.
 » 86 » 206, σημ. 1.
 » 104 » 221.
 » 179 » 366.
 » 183 » 366.
 » 236 » 99, λέξ. Φάλις.
 » 270 » 561, 2.
 » 332 » 40.

στίχ.	344	§	99	λέξ. Φάλης.
»	396	»	429,	σημ. 3.
»	400	»	366.	
»	410	»	429,	σημ.
»	415	»	205,	σημ.
»	459	»	429,	σημ.
»	467	»	552.	
»	474	»	222,	σημ.
»	490	»	364.	
»	533	»	523,	3.
»	561	»	281,	σημ. 1.
»	576	»	52,	σημ.
»	590	»	366.	
»	609	»	495.	

Ἰλιάδος X.

στίχ.	2	§	281,	σημ. 1.
»	3	»	310,	σημ.
»	6	»	221.	
»	90	»	541.	
»	94	»	40.	
»	110	»	285.	
»	172	»	310,	σημ.
»	215	»	338,	σημ. 2.
»	222	»	527,	7.
»	228	»	338,	σημ. 2.
»	244	»	217,	1, ὑποσημ.
»	280	»	40,	441, σημ.
»	303	»	530,	6.
»	304	»	285.	
»	313	»	221.	
»	331	»	232.	
»	393	»	519,	2.
»	431	»	482,	1, 565, 1.
»	468	»	412,	σημ.
»	477	»	519,	10.
»	491	»	492,	7, 553.
»	637	»	117.	
»	640	»	170,	ὑποσημ.

Ἰλιάδος Ψ.

στίχ.	90	§	507,	13.
»	139	»	548.	
»	226	»	273.	

στίχ.	264	§	317,	9.
»	284	»	447,	12.
»	310	»	523,	3.
»	329	»	447,	12.
»	361	»	530,	5.
»	493	»	244.	
»	513	»	317,	9.
»	533	»	92,	ὑποσημ. 1.
»	536	»	71.	
»	643	»	560.	
»	695	»	366.	
»	711	»	264,	1.
»	725	»	366.	
»	730	»	366.	
»	743	»	366.	
»	762	»	338,	σημ. 2, 364.
»	786	»	553.	
»	792	»	290,	σημ. 519, 17.
»	797	»	364.	

Ἰλιάδος Ω.

στίχ.	36	§	437.	
»	38	»	424.	
»	53	»	364.	
»	61	»	290,	σημ.
»	62	»	515,	2.
»	83	»	272,	σημ.
»	87	»	338,	σημ. 2.
»	102	»	366.	
»	131	»	482,	1, 565, 1.
»	141	»	310,	σημ.
»	154	»	46,	366.
»	160	»	531,	4.
»	183	»	366.	
»	200	»	62.	
»	210	»	519,	10.
»	227	»	264,	1.
»	239	»	332,	ὑποσημ.
»	304	»	507,	6.
»	384	»	71.	
»	434	»	431.	
»	449	»	99,	ὑποσημ.
»	452	»	99,	ὑποσημ.

- στίχ. 457 § 511, 19.
 » 499 » 530, 6.
 » 554 » 453, 1. 558.
 » 608 § 437.
 » 650 » 487, 12.
 » 706 » 310, σημ.
 » 707 » 308, σημ. 3. 310.
 » 709 » 338, σημ. 364.
 » 727 » 523, 3.
 » 757 » 99, λέξ. Φέρση.
 » 769 » 69, σημ.

Ὅδυσσεύς Α.

- στίχ. 15 § 272, σημ.
 » 24 » 488, 3.
 » 59 » 437.
 » 60 » 222.
 » 70 » 221. 393.
 » 73 » 272, σημ.
 » 124 » 400.
 » 141 » 279, 6.
 » 147 » 485, 13.
 » 200 » 62, σημ.
 » 226 » 70, σημ. 1.
 » 240 » 519, 2.
 » 241 » 285.
 » 337 » 496, 7.
 » 356 » 59, σημ.

Ὅδυσσεύς Β.

- στίχ. 20 § 272, σημ.
 » 47 » 383.
 » 102 » 453, 1. 558.
 » 165 » 383.
 » 222 » 527, 10.
 » 240 » 231, 3.
 » 334 » 519, 36.
 » 434 » 281, σημ. 1.

Ὅδυσσεύς Γ.

- στίχ. 14 § 281, σημ. 1.
 » 33 » 280, ὑπόσημ.
 » 50 » 62.
 » 81 » 496, 4.

- στίχ. 163 § 208, σημ. 2.
 » 169 » 531, 4.
 » 175 » 519, 44.
 » 230 § 222, σημ.
 » 231 » 423, σημ.
 » 255 » 71, σημ.
 » 367 » 519, 37.

Ὅδυσσεύς Δ.

- στίχ. 25 § 338, σημ. 2.
 » 88 » 279, 6.
 » 107 » 519, 2.
 » 188 » 281, σημ. 1.
 » 226 » 536.
 » 247 » 40.
 » 403 » 272, σημ.
 » 472 » 456.
 » 547 » 423, σημ.
 » 704 » 44, 2.
 » 709 » 325.
 » 723 » 507, 13.
 » 728 » 285.
 » 732 » 366.

Ὅδυσσεύς Ε.

- στίχ. 2 § 273.
 » 110 » 530, 8.
 » 119 » 561, 1.
 » 122 » 561, 1.
 » 133 » 530, 8.
 » 146 » 366.
 » 155 » 272, σημ.
 » 159 » 338, σημ. 2.
 » 260 » 231, 2.
 » 305 » 232.
 » 321 » 366.
 » 322 » 366.
 » 349 » 366.
 » 395 » 558.
 » 398 » 290, σημ.
 » 419 » 530, 2.
 » 469 » 178, σημ.
 » 473 » 530, 2.

Ὁδυσσεύς Ζ.

στίχ.	5	§	338, σημ. 2.	364.
»	9	»	310, σημ.	
»	33	»	431.	
»	36	»	178, σημ.	
»	216	»	522, 7.	

Ὁδυσσεύς Η.

στίχ.	95	§	447, 12.	
»	114	»	427, 1.	
»	125	»	507, 12.	
»	144	»	231, 3.	
»	164	»	561, 7.	
»	168	»	208, σημ. 2.	
»	199	»	496, 4.	
»	201	»	285, σημ.	
»	251	»	530, 8.	
»	252	»	ι. 264, 1.	
»	261	»	70, σημ. 1.	
»	279	»	212, ὑποσημ.	

Ὁδυσσεύς Θ.

στίχ.	73	§	275, 10.	
»	78	»	552.	
»	109	»	325.	
»	180	»	545.	
»	224	»	283.	
»	343	»	233, σημ.	
»	408	»	162.	
»	480	»	281, σημ. 1.	
»	569	»	310, σημ.	

Ὁδυσσεύς Ι.

στίχ.	9	§	279, 6.	
»	26	»	281, σημ. 1.	
»	30	»	272, σημ.	
»	47	»	519, 9.	
»	88	»	557, 8.	
»	108	»	536.	
»	114	»	272, σημ.	
»	151	»	281, σημ. 1.	
»	206	»	40. 441, σημ.	
»	283	»	294, 3.	
»	306	»	281, σημ. 1.	

στίχ.	377	§	530, 2.	
»	400	»	272, σημ.	
»	404	»	557, 12.	
»	436	»	281, σημ. 1.	
»	459	»	523, 4.	
»	512	»	406, 4, 6. 515, 1.	

Ὁδυσσεύς Κ.

στίχ.	23	§	557, 2.	
»	71	»	231, 3.	
»	100	»	557, 8.	
»	146	»	557, 6.	
»	193	»	522, 3.	
»	240	»	226, σημ. 1.	
»	251	»	557, 6, ὑποσημ.	
»	268	»	383.	
»	274	»	537, 6.	
»	320	»	487, 12.	
»	404	»	272, σημ.	
»	424	»	272, σημ.	
»	493	»	221.	
»	570	»	557, 6, ὑποσημ.	

Ὁδυσσεύς Λ.

στίχ.	22	§	557, 6, ὑποσημ.	
»	114	»	522, 9. 545.	
»	221	»	561, 2.	
»	222	»	273.	
»	242	»	212, ὑποσημ. 1.	
»	266	»	283.	
»	270	»	102.	
»	304	»	427, 1.	
»	313	»	543.	
»	339	»	366.	
»	374	»	281, σημ. 1.	
»	403	»	522, 8.	
»	472	»	366.	
»	567	»	437.	
»	585	»	437.	
»	588	»	317, 4, σημ. 2.	
»	603	»	212, ὑποσημ. 1.	

Ὁδυσσεύς Μ.

στίχ.	7	§	281, σημ. 1.	
-------	---	---	--------------	--

στίχ.	9	§	557,8.
»	122	»	530,2.
»	141	»	522,9. 545.
»	196	»	557,2.
»	200	»	317,9.
»	210	»	272, σημ.
»	218	»	429, σημ.
»	267	»	221.
»	349	»	ζ. 507,8.
»	370	»	519,9.
»	388	»	419, σημ.
»	399	»	70, σημ.

Ὁδυσσεΐας Ν.

στίχ.	35	§	290, σημ.
»	94	»	281, σημ. 1.
»	103	»	338, σημ. 2.
»	152	»	310, σημ.
»	158	»	310, σημ.
»	177	»	310, σημ.
»	183	»	310, σημ.
»	229	»	423, σημ.
»	237	»	496,4.
»	240	»	281, σημ. 1.
»	258	»	383.
»	270	»	364.
»	293	»	208, σημ. 1.
»	347	»	338, σημ. 2.
»	389	»	364.

Ὁδυσσεΐας Ξ.

στίχ.	40	§	99, ὑποσημ.
»	49	»	366.
»	239	»	221.
»	287	»	70, σημ. 1.
»	371	»	285.
»	406	»	515,8.
»	438	»	99, ὑποσημ.

Ὁδυσσεΐας Ο.

στίχ.	9	§	338, σημ. 2.
»	42	»	232.
»	105	»	363.
»	120	»	62.

στίχ.	157	§	531,4.
»	172	»	62, σημ.
»	470	»	363.
»	447	»	70, σημ. 1.

Ὁδυσσεΐας Π.

στίχ.	22	§	» 366.
»	51	»	485,13.
»	131	»	232.
»	161	»	285, σημ.
»	188	»	273.
»	203	»	561, 1.
»	232	»	272, σημ.
»	333	»	541.
»	368	»	281, σημ. 1.

Ὁδυσσεΐας Ρ.

στίχ.	10	§	386, σημ.
»	40	»	366.
»	67	»	325.
»	121	»	400.
»	161	»	519, 8.
»	221	»	212, ὑποσ. 1. 325.
»	349	»	338, σημ. 2.
»	388	»	560.
»	416	»	71.
»	497	»	281, σημ. 1.
»	526	»	338, σημ. 2. 364.
»	552	»	338, σημ. 2.
»	576	»	366.

Ὁδυσσεΐας Σ.

στίχ.	122	§	162.
»	173	»	317, 2.
»	179	»	507, 6.
»	191	»	550, σημ. 1.
»	238	»	530, 5.
»	265	»	557, 8.
»	317	»	281, σημ. 1.
»	348	»	530, 3.

Ὁδυσσεΐας Τ.

στίχ.	28	§	496, 4.
»	50	»	281, σημ. 1.
»	64	»	273.

- στίχ. 103 § 273.
 » 118 » 273.
 » 147 » 453, 1. 558.
 » 271 » 338, σημ. 2.
 » 342 » 281, σημ. 1.
 » 387 » 325.
 » 579 » ή. 507, 8.

Ὁδυσσεύς Ρ.

- στίχ. 65 § 212, ὑπόσημ. 1.
 » 171 » 281, σημ. 1.
 » 255 » 440.
 » 286 » 530, 3.
 » 383 » 485, 3.

Ὁδυσσεύς Φ.

- στίχ. 15 § 519, 7.
 » 77 » ή. 507, 8.
 » 93 » 383.
 » 100 » 517, 7.
 » 137 » 212, ὑπόσημ. 1.
 » 164 » 212, ὑπόσημ. 1.
 » 224 » 366.
 » 260 » 534. 548.
 » 331 » 286, σημ.
 » 350 » 59, σημ.

Ὁδυσσεύς Χ.

- στίχ. 28 » 515, 2.
 » 56 » 565, 2.
 » 100 » 338, σημ. 2.
 » 115 » 208, σημ. 2.

- στίχ. 175 § 18.
 » 189 » 557, 2.
 » 192 » 18.
 » 202 » 208, σημ. 2.
 » 281 » 208, σημ. 2.
 » 288 » 212, ὑπόσημ. 1.
 » 377 » 400.
 » 444 » 433, σημ.
 » 471 » 213, σημ.

Ὁδυσσεύς Ψ.

- στίχ. 93 § 231, 3.
 » 246 » 281, σημ. 1.
 » 331 » 530, 8.
 » 335 » 272, σημ.
 » 384 » 273.

Ὁδυσσεύς Ω.

- στίχ. 30 § 99, ὑπόσημ. λέξ.
 » 33 » 519, 2. [Γ' έναξ.
 » 82 » 301, σημ.
 » 113 » 522, 8.
 » 115 » 429, σημ. 3.
 » 193 » 429, σημ.
 » 200 » 363.
 » 284 » 531, 4.
 » 300 » 496, 4.
 » 398 » 290, σημ.
 » 476 » 557, 12.
 » 520 » 363.

Β') ΠΙΝΑΞ

Ἀνώμαλα ὀνόματα καὶ ῥήματα.

Α		
ἰάω 522,1. 568 (1).	αἰών 264,4.	ἀνῆρ 265.
ἰβροπύζομεν 485,4.	ἰκαχίζω 511,3.	ἀνίσταμαι 567.
ἰγαμαί 561,1. 406,3.	447,2.	ἀνιπτόποδες 261,4.
ἰγείρω 519,1. 568.	ἰκκίωμαι 520.	ἀνοίγω 511,18.
447,1.	ἰκκίς 314,1.	ἰνομαι 519,3.
ἰγκιστρον 235,1.	ἰλαλύατταμαι 447,4.	ἰντῶ 515,2.
ἰγκοῖναι 218,1.	ἰλάομαι 447,3.	ἰντίζω 515,2.
ἰγκών 264,1.	ἰλαπάζω 510,3.	ἰντῶ 515,2.
ἰγνοέω 549.	ἰλδήσκω 485,1.	Ἰντιφάτης 292.
ἰγοράζομαι 530,1.	ἰλεινέω 527,1.	ἰντομαι 515,2.
ἰγορεύω 530,1.	ἰλειαρ 267,1.	ἰνώ 519,3. 482,6.
ἰγω 488,1.	ἰλειραρ 267,2.	ἰνω 519,3.
ἰεῖρω 519,2. 567.	ἰλέξω 524,2.	ἰνωγα 511,2.
ἰελλόπος 261,1.	ἰλέομαι 527,1. 489.	ἰολλισθῆναι 567.
ἰέξω 524,1.	ἰλεύομαι 527,1. [1.	ἰορ 267,4.
ἰερασίποδες 261,3.	ἰλτ- 485,2.	ἰπάλθομαι 569.
ἰφιδης 217,1.	ἰλκαρ 267,3.	ἰπαρίσκω 448,2.
ἰφιδρις 311.	ἰλκή 217,2.	485,6.
ἰημι 557,1.	ἰλλομαι 487,1.	ἰπειλαί 218,2.
ἰήρ 264,2.	ἰλς 264,5.	ἰποαίρεο 546.
ἰιδέομαι 522,2. 406,	ἰλυσκάζω 511,1.	ἰποκρίνομαι 567.
3. 544. 568.	ἰλυσκάνω 511,1.	Ἰπόλλων 264,6.
ἰιδομαι 522,2. 544.	ἰλύσκω 511,1.	ἰραρίσκω 517,1.
ἰιδώς 281,4.	ἰλφάνω 485,3.	447,5. 448,1. 487,
ἰιθῆρ 264,3.	ἰμαρτάνω 485,4.	2. 497,1.
ἰιθίopes 255,1.	ἰμέσδω 515,1.	ἰργίποδας 261,5.
ἰινέω 522,3.	ἰνακλίνομαι 567.	ἰρέσκω 522,4.
ἰινυμαι 563,1.	ἰναξ 245.	ἰρήμεναι 540.
ἰιπύς 303.	ἰναπνέω 568.	ἰρήν 266.
ἰῖρω 519,2.	ἰνδράποδον 235,2.	Ἰρης 284.
ἰίσσω 568.	ἰνεθ- 485,5.	ἰριθμομαι 567.
ἰιστωθῆναι 567.	ἰνέσαι 515,13.	ἰρνα 99. 266.
	ἰνήνοθε 485,5.	ἰρνομαι 519,4. 563,2

(1) Οἱ ἀριθμοὶ σημεῖοι τὰς παραγράφους.

ἄρῳ 447,6.
 ἀρπάζω 510,1.
 ἀρτίπος 261,2.
 ἄσμενος 487, 20.
 514,1.
 ἀσπείρω 519,5.
 ἀστήρ 265.
 ἄστυ 299.
 ἀφύσσω 510,2.
 ἄγνυμαι 511,3. 563.
 3. 447,7.
 ἄχομαι 511,3.
 ἀψίς 258,1.
 ἄω 540. 547.

B

βαίνω 531,1. 488,2.
 496,1.
 βάλλω 519,7. 487,3.
 507,14.
 βαμβαίνω 531,1.
 βασιλεύς 289.
 βάσκε 531,1.
 βεβαρηώς 551.
 βιζώ 492,2.
 βιβίς 531,1.
 βιβλάθων 531,1.
 βιο- 565,1.
 βλάθωμαι 506,1. 490.
 βλώσσω 519,31. 492.
 βοάω 549. [5].
 βόλομαι 519,8.
 βορ- 565,2.
 βούλομαι 519,8.
 βοῦς 294,1.
 βορυχ- 485,7.

Γ

γαίω 526,2.
 γάννυμαι 526,2.
 γαστήρ 265.
 γέγωνα 519,9.
 γέλος 233.
 γέντο 487,4.

γέρας 279,1.
 γηθέω 526,2.
 γηράσκω 487,5.
 γῆρυς 298,1.
 γίγνομαι 496,2. 519.
 γόνυ 300,1. [10].
 γρηῦς 294,2.
 γυμνωθῆναι 567.

Δ

δαῖναι 531,2. 567.
 δαῖς 264,7.
 δαΐ 317,1.
 δαιδάλλω 519,11.
 δαίζω 531,3.
 δαίνυμι 530,8. 563.
 δαίφρων 317,1. [4].
 δαίω 526,3.
 δακ- 511,4.
 δάκρυ 317,2.
 δάκρυον 317,2.
 δάμαρ 264,8.
 δάμνημι 561,2.
 δαρθ- 485,8.
 δατέρομαι 531,3.
 δέατο 561,3.
 δεδάχηκα 492,3.
 δεδFίσσομαι 530,2.
 δεδFοικα 496,3. 530.
 δεῖ 527,2. [2].
 δειδίσκομαι 464.
 δεῖδω 530,2.
 δεῖνυμι 563,5.
 δέμας 279,2.
 δέμνια 235,3.
 δέμω 519,12.
 δέπας 279,3.
 δέρκομαι 511,5.
 δεσμός 235,4.
 δεύομαι 527,2.
 δεύω 527,2.
 δέχομαι 511,6. 452.
 487,6.

δFεος 272.
 Δημήτηρ 265.
 δηριόομαι 552. 568.
 δῆω 482,2.
 διακοσμοῦμαι 568.
 διακρίνομαι 567. 569.
 διαφθείρω 518.
 διδάσκω 531,2.
 διδῆμι 557,2.
 διδυμοῖ 235,5.
 διδωμι 557,5.
 δίσμι 557,3.
 δίζημα 557,4.
 δίζω 557,4.
 δινηθῆναι 567.
 διπτυχος 235,6.
 δνοσπλίζω 510.
 δοκίω 554.
 δονακεύς 293,1.
 δύρω 300,2.
 δύνωμαι 561,4. 568.
 406,3.
 δύνω 530,3. 488,3.
 δυσσας 286.
 δύω 530,3.
 δῶ (=δῶμα) 317,3.

Ε

ἔαρ 267.
 ἔαω 547. 548.
 ἐγείρω 519,13. 447.
 8. 498.
 ἐγρήσσω 498.
 ἔδω 565,2.
 ἔερμαι 519,43.
 ἐFέδνωται 218,3.
 ἐFέφθη 507,3.
 ἐFέλωρ 267,5.
 ἔζομαι 515,13.
 ἔθειραι 218,4.
 εἶδαρ 267,6.
 εἶλαρ 267,7.
 εἰλίποδας 261,6.

εἰμφοτο 519,30.	ἐραχμαί 561,5.406,3.	FeFίσκω 511,10.
εἶμι 560.	ἐρεεῖνω 519,16.	FeFοικα 511, 10.
εἶμι 557,6. 482,10.	ἐρειδομαι 568. 447,	496,6.
εἰνάτερες 264,9.	[12.	Feιδομαι 515,3.
εἶρομαι 519,16.	ἐρεῖπω 507,2. 447,	Feιλέω 517,2. 567.
εἰρωτάω 519,16.	13. 448,3.	Feιλυράω 517,2.
εἶσα 515,13.	ἐρεῖκω 485,9.	Feιπεῖν 489,2.
εἶωθα 515,14.	ἐρέομαι 519,16.544.	Feῖρω 519,15.
ἐκκυλισθῆναι 567.	ἐρεύγομαι 485,10.	Feλίσσω 567.
ἐλαύνω 447,10.520.	ἐρέω 519,16.	Feλλω 517,2.
ἐλάω 520.	ἐρητύω 511,7. 567.	Feννυμι 561,6.
ἐλεγχος 275,1.	ἐριβόλαξ 257,1.	Feργω 511,9.
ἐλίγωψ 255,2.	ἐριδαινῶ 519,17.	Feῖδα 510,4.
ἐλυθ- 447,11.	ἐριδμαίνω 519,17.	Feῖρω 517,3.
ἐλύσθην 517,2. 567.	ἐρίηρος 235,12.	Feῖω 523,1. 482,5.
ἐλωρ 267,8.	ἐρίθωι 235,13.	Feδῆν 505,3.
ἐλώριζ 267,8.	ἐρμῖς 263,1.	Feμαι 557,7.
ἐμμορε 519,30.	ἐρνος 275,3.	FeFάχω 511,8.
ἐμπιμπλημι 568.	ἐρος 233.	Feωκή 217,4.
ἐναίρω 519,2.	ἐρπετά 235,14.	Feῖδα 515,3. 496,7.
ἐναιρα 235,8.	ἐρουκανάω 511,7.	Feα- 487,7.
ἐνδινα 235,9.	ἐρουκάνω 511,7.	
ἐνεκ- 489,5. 565,7.	ἐρουκω 511,7.	Z
ἐνέπω 507,7.	ἐρχομαι 565,3. 447,	Zeὺς 293,2.
ἐνεροι 235,10.	11. 496,4.	Zeώγρια 235,16.
ἐνίπτω 507,1.	ἐσθίω 565,2. 447,9.	Zeώ 565,1.
ἐνισκίμθη 567.	452. 482,10.	
ἐνίσσω 507,1.	ἐσθος 275,4.	II
ἐντεα 275,2.	ἐσθω 565,2.	ῆ (=ἐλεγε) 557,14.
ἐντύνω 519,14.	ἐπος 275,5.	ῆγερέθονται 470,519,
ἐνώπια 235,11.	ἐύλαξ 218,5.	[1.
ἐξετανύσθη 567.	ἐύληρα 235,15.	ῆδομαι 406,3. 519,
ἐπαυρίσκομαι 519,6.	ἐύνηθῆναι 567.	ῆδος 275,6. [50.
ἐπενήνοθε 485,5.	ἐύροπα 217,3.	ῆερέθονται 470,519,
ἐπηγεκνίδεσαι 262,1.	ἐύρος 302.	ῆμαι 515,13. [2.
ἐπηγύω 492,7.	ἐύς 305.	ῆμαρ 267,9.
ἐπιμνησκούμαι 568.	ἐυχετάσθαι 475, 1.	-ῆμεναι 436,540.
ἐπινηέω 485,13.	ἐφέσαι 515,13.	ῆμους 304.
ἐπιπράζομαι 568.		ῆνία 235,17.
ἐπομαι 507,8.	F	ῆνιόχος 235,18.
ἐπαπόδης 261.	Fάθηκα 492,1.	ῆπαρ 267,10.
ἐπω 507,8.	Fανδάνω 514,1.	ῆπεροπεύς 293,3.
	Fαπ- 507,3.	ῆρακλέης 283.
		ῆρως 307,1.

-ήτην 541.

ἥτορ 267, 11.

ἥως 305.

ἥως 281, 3.

Θ

θάλλω 497, 5.

θαίνω 519, 18.

θαίω (θέω) 527, 3.

θαμέες 287, 1.

θέναρ 267, 12.

θέρομαι 490, 518.

θηρητήρ 264, 10.

θις 263, 2.

θνήσκω 496, 12.

θοινηθῆναι 567.

θρέπτρα 235, 19.

θρήνυς 298, 2.

θρόνα 235, 20.

θυγάτηρ 265.

θύος 275, 7.

θύσθλα 235, 21.

θώρηξ 257, 2, 256, 1.

θωρηχθῆναι 567.

Ι

ιάλλω 519, 19.

ιανθῆναι 567.

ιάω 526, 1.

ἱδρις 311.

ἱδρυνθῆναι 567.

ἱδρώς 281, 2.

ἱδρώω 528.

ἱερεὺς 293, 4.

-ίω 515, 13.

ἱημι 557, 7.

ἱθατα 262, 2.

ἱκρια 235, 22.

ἱκω 511, 11, 488, 4.

ἱλάσσομαι 522, 5.

ἱλάσκομαι 522, 5.

ἱλύς 298, 3.

ἱμάσσω 515, 4.

ἱός 235, 23.

ἱρηξ 257, 3.

ἱρις 260.

ἱς 263, 3.

ἱσκειν 507, 7.

ἱστημι 507, 9, 568.

496, 5.

ἱσχάνω } 475, 5.

ἱσχανώ } 475, 5.

ἱχθὺς 298, 5.

ἱχνια 235, 24.

ἱχώρ 264, 11.

Κ

κάγκανα 235, 25.

καθίζω 515, 13.

καίνυμαι 514, 2, 563.

6.

κάτω 526, 4, 489, 3.

καλαῦροψ 255, 3.

καλλιγύναικα 257, 5.

κάλλος 275, 8.

καλύπτω 568.

κάμνω 492, 497, 2.

κάμπτω 507, 4, [499.

κάρη 317, 4.

καταΐτωξ 257, 6.

κατακαθῆναι 567.

κατακλασθῆναι 567.

κατευνασθῆναι 567.

κατευνθηθῆναι 567.

κεδασθῆναι 567.

κεῖμαι 558.

κεῖρω 517, 5.

κεῖω 482, 3, 558.

κεκαφώς 551.

κέλευθος 235, 26.

κέλευτιάω 475, 3.

κέλευω 519, 20.

κέλομαι 519, 20.

κέλσαι 517, 4.

κένσαι 515, 5.

κέρας 279, 4.

κέρδος 275, 9.

κευθάνω 515, 6.

κεύθω 515, 6.

κέδω 515, 7, 449.

κήρ 267, 13.

κήρ 267, 13.

κίδναται 561, 13.

κίκυς 298, 6.

κινέω 563, 7, 567.

κίνυμαι 563, 7.

κίρνημι 561, 7.

κίχνω 531, 4, 568.

κλάζω 509, 499.

κλαίω 526, 5.

κλείω (=ἐπαινέσομαι)

482, 4.

κλείω (=σημίζω) 527.

κλέος 275, 10 [4.

κλήις 258, 2.

κλήμαξ 257, 4.

κλίνω 519, 21, 568.

κλιτύς 298, 7.

κλυ- (ἐκλυον) 530, 4.

Κλυταιμήστρη 179.

Κλωθεσ 262, 3, [515.

κνέφας 279, 5, [9.

κνημῖς 258, 3.

κνήστις 314, 2.

κοιμῶμαι 568.

κόλλοψ 255, 4.

κόνης 314, 3.

κορέννυμι 561, 8, 568.

κορυθίζω 256, 4.

κορύσσω 512.

κοσμέω 568.

κοτίω 522, 6.

κραδάω 519, 47.

κραδάνω 519, 22.

κραίνω 519, 22, 569.

κρέας 279, 6.

κρί 317, 5.

κρίθαι 218, 6.

κρικ- 485, 11.

κρίνω 519, 23. 568.	λίσσομαι 515, 8.	μῆτις 314, 5.
κρυφθῆναι 567.	λιτανεύω 515, 8.	μῆτρως 307, 2.
κτέαρ 267, 14.	λοέω 522, 7.	μῆχος 275, 16.
κτείνω 487, 8. 519	λω 530, 5.	μυγάζομαι 511, 16.
24. 539.	Μ	μυνήσκω 531, 5.
κτέρω 278, 3.	κίνομαι 519, 25.	568. 406, 3.
κτερείζω 510.	κιομαι 521. 496, 8.	Μίνως 307, 3.
κτίζω 487, 9.	κιντις 308.	μίσγω 511, 16. 568.
κτυπέω 485, 12.	κρανθῆναι 567.	487, 13.
κῦδος 275, 11.	κρύναμαι 519, 26.	μυκίζω 531, 5.
κυδα- 487, 10.	κρυμίζω 519, 27.	μολ- 519, 31.
κυκλών 264, 12.	κρυμύς 233.	μυκίζομαι 511, 17.
κυκλωθῆναι 567.	κρύστις 257, 8.	μύρομαι 519, 32.
κύρσας 517, 6.	κρύχομαι 522, 8. 480.	μῶλυ 299.
κύρω 517, 6.	κρύγας 324.	μύρμιχες ἵπποι 257, 9.
κύων 264, 13.	κρύδομαι 515, 9.	Ν
κῶας 278, 2.	κρύθω 299.	ναϊετῶ 475, 4.
κώληψ 255, 5.	κρύθωσι 553.	ναίω 520. 568.
Λ	κρύθω 553.	νάπαι 218, 8.
λαας 317, 6.	κρύθω 235, 30.	νάω (ναίω) 520.
λαγχάνω 511, 13.	κρύματτα 262, 4.	ναϊκείω 520.
λαζομαι, 505. 507.	κρύμαι 519, 30.	ναϊκος 275, 17.
λαζομαι 15. 1. ὑπε	κρύς 264, 14.	νάκταρ 267, 15.
[σφμ. 6]	κρύδματτα 262, 5.	νάκος 298, 8.
λαίλαψ 255, 6.	κρύει 519, 28.	νάμεσις 313, 6.
λαισήναι 235, 28.	κρύλλω 519, 29.	ναμεσσομαι 568.
λακ- (λέληκα) 511	κρύλος 275, 12.	νάομαι 522, 9. 482, 7.
12. 497, 3.	κρύληθρα 235, 31.	νάποδες 262, 6.
λαμπετῶ 475, 1.	κρύπω, -ομαι 406, 1.	νάφος 275, 18.
λανθάνω 514, 3.	κρύπος 275, 13.	νάω 527, 5.
λάρναξ 257, 7.	κρύρ- 519, 30.	νάΓις 311.
λέγω 565, 4. 567.	κρύρηρίζω 510.	νάητης 285.
487, 11.	κρύρμις 259.	νάηστις 311.
λέξεις από F ἀρχόμε	κρύρψ 255, 7.	νάης 294, 3.
ναι 99. ὅρα καὶ 100.	κρύτασσαι 218, 7.	νάχω, -ομαι 527, 5.
λέπαδνα 235, 29.	κρύδομαι 515, 9.	νάζω 507, 6.
λεχ- 488, 5. 437, 12.	κρύδος 275, 14.	νάσσομαι 461. 522, 9.
511, 14.	κρύκος 275, 15.	νάμευς 293, 5.
Λητώ 315.	κρύκ- 497, 4. 511, 15.	νάστω 522, 9.
λιασθῆναι 567.	κρύλοψ 255, 8.	νάμῶ 475, 8.
λίγξε 509.	κρύνις 314, 4.	νάροψ 255, 9.
λίσ 317, 7.	κρύπηρ 265.	

Ξ
ζαίνω 519,33.

Ο
ὀδύρομαι 519, 34,
ὀδύσασθαι 523, 2.
447,15.
ὀδωδω 447,14.
-ση εἰς -ω 549.
-οῖγνυμι 511, 18.
563,8.

Οἰδιπόδης 261.
οἰζύω 529.
οἰηξ 257,10.
οἰκεύς 293,6.
οἶνοψ 255,10.
οἶσ- 565,7.
οἷς 309.
οἶω 523, 3. 568.
406,3.

ὀκνεῖω 520.
ὀλέκω 493,1.
ὀλλυμι 480. 519,35.
563,9. 569. 447,

ὀλυραι 218,9. [16.

ὀμηγερέες 287,2.
ὀμήγυρις 314,7.
ὀμοιωθῆναι 567.

ὀμφαξ 257, 11.

ὄναρ 267, 16.

ὄνειαρ 267, 17.

ὄνειδος 275,19.

ὄνειρος 235, 33.

ὄνομαι 561, 9.

ὄνυξ 255, 11.

ὀπ- 565,5. 447,17.

488,7.

ὀράω 565,5.

ὀρέγω 511,19. 447,

ὀρθωθῆναι 567. [19.

ὀρίνω 517,7. 567.

ὀρμῶμαι 568.

ὀρνις 259.

ὀρνυμι 517, 7. 518.

563,10. 447,18.

487,14. 488,6.

ὀροθύνω 517,7.

ὄρος 275,20.

ὄρπηξ 255, 12.

ὄσσε 317, 8.

ὄσσομαι 565, 5.

οὔδας 278,1.

οὔθορ 267, 18.

οὔλαι 218,10.

οὐλόχυνται 218,11.

οὔρευς 293,7.

οὔς 317,9.

οὐτίζω 487,15. 507,

14. 487,15.

ὀφείλω 519,37.

ὀφέλλω 519,36.

ὀφέλος 275,21.

ὄφρις 314, 8.

ὄχευς 293,8.

ὄχος 275,22.

ὄψ 255, 13.

III

παιφάσσω 519,47.

πάλω 519,38. 487,

17.

παμφαίνω 519,47.

παραβλώψ 255,14.

παράκοιτις 314,9.

παρηνιέω 485,13.

παραπλαγχθῆναι 567.

παροίχομαι 492,6.

πάσχω 496,10.

πατέομαι 531,6.

πατήρ 265.

Πάτροκλος 235,34.

πέδιλα 235,35.

πείθω 515,12. 449,3.

πεῖραρ 267,19.

πεῖρω 519,40.

πειρώμαι 568.

πέλαγος 275,23.

πελάζω 561,10. 568.

488,8.

πελεμιζω 567.

πέλω 519,39.

πέλωρ 267,20.

πενθείω 522,10.

περαιωθῆναι 567.

περῶ 561,11.

πέρθω 487,18. 515.

10. 569.

περιδινηθῆναι 567.

περιπλεχθῆναι 567.

πέρνημι 561,11. 482,

[8.

πέτομαι 515,11.

πεύθομαι 514,4.

πήγνυμι 487,16. 563,

11. 567.

πήληξ 257,12.

πίαρ 267,21.

πίδαξ 257,13.

πίλναμαι 561,10.

πίμπλημι 487,19.

πινύσσω 512.

πίνω 482,10.

πίπτω 497,6.

πιστοῦμαι 568.

πίτνημι 561, 12.

πιφάσσω 519,47.

πλάζω 567.

πλείω (πλέω) 527,6.

πλευρά 235, 36.

πλήθος 275,24.

πλήσσω 511,20.

πλοχοί 235,37.

πλύνω 519,41.

πλώω 527,6.

πνέω (πνέω) 527, 7.

ποδάνιπρα 235,38.

ποθέω 522,11.

πολεμιζω 510.

πόλις 310.
 πολυάξ 256,5.
 πολύαρον 264,15.
 πολυΐδρις 311.
 πολὺς 325.
 πομπεύς 293,9.
 πορεῖν 519,42.
 πορθμεύς 293,10.
 πόρις 314,10.
 πόρταξ 257,14.
 πόρτις 314,10.
 πορσύνω 519,42.
 Ποσειδών 264,16.
 πόσις (ὁ) 314, 10.
 ποτίζομαι 515,11.
 πουλύποδος 261,7.
 πούς 261.
 πραπίδες 262,7.
 πρόβατα 235,39.
 πρόσωπον 235,40.
 πρότονοι 235,41.
 πτήσσω 497,6.
 πτοικηθῆναι 567.
 πτύξ 257, 15.
 Πυθώ 316.
 πυνθάνομαι 514, 4.
 πῦρ 267.
 πωλέομαι 475,7.
 519,39.
 πωτίζομαι 475,9.
 πῶϋ 299.

P

ραίνω 514,5.
 ραίω 523,4.
 ραιστήρ 523,4.
 ράχος 275,25.
 ρέζω 510,4.
 ρέω 527,8. 567.
 ρήγμις 263,4.
 ρήγνυμι 563,12.
 ρίγγω 42.
 ρίγος 275,26.

ρίς 263,5.
 ρύομαι 530,6.
 ρύπα 235,42.
 ρύσις 235,43.
 ρυστίζω 523,1.
 ῥώομαι 527,8.
 ῥωπήϊα 235,44.

S

σαλπίζω 509.
 σάος 327.
 σαός 567. 569.
 Σαρπηδών 264,17.
 σέβας 279,7.
 σείω 527,9.
 τέλας 279,8.
 τεύω 527, 9. 568.
 489, 3.
 θένος 275,27.
 κέλος 275,28.
 κέπας 279,9.
 κιδνημι 561,13.
 κλώ 255,15.
 κωδιξ 257,17.
 ιός 327.
 ιπέος 272.275,29.
 ιπένδω 515,15.
 σπλάγχνα 235,46.
 ιταμίς 263,6.
 ιτάχως 298,9.
 ιτέαρ 267,22.
 ιτείχω 485, 14.
 ιτερέσαι 522,12.
 ιτεῦται 557,18.
 ιτιξ 257,18.
 ιτρέπω 507,9.567.
 ιτρωφάω 475,10.
 ιτυγέω 511,21.
 ιτυφελίζω 510.
 ιυνέχω, ιυνόκοχα
 [447,20].
 ιυνθεσίαι 218,12.
 ισυριγξ 257,19.

ισφάζω 508.
 ισφέλας 279,10.

T

ιαγ- 485,15.
 ιάμνω 519,44.
 ιαναπόδα 261,8.
 ιαχνύω 519,45. 568.
 482,9.
 ιάρταρος 235,47.
 ιαφ- 507,10.
 ιείνω 519,45.567.
 ιείρεα 275,30.
 ιέκνωρ 267,23.
 ιελείω 521.
 ιελευτάω 569.
 ιελέω 521.569.
 ιεμ- 485,16.
 ιέρας 279,11.
 ιέρπω 507,11. 568.
 ιέρσομαι 524,3.567.
 ιετίημαι 530,7.
 ιετιηώς 530,7.
 ιέτρηχα 491.
 ιεύχω 511,23.569.
 ιίθημι 557,12.
 ιίλλω 519,46.
 ιιμάω 530,7.
 ιίνω 530,7.
 ιιταίνω 519,45.
 ιιτύσκομαι 511,24.
 ιίω 530,7.
 ιιῆναι 496,13.
 ιιμήγω 511,22.
 ιοκεύς 293,11.
 ιρέπω 507,12. 568.
 ιρέρω 507,13.
 ιρέχω 565,6.
 ιριγλώχις 263,7.
 ιρίζω 499.
 ιρομέω 475,6.
 ιρόπις 314,12.
 ιρόφι 312.

τρύφος 275,31.
 τρώω 569.
 τρωπῶ 475,11.
 τρωχῶ 475,12.
 τυγχάνω 511,24.
 τύπτω 507,14.
 -τύς θηλυκῶς 297.

Ρ

ῥῥωρ 267,24.
 υῖος 235,48.
 ὕπαρ 267,25.
 ὑπεκλίνθη 567.
 ὑπορραγῆναι 567.
 ὑσμίνη 217,5.

Φ

φαγ- 565,2.
 φαίνω 519,47.567.
 φαίνω 519,47.567.
 φάλαρα 235,49.
 φάος 273.
 φᾶρος 275,32.
 φάτις 314,13.
 φάω 519,47.
 φέβομαι 506,2.
 φεῖδομαι 515,16.
 [449,4.]

φεν- 519,48.406,4.
 [6.485,17.
 φέρω 565,7.452.488
 [9.489,5.
 φεύγω 511,25.
 ρημί 557,13.
 ρθίνω 531,7.
 ρθίρω 519,49.
 ρθινύθω 530,8.
 ρθίνω 530,8.487,21.
 [569.
 ριλέω 555.569.
 ρλεψ 255,16.
 φοβοῦμαι 506,2.567.
 ροῖνιξ 256,2.
 ρορμίζω 509.
 ρρῶζω 513.515,17.
 [568.
 ρρᾶσσω 568.
 ρρέαρ 267,26.
 ρριξ 256,3.
 ρύλακος 233.
 ρύρω 517,8.
 ρύω 496,11.
 ρῶς 274.

Χ

χᾶζομαι 515,18.
 [449,1.
 χαιρω 449,2.519,
 [50.568.
 χαλκογλῶχης 263,8.
 χαλκόποδες 261,9.
 χαμαιευνάδες 262,8.
 χαμαιεύναι 218,13.
 χανδάνω 514,6.
 χεῖλος 275,33.
 χεῖρ 264,18.
 χεῖρις 258,5.
 χεῖω (χέω) 527,10.
 488,6.487,22.568.
 χελιδών 264,19.
 χερνιψ 255,17.
 χήτος 275,34.
 χοῖνιξ 257,20.
 χολοῦμαι 568.
 χοροῖτυπίαι 218,14.
 χραΓ- 526,6.
 χραισμεῖν 519,51.
 χρώς 281,1.
 Ω
 ὠψ 255,18.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

- Σελ. 65 στίχ. 26 ἀντὶ τοῦ ἐλειπτικά γράφει ἐλλειπτικά.
Σελ. 82 στίχ. 25 μετὰ τὸ πο(σ)σι θές παρένθειςιν.
Σελ. 113 στίχ. 3 ἀντὶ τοῦ οιογ-ίτωρ γράφει οιο-γίτωρ.
Σελ. 143 στίχ. 6 μετὰ τὸ τηλεθάω θές ἄνω στιγμὴν.
Σελ. 209 στίχ. 41 ἀντὶ τοῦ ιά. 264,1 γράφει ι. 264,1.
Σελ. 210 στίχ. 12 ἀντὶ τοῦ θ'. 428, σημ. γράφει ή. 428,
σημ.
Σελ. 211 στίχ. 21 ἀντὶ τοῦ ι γράφει θ', ὑπόσημ. 15.
Σελ. 212 στίχ. 12 ἀντὶ τοῦ ιά. 264,1 γράφει ι'. 264,1.
» » » 14 » » » » »
Αἰτούμεθα συγγνώμην διὰ πᾶν ἄλλο τυπογραφικὸν παρόραμα
διαλαθὸν τὴν ἡμετέραν προσοχὴν.

Αληθινό Κεντρική Βιβλιοθήκη Λαοίκο
"Κοινοπραξίας Κούρας"